DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Redeemed

DIRTY AIR SERIES BOOK FOUR

LAUREN ASHER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KURTARILDI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LAUREN ASHER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı © 2021 Lauren Asher

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

KURTARILDI

Kurgu: Erica Russikoff

Düzeltme: Gem's Precise Proofreads

Kapak Modeli: Lucas Ruiz Ferrero / @lucasruizf

Kapak Fotoğrafı: Bruno E. Magalhaes/ @bjphotographystorage Kapak

Tasarımcısı: Books and Moods

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Tetik Uyarısı
Çalma Listesi

Önsöz
1. Chloe
2. Santiago
3. Chloe
4. Chloe
5. Santiago
6. Chloe
7. Santiago
8. Chloe
9. Santiago
10. Chloe
11. Santiago
12. Chloe
13. Chloe
14. Santiago
15. Chloe
16. Chloe
17. Chloe
18. Santiago
19. Chloe
20. Chloe
21. Santiago
22. Chloe
23. Santiago
24. Chloe
25. Santiago
26. Santiago
27. Chloe
28. Santiago
29. Santiago
30. Chloe
31. Santiago
32. Santiago
33. Santiago
34. Chloe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

35. Santiago
36. Santiago
37. Chloe
38. Chloe
39. Santiago
40. Santiago
41. Chloe
42. Santiago
43. Chloe
44. Chloe
45. Santiago
46. Chloe
47. Santiago
48. Chloe
49. Santiago
50. Chloe
51. Santiago
Sonsöz

Teşekkür ederim.
Lauren Asher tarafından yazılan kitaplar
Gönderilerime, panolarıma ve tweetlerime göz atın. Birbirimizi tanıyalım! Teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TETIKLEYICI UYARI

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.
Tetikleyicilerin ayrıntılı bir açıklaması için buraya tıklayın.

En karanlık günlerinde bile
hayal kurmaya cesaret
edenlere.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OYUN LİSTESİ

"Older Than I Am" - Lennon Stella
"Lonely" - Justin Bieber
"Bad Child" - Tones And I "Modern Loneliness" - Lauv
"Lie Like This" - Julia Michaels "At My Worst" - Pink Sweat$ "Love Songs" - Sarah Barrios "Wonder" - Shawn Mendes
"Take Care of You" - Ella Henderson
"Golden" - Harry Styles
"Love Language" - Ariana Grande
"What a Man Gotta Do" - Jonas Brothers
"Wildest Dreams - Taylor Swift
"lie to me" - Tate McRae & Ali Gatie "Hold On" -Chord Overstreet
"Stay" - Gracie Abrams
"Last Time I Say Sorry" -Kane Brown & John Legend "XO" - John Mayer

PROLOGUE

SANTIAGO

Üç Yıl Önce

Uzaktan gelen taraftar sesleri içimde yükselen adrenalini körüklüyor. Silverstone Prix'sinin ışıkları kırmızı Bandini arabamın kaputundan yansıyor. Sıcağın etkisiyle sırtımdan aşağı ter damlıyor.

Arkamda titreşen motor.

Derin bir nefes alıyorum ve beş Prix ışığının her biri sönerken tutuyorum.

Vamos. Gaza basıyorum. Arabam ilk düzlüğü hızla geçerken gıcırdıyor. Kayınbiraderim ve en iyi F1 yarışçısı olan Noah sürücü grubunun başını çekiyor. Ben ilk virajı onun arkasından dönerken arka tamponu temas mesafesinde kalıyor.

Yağmur sonrası nem, turdan tura yarışırken kaskımın kalkanını buğulandırıyor. Kaygan yollar becerilerime ve lastiklerime meydan okuyor. Koruyucu siperliği bir santim kaldırarak ağzımdaki sıcak havanın kasktaki boşluktan dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Her ağır nefeste ciğerlerim sıkışıyor. Yorgunluğumu bastırıp Noah'nın arabasının etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Pistin ortasında kalıyor, bu da ilk sıradaki yerini almamı imkansız kılıyor.

"Dördüncü virajda aracını daha iyi kontrol et. Dışarısı ıslak olduğu için dikkatsiz sürüyorsun," diyor Bandini'nin takım müdürü James Mitchell kulaklığıma.

"Anladım." Yola odaklanarak direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

Dönüş üstüne dönüş, Noah'ın hızına yetişiyorum. Aileden biri ve takım arkadaşım olmasına rağmen, ikimiz de birbirimizi olabildiğince sık yenmek istiyoruz. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birlikte, diğer herkese karşı rekabet eden durdurulamaz bir Bandini gücü olarak çalışıyoruz.

Noah yeni lastiklere ihtiyaç duyarak pit şeridine giriyor, pisti ve ilk sıradaki yerini bana bırakıyor. Bu benim fırsat anım.

Her şey önemlidir. Her nefes, her tekerlek dönüşü, geçen her lanet saniye.

Tezahürat yapan taraftarlarla dolu bulanık bir tribünün daha yanından geçerken kalbimin hızı artıyor. Bedenim bir enerji patlamasıyla uğulduyor. Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir duygu bu. Hayatımda bir gün bile kafayı bulmadım, ama sanırım böyle hissettiriyor - neşelendirici ve dokunulmaz. Kalabalığın yanından geçerken kaskımın arkasından gülümsüyorum.

Noah tüm gücüyle geri dönüyor ve son düzlükte etrafımdan hızla geçiyor. Bir virajda frene bastığında lastikleri çığlık atıyor.

Vites değiştirmek için düğmeye basıyorum. "Piç kurusu. Her zaman spot ışıklarını çalmaya çalışıyor."

"Bilgisayarlarımız hafif bir sağanak yağış olduğunu gösteriyor. Tanrı aşkına, ıslak bölgelere dikkat edin ve Noah'ya çarpmayın." James'in sesi kulağımda yankılanıyor.

"Islak lastiklere geçmemize izin verecekler mi?"

"Sanırım telefon birazdan gelecek. Dayanın." James kendini sessize alır.

Nuh'un tekerleklerinden çıkan yoğun bir sis havaya yayılıyor. Nuh'un lastikleri kaskıma daha fazla su sıçramasına neden olduğundan görüş zorlaşıyor. Eldivenli elimi vizörümde gezdirerek buğuyu siliyorum.

Vizörüm sudan arınmışken, iki elimle direksiyonu kavrıyorum.
Kaygan bir kaldırım üzerinde koşarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir nefes. Bir lastik dönüşü. Her şeyi kaybetmek için bir saniye.

Kontrol elimden kaçıyor. Arabam dönmem gereken virajı hızla geçiyor. İşe yaramaz direksiyona tutunurken kıyamet kopuyor.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!" Spor ayakkabımı frene vuruyorum ama hiçbir şey arabamı yeterince hızlı yavaşlatmıyor.

"Santiago, siktir! Brace!" James başka bir şey daha bağırıyor ama kulaklarımdaki kan sesinden onu duyamıyorum.

Araba saatte iki yüz milin üzerinde bir hızla çakılların üzerinde ilerlerken her şey bulanıklaşıyor. Arabam yavaşlamadan koruyucu bariyerlere doğru hızlanıyor. Aracımın sağ ön kanadı, bariyerleri kaplayan lastiklere çarpıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beton barikat. Lastikler fırlıyor, yarış arabamı şiddetli darbeden korumak için çok az şey yapıyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve vücudum darbeden dolayı sarsılıyor. Kör edici sıcak bir acı sağ bacağımdan yukarı fırlıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kısa, düzensiz nefesler ciğerlerimden kaçıyor. Vücudumun her yeri ağrıyor. Ellerim direksiyon simidinde titrerken gözyaşlarımı geri kırpıyorum.

"Santiago, iyi misin? Güvenlik ekibi yolda!" James sesleniyor. Sesindeki titreme korkusunu ele veriyor.

Hay sikeyim. Hasara bakarken dünya kendi ekseninde dönüyor. Ön tamponum parçalanmış bir metal topa benziyor, en çok hasarı sağ taraf alıyor. Arkamdan dumanlar yükseliyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Oturduğum yerden kalktım. Vücuduma keskin bir acı yayılıyor ve beni dilimi ısırmaya zorluyor. "Bir doktora ihtiyacım var. Hemen." Sözlerim bir inilti olarak çıktı.

James mikrofona küfrediyor. "Arabanızdan inip güvenlik bariyerinin arkasına geçebilir misiniz?"

Güvenlik bariyeri mi? Ne şaka ama, beni koruma konusunda bok gibi bir iş çıkardı.

Koşum takımımı çıkarmaya çalışıyorum, ancak bir başka acı dalgası benden bir inilti çıkarıyor. "Hayır. Siktir. Ayağa kalkamıyorum." Ayak parmaklarımı oynatmaya çalışıyorum ama sağ parmağım uyuşmuş halde kalıyor. "Hareket edemiyorum! *Ay, Dios*. Siktir, siktir, siktir."

Olumsuz düşünceler içimdeki panik duygusunu körüklüyor. *Neden hareket edemiyorum? Neden bu lanet arabadan çıkamıyorum? Ayağa kalk! Bir şeyler yap!*

Yapmaya çalıştığım her şey keskin bir acıyla karşılanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve asit boğazımdan yukarı tırmanıyor.

"Santi! Güvenlik devriyesi neredeyse geldi." Kız kardeşim kırık bariyere doğru koşarken sesi gürlüyor. Barikatın üzerinde metal bir çit yükseliyor ve bizi ayrı tutuyor. Çılgınca zincir halkalarını kavrarken çılgın kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Maya. *No te preocupes*!" Direksiyon simidini gösterge panelinden çıkarıp ön kanadın üzerine atarken endişelerini yatıştırmaya çalışıyorum. Bu hareket vücudumu tekrar sarsıyor ve vücudumun sağ tarafına sarsıcı bir acı daha gönderiyor.

"Seni dışarı çıkaracaklar! Hareket etmeyi kes!" Maya'nın sesi yükselirken herhangi bir sağlık görevlisini yardıma çağırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İstesem de ayağa kalkamam." Yüzümden aşağı ter damlarken vücudum ısınıyor. Bacağımdaki acıyı anlamaya çalışırken etrafımdaki her şey yavaşlıyor. *Şok böyle bir şey mi?*

Adrenalin, sönen bir balon gibi benden kaçıyor. Bilincimi korumaya çalışırken görüşüm kararıyor. Maya kahverengi saçlarını çekiştirerek dikkatimi çekmeye çalışıyor ama cevap vermiyorum. Sözlerini algılamak çaba gerektiriyor ve bedenim pes etmek istiyor.

Güvenlik ekibi aceleyle olay yerine geldi. Gittikçe artan tedirginliğimi arttıran hızlı sorular soruyorlar. Durumumu açıklamakta zorlanıyorum ve onlar da beni dışarı çıkarmaya çalışıyorlar.

Maya yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Her şey yoluna girecek. Ambulans şu anda yolda." Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Çok kötü acıyor. Sanırım bayılacağım."

"*Quédate conmigo*."

Sağlık görevlileri beni arabamdan çıkarırken içimde oluşan panik hissine engel olamıyorum.

"Maya," diye mırıldanıyorum.

Beni bir omurga tahtasına taşırlarken biri elimi bırakması için onu zorluyor.

"Her şey yoluna girecek. Sana iyi bakacaklar!" diye bağırıyor bağıran ekip ve siren sesleri arasında.

Ambulansın ışıkları etrafımda yanıp sönüyor. Karanlığa teslim olmak istemiyorum ama bacağımdaki akıl almaz ağrının başka planları var. Bilincimi ve onunla birlikte bir Şampiyona daha kazanma hayalimi benden çalıyor.

Önce antiseptik kokusu çarpıyor yüzüme. Alkol ve çam iğnelerinin karışımıyla burnum seğiriyor ve parlak tavan ışıkları odak noktasına geldiğinde gözlerim yanıyor.

Etrafımı fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Bipleyen makineler kalbimin hızlanan atışıyla eşleşiyor. Bir serum iğnesi elime batıyor ve sıvı torbalarına bağlanıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerimin alışması için zorluyorum. Sisli beynim neden bir hastane yatağında olduğumu anlamak istemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Ay Dios, ya estas despierto.*" Annem karşımdaki sandalyeden kalkıyor ve elimi kendi elinin içine çekiyor. Kahverengi saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve kıyafetlerindeki kırışıklıklar yüzüne kazınmış olanlarla eşleşiyor.

Maya ve babam yatağımın diğer tarafına doğru yürüyorlar. Noah kız kardeşimin arkasında duruyor ve kollarını onun vücuduna doluyor.

"*Mami*? *Baba*? Burada ne yapıyorsun?" Törpüledim.

Babam elini gri saçlarında gezdiriyor, saç telleri her yere dağılıyor. Kahverengi gözleri herkesinkiyle aynı endişeyi yansıtıyor.

Ne oluyor?

Annemin kahverengi gözleri bana bakarken parlıyor. "*Mi carino*." Kendini üstüme atarken hıçkırıyor. Ani hareket bedenimi sarsıyor.

Ne oluyor lan? Annem asla böyle ağlamaz. Ne faturaları zar zor öderken ne de her yıl doğum günümde çalışmak zorunda kaldığında. Babam işini kaybettiğinde ve benim bir kart yarışına katılmam neredeyse imkansız hale geldiğinde bile. O her zaman bir savaşçı oldu.

Boştaki kolumu kaldırıp titreyen bedenine doluyorum. "*Estoy bien*, *Mami*. İyi olacağım. Sadece bir kazaydı."

Maya titreyen elini omzuma koyuyor. "Santi-" Bana bakışı bipleme makinesinin aşırı hızda çalışmasına neden oluyor. Bakışları tüm iç alarmları harekete geçiriyor ve ben nedenini anlamakta zorlanıyorum.

Beynim her şeye yetişmek için salyangoz hızında hareket ediyor. "Ne oluyor-"

Yaşlı bir doktor odaya girerek sözümü kesti. Panosundaki birkaç kâğıdı karıştırıyor. "Oh, güzel. Seni uyanık gördüğüme sevindim, Santiago."

"Kimsin sen?"

Gülümsüyor. "Benim adım Dr. Michaelson. Uyandığınız ve konuştuğunuz için rahatladık. Hepimiz sizin için endişelendik, özellikle de aileniz için. Travmatik bir deneyim yaşadınız."

"Neden buradayım?" Kaşlarım birbirine yaklaştı.

Gülümsemesi parlak ve sıcak kalmaya devam ediyor, ama düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. "Bir ameliyattan çıkıyorsunuz. Ben sizin için görevlendirilen doktorum ve tüm bu süreç boyunca size yardımcı olmayı planlıyorum."

"Cerrah mı? Sana neden ihtiyacım var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söylediğim şey annemin omzuma tutunmasına neden oluyor, tırnakları vücudumu örten hastane önlüğünü ısırıyor. Annemden bir hıçkırık daha yükseliyor ve ses tam göğsüme çarpıyor.

Doktor boğazını temizler. "Son yirmi dört saat içinde çok şey yaşadınız. Güçlü bir adam olduğunuzu söyleyebilirim. Şu anda herhangi bir ağrınız var mı?"

Acı mı? İçimdeki her şey hissizleşti. Bir kazadan sonra uzuvlarımın ağrıması ve başımın ağrıması gibi bir şey değil. Sanki biri vücudumdaki reset düğmesine basmış ve ben hala çalışmaya devam ediyorum.

"Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum." Doktorun bakışlarıyla karşılaşınca irkildim. İşte yine o bakış. Gözlerindeki bir şey bana doğru gelmiyor.

Doktor bana güven verici bir gülümseme daha sunmadan önce vücudumu tarıyor.

"Bu koşullar altında buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. Sürüşünüzün büyük bir hayranıyım."

Doktorun gözleri benden aileme doğru kayarken kalp izleme makinesinin temposu artıyor. "Senin için de uygunsa Santiago, seninle biraz özel olarak konuşmak istiyorum."

Kimse bir şey söylemiyor. Tek bir kişi bile odadan çıkmak için hamle yapmıyor. O kadar sessiz ki, serum damlası etrafımdaki insanlardan daha çok ses çıkarıyor.

Doktorun söyleyeceği şey iyi olamaz. *Hay sikeyim. Kanser mi? Yırtılmış bir organ mı? Neden bir cerraha ihtiyacım olsun ki?*

Titreyen ellerimi yumrukluyorum, bunu tek başıma yapıp yapamayacağımdan emin değilim. "Söylemen gereken her şeyi onların önünde söyleyebilirsin."

Doktor, adı her neyse, derin bir nefes alırken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Şu anda ağır bir ilaç tedavisi görüyorsunuz, bu yüzden şu anda yaşayabileceğiniz herhangi bir kafa karışıklığı için özür dilerim." Doktor yatağımın ucuna doğru yürüyor. Sıcak gülümsemesi bir parça azalıyor ve görmek istemediğim bir şeye dönüşüyor. Fakir ve mazlum olarak büyümek, acıma duygusunu anında tanımamı sağlıyor. Doktorun yüzünün her yerinde yazıyor. Beni hazırlıksız yakalıyor çünkü uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Başarılı olup bir yerlere geldiğimden beri. Hayallerimi yaşamaya başladığımdan ve benden şüphe eden herkesin yanıldığını kanıtladığımdan beri.

Bir damla ter alnımdan aşağı damlıyor. "Sadece devam et. Beni geriyorsun."

Doktorun kaşları daha da belirginleşir. "Çok üzgünüm Santiago, ama son derece travmatik bir kaza geçirdin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok artık. Sadede gel," diye ısırıyorum. Maya ani bir nefes alıyor.

"Santi."

"Sorun değil. Bunun stresli olduğunu tahmin edebiliyorum ve ben yardımcı olmuyorum. Acıyla mücadele etmen için sana verdikleri morfin miktarıyla ruh halinin değişmesi ve sersemlemen de beklenen bir şey." Gözleri yüzümden vücudumun alt yarısına doğru kayıyor.

Gerginim.

Titrek bir nefes veriyor. "Kazanın senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. Bugün olanları değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sağ dizinizin altındaki kemikleri kurtaramadığımızı söylediğim için çok üzgünüm. Çarpmanın etkisiyle kıkırdakla birlikte paramparça oldular ve ameliyathanede üzerinde çalışabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Bacağınızın geri kalanının kurtarılabilmesini sağlamak için acil ampütasyon yapabildik..."

Etrafımdaki her şey durdu. Makinelerin uğultusu. Gözümün önünde parçalanan ailemin çığlıkları. Tüm lanet dünya o kadar koyu bir griye dönüşüyor ki, siyahla sınırlanıyor. Bir kelime kafatasıma koçbaşı gibi çarpıyor.

Ampütasyon.

Ampütasyon.

Amputasyon

mu?

Vücudumun alt yarısını örten çarşafa tutunuyorum. Annemin babama doğru dönerken attığı çığlık midemi bulandırıyor.

Aileme doktorun yanılıyor olması gerektiğini söylemeyi düşünüyorum. Yanılıyor olmalı. Ama titreyen parmaklarımla çarşafı kaldırırken bir şey beni durduruyor.

Dünyamın etrafımda parçalanması bir saniye sürüyor. Hayatımın daha başlamadan bittiğini fark etmem bir saniye sürüyor. Her şeyi geri alabilmeyi dilemek için bir saniye.

Vücuduma bakıyorum. Sağ bacağım sargılı ve yanlış. O kadar yanlış ki, boğazıma asit kaçarken ona zar zor bakabiliyorum. Öğürüyorum ve başka tarafa bakıyorum. Ağzımdan safra kaçarken biri göğsüme plastik bir kap koyuyor.

Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Sanki biri göğsümün içinde bir bomba patlatmış gibi, fiziksel sınırlara dayanan duygusal bir acı.

Çarşafı vücuduma kimin örttüğünden emin değilim ama bunun için minnettarım. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyorum. Ancak zihnimin başka planları var, bacağımdan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başka bir şey düşünmeme izin vermiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sağ dizimin altındaki her şey kayıp. Pedala basmak için kullandığım ayağım. Beni daha güçlü kılmak için spor salonunda her gün çalıştığım baldır kaslarım. Her yarışta güvendiğim o parçam sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Gözlerimden yaşlar kaçıyor. Yanaklarımdan aşağı süzülmelerinden nefret ediyorum. Kimsenin yıkıldığımı görmesini istemediğim için onları hemen fırçalıyorum. Etrafımdaki dünya yok olurken her şey ürkütücü bir sessizlik içinde kalıyor. Göğsümde bir zamanlar kalbimin ait olduğu yeri, kayıp uzantımla eşleşen bir boşluk kaplıyor.

Doktorun sesi sessizliği bozuyor. "Çok üzgünüm Santiago. Hızlı bir şekilde iyileşmene yardımcı olabileceğimizi umuyorum. Hastalarımızın yaşadıkları şok nedeniyle bunalmış hissetmeleri normal-"

"Şok mu? Şok edici olan ne biliyor musun? Kız kardeşimin hayatında istemediğim tek adamla çıktığını öğrenmek. Ya da sadece birkaç yıl yarıştıktan sonra en iyi F1 takımıyla anlaşacağımı öğrenmek. Bu mu? *Bu tam bir* felaket," diye tıslıyorum. "O yüzden ölüm fermanından başka bir şeymiş gibi davranma." Toplayabildiğim kadar nefretle doktora bakıyorum. Nefret, kanıma sızan ve bir zamanlar olduğum her şeyi silen uyuşukluktan daha iyi hissettiriyor. Nefret tutunabileceğim bir şey. Nefret, diğer her şey beni hayal kırıklığına uğrattığında hatırlayabileceğim bir şey.

"Santiago." Babam her zamanki özgüveninden yoksun, yumuşak bir sesle konuşuyor.

Özür dileyecek ve ilgilenecek gücü kendimde bulamıyorum. Bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Hiçbir şey.

"Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum," diyorum alçak sesle, ancak cümle bir kesinlik duygusu taşıyor.

Mami'nin çığlıkları daha da yükseliyor. *Papi* onu göğsüne çekerek hıçkırıklarını bastırıyor.

"Şu anda yalnız olmamalısın." Maya'nın küçük eli omzuma yapıştı.

Noah onun arkasında lanet bir gölge gibi beliriyor. Gözlerinin içine bakamıyorum. Onun varlığını kabul etmek bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Tüm hayatım boyunca yaptığım işler yirmi dört saat içinde boşa gitti.

"Hepsi gitti. Tek bir yanlış hareket ve tüm hayatım bitti. Kaldırımın yanlış tarafında araba sürmek gibi aptalca bir hareket." Yüzümü titreyen ellerimin arkasına saklıyorum. Kimsenin acımı ya da gözyaşlarımı görmesini istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü benden çalınan bir şey daha varmış gibi hissediyorum. Gururum. Erkekliğim. Saygınlığım. Hepsi bir hatadan sonra çalındı. Yıkıcı, kariyerimi bitiren bir hata.

Siktir et.

Hayatı sona erdiren. Hayat bitiren bir hata.

"Hayatın sona ermedi. Bunu düzelteceğiz," diyor Maya yüksek sesle, benim ağır nefes alış verişimin üzerine.

Noah avucunu onunkinin üzerine koyarak omzumu daha sıkı sıkıyor. "Hayatın bitmedi çünkü kendinden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Bu bir son değil."

Ona bakmayı reddediyorum. Ailem protestolarımı görmezden geliyor ve ben sessizce kendimi kaybedip duygusal ve fiziksel acıya teslim olurken yanımda duruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

CHLOE

Günümüz

"Hi Anne. Bu bir sürpriz. Brooke sekizden önce eve gelmeyecek." Dairemin kapısını açtım.

Mekâna giriyor, titrek ellerini dağınık kıyafetlerinde gezdiriyor. Koyu renkli, yağlı saçları başının yanlarına yapışarak teninin solgunluğunu vurguluyor. Onunla ilgili her şey bir cesedi andırıyor. Çıkık köprücük kemiklerinden çukur yanaklarına kadar, sanki biri içindeki hayatı vakumla çekip çıkarmış gibi.

Bana bakışları beni geriyor. Sosyal hizmet görevlisi bizi barıştırmaya çalıştığında da aynı bakışı atmıştı ama annem yine her şeyi berbat etti. Çoğu insanın omuzlarında bir şeytan ve bir melek vardır. Annem, tercih ettiği kötü alışkanlıklarını -uyuşturucu ve kötü kararlar- destekleyen iki şeytanla sıkışıp kalmıştı.

"Tatlım. Ben de seni arayacaktım." Hastalıklı tatlı ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Şişkin mavi gözleriyle bana bakıyor. "Bu gece için planlarımız olduğunu biliyorum ama iptal etmem gerekiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Daha çok *kafası iyi* değil gibi. Kollarımı kavuşturup mutfak tezgahına yaslanıyorum. Bir hayal kırıklığı daha yaşamak için kendimi rahatlatabilirim. Bu sefer aramızın farklı olacağını düşünmüştüm. *Onun* farklı olacağını düşünmüştüm.

Aptal Chloe. Ne zaman öğreneceksin?

Sessizliğimi kabullenmiş gibi konuşmaya devam ediyor. "Zor bir durumdayım. Ralph'a biraz borcum var ve ödemediğimde nasıl davrandığını biliyorsun."

"Sert ve yakışıklı mı?"

Sosyal hizmet uzmanımın annemin velayetini iptal etmesinin sebebi Ralph'ti. Annemin erkek arkadaşı anneme sert davranmadığı zamanlarda bana karşı ürkütücü davranıyordu. Sosyal hizmet görevlisi beni evden çıkardı ve annemin kendi üzerinde çalışır ve erkek arkadaşını terk ederse birkaç yıl içinde tekrar deneyebileceğine karar verdi. Annem, Ralph'in her zamanki uyuşturucu tedarikçisi olmasının, yarım yamalak ebeveynlik için devletten aldığı yüklü çekten daha büyük bir fayda sağladığına karar verdi. Tabii biri beni hamam böceği istilasına uğramış bir apartman dairesinde kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmaya *ebeveynlik* diyebilirse.

Alay ediyor. "İhtiyacım olmasa senden para istemezdim."

"Hayır, anne. Sen sorardın. Bu bizim sorunumuz. Sana ne zaman para versem, kendini toparlayacağına söz veriyorsun." *Ve ne zaman temizleneceğini söylesen, buna kanıyorum çünkü hala aptal umutlu zihniyetimi aşamıyorum.*

Çatlayan dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Özür dilerim. Nasıl olduğumu bilirsin."

"Yalancı mı?"

Gülüşü kıkırdamaya varıyor. "Oh, Chloe. Böyle yapma."

"Dürüst mü?"

Gözleri karardıkça ruh hali daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. "Hızlı yorumlar erkekleri tavlamak için hoş ama annene karşı kullanıldığında cazibesini yitiriyor."

Ciğerlerimden gergin bir nefes bırakıyorum. "Param yok."

"Yalan söylüyorsun. Ay sonu geldi. Sen faturalarına karşı sorumluluk sahibi birisin."

Tabii ki maaş gününde gelecekti. Doğum günümde beni gerçekten görmek istediğini düşünecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildim? "Hayır. Yalan söylemiyorum."

"Bana sadece üç yüz dolar verin ve gideyim. Tek ihtiyacım olan bu." Yırtık bir tırnağı çiğniyor.

"*Hayır*."

Annemin gözleri benden kapının yanındaki kancada asılı duran çantama kaydı. Aylık kira ödememin olduğu çantaya.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu aklından bile geçirme." Bağırmak istiyorum ama sesim boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değil. *Lütfen, benden çalmayı aklından bile geçirme. Tanrı aşkına, ben senin kızınım.* Bu fikir boğazımı sıkıyor.

"Anlamıyorsunuz. Spazmlar benim eşyalarım olmadan daha da kötüleşiyor." Opioid bağımlılığını sıradan bir dondurma ihtiyacı gibi gösteriyor. Her zaman böyleydi, *malını* anne olmaktan daha çok arzuluyordu.

"Bırakacağına söz vermiştin." Sesim titriyor, üzüntü sahte soğukluğumu yiyip bitiriyor.

Alay ediyor, sabrının azaldığı belli. "Evet, yalan söyledim. Özür dilerim. Denedim ama berbattı. Onsuz yaşayamam."

Hayatımın büyük bir kısmını tatlı yalanlar ve boş özürler dinleyerek geçirmiş olsam da, o bu sözleri her söylediğinde hala göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Sanki küçük bir kız olduğum zamanlara geri dönüyorum.

Bugünkü terapist seansına gelemediğim için üzgünüm Chloe.
Haftaya geleceğim, yemin ederim.

Ralph sen duş alırken içeri girdiği için üzgünüm. Kapıyı çalmayı nasıl unuttuğunu bilirsin.

Bu yıl Noel'i kaçırdığım için üzgünüm. İşlerim vardı ama bir dahaki sefere telafi edeceğim.

Annem dikkatimin dağılmasından faydalanarak çantama doğru koşuyor. Onu geri çekmek için gömleğinin eteğinden tutuyorum ve o da arkasını dönüyor. Avucunun yanağımın derisine çarpmasıyla oluşan çatlak, boyası dökülmüş duvarlarda yankılanıyor.

Bana gerçekten vurdu. Ben, lanet olası bir yetişkin. Geri çekildim ve avucumu acıyan yanağıma bastırdım. Pompalanan kanın sesi kulaklarımı dolduruyor ve onu duymamı zorlaştırıyor.

Annem ele geçirilmiş bir kadın gibi çantamı arıyor. Cüzdanımı bulduğunda inliyor ve kemikli parmaklarıyla banknotları kapıyor. Açgözlü elleri üç yüz dolardan fazlasını kavrıyor ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Uyuşturucusunu alamadığı zaman dönüştüğü hayvana çok şaşırıyorum. Aynada kendine bakmaya nasıl dayanıyor? Derisinin iğrenç bir isyanla vücudundan ayrılmamasına şaşırıyorum.

Annem cüzdanımı yere düşürdü. "Üzgünüm, bebeğim. Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Bir gün sana borcumu ödeyeceğim, söz veriyorum." Tıpkı sözleri gibi boş bir bakışla bana bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana nasıl davrandığı konusunda bir nebze olsun merhamet göstermesini dilediğim için kendimden nefret ediyorum. Nefret içimde karanlık ve çirkin bir şeye dönüşüyor. İçimde zehirli bir öfke birikiyor ve onu patlamakla tehdit ediyor. "İşimiz bitti. Bir daha buraya gelme zahmetine girme. En iyi yaptığın şeyi yap ve benim varlığımı unut. *Sonsuza kadar.*"

"Bunu kastetmiyorsun." Kaşlarını çatmaya cüret ediyor. "Defol git buradan!" Ona doğru hamle yaptım.

Dairemden koşarak çıktı. Kapı onun yokluğunda yumuşak bir gümbürtüyle kapandı.

Mutfağa doğru dönüyorum ve yanan yanağımı yatıştırmak için soğuk bir paket arıyorum.

Yüzüme buz koyarken annemin doğum günümü bile kutlamadığını fark ettim. En başta uğramasının tek sebebi buydu. Yıllardır onu davet etmemin tek aptalca nedeni.

Aklım yerine kalbimle düşündüğüm için başıma gelen bu. Şimdi yine beş parasız kalmama iki sent kaldı çünkü tüm kira param gitti.

Annem hayatıma yıkımdan başka bir şey getirmiyor ve bu sefer daha da kötü çünkü bu benim hatam. Beni arayıp nasıl değişmek istediğini anlattığında ona inandım. Daha iyi bir anne olmaya hazır olduğu için ücretsiz bir rehabilitasyon programına katılmaya başladığını söylediğinde ona inandım.

Taze bir hüzün dalgası öfkemi bastırıyor. İlk gözyaşı yüzümden aşağı düşüyor, sessiz ve alaycı. Onu tenimden silmek için acele ediyorum çünkü annem resme girdiğinde ne kadar acınası hale geldiğimden nefret ediyorum. Artık annemin ilgisini çekmek için yalvaran o çaresiz çocuk değilim.

Bu düşünce gözyaşlarımı söndürmek yerine daha da çoğaltıyor. Ne olduğunu anlayamadan yüzüm lekeleniyor ve burnum tıkanıyor. Onun ihanetine daha fazla dikkatimi vermeyi reddederek, enerjimi yeniden yönlendiriyorum.

Pozitiflik beni ayakta tutarken, azim bana bir gün daha mücadele etme cesareti veren şeydir. İlerlemek ve beni mutlu eden her şeyin peşinden giderek kendim için yeni bir hayat kurmak.

Yatak odamdaki komodinin üzerinden dilek defterimi alıyorum. Bu kalın defter, yıllar boyunca yanımdan ayırmadığım, beni rastgele koruyucu aileler boyunca takip eden tek eşya. Ne zaman bir dilek tutsam, onu yazıyorum. Rastgele bir kalemle aklıma gelen ilk şeyi karalıyorum.

Varlığımı yok etmek yerine takdir eden birini bulmak istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brooke'un kaşlarını çatması kaşlarının üstündeki altın rengi derinin kırışmasına neden oluyor. Kalın kahverengi saçlarını tutuyor ve dağınık bir topuz haline getiriyor.

Bu jest karşısında irkildim. Brooke bunu sadece üzgün olduğunda ya da okul için son projesi üzerinde çalışırken yapar. Genelde bilmem hangi ebeveyninden miras kalan dalgalar için yaygara koparmayan bir tiptir. Ve daha önce annemle olanlardan sonra, şu anda ailesinin kim olduğunu bilmediği için Brooke'u kıskanmamak elde değil. Bu beni bir sürü acıdan kurtarırdı.

Tamam, bunu söylemem çok boktan. Brooke'un beleşçi ailesi yüzünden ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Onu suçladığımdan değil. En azından benim annem beni doğurma nezaketini göstermiş. Brooke o kadar şanslı değildi. Yeni doğmuş bir bebekken Brooklyn'deki bir itfaiye istasyonunun soğuk merdivenlerine Tagalog dilinde yazılmış bir notla bırakılmış; Filipin kökenli olduğuna dair elimizdeki tek ipucu bu.

Brooke'un brendi rengi gözleri yüzümü değerlendiriyor. "Onu bir daha görmeyeceğine söz ver. O zehirli."

Başımı eğiyorum. "Biliyorum. Sen haklıydın. Sonuçta benimle bir ilişki yaşamaya hazır değildi."

"Bu konuda haklı olmaktan nefret ediyorum ama sen ondan daha iyisini hak ediyorsun. Her zaman hak ettin ve her zaman da hak edeceksin."

Dudağım titriyor. "Bu sefer gitmesine izin vereceğime söz veriyorum. Gerçekten. Bugün berbattı ve umduğum gibi değildi. Her zaman sözlü ya da ihmalkâr davranırdı ama daha önce hiç fiziksel bir şey yapmamıştı. Dersimi aldım." Kelimeler ağzımdan çıkarken de kafamın içinde olduğu kadar acınası geliyor.

İşte buradayım, resmi olarak yirmi dört yaşındayım ve hâlâ annemden bir bok almıyorum. Sistemin dışına çıkmamın onu değişmeye iteceğini düşünmüştüm. Umutsuz bir aptal gibi, büyüdükçe ilişkimizden farklı bir şey bekledim.

"Bunların hiçbiri senin suçun değil. Senin umudundan faydalandı ama bu onun kaybı." Brooke sarılmak için beni kendine çekti.

"Sensiz ne yapardım ben?"

"Bilemiyorum. Muhtemelen sıkılırsın. Bana oldukça teşvik edici olabileceğim söylendi."

Gülüyorum ve kucağından iniyorum. "İğrenç."

"Sapık." Brooke dilini bana doğru uzattı. "Ne dilemek istediğini biliyor musun?" Bana içinde tek bir kek olan bir tabak uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ortasında mum. Bu, yıllar önce koruyucu ailemizin evinde birlikte kaldığımızdan beri sürdürdüğümüz bir gelenek.

"Evet." Gülümsüyorum.

"Aynı eski dilek mi?"

Brooke beni herkesten daha iyi tanır. Onunla aynı koruyucu aileye yerleştirildiğimde tanıştığımız anda birbirimize bağlandık. Bebekken terk edilmişti ve sistemin içinde büyüdü, bu da ona bana ipleri gösterme fırsatı verdi. Berbat ebeveynler iki gencin bağ kurması gereken bir şey değil ama hayatta kalma içgüdülerimiz bunu gerektiriyordu. Ve birlikte, koşullarımızın bizi mahvetmesine izin vermek yerine, en karanlık zamanlarda birbirimize destek o l d u k .

Brooke'un arkadaşlığıyla, diğerlerinin cesaret edemediği şeyi yaptım. Dilek tuttum. İster bir doğum günü dileği olsun, ister dilek günlüğüme gece geç saatlerde karalanmış bir yazı, Walt Disney'i kıskandıracak kadar büyük dileklerde bulunmaya cesaret ettim.

Her doğum günümde, her yıl, bir dilek tutuyorum. Her seferinde aynı sonuçla karşılaşmama rağmen, bu yıl babamın kim olduğunu öğreneceğime dair hep yeni bir umut besliyorum. Dileğimden asla vazgeçmiyorum. Annem bir yıl babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını itiraf ettikten sonra bile. Bazı kızlar birbirini çok seven iki insanın ürünü olurken, ben kendisini istenmeyen bir hamilelikten korumaktan çok vücudundaki uyuşturucuyu önemseyen birinin sonucuyum.

Yıllar boyunca içimdeki çirkin düşünceleri bastırmak için babamın kim ve nerede olduğuna dair büyük bir hikaye uydurdum. Kafamda, doğduğumdan bile haberi olmayan bir kahraman haline geldi. Eğer varlığımdan haberdar olsaydı, beni bulmak için hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Brooke mumu yakıyor ve beni tekrar o ana çekiyor. "Büyük hayaller kur, Chloe."

Gözlerimi kapatıyorum ve alevle bir telini bile yakmak istemediğim siyah saçlarımı geriye doğru çekiyorum. *Lütfen bu yıl babam hakkında yeni bir ipucu bulduğum yıl olsun*. Bir hava dalgası salıyorum ve alevi üflüyorum.

Brooke ellerini çırpıyor. Bir bıçak kapıyor ve keki ikiye böldükten sonra benim yarımı çatlayan Formika tezgahımızın üzerine kaydırıyor. Bazı insanlar ellili yıllardan esinlenilmiş, dolap büyüklüğündeki dairemize burun kıvırabilir. Brooke ve ben New York'ta bir ev alabilmek için kıçımızı yırttık, bu yüzden onunla gurur duyuyoruz. Kiranın yarısını karşılamak için iki işte çalışıyorum. Sabahları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben akşamlarımı bir restoranda olabildiğince çok vardiya çalışarak geçirirken, o da kreşte çocuklara bakıyor. Bu arada Brooke, Moda Gazeteciliği bölümünden mezun olmasına birkaç dönem kaldığı için hayatını planlamış durumda. Brooke'un aksine ben hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bir kenara bırakın, gelecek ayı bile düşünemiyorum.

Brooke baharat dolabından paketlenmiş bir hediye çıkarıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Oraya saklamaya mı karar verdin?"

"Hayatını kurtarmak için yemek yapamadığına göre, bu kötü çocuğu saklamak için uygun bir yer gibi göründü." İyi bir önlem için bir kez salladığında paket tıkırdıyor.

"Umarım bir şey almamışsınızdır-"

"Pahalı. Kuralları biliyorum." Alaycı bir tavırla başını sallıyor. Ona gülümsüyorum. "Sen en iyisisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aç şunu!" Brooke ağlıyor.

Kağıdı yırtıyorum ve beklediğim son şey ortaya çıkıyor.

"Oh Brooke, yapmayacağımızı söylediğimizi sanıyordum." Titreyen parmağımı soy kiti ambalajının üzerinde gezdirdim.

"Hayır. Yapmayacağımı söyledim. Planıma uydun çünkü beni mutlu etmek istiyordun. Ama ben senin kaderini kendi ellerime almaya karar verdim."

Geçen yıl ikimiz de genetik test yaptırmayı düşündük ancak sonuçların işe yaramaması halinde yaşayacağımız hayal kırıklığını düşünerek vazgeçtik. Brooke buna karşı çıktı ve ben de kabul ettim çünkü bunu onsuz yapmak istemiyordum.

Beni kendimden daha iyi tanımayı en iyi arkadaşıma bırakın.

"Yapmamalıydın." Bu bir hayalperest olmanın yüküdür. Bulut Dokuz sağanak yağmura dönüşene kadar her şey çok eğlenceli. Ve beynimin mantıklı tarafı bu rüyanın beşinci kategoride bir kasırgaya dönüşebileceğini söylüyor.

Ama kiti elimde görmek babamla tanışma hayalini gerçekleştirilebilir kılıyor. *Hayır, Chloe. Bu da kalbini kırabilecek başka bir hayal.*

Brooke buzdolabının üstünden bir şişe ucuz votka alır. "Şimdiki zaman gibisi yok. Ne dersiniz? Küçük tüpün içine tükürelim, gönderelim ve sonra da kutlamak için zil zurna sarhoş olalım mı?"

Tüm bu plan yüzüme patlayabilir. Ya boş bir soy ağacına sahip olabilirim ya da babamın bunca zamandır varlığımdan haberdar olan korkunç bir insan olduğunu öğrenebilirim. Ama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beynimin irrasyonel kısmı araya girerse, en başta varlığımdan bile haberi olmayan bir baba bulabilirim. Beni tanımak ve ailesi olarak kabul etmek isteyen biri. Beni sevmek ve kaybettiği zamanı telafi etmek isteyen bir baba, zorunda olduğu için değil, istediği için.

İkinci mantık kazanıyor ve endişelerimi yeniyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

SANTIAGO

Tavandaki vantilatörün kanatları üzerimde dönüyor, büyük bir daire içinde bulanıklaşıyor. Telefonumdaki saati tekrar kontrol ediyorum. Son baktığımdan bu yana sadece beş dakika geçmiş.

Bu benim hayatım. Olaysız. İzole. *Kasvetli*.

Anlamsız geleceğimle yüzleşmekten daha kolay olduğu için bir insan kabuğuna dönüştüm. Her şey bundan daha iyidir, zayıflatıcı üzüntü de dahil.

Terapistimi tekrar aramalı ve yeni bir randevu almalıyım. Bir yolculuğa çıkmalı ve ailemi ziyaret etmeliyim.

Bir şeyler yapmalıyım -gerçekten herhangi bir şey- ama beynimi ele geçiren sisi geri püskürtecek gücü kendimde bulamıyorum.

Terapistim buna depresyon diyor. Ben buna kaza sonrası hayatım diyorum.

Dün geceki makaleyi okumamalıydım. Kazadan sonraki üçüncü yıl dönümümle ilgili ayrıntılı bir rapor veren makaleyi. Bu bir hataydı. Eski hayatıma döneceğime dair tüm umutlarım her olumsuz cümle ya da makale başlığıyla birlikte sönüyor. Başarılı iyileşmemden bahsetmiyorlar. Ya da nasıl normal bir adam gibi yürüyebildiğimden, her ne kadar öyle görünmesem de.

Fiziksel olarak formda olsam da zihinsel olarak değilim. Üç yıl sonra bile hala geçmişimin eski hayaletlerine tutunuyorum. Düşünmek için dünya kadar zamanım olunca böyle oluyor. Ancak fazla düşünmek uyuşukluğa kaçışımı da beraberinde getiriyor çünkü durumuma karşı duygularımı kapatmak için umursamam gerekmeyen zihinsel alana kaymak daha kolay. İlgisizlik benim

Yeni sert gerçekliğimde savaş zırhı. Çünkü umursasaydım, hakkımda yayınlanan korkunç makaleleri kucaklamam gerekirdi.

Santiago Alatorre'nin yeni hizmetçisi sakatlığı hakkında her şeyi anlatıyor.

Santiago Alatorre'nin morfin bağımlılığı, alkolizm ve depresyonla mücadelesini okuyun.

Santiago Alatorre aylardır ilk kez terapistini ziyaret etti. Özel raporlar Alatorre'nin intihara meyilli olduğunu ve acilen hastaneye kaldırıldığını söylüyor.

Başlıklar birbirine karışıyor ve tek bir temel sonuç ortaya çıkıyor: herkes benim başarısızlığımı izlemek istiyor. İnsanların ilgilendiği şeyin başarı olduğunu sanıyordum, ama gerçekte düşüşüme daha çok yatırım yapıyorlar. Yenilgi manşet sattırırken, başarı sponsorluk sattırıyor. Artık ikincisiyle uğraştığımdan değil. Bir tanrı gibi muamele görmekten yılda bir kez manşete çıkan bir fısıltıdan başka bir şey olmadım.

Sonunda, gazeteciler haklı. Ben aynı kişi değilim. Midem bulanmadan ve korkudan felç olmadan ortalama hız limitinden daha hızlı araba kullanamıyorum. Yani, evet, F1 pistine geri dönmesi gereken son yarışçıyım.

Yaşadığım travma bana saklanmak için mükemmel bir bahane sunuyor. Sadece ben ve İtalyan sıradağlarıyla çevrili küçük bir göl kasabasında inzivaya çekilmiş devasa evim. Buraya cennetle çevrili kişisel cehennemim diyorum.

Telefonumun alarmı tekrar çalıyor. Kafamın içinde yataktan kalkmam için yalvaran küçük sesi duymazdan gelerek erteleme tuşuna basıyorum. Aklı başında olan yanım arabamı dolambaçlı sahil yolunda sürmem için beni teşvik ediyor. Motivasyon eksikliğimin fiziksel bir hatırlatıcısı olduğu için sakallarımı kesmemi. Aileme ulaşıp beni ziyaret etmelerini rica ediyorum çünkü evimdeki sessizliğe bir gün daha dayanamıyorum.

Hayır. Herkes hayatına devam etti ve sen sadece geçmiş anılarında yaşayan bir zavallısın.

Karanlık yeniden bastırırken umutlu düşünceler kaçışıyor. Yatağımda dönerek öğleden sonra güneşinin sırtımı ısıtmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi gri dünyamda bir gün daha saklanmaya zorlarken etrafımdaki renkler tükeniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

CHLOE

I test şirketinin giriş ekranına bakıyorum. Fare oturum açma düğmesinin üzerinde geziniyor ama ben geri çekiliyorum.

"Bütün gün ekrana bakmayı mı planlıyorsunuz yoksa..." Brooke yanımdaki tezgaha yaslanıyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum, sanki bilgisayar korkumu algılayabilirmiş gibi.

"Ben de korkardım. Ama son altı haftayı bunun için nasıl endişeyle beklediğini bir düşün." Kalçasını benimkine çarpıyor. "Düğmeye bassam daha mı kolay olur?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Evet." Kendime yalan söylemenin faydası yok. İyimser olabilirim ama hayalperest değilim. Testin anlamsız bilgilerle boş çıkmasını bekliyorum. Bununla başa çıkabilirim. Alternatif seçenek -umutlu olan- şimdi gerçekçi görünmüyor.

"Tamam. Anladın dostum."

Brooke düğmeye basarken kalbim boğazımda bir yere yerleşiyor.

"Oh kahretsin! İşe yaradı!" Brooke'un çığlığı kulaklarımı patlattı. "Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir eşleşmeniz var!" Ellerini birbirine vurarak aşağı yukarı zıplıyor. "Evet!"

Ekrana göz kırpıyorum. Önümdeki sonuçlar, bırakın bir tepki vermeyi, herhangi bir kelime üretmeyi bile zorlaştırıyor. Şok edici bir şekilde, test beni DNA'mın neredeyse yüzde ellisini paylaştığım bir adamla ilişkilendiriyordu.

Aman Tanrım. Gerçekten işe yaradı.

Hayatımda yaşadığım onca zor kırılmadan sonra nihayet genetik piyangoyu kazanmışım gibi hissediyorum.

"Senin bir baban var!" Brooke elimi tuttu ve beni bir çemberin içinde döndürdü.

Tavana kadar gülüyoruz, **umudun** küçük dairemizi patlama noktasına kadar doldurmasına izin veriyoruz.

"Hey, Chloe, vardiyamın geri kalanına bakabilir misin? Bahşişler sende kalabilir. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama annem nöbet ilaçlarını almayı unuttu. Gece kapanmadan önce acilen eczaneye gitmem gerekiyor." Yaşlı garsonlardan biri olan Teri bana baktı.

Hayır demek istiyorum. Bütün sabah kreşte koşturmaktan ayaklarımın altı ağrıyor. Başım sürekli ağrıyor ve parlak ışıklı mutfağa her girdiğimde gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Tek istediğim güzel bir duş, bir fili bayıltacak kadar Tylenol ve yatağım. Hayattaki basit şeyler.

Ama paraya ihtiyacım var. İtalya'ya ve babama daha hızlı uçmak için her dolar sayılır. Google aramasına ve Brooke'un sosyal medya FBI becerilerine göre, Matteo Accardi, nam-ı diğer uzun süredir kayıp olan babam, küçük bir İtalyan göl kasabasında en iyi hayatını yaşıyor. Uçak biletleri böbreklerimden birini bağışlamakla aynı fiyata mal oluyor. Ne yazık ki bir tanesini bağışlamayı düşündüm ama Brooke beni bu konuda uyardı. Sabırlı olmamı ve para biriktirmemi söyledi. Ama bunu söylemek onun için kolay. Babam *hayattayken* para biriktirmek şöyle dursun, kim düşünebilir ki?

Brooke bu ilişkide gerçekçi olan taraf ve benim hayalperest balonumu kontrolden çıkmadan patlattı. O haklı. Böbrekler ikiz gibidir. Ayrı olmamalılar. Ne yazık ki ikisine de sahibim ve her bir doları biriktirmek için yorucu saatler çalışmak zorundayım.

Kafamdaki DJ, Rihanna'nın "Work" şarkısını çalıyor ve ekstra para için yorgunluğumu bastırma kararımı açıkça onaylıyor.

Başımı salladım. "Elbette."

"Harika! Teşekkür ederim! Masa numaralarım için Jamie'ye danışabilirsin." Aceleyle odadan çıktı.

Ne kadar verici olduğuma bak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş dakikalık minik molamı vermeden önce Jamie'den Teri'nin masalarını öğreniyorum. İnsanlar sigara içtiğimi düşünüyor ama ben restoranın arkasındaki ara sokakta durup New York'un bayat havasını içime çekmeyi seviyorum. Gürültüyle dolu bir günde benim sessizlik anım.

Ara sokağa girdim ve durdum. *Ugh*. Çöplük vahamı kirleten rastgele bir çift var, adam neredeyse kızın yüzünü soluyor. *İğrenç*. Ama adamın kızı elleme şekliyle ilgili bir şey garip bir hayranlıkla başımı sallamama neden oluyor. Ne tür bir çift çöpün yanında takılabilir ki?

Birbirleri için yanıp tutuşan, eve dönmek için sabırsızlanan türden.

Ben böyle bir tutkuyu bilemem. Buna yakın olan tek şey, hayattaki temel ihtiyaçlarımı karşılamak için çok çalışmaya olan bağlılığımdır. Erkek arkadaşlar sadece dikkat dağıtıcıdır ve bitki sulamaktan çok daha fazla dikkat gerektirirler. Bir ilişki için ne zamanım ne de enerjim var. Bu yüzden arada bir kaşıntımı gidermek için anlamsız ilişkilerle yetiniyorum. Ayrıca, birine o derece güvenme yeteneğine sahip olmadığımdan eminim. Annem bundan emin oldu. Berbat biri olabilirdi ama bana bazı önemli dersler verdi.

Uyuşturucu kullanma.

Prezervatifsiz seks yapmayın.

Kesinlikle, kesinlikle, yüzde beş yüz hazır olmadıkça çocuk sahibi olmayın çünkü en yakın alışveriş merkezinde veya markette iade edilemezler.

Ve en önemlisi, aşık olmayın. Dağınıktır, kör edicidir ve bir felaket olmaya mahkumdur.

Bu iki aşığı yalnız bırakmak için kapıya doğru geri dönüyorum. Eski spor ayakkabım gıcırdıyor ve adam bana bağırmak için dönüyor.

"Hey! Git buradan, seni sürüngen!"

Ben mi? Dünkü çöpün yanında takılan ben değilim. Özür dilemek için omzumun üzerinden baktım. Bulduğum şey karşısında çenem düştü.

O kötü yalancı. Teri annesinin ilaçlarını almıyor. Bu adamın dilinde boğulmakla meşgulken nasıl alabilir ki? Kaşlarımı çatıyorum. Teri resmen berbat ve bahşişlerini istemeseydim, intikam için tüm masalarını dağıtırdım.

Neden insanlar istediklerini elde etmek için yalan söylemek zorunda? Bana Bay Dumpster Kink ile çıkmak istediğini söyleyebileceğini ve benim yine de evet d i y e c e ğ i m i fark etmiyor mu? Annesinin ilaca ihtiyacı olduğu konusunda yalan söylemesine gerek yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanlar berbat. İnsanlar her zaman berbattı ama şu anda on bin kat daha berbatlar.

Nefes al, kızım. Parayı istiyorsun. Çok az tanıdığın birinin sana yalan söylemesi kimin umurunda?

Çünkü dışarıda hala ahlaklı, düzgün insanlar olduğuna dair umudu yok ediyor.

Teri açıklama yapma zahmetine girmiyor ve ben de bir özür duymayı beklemiyorum. Bu şehirden kaçmama sadece iki ay kaldı. Ve Teri sayesinde, nihai hedefime birkaç fatura daha yaklaşmış olacağım.

Biri kraliçe Riri'yi işaret etsin çünkü bu kız çalışmak, çalışmak, çalışmak, çalışmak, çalışmak üzere.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

CHLOE

Dün Como Gölü'ne vardıktan ve şehir merkezine yakın köhne bir pansiyonda yoğun bir jet lag vakasından bayıldıktan sonra nihayet köyün ana yolunda yürüyorum.

Como Gölü, sıradağlarla çevrili güzel bir göl kenarı kasabasıdır. Köy, eski alçı binaları ve arnavut kaldırımlı yollarıyla gerçekten de tarihten çalınmış bir şey. Büyüleyici geçici evimin nüfusu Salı günleri La Guardia havaalanı büyüklüğünde. Cidden, Google bana burada iki binden az insanın yaşadığını söyledi. George Clooney'nin burada bir evi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Evet. *Şu* George Clooney'den bahsediyorum.

Matteo'ya bunca yıl sonra onunla tanışmak isteyen kayıp kızı olduğumu bildirmek için daha önce hiç mesaj atmayarak bir kumar mı oynadım? Muhtemelen oynadım. Ama bana kendini kapatması ve dolandırıcı olduğumu iddia etmesi riskini göze alamazdım. Bunun yerine risk aldım ve kendimi eski usul bir şekilde tanıtmaya karar verdim. Ama önce nerede yaşadığını öğrenmem gerekiyor.

Sokaklarda küçük dükkanlar sıralanıyor, insanlar birbirlerine el sallıyor ve çocuklar etrafta koşuşturuyor. Yerel halkın birbirini önemsediğini görmek beni rahatlatıyor. İnsanların sohbet etmek için durduğu bir peri masalı gibi. Onların bu nezaketi, Matteo'nun kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimi bilen birileri olduğu konusunda beni umutlandırıyor. Ne yazık ki Brooke'un takip yetenekleri bir yere kadar. Matteo'nun adresi kamuya açık değildi, bu da bizi hayal kırıklığına uğrattı.

Kötü bir satıcı gibi, nerede yaşadığını öğrenmek için farklı dükkanları ziyaret ediyorum. Altın madenine ulaşmadan önce dört farklı dükkanda aynı berbat İtalyanca konuşmayı deniyorum.

"*Sto circando signore Accardi*." Elimdeki son malzemeyi gösterip Matteo'yu soruyorum. Brooke yemek dağıtıcısı taklidi yapmamı önerdi.

"*Signore Accardi e morto*." Dükkan sahibi kaşlarını çatar.

Accardi öldü mü? Kendi kendime gülüyorum. Bu doğru değil. Adam dün Facebook'taki profil resmini güncellemiş. Hangi Accardi'den bahsettiğini bilmiyorum ama sanırım burada popüler bir soyadı. "*Morto*? Hayır. *Sto circando signore* Matteo *Accardi.*" İyi bir önlem için ilk ismini vurguluyorum.

İtalyanca özür diliyor ve Matteo'nun adresini bir kâğıda karalıyor.

İtalyan insanları. Çok nazik. Çok güvenilir. İtalya'nın gerçek isimsiz kahramanları

Babamı Bulma Keşif Gezisi.

Dükkândan çıktım ve boş kâğıt torbayı yakındaki bir çöp kutusuna attım. Yatağıma ve kahvaltıma dönüş yolumun tamamı kasaba halkına deli gibi sırıtarak geçiyor.

Hayatım boyunca arzuladığım adamla tanışma vakti geldi.

Arabanın frenlerinin gıcırtısı dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"İşte geldik." Şoför ağır bir İtalyan aksanıyla konuşuyor.

Gözlerim kucağımdan arabanın camına kayıyor. Dolambaçlı bir yolun başında, yüksek duvarları ve sarmaşıklarla kaplı bir ön kapısı olan şirin bir ev duruyor. Sarı sıva duvarlar, güzel gölün fonunda göze çarpıyor. Keşke içinde büyüseydim dediğim bir ev.

Titrek bir nefes alıyorum ve paramı almak için sırt çantamın ön cebini karıştırıyorum.

Şoför sırıtarak kabul ediyor. "*Grazie*."

Arabadan çıktım. Sokağı hızlıca taradığımda sadece iki ev görüyorum. Biri Matteo'ya ait, diğeri ise son korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyor. Karanlık malikane gölün kenarında, uzun ağaçlarla çevrili. Koyu renkli tuğla kuleler gökyüzüne doğru yükseliyor ve bana bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kötü adamın şeytani kalesi. Çürümüş ahşap bir çit, dağınık çalıları ve aşırı büyümüş bir bahçeyi ortaya çıkarır.

Terk edilmiş evden Matteo'nun evine doğru dönüyorum. "Bunu yapabilirsin." Jöleye benzeyen bacaklarımla Matteo'nun arazisinin dibindeki devasa demir kapıya doğru yürüyorum.

Mülkünde bir yerden yüksek sesli müzik çalıyor. Kafamı kapıdaki boşluklardan birine sokup garaj yoluna bakıyorum ve birden fazla arabanın park ettiğini görüyorum. *Lanet olsun*. Babamın tek başına olacağını düşündüğüm için aptalım.

Brooke'a mesaj atarak evine vardığımı ama yalnız olmadığını bildiriyorum. Bu an, ben İtalya'ya yerleşirken iki hafta boyunca saçma sapan hizmet bedelini ödemekte ısrar ettiği için ona minnettar olmamı sağlıyor. Ne yapacağım konusunda onun tavsiyesine ihtiyacım var.

Yoldan geçen bir araba dikkatimi başka yöne çekiyor.

Matteo'yu tanıyorlar mı? Dışarıda, kapının yanında gizlenerek ne yaptığımı soracaklar mı? Ya da daha kötüsü, ya beni içeri sürüklerlerse ve Matteo'nun önünde beni bir tür sapık olarak gösterirlerse? Tüm seçenekler iyi bir ilk izlenim bırakma şansımı yok eder.

Matteo'nun en yeni ziyaretçisinin beni mülkün dışında sürünürken yakalamasından paniklediğim için mantığım elimden kaçıyor.

Belki de bu aile buluşmasına hazır değildim. Gözlerim yandaki evin çitindeki boşluğa doğru kayıyor. Farlar yolu ışıl ışıl aydınlatırken oraya doğru koşuyorum. Çalılardan kopan dallar yüzümü ve kollarımı sıyırıyor ama acıyı bastırıyorum. Merak beni arazinin derinliklerine gitmeye itiyor.

Uzaktan gelen bir uluma beni ürpertiyor. *İtalya'da kurtlar var mı?* "Kahretsin. Eğer bu gece ölürsem, hayatımın sonuna kadar Brooke'un peşini bırakmayacağım. Bu fikir cehenneme gidecek."

Telefonumun el fenerini kullanarak Afrika'nın Serengeti düzlükleriyle yarışan otların arasından yürüyorum. Babamın arazisini buradan ayıran taş duvarı takip ediyorum. Spor ayakkabılarım birkaç kez kalın köklere takılıyor ve geceye lanet ediyorum.

Beş dakika boyunca düşen dallardan ve korkutucu görünen dikenlerden kaçtıktan sonra, duvarın müziğin en gürültülü olduğu kısmına ulaşıyorum. Gülüşmeler ve insanların konuşmaları kalp atışlarımı hızlandırıyor. Diğer tarafı kontrol etme dürtüsü cesaretimi besliyor. Duvarda tırmanacak bir yer arıyorum ama taşlar kaygan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Duvar bile kolay değil mi?" Çitin yanındaki büyük ağaca bakıyorum. Tırmanmak için yeterince iyi görünüyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, Chloe." Elimdeki telefonun sesi beni ürkütüyor. "Kahretsin!"

Belki beni duymuşlardır diye müzikte ya da sohbette herhangi bir değişiklik olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey yanlış görünmüyor, kahkahalar çimento duvardan yansıyor.

Aramayı cevaplamak için camı kaydırıyorum. "Brooke. Şu anda neyin peşinde olduğuma inanamayacaksın." Brooke'un sesini hoparlöre verdikten sonra, tırmanırken onu daha iyi duyabilmek için telefonumu sütyen askımın altına sokuyorum.

"Neredeyse sormaya korkuyorum."

"Şey. Şu anda tıpkı sokağa çıkma yasağından sonra odamıza gizlice girdiğimiz zamanki gibi bir ağaca tırmanıyorum." Yakın bir dala tutunurken ve ayağımı gövdeye dayarken alçak sesle konuşuyorum. Kollarım sallanıyor ama dişlerimi sıkarak ilerliyorum.

"Ağaçlara tırmanma konusunda hep berbattın, bu iyi bir şey olamaz." Homurdanıyor. "Hatırlatma bana."

Yakınlarda bir dal kırılıyor. Tırmanışımı durdururken kollarım titriyor.

"Ama o köpek pisliği yığınının üzerine düştüğün zamanı hatırlıyor musun?" Brooke sessizliği bozar.

Sesi duymazdan gelerek bir sonraki dala tutundum. Kendimi yerden birkaç metre yukarı çekiyorum. "Bu tam olarak unutabileceğim bir şey değil."

"Neden bir ağaca tırmandığınızı açıklamak ister misiniz?" "Yasal mı yoksa yasadışı hikayeyi mi istiyorsunuz?"

"Elbette, yasadışı olanı paylaşın." Yeni bir gür ses konuşmayı böler.

Bir çığlık attım. Parmaklarım kaydı ve sırt üstü düştüm. Sırt çantamdaki keskin bir şey omurgamı dürttüğünde ciğerlerimden duyulabilir bir *oof sesi çıkıyor.* "Ah."

"Chloe! Ne oldu? Tanrım, lütfen İtalya'da bir yerde ölmüş olma. Seni bulmak için uçak biletini asla karşılayamayacağım," diye sesleniyor Brooke'un sesi uzaklardan.

"Brooke, ben yaşıyorum!" Sütyenimde telefonumu arıyorum ama bulamıyorum. "Şimdilik."

Yabancının sesiyle tenime bir ürperti yayılıyor. Sözleri dikkatimi telefonumu bulmaktan uzaklaştırıyor.

Bir ağacın dibinde, koyu bir gölgenin içinde oyalanıyor. "Mülküme izinsiz girerek ne yaptığınızı bana söylemek ister misiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kısarak yüzünü seçmeye çalışıyorum. Hayal ettiğim ürkütücü fikir kalp atışlarımda harikalar yaratmıyor. Gölgelerin arasında gizlenip ay ışığına asla adım atmazken tüylerim diken diken oluyor.

Bir aptal gibi yerde yatmaya devam ettim, taş kesilmiştim ve kıpırdamıyordum. "Ben... şey... görüyorsunuz..."

"Eğer birkaç kelime söylemen bu kadar uzun sürüyorsa, bütün gece burada olacağız." Sözcükler kısa ve tedirgin, biraz da aksanlı çıkıyor.

Lanet olsun. Bu adam tam bir pislik. "Seni

kim gönderdi?" diye tersliyor.

Beni kim gönderdi? Bu adam benim ne olduğumu sanıyor? Bir tetikçi mi?

Silueti doğrudan görüş alanıma girerken bir şey hışırdıyor. Bir rüzgâr onun kokusunu taşıyor. Keskin ve ağız sulandırıcı bir koku ve bir kez daha koklamaya çalışıyorum.

"Polisi arıyorum. Diğerleri gibi seninle de ilgilenebilirler." Telefonunu kulağına götürüyor. Ekrandan gelen ışık keskin gözlerini uğursuz bir parıltıya boğuyor.

Sersemliğimden sıyrılıp titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmak için acele ediyorum. İhtiyacım olan son şey polislerle karşılaşmak. Onları son gördüğüm anın hatırası ürpermeme neden oluyor. Silahsız olduklarını göstermek için ellerimi kaldırıyorum. "Yapma! Lütfen! Huzur içinde geldim." *Barış için mi geldim? Ben kim olduğumu sanıyorum? Lanet olası E T mi?*

Benim kişisel baloncuğuma giriyor. Bulutlardaki değişim ayın yüzünü aydınlatmasını sağlıyor. Gölgeler keskin elmacık kemikleri boyunca dans ediyor, pürüzlü kenarlarını ve dolgun dudaklarını vurguluyor. Kirli sakalla kaplı güçlü çenesi kıpırdıyor ve kara gözleri yüzüme dikiliyor. Vahşi bir bakışları var, beni de aynı şekilde tarıyorlar. Kalın, siyah saçları rüzgârın etkisiyle omuzlarının üst kısımlarına dökülüyor.

Lanet olsun, yabancının durup bir an için takdir etmem gereken sert bir görünümü var. Uzanıp kısa sakalına dokunmak için kaşınıyorum ama kaçınıyorum.

"Aval aval bakman bitti mi?" Kaşlarını çatıyor.

Onun sertliği beni şok ediyor, uygunsuz düşüncelerimden beni çekip çıkarıyor. *Harika. Seni polise ihbar etmek isteyen dengesiz bir adamın peşinden koşmak. Yeni bir alçaklık seviyesine düştük, Chloe.*

"Hayır. Evet. Sayılır mı?" Ciyaklayarak söyledim.

Çenesi sıkıştı. "Bana hemen şimdi düğmeye basıp seni ortadan kaldırmamaları için tek bir neden söyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vay anasını. Benden kurtulmak mı? Haksız derecede güzel adam yaklaşırken telefonu kulağına tutuyor. Boyundan sesindeki hırıltıya kadar her şeyiyle gözdağı veriyor.

Beynim savaş ya da kaç moduna geçiyor. Uçuş benim rahat olduğum şey. Bildiğim tek şey kaçmak. Uçuş, beni Brooke'a küçük parçalar halinde gönderilmekten kurtaracak olan şey.

"Çünkü..." Sola doğru savruluyorum ama beni güçlü kollarıyla yakalıyor. Ondan kaçmaya çalışırken gerilmelerine bakılırsa *çok güçlü.* Ve deniyorum da. Çırpınıyorum. Tekme atıyorum. Başımı geriye atıyorum ama o darbeden kaçarken havayla karşılaşıyorum. Hatta küçük parmaklarımın toplayabildiği her şeyle kollarını sıkıyorum, gitmesine izin vermesini umuyorum. İrkilmiyor bile. Sanki kişiliğine uygun olarak taştan yapılmış gibi.

Chloe. Düşün. Akşam haberlerine çıkmaktan bir hamle uzaktasın.

Beni göğsüne doğru çeviriyor ve kollarımı arkamdan kilitliyor. "Hayır, yapamazsın. Senin gibi insanların hikâye uydurmaya çalışmasından bıktım."

"Hikaye mi?! Sen neden bahsediyorsun?!" Kolları etrafımda sıkılaştıkça çığlığım bir törpüye dönüşüyor.

Matteo'nun kanlı cinayet diye bağıran bir kadını duymasını ve beni bir manyağın pençelerinden kurtarmasını ummak aptalca mı? Bu adam kesinlikle paranoyak. Dengesiz davranışlarının ve kesinlikle olmadığım biri olduğum konusundaki ısrarının tek açıklaması bu. Mülküne ne tür hayalet avcıları geliyor bilmiyorum ama ben onlardan biri değilim.

Ben onun elinden kurtulmaya çalışırken vücudu sertleşiyor. Sert olmaması gereken bir şey karnımı dürtüyor ve tam anlamıyla hayatta kalma moduna geçiyorum.

Lanet olsun. Lanet olsun. Hayır. Yabancıyı etkisiz hale getirmeyi umarak bacağına tekme atıyorum. Ayak parmaklarım çimento duvara eşdeğer insani bir şeye çarparken ağzımdan bir çığlık daha çıkıyor. "Ne oluyor be! Benimle dalga geçiyor olmalısın. Sen neyden yapıldın ki? Lanet bir kayadan mı?!" Ayak başparmağım kalbimin çılgın ritmiyle zonkluyor.

Homurdanıyor ama tutuşu sıkı kalıyor. "Daha çok kimsin lan *sen* ve hangi ilaçları kullanıyorsun?"

"Uyuşturucu kullanan ben miyim? Hayatının en kötü yolculuğunu yapan sensin, pislik." Ayağımdaki acı yüzünden gözyaşlarımın akmasına izin vermek yerine, içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Vücudumun yönetebildiği tüm güçle taşaklarına diz çöktüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yere yığılırken bir dizi küfür savurur.

Hasarı kontrol etmenin faydası yok. Beni polise ihbar etmeye çalışan ve bu durumdan tahrik olan psikopata dönüp bakma zahmetine girmeden ana yola doğru koşuyorum. Yeterli miktarda korku filmi izledim. Arkasına bakan kızlar her zaman önce öldürülür.

Otelimin girişine gelene kadar koşmayı bırakmıyorum. Büyük nefesler alırken ter kıyafetlerime yapışıyor. Duvara yaslanıp telefonumu bulmak için sırt çantamı karıştırıyorum. Brooke muhtemelen her şeyden sonra çıldırmıştır.

Aramam boş çıktı. Soğuk bir duş gibi, farkına varıyorum

Be

n. *Bok. Lanet olsun.* Düştükten sonra telefonumu ağacın yanında unuttum.

I düşündüm benim deneyim ile

PSİKOPATLAR sona erdi bir kez I Sol

Amerika. Yeni ülke, aynı çılgınlık. Yasal sorunlardan k a ç m a k yerine doğrudan onlara doğru gidiyorum.

Ama hey, haneye tecavüz sadece yakalanırsam suç sayılır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

SANTIAGO

Başucumda çalan cep telefonu olmasaydı, dün gecenin uzun zamandır gördüğüm en tuhaf rüya olduğunu düşünebilirdim. Başrolünde siyah saçlı bir izinsiz girenin olduğu bir rüya.

Bir gün sonra kalıcı bir etki bırakacak toplar.

Birkaç yıl önce buraya taşındığımdan beri bir avuç insan evime zorla girdi. Muhabirler ve kalpsiz paparazziler, münzevi hayatıma bir göz atmak için gizlice girmekten kendilerini alamıyorlar. Kanlı sudaki köpekbalıkları gibiler, tadına bakmak için can atıyorlar.

İzinsiz giren kişinin telefonu yarım saat içinde üçüncü kez çalıyor. Birisi onunla iletişim kurmak için yanıp tutuşuyor olmalı. İlk başta endişeli bir erkek arkadaş olduğunu düşündüm ama Brooke gizemli kadına mesaj atan ve arayan tek kişi. Aramasına cevap verdiğimde, Brooke telefonda işkencenin 141 ülkede hâlâ yasal olduğunu ve beni o ülkelerden birinde bulmaması için dua etmem gerektiğini haykırdı. En azından o telefon görüşmesinden sonra beni aramayı bıraktı.

Umarım kadın telefonunu geri alır ve kimliğini açıklar. Onun tutuklanmasını ve icabına bakılmasını istiyorum. Onun gibi insanları sorumlu tutmak, aynı pisliğe kalkışmak isteyen diğer herkese uygun bir mesaj gönderir.

Tekrar başlamadan önce zil sesi kesiliyor. Ekranda rastgele bir İtalyan numarası yanıp sönerek merakımı uyandırıyor.

Cevap veriyorum. "Merhaba."

Hırıltılı bir ses, geri dönmeden önce telefondan küfürler savuruyor. "*Sen*."

Ah, yine karşılaştık. "Benim."

"Görüyorum ki telefonumu

çalmışsın."

"*Çalmak* ile *biriktirmek* kelimelerini karıştırıyorsunuz."

Mırıldanarak söylediği bir "*siktir* git" beni aptal gibi gülümsetiyor.

"Rica ederim," diyorum.

"Hazır bu kadar minnettar davranmışken, dün ereksiyonunla beni korkuttuğun için teşekkür ederim. Karnımda yarattığı his ne kadar büyüleyici olsa da, benim için zor bir pas."

"Mülkümde bir suçlu bulmanın verdiği adrenalinle tahrik oldum."

Alay ediyor. "Doğru. İki şeyi açıklığa kavuşturalım. Birincisi, ben bir suçlu değilim. Gözaltına alınmakla tutuklanmak aynı şey değil. İkincisi, eğer adrenalinden böyle hissediyorsan, yatak odasında senden korkuyorum. Bu..."

Yaptığı yorumun gülünçlüğü beni ciğerlerimi yakacak kadar güldürüyor. "Cidden şu anda bana iltifat mı ediyorsun?"

"Telefonumu geri almak için umutsuzca ihtiyaç duyduğum puanları kazanmamı sağlayacak mı?

Erkekler aletlerinin boyutunu büyütmenize bayılır."

İyi ruh halim, istediğini elde etmek için beni kışkırttığı gerçeğiyle yıkandı. *Tipik*. "Hayır. Bulan alır."

"Şaka yapıyor olmalısın." "Bu

konuda değil."

"Neden ışıltılı kılıfı olan bir telefona ihtiyacın var?"

Onu hoparlöre yerleştiriyorum ve içinde simli su ve payetler olan şeffaf kılıfa bakıyorum. "Gözlerimi tamamlıyor."

Alay etmesi daha çok bir kahkaha gibi geliyor. "İmkansızlaşıyorsun."

"Zaten bir kez tutuklanmış biri olmaktan iyidir. Siciline ikinci bir ceza eklemeye hazır mısın?" Filtrelenmemiş kelimeler ağzımdan aceleyle çıkıyor.

"*Harika*. Aslında *gözaltına alındım,* tutuklanmadım. Dürüst olmak gerekirse, kendini erkek gibi hissetmek için bir şeyler çalmaya ihtiyaç duyan bir pislik olmaktansa haksız yere bir suçla suçlanan biri olmayı tercih ederim. Umarım beş yıllık boktan iPhone'umu beğenirsiniz. Güle güle." Aramayı sonlandırıyor.

Hay sikeyim. Telefonumla numarayı geri aradım. Biri telefonu açıyor ve şehirdeki rastgele bir restorandan ne sipariş etmek istediğimi soruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun. Akıllı kız, takip etmem için iz bırakmıyor. Gülümsüyorum, onun yaratıcılığından büyüleniyorum. Her nasılsa, son zamanlarda hayatımın statükosuna uymaktan rahatsız olmayan biriyle karşılaştım.

Her zamanki üzüntüm yerine, dizüstü bilgisayarımı kapıp birinin cep telefonunu nasıl hackleyeceğimi araştırıyorum. Gizemli davetsiz misafirim hakkında biraz bilgi edinmeyi umuyorum. Bir Reddit panosundan birinin ayrıntılı talimatlarını kullanarak telefonun kilidini açmaya çalışıyorum. Sonunda tek yaptığım Face ID ile fotoğrafımı çektikten sonra telefonunu kapanmaya zorlamak oluyor.

Telefonum gelen bir aramadan dolayı çalıyor ve bir sonraki Reddit hack'imi yarıda kesiyor. Elime alıp cevap veriyorum. "Selam."

"Yani... kızma," diye mırıldandı küçük kız kardeşim telefonda, sanki ben bir çocukmuşum gibi.

Onaylamayarak homurdandım. "Ne yaptın sen?"

"Seni yakında ziyaret etmek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır, son iki hafta içinde üç kez konuştuğumuzda bu küçük eğlenceli gerçeği unutmuş olmalısın."

"Arıyorum ama cevap vermiyorsun."

Sesindeki incinmişlikten irkiliyorum. Çağrılarını görmezden gelmeye çalıştığımdan değil, ama bazı günler konuşmak bir yana, kendimi hareket etmeye bile zorlayamıyorum. Gerekçelerim içimde büyüyen suçluluk duygusunu hafifletmiyor.

Gergin bir kahkaha attı. "Şey, seni özledim ve ziyaret etmek istiyorum. Seni son gördüğümden bu yana bir ay geçti."

"Çünkü o yarışırken sen de Noah ile seyahat ediyorsun." *Daha nazik olmaya çalış, seni asabi aptal.*

İç çekiyor. "Bir ya da iki sezon içinde emekli olmayı planladığını biliyorsun."

"Harika. Bunca başarısından sonra bunu hak ediyor." Sesimin acı çıkmaması için her şeyi deniyorum ama yine de kelimeler öyle çıkıyor. Bu Noah'ın suçu değil. Her yıl en genç yeteneklerle yarışmak ve kazanmak için canını dişine takarak çalıştı. Benim aksime.

"Kendine karşı adil davranmıyorsun."

"Hayat adil değil. Seni bu dersten korumuş olmamız, geri kalanımızın zarar görmeden hayatta kalacağı anlamına gelmez." *Kahretsin*. Ağzım bugün başımı belaya sokmaya devam ediyor. Hayat bazen bana ne kadar acı veriyor olursa olsun, Maya benim acımasızlığımı hak etmiyor. "Maya, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Senin iyi olduğundan emin olmak için her şeyi göze alacağımı biliyorsun."

Koklamadan önce birkaç saniye sessiz kalıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hay sikeyim. Burnunu çekme. Benim için en önemli kişiyi üzdüğüm için göğsüm sıkışıyor. "Özür dilerim. Bunu hak etmedin."

"Sorun değil. Ne kadar istesen de beni koruyamayacağın bazı dersler var." Sesi çatlıyor.

Telefonun diğer tarafından bir ses geliyor ve Maya sesi kaybolmadan önce itiraz ediyor.

"Bu on yılın sik kafalısı değil mi? Nasılsın bakalım? Maya'yı üzdükten sonra umurumda değil," diye tersliyor Noah.

Hayatım o kadar berbat bir hale geldi ki bana karşı olan hıyarlığını takdir etmeye başladım. Bu bana hala yetişkin bir adam olduğumu hatırlatıyor. Her şey bana porselenden yapılmışım gibi davranan ailemden ya da beni üzmek istemediği için Noah ve Marko hakkındaki hikâyeleri saklayan Maya'dan daha iyi.

"İyi diyecektim ama seninle kızgınken konuştuğum için pişman diyeceğim."

Ofluyor. "İyi fikir. Eğer huysuz bir pislik olacaksan, bunu şu anda kız kardeşin *dışında* herkese s a k l a . B u k a d a r küçük bir ricayı yerine getirebilir misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kesinlikle."

"Güzel. Onları ne kadar çok *sevdiğini* bildiğim için seni sürprizimizin şokundan kurtaracağım. Bir saat içinde evinde olacağız. Bunu bir sorun haline getirme. Yardımına ihtiyacımız var, bu yüzden en sahte gülümsemeni takın ve kız kardeşin için huysuz pislik rutinini bırak." Noah telefonu kapatıyor ve beni ağzım açık bir şekilde telefonuma bakarken bırakıyor.

Kahretsin.

Yeğenim Marko, onu havaya fırlattığımda ciyaklıyor. Koyu renk saçları hava akımıyla birlikte yüzünün etrafında uçuşuyor.

"Tekrar! Tekrar!" Mavi gözleri parlıyor.

Onu bir uçak gibi taşıyorum, sesler ve her şey. Marko ile vakit geçirmek bir bardak sıvı güneş ışığı içmek gibi. Dört yaşındaki bu küçük çocuk karanlığı yok ediyor ve bu yüzden onu daha çok seviyorum.

"Şuna bakın. Ne de olsa canavarın yumuşak bir kalbi var." Noah bana sırıtıyor. Noah'yı terslemek için Marko'yu tek elime alıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maya'nın gözleri büyür. "Hayır, Santiago! O her şeyi kopyalar."

Marko küçük dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. İşaret parmağıyla beni terslemeye çalışıyor.

Bunu tesadüf olarak değerlendiriyorum. "O zaman onu kocandan korumalısın."

"Biraz uğraştım ama Noah'nın ağzını çocuk korumalı hale getirdim." Maya gülümsüyor.

"Çok zor ama senin için elimden geleni yapıyorum." Noah, Maya'nın başına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce sırıtıyor.

Kanepeye oturuyorum ve Marko'yu dizime yerleştiriyorum. Eşofmanım bacağımı gizliyor ama bu onun etek ucunu kaldırıp mat metale bakmasını engellemiyor.

Vücudum geriliyor. Başkalarının yanındayken bacağımı örtmek için elimden geleni yapıyorum. Görsel hatırlatma ruh halimi bozuyor, bu yüzden gerekmedikçe o pisliği saklıyorum. Yürüyüşümü mükemmelleştirmek ve her türlü topallamayı gizlemek yıllarımı aldı.

Bacağımdan utanmıyorum.

Hayatımdan utanıyorum.

"*Tio* Santi Demir Adam'dır." Bacağına dokunuyor ve bana şimdiye kadarki en tatlı gülümsemesiyle bakıyor.

Göğsümdeki daralma hissi onun masumiyeti karşısında azalıyor. *Bak, sıvı güneş ışığı.*

Bana Demir Adam demesine izin verdiğim tek kişi Marko'dur. Yeğenim söz konusu olduğunda, sanki ben onun kahramanıymışım gibi hissediyorum, medyanın bana yakıştırdığı gibi bitmiş tükenmiş biri değil. Sadece birkaç saatliğine bile olsa başka birinin hikayesinde kahraman olmak iyi hissettiriyor. Ve bu yüzden, küçük çocuk beni serçe parmağına bağladı.

Maya, Marko'nun elini bacağımdan çekip alıyor ve eşofmanımın kumaşını indiriyor. "Marko, başkalarına sormadan dokunmak konusunda ne dedim ben?"

Çenesini göğsüne gömüyor. "Dokunmak yok."

Maya bana titrek bir gülümseme fırlatıyor. "Özür dilerim. Ona artık sana Demir Adam dememesini söyledim ama o vazgeçmiş olmalı-"

"Bırak ne istiyorsa yapsın. Ve bana çocuk eldivenleriyle davranmayı bırak, Maya. Önemsemeni sevsem de, bence bir çocuk yetiştirmek senin için yeterli, öyle değil mi? Bana da bebek gibi davranmana gerek yok," diye çıkıştım.

Maya sertleşiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Noah benimkine paralel koltuktan kalktı. "Dışarı. Hemen."

Ses tonundaki ölümcüllük omurgamı dikleştiriyor. Onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için arkasına bakma zahmetine girmiyor.

Pişmanlık anında beni vuruyor ve kız kardeşimle yüzleşiyorum. "Söylediklerim için özür dilerim. Kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyor." Marko'yu kucağımdan çekip ayaklarını yere koyuyorum.

Maya başını sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor. Kazağının koluyla yüzünü siliyor.

"Maya, ağlama. Özür dilerim." Ona sarıldım.

Birkaç saniye sonra beni itiyor, hâlâ gözlerimin içine bakmıyor. "Sorun değil. Sadece hormonal bir durumdayım. Git Noah'la konuş."

Beni başından savmasını hak ediyorum. Kız kardeşim ağlatmak isteyeceğim son kişi, ama kendimi her zayıf ve bebek gibi hissettiğimde içimde patlayan öfke dalgasını engelleyemiyorum. Bakıcı olmaktan çıkıp herkesin üzerine titrediği biri haline gelmek kolay değil. Kendimi değersiz hissettiriyor. Ve en önemlisi, bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor.

Evimden dışarı çıktığımda Noah'yı gölün kıyısında dururken buluyorum. "Acele et lan! Sabrım tükeniyor," diye sesleniyor Noah ve dönüyor

sırtı bana dönüktü.

Noah'nın öfkesi beni anında Maya'ya karşı sakinliğimi kaybettiğim için pişman etti. Kimse onun karısına bulaşamaz. Ben bile.

"Geliyorum, pislik." Ona doğru rahatça yürüyorum. Fizik tedavideki çileli yolculuğumdan sonra normal bir insan gibi yürüyebiliyorum. O kadar normal ki, eğer pantolon giymiyor olsaydım, insanlar önemli bir parçamın eksik olduğunu anlamazlardı. Kavurucu sıcaklarda eşofman giymeyi tercih etmemin nedenlerinden biri de bu. Rol yapmayı tercih ediyorum. Ailemin yanında işlevimi yerine getirebilmem için karanlığı yeterince uzak tutuyor.

Yanında duruyorum ama sessiz kalıyorum. Önümüzdeki göle odaklandığında öfkesi bana bir dalga gibi çarpıyor.

"Maya'nın yanında bir daha böyle davranırsan taşaklarından birini koparıp bacağına takarım." Bana bakma zahmetine girmiyor.

İrkildim. "Özür dilerim. Böyle patlamak ve onu ağlatmak istememiştim."

Omuzları düşüyor. Belli belirsiz ama tavrındaki değişiklik beni alarma geçiriyor. Noah yenilmiş görünecek biri değil.

"Sorun nedir?"

Sessiz kalıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden ikiniz de habersiz gelmeye karar verdiniz? Siz ikiniz böyle yapmazsınız." Kelimeler ağzımdan döküldü.

"Zor zamanlar geçiriyoruz."

"Cennette sorun mu var?" Kaburgalarına dirsek atarak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Bu ikisi birbirleri için deli oluyorlar. Noah her fırsatta Maya'nın üzerine titriyor ve karşılığında Maya da onu mutlu ediyor. Evliliklerinde sorun yaşadıklarını hayal bile edemiyorum.

"Hayır. Öyle bir şey değil." Noah iç geçirdi. Bana doğru bakıyor. Gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir şekilde bulutlanıyor.

"Neler oluyor dostum? Beni endişelendiriyorsun." Yere yapışıp kaldım, burnundan gelen bir hırıltıyı homurtuyla bastırırken gözlerimi dört açmış bakıyordum.

"Maya ve ben..." Nefesinin altında küfrediyor. "Maya ve ben Şampiyona'ya yaz tatilindeyken birkaç hafta Marko'ya bakmanı istiyoruz."

Midemde asit yuvarlanıyor. "Neden? Yaz tatilini hep sezonun arka yarısı için hazırlanarak geçiriyorsun."

"Daha önemli bir şey çıktı. Maya ve benim bağlantı kurmak ve her şeye ara vermek için biraz zamana ihtiyacımız var. İzimizi kaybettirelim."

"Ve *benden* Marko'ya bakmamı mı istiyorsun? Neden ailem değil?"

"İlk seçeneğimiz onlardı ama bugün iki haftalık bir Karayip gezisine çıkıyorlar ve Maya onları durdurmak istemiyor."

Ahh. Hangisi daha kötü bilmiyorum; ailemin tatile gideceğini bilmemek mi yoksa ikinci en iyi seçim olmak mı? "Tamam..."

"Maya hamileydi." Sesi kırıldı. Benimle

dalga geçiyor olmalı. Hayır...

Noah bakışlarını gölden ayıramıyor. "Bebek..."

Elimi Noah'nın omzuna koyuyorum ve onu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Başka bir şey söylemene gerek yok."

Elinin tersiyle bir damla gözyaşını siler.

Lanet olsun. Zavallı kız kardeşim. Geçen yıldan beri başka bir bebek istemekten bahsetmeyi bırakmadı. Bir çocuk kaybettiği için acı çektiğini bilmek... bu beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde acıtıyor.

Her şeye rağmen haklıydı. Onu kurtaramayacağım şeyler var ve bu da onlardan biri. Bu tür bir çaresizliği hissetmek Noah'ı da öldürüyor olmalı.

Öksürüyor. "Küçük bir tatile çıkmamız gerekiyor. *Onun da* ihtiyacı var. Maya'yı Marko'dan iki hafta boyunca uzak kalmaya ikna edebileceğimden şüpheliyim ama denemek istiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacı var..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anladım. Açıklamana gerek yok." Çenemi kaldırıyorum.

Noah kırmızı gözlerle bana bakıyor. "Öyle sayılır. Eğer bir pislik gibi davranmaya devam edersen, sonunda bu fikri iptal edecek. Marko'yla tek başına başa çıkamayacağını düşünüyor."

"Yapabilirim." Kız kardeşimin yeğenime iki hafta boyunca bakamayacağımı düşünmesi beni kızdırmaktan çok üzüyor. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.

Noah omuz silkiyor. "Yani, alınganlık yapmaktan çekinmeyin ama pek de yetenekli olduğunuz söylenemez."

Gözlerimi kısıyorum, az önceki öfke intikamla geri dönüyor.

Noah gözlerini devirir. "Bu yüzden değil, aptal. Kendine bakmadığın için." İşaret parmağıyla kirli sakalımı ve uzamış saçlarımı gösteriyor.

"Bana Maya'nın tatile ihtiyacı olduğunu ama tatile çıkmasının tek yolunun onu Marko'ya bakabileceğime ikna etmem olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Bir günlüğüne tavrını değiştirebilir misin? Bu gece yatıya kalmayı planlıyoruz, böylece seni test edebilir ve buna hazır olup olmadığını görebilir. Bu da en iyi bebek bakıcısı rolünü oynaman gerektiği anlamına geliyor. Ne yapman gerektiği umurumda değil ama kardeşinin bu geziye ihtiyacı var. Gitmemesi için her türlü nedeni düşünmek istiyor, o yüzden aksini kanıtla."

"Sorun değil. O kadar inandırıcı olacağım ki *sen* bile yeteneğimi sorgulayacaksın." Gülümsüyorum.

"Tanrı hepimize yardım etsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

CHLOE

Idün geceki gibi aynı eğri tahta kalasların arasından kayıyorum. Kara bulutlar ayı gizliyor, bu da sadece küçük bir el feneriyle aşırı büyümüş bahçedeki yolculuğumu zorlaştırıyor. Ruh halim bir dalış alır
bir grup açıktaki köke takıldım. Dizlerimin üzerine düştüm ve bu sırada dizlerimi sıyırdım. Ayağa kalktığımda ıslak toprak bacaklarıma yapışıyor ve tenimi gıdıklayan esintiye dayanarak gömleğimin arkadan yırtıldığına eminim.

"Bu adam çim biçme makinesi diye bir şey duymuş mu?" Bacağımdaki bir tutam kiri fırçalarken nefesimin altında mırıldanıyorum.

Bir şekilde ağaç ve çalı labirentinden başka bir kaza olmadan geçmeyi başarıyorum. Bu adamın evim dediği uğursuz malikâneye bakarken boynum bükülüyor. Bir tabutun içinde kestirmek kadar davetkâr.

"Kont Drakula'dan resmen bir düşman edindim. Bildiğim iyi oldu." Ön girişi tarıyorum, garaj yolunda araba bulamıyorum. Çaresiz bir aptal gibi köşe bucak yedek anahtar arıyorum ama elim boş dönüyorum.

Evin çevresini takip ediyorum ve birkaç pencereden içeri bakıyorum. Odalar camdaki yansımamı yakalayabileceğim kadar karanlık. Bana yardım ettiği ve evin boş olduğundan emin olduğu için Tanrı'ya şükrederken kendime güvenim artıyor.

Arka verandaya geldim. Şansımı denemek için kapı kolunu deniyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Daha önce YouTube'dan edindiğim bilgilere dayanarak standart sürgüyü kırmak çok kolay.

Kilitler. Hareketlerde ustalaşana kadar kaç kez izlediğimden pek gurur duymuyorum.

Sırt çantamdan yerel bir dükkândan aldığım özel bir tornavidayı çıkarıyorum. Mini el fenerimi ağzımda tutarak, bu öğleden sonra kendi banyo kapım üzerinde uyguladığım hareketleri tekrarlıyorum. Sinirlerim yüzünden birkaç başarısız denemeden sonra, kapı bir klik sesiyle açılıyor.

Karanlık, evi gölgeler ve rastgele şekillerle kaplıyor. Küçük el fenerim mutfakta bana yol göstermekte yetersiz kalıyor. Tezgâhlarda göze çarpan bir şey yok, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum.

"Tamam, düşün. Akli dengesi yerinde olmayan bir adam olsaydım, telefonu nereye saklardım?" Tökezleyerek odadan çıktım.

Büyük bir odaya girmeden önce geniş bir koridordan geçiyorum. El feneriyle göremediğim bir şeye takılana kadar her şey yolunda ve güzel gidiyor. Öne doğru düşerken bir çığlık atıyorum, ellerimin ve yıpranmış dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir şey ellerime saplanırken gözlerim sulanıyor.

Parmaklarım bir sürü küçük dikdörtgen şeklin üzerinde geziniyor. Bir tanesini gözlerime doğru çekip yabancı nesneyi inceliyorum. "Lanet olası bir Lego mu? Burası gerçekten de Şeytan'a ait." Lego savaş alanında sürünerek parçaları bir kenara fırçalıyorum.

Sarkan demir bir avizenin ışıltısıyla aydınlanan büyük bir merdivene ulaşıyorum. Merdivenleri yarılamıştım ki ön kapı bir iniltiyle açıldı. Evin lobisinde kıyamet kopuyor ve bir kadının çığlığı kulaklarımı tırmalıyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Cidden. Neden bu hafta bir mola veremiyorum?" Nefesimin altında fısıldıyorum. Onca çaba boşuna. Aceleyle el fenerini arka cebime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek en güzel gülümsememle konuklara vuruyorum. Dizlerim bükülmek üzereyken destek almak için korkuluklara tutunuyorum.

Tepedeki birkaç ışık yanar ve kabarık etek ve tişört giymiş esmer bir kadın ortaya çıkar. "Aman Tanrım. Santiago, kim o?" İyi bir önlem için tekrar çığlık atıyor.

Kulaklarımı kapatmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Hmm. Habersiz gelmeni beklemiyordum." Az önceki aynı sert ses omurgama bir ürperti gönderiyor. Ortaya çıkmamı tam olarak nasıl istemişti?

"Karşılama komitesi ve bando bu gece meşguldü, bu yüzden gelişimi duyuramadım." Gözlerimin "*siktir git" diye* bağırmasını umarak ona gülümsüyorum.

Tanıdığım en huysuz adama iyice bakmak için bir an duruyorum. Elbette *Santiago'nun* görünüşüne uygun seksi bir ismi olmalıydı. Avizeden gelen ışık altın sarısı tenini aydınlatıyor, kahverengi gözlerini parlatıyor. Bu pislik, kısa hayatımda bakma fırsatı bulduğum en çekici adam.

Dün gece ay ışığında kendimi aldatılmış hissettim çünkü Santiago ışıkta daha seksi görünüyordu. Kalın, kısa sakalı ve dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülen uzun saçlarıyla sert görünüşünü en iyi şekilde çekici kılıyor. Koyu renk gömleği şişkin kaslarını öne çıkarıyor ve gri eşofman altı güçlü kalça kaslarını gösteriyor.

Lanet olsun. Cidden, bu adam toplum içinde dolaşmamalı. Birçok nedenden ötürü toplum ve kadınlar için tehlike arz ediyor. İlki, onun varlığında hissettiğim anlık çekimle başlıyor.

Kadın Santiago'nun kolunu tutuyor. "Bu senin kız arkadaşın mı? Bizi oyalıyordun! Telefonlarıma cevap vermemene şaşmamalı." Bu fikirden büyük bir zevk duyarak konuşur.

Aman Tanrım. Hayır. Yüzüm kelimelerin söyleyemediği her şeyi söylemeli. Santiago benim henüz anlayamadığım bir şakanın içindeymiş gibi sırıtıyor.

Onunla aynı anda konuşuyorum. "Bu göründüğü gibi değil-"

"*Kız arkadaşımın* burada olmaması gerekiyordu."

Kız arkadaş mı? Pardon?

Pislik herif bana gülümsemeye cüret ediyor. En azından söylediği kurnazca yalanlardan dikkatimi dağıtacak dolgun dudakları var.

Maya kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Dizlerin kir içinde."

Üzerimdeki rastgele kir parçalarını fırçalarken yanaklarım kızarıyor. "Ah, evet. Bahçeyle uğraşıyordum."

Kaşları kalkıyor. "Geceleri mi?"

"Açık tenim kolayca yanmaya meyilli, bu yüzden geceleri çalışmayı seviyorum." Bu *tamamen* yalan değil.

Küçük bir çocuğu göğsüne bastıran başka bir adam beliriyor. *Tamam, cidden, İtalyan suyunun içinde ne var ve nereden bulabilirim?* Siyah saçları ve delici mavi bakışları, rüya görmediğimden emin olmak için kolumu çimdiklemek istememe neden oluyor.

Santiago'nun gözleri bana dikildi. "Yarın gelip bebek bakıcılığı yapmama yardım edecekti. Tabii *eğer* Marko'nun kalmasına izin verirsen." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce kadına bakıyor. "Günleri karıştırmış olmalı."

Bu raundu kazanmasına izin verememem. Üstünlük sağlamasına izin vermektense onu kendi oyununda yenmeyi tercih ederim.

Gergin koşullar altında toplayabildiğim kadar Julie Andrews'un *Prenses Günlükleri* enerjisiyle merdivenlerden iniyorum. "Marko hakkında çok şey duydum. Bebek bakıcılığına yardım etmek için sabırsızlanıyorum. Aslında İtalya'ya gelmeden önce yıllarca bir kreşte çalıştım."

"Oh, bu harika! Ben Maya, Santiago'nun kız kardeşi." Aşırı heyecanlı Maya elini uzatıyor. Değerlendirici kahverengi gözleri beni tedirgin ediyor.

"Chloe." Sahte bir gülümsemeyle sallıyorum.

"Chloe-" Santiago'nun adımı söyleme şekli ayak parmaklarımın spor ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden oluyor. Bu görevin canı cehenneme. Ona adımı birkaç kez söylerken kaydedip kaydedemeyeceğimi sorsam tuhaf olduğumu düşünür mü? Farkındalık meditasyonu aktiviteleri için tabii ki.

Santiago başını diğer erkeğe doğru eğiyor. "Bu Noah, kız kardeşimin kocası." Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, sanki eniştesini tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Noah'ya göz kırpıyorum, onu tanımaya çalışıyorum. *Olmadı. Bir şey bulamadım.* "Santiago sürekli senden bahsediyor." *Söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi.*

Noah genişçe gülümsüyor, rahat edemeyeceği kadar yakışıklı görünüyor. "Oh, öyle mi? Gururum okşandı."

"Evet, senin çirkin yüzünün sürekli televizyonda olması benim suçum değil," diye beni kurtarıyor Santiago.

Noah'nın yüzünün neden televizyonda olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama görünüşüne bakılırsa Hollywood ona çok yakışır. "Hakkınızda çok şey duydum." Ön kapıya doğru ilerliyorum. "Saat epey geç oldu, benim de sabah erkenden kalkmam gerekiyor. İkinizle de tanışmak harikaydı."

"Oh hayır." Maya'nın alt dudağı titriyor.

"Henüz gitme." Santiago, tipik *bana aldırma, ben gizliden gizliye bir psikopatım tavrıyla beni* yakalıyor ve vücuduna çekiyor. Güçlü kolları bedenimi sarıyor, beni baştan çıkarıcı kokusu ve sıcaklığıyla sarıyor. Bir sürüngen gibi yüzümü gömleğine sürtmek istiyorum.

Kötü Chloe. Bu adam hiç istikrarlı değil. Telefonunu çaldığından bahsetmiyorum bile.

"Evet, lütfen birkaç dakika daha kal." Maya ellerini birbirine kenetler. "Yani... Santiago bugün senden bahsetmedi."

"Onu bilirsiniz. Bu büyük şatosunda sırlarla dolu bir yaşam sürmeyi tercih ediyor."

Herkes gülüyor. *İlginç*. *Olay örgüsü kalınlaşıyor.*

"Seni bizden neden sakladığını anlıyorum." Noah'nın mavi gözleri parlıyor.

Santiago'nun eli yan tarafıma kayıyor, tenimi yakıyor. "Chloe benimle tanıştığı ilk geceden beri beni gözüne kestirmişti."

"Evet, daha dün gibi geliyor."

Santiago'nun gevşek ve sert gülüşü Maya ve Noah'nın bize kocaman gözlerle bakmasına neden oluyor. Tepkilerinden anladığım kadarıyla Santiago bu şekilde pek sık gülmüyor.

Ona tekrar yaptırabilir miyim? Hep bir süper gücüm olmasını hayal etmişimdir.

Marko, Noah'ın kollarında kıpırdanıyor.

Maya görmeye alışık olmadığım bir şefkatle başını okşuyor. "Yarın yola çıkmadan önce seninle kahvaltı etmeyi çok isteriz. Santiago'nun seni bu kadar uzun süre sır olarak sakladığına inanamıyorum. Senin hakkında *her şeyi* bilmem gerek. Gençliğinden beri hiç kız arkadaşı olmadı."

Santiago hakkındaki tüm bu ipuçlarını Cadılar Bayramı'ndan sonra indirimli şeker gibi yiyorum.

"Chloe arkadaşını ziyaret etmek zorunda olduğu için bizimle kahvaltı yapamıyor." Santiago benim adıma konuşuyor.

Doğru. Arkadaşım. Yani uğruna binlerce kilometre yol kat ettiğim ama henüz tanışmaya cesaret edemediğim babam.

Maya'nın gülümsemesi düşer.

Noah'nın gözleri karısının yüzünden benimkine kaydı. "Bize katılman için ısrar ediyorum.

Eminim arkadaşınız yeniden planlamayı sorun etmez." "Şey..." Alt dudağımı ısırıyorum.

"Çok sık ziyaret etmiyoruz," diyor Noah.

"Daha çok her zamanki gibi," diye mırıldanıyor Maya nefesinin altında.

Ateş et. "Umm..."

Santiago'nun kolları *yalanımızı itiraf etme yoksa seni öldürürüm dercesine* etrafımda geriliyor. En azından vücudunun arkamda gerilmesinden bunu çıkarıyorum. Bunu kabul ediyorum çünkü bu arazinin bir yerinde bir mezarlık olması onun için hiç de şaşırtıcı değil.

"Elbette. Arkadaşımla daha sonra buluşabilirim," diye teklif ediyorum.

Maya'nın yüzü yeniden aydınlanıyor. Santiago'yu beni bırakmaya zorluyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Seninle biraz zaman geçireceğim için çok heyecanlıyım! Santiago'nun burada bir hayat kurduğunu fark etmemiştim."

Çok az tanıdığım birinden gelen bu tür bir şefkate alışık olmadığım için donup kalıyorum. Aslında, tanıdığım insanlardan böyle bir şefkate alışık değilim. Son bir kez sıktıktan sonra beni bırakıyor.

O ve Noah iyi geceler diler ve Marko ile birlikte üst kata çıkarlar.

Dönüp Santiago'ya bakmadan önce onların gözden kaybolmasını bekliyorum. "Kız arkadaş mı?!" Fısıldayarak bağırdım.

Omuz silkiyor. "Baskı altında aklıma gelen en iyi şey buydu. Sana küçük suçlum demekten daha iyi geldi, yoksa yanılıyor muydum?"

Bana taktığı lakabın sahipleniciliğini görmezden gelmek istiyorum. Göğsümün karıncalanmaması gerekirdi ama işte buradayım. Şimdi katillere ve sürüngenlere karşı bir şeyim olduğunu fark etmenin zamanı değil. Genç yaşta *Dexter'ın çok* fazla bölümünü izlemiş olmayı suçlamak istiyorum ama Santiago'ya karşı duyduğum çekimi inkar etmenin bir faydası yok.

Boğazımı temizliyorum, toparlanıyorum. "Elbette bu daha iyi. Ama şimdi ailenle kahvaltı yapmam ve senin kim olduğunu biliyormuş gibi davranmam gerekiyor."

Gözlerini deviriyor. "Numara yapmayı bırakabilirsin. Onların önünde masum rolü yapmak hoştu ama artık bundan vazgeçebilirsin."

"Özür dilerim, ne? Masum bir rol mü? Rol yapan sensin, beni bir Hollywood aktörünü ve karısını tanıyormuşum gibi davranmaya zorluyorsun. Sürekli çalışmak zorunda olduğum için *People Magazine'i karıştıracak* tipte biri değilim."

Santiago'nun kaşları birbirine yaklaştı. "Hollywood aktörü mü?"

"Evet. *Noah*. Birlikte televizyonda izlediğimiz adam." Tırnak içinde söylüyorum. "Bu adamı daha önce hiçbir programda görmedim. D-listesinde bir aktör falan mı?"

Santiago'nun kaşları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ya da onun gibi bir şey."

Gözlerinin bilinmeyen bir şeyle parlaması beni öfkelendiriyor. "Bir şeylerin peşindesin."

"Bunu evime zorla giren kadından duymak çok komik."

İçimden fışkıran kahkahayı durduramıyorum. İçinde bulunduğumuz durumun gülünçlüğü karşısında ciddi kalmak çok zor. Ciddiyim. Hayatım ne hale geldi böyle? Daha bir gün önce tanıştığım bir adamla sahte bir ilişki hakkında tartışıyorum.

Santiago bana öyle yoğun bakıyor ki, mide kaslarım sıkışıyor. "Yarın kahvaltıdan önce biraz dinlensen iyi olur." Benim için ön kapıyı açıyor.

Çenem düştü. "Bekle. Telefonum ne olacak?"

"Yarın kahvaltıdan sonra alacaksın. Bunu teminat olarak kabul et." "Sen gerçekten bir psikopatsın." Nefesimin altında homurdandım.

"Komik, ben de aynı kişinin mülküne bir değil iki kez izinsiz giren biri için aynı şeyi söylerdim. Lafı açılmışken, içeri girmek için hangi camı kırdınız? Giysilerinizin durumuna bakarak faturayı karşılamayacağınızı varsayıyorum." Parmağını gömleğimin yırtık sırtında gezdiriyor. Dokunuşu, anlamaya vaktim olmayan bedensel bir tepkiye yol açıyor. Bunu sadece derimden fırlayan havai fişekler olarak tanımlayabilirim, içimdeki her hücreyi aşırı hızlanmaya zorluyor.

Nefesimi tutup topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tüm yakışıklılığıyla ona bakıyorum. "Ben bundan daha yetenekliyim."

"Dünkü boktan sinsilik gösterisinden sonra yeteneklerinizi hafife aldığım için özür dilerim."

Sözleri canımı yakmış gibi kalbimi ovuşturuyorum. "Bir: Etrafta sinsice dolaşmıyordum.

Ve iki: Senden hoşlanmıyorum."

"Tamam. Tabii." Alay ediyor. "Benden hoşlanmana ihtiyacım yok. Sadece ortaya çıkmana ve biraz daha rol yapmana ihtiyacım var. Sabah görüşürüz." Yumuşak bir gümbürtüyle kapıyı suratıma kapatmadan önce bana sıkı bir gülümseme fırlatıyor.

Bu adamın cüreti. Ondan nefret etmek istiyorum ama sonunda kendisinden özür dilemeden hareket ettiği için ona saygı duyuyorum.

Santiago, son adı her neyse, insanları tuzağa düşürüp istediğini yaptıracak türden bir adama benziyor. Ve bir aptal gibi, onun yalan ağına isteyerek düştüm.

7

SANTIAGO

I Son yirmi dört saat içinde birkaç aptalca karar verdim. Geçirdiğim kazadan sonra, düşüncesizlikten vebadan kaçar gibi kaçmaya yemin ettim. Pervasızca yaptığım seçimler hayatım için kurduğum her şeyi mahvetti ve ben
aynı tuzağa tekrar düşmeyi reddettim. Yine de buradayım, Chloe kırk sekiz saat önce hayatıma girdiğinden beri aptalca kararlar üstüne aptalca kararlar veriyorum.

Marko'yu göl kenarında yürüyüşe çıkardığımız sırada Chloe'nin evime gireceğini tahmin etmemiştim. Acı verici derecede sıradan hayatımda beklenmedik bir kasırgaya dönüştü. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Tekrarın basitliği artık hayatımı mahvedemeyeceğim anlamına geliyor. Günlerim genellikle uyanmak, egzersiz yapmak, yemek pişirmek ve tamir etmeye karar verdiğim araba üzerinde çalışmakla geçiyor. Zihnimin karanlık köşesine gömülmediğim sürece kendimi meşgul olmaya zorluyorum.

Chloe, kız kardeşim onu görür görmez her şeyi berbat etti. Eve zorla girip çıkması beni Maya'nın heyecandan ağzının köpürmesine neden olan bir yalan uydurmaya zorladı. O kadar ki, Maya benimle aynı anda uyanıp bana *Chloe* hakkında sorular sordu. Merakını gideriyorum çünkü son zamanlarda başına yeterince şey geldi. Eğer bu konuşma onu mutlu edecekse, bunu ona vereceğim.

"Chloe iyi birine benziyor." Kirpiklerini kırpıştırıyor.

Chloe hapse atılması gereken bir suçlu gibi görünüyor ama gerçekleri söylemekten kaçınıyorum. "Öyle."

"Nasıl biri?" "Sinsi ve
kurnaz."

Maya gülüyor. "Bana seni hatırlatıyor, onu ne kadar süre sır olarak sakladın?"

"Bir yıl mı?" Çok uzun bir süre gibi görünüyor.

"Bir yıl mı?!" Maya tavana doğru çığlık atıyor. "Bunu bizden nasıl bu kadar uzun süre saklayabildin?"

Tepkisi karşısında kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi salladım.

Gülüyor. "Tamam, doğru. Ama yine de. Benden sır saklamak hiç hoş değil."

Maya'nın sorularıyla bir on dakika daha hayatta kaldım. Şimdiye kadar Chloe'nin benimle araba tamir etme hobisini, korku filmleriyle olan bağımızı ve çikolatayı şekere tercih etmesini uydurdum. Aslında kız kardeşimin hayran olduğu bir kadın versiyonu yarattım. O kadar büyülenmiş ki, aramızdaki olası benzerliklerin farkında değil.

"Neden ondan daha önce hiç bahsetmedin?"

"Şu anki davranışların yüzünden." *İyi kurtardın, Santi.*

"*Mami* bunu duyduğunda çılgına dönecek."

"Ona henüz söyleme." Annemin sahte kız arkadaşıma bağlanmasını istemiyorum. Bırakın ailemi ve Formula 1'i, benim kim olduğum hakkında bile hiçbir fikri olmayan aynı kız arkadaş. Bu bilgi bile ona olan ilgimi artırıyor. Ve ilgi kötüdür. İlgi karasevdaya yol açar ve ben de onu eğlendirmekle uğraşamam.

"Ona kendin söylemen için sana iki hafta veriyorum. Zaten gemi seyahatinde, o yüzden benim istediğim gibi Chloe'yi bombardımana tutamayacak. Ama ona söylemezsen, ben söylerim çünkü birbirleriyle tanışmalarına izin vermem mümkün değil."

Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum. "Anlaştık. Bu Marko'yu benimle bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet. Sanırım sen ve *Chloe'nin* yanında iyi bakılacak." Şarkı söyleyen bir sesle teklif ediyor.

İnleme isteğimi bastırıyorum. "Chloe'yle yaptığın tek konuşmadan bu sonucu mu çıkardın?"

"Bir kreşte çalışıyordu. Bu duyduğum en parlak tavsiye mektubu."

"Sen çok güvenilirsin. Tanrıya şükür Noah sana ve Marko'ya göz kulak oluyor."

Maya konuşmak için ağzını açıyor ama kapı zilinin sesi bizi mutfaktan çekiyor. Ablam sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı açtı. Chloe'yi kucaklamak için içeri çekiyor ve eve hoş geldin diyor.

Noah'nın Chloe'yi neden kahvaltıya davet ettiğini şimdi anlıyorum çünkü Maya'nın mutluluğu bu çılgın plana değiyor. Onu ne zaman hayal kurarken yakalasam gözlerindeki hüzünlü bakışı yok etmek için her şeyi yaparım.

Chloe kot mavisi gözleriyle ikimize bakıyor. İlk kez gün ışığında nasıl göründüğünü takdir etmek için bir an duruyorum. Beyaz elbisesi onu oldukça masum gösteriyor ama yırtık pırtık spor ayakkabıları başka türlü bir hikâye anlatıyor. Muhtemelen her gün etrafta koşuşturduğunu ve başını belaya soktuğunu gösteren bir hikaye.

Uzun boylu ve çeneme kadar uzanması hoşuma gidiyor. Hareket ettikçe salınan siyah bukleleri gece gökyüzünü andırıyor ve ışıkta değiştiklerinde lacivert tonları ortaya çıkıyor.

Tanrım. Çok güzel bir kadın. Muhtemelen bir sürü yasadışı şeyden paçayı sıyırıyor çünkü güzelliği bir erkeğin dikkatini dağıtma gücüne sahip.

Bu çılgın planın buna değeceği konusunda söylediklerimi geri alıyorum. Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiye dayanarak onu ön kapıdan kovmak için anında cazip geliyorum. Yay şeklindeki dudaklarını yalarken sikime kan hücum ediyor.

Ayrıldığımızı söylemek için çok mu geç?

Bana doğru yürüyor ve yırtık pırtık bir kurdeleyle birbirine bağlanmış bir buket çiçek sunuyor. Turuncudan mora uzanan çiçek dizisi, rastgele beyaz ve yeşil tutamlarla karıştırılmış. Gülümsemesi dikkatimi üst dudağından çaprazlama geçen küçük beyaz bir yara izine çekiyor. "Bunları senin ön bahçe dediğin ormandan topladım."

Neden benim bahçemden çiçek toplasın ki? Şarkı söyleyen hayvanlardan oluşan bir ekiple dolaşan bir tür hayalperest prenses mi?

Cidden, bu kız nereli ve iade politikası nedir?

"İlginç bir seçim. Teşekkür ederim." Elinden almak için hamle yaptım. Parmaklarımız birbirini sıyırıyor, tenimi alev gibi ısıtıyor.

Yırtık spor ayakkabılarının üzerinde sallanıyor. "Burayı canlandırabileceğini düşündüm."

Noah kucağında Marko ile merdivenlerden inerken gülüyor. "Bunun için bir düzineden fazla çiçeğe ihtiyacın olacak. Bu adam o kadar kasvetli ki, haftayı atlatmak için serotonin enjeksiyonuna ihtiyacı var."

"Bence çok güzeller." Maya Chloe'ye yaltaklanıyor.

Bukete bakıyorum. Kır çiçekleri bana onu hatırlatıyor, evcilleşmemiş ve abartısız bir şekilde güzel. Onları daha sıkı kavrıyorum, bazı sapları kazara kopmaya zorluyorum. Birkaç taç yaprağı yere düşüyor ve Chloe dehşet içinde onlara bakıyor. Kız kardeşim buketi ellerimden çekip alıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

Kahretsin. "Sohbet etmeye devam edecek miyiz yoksa biri yaptığım krepleri yemek mi istiyor?"

"Krep!" Marko, Noah'nın kollarında kıvranıyor.

"Çikolata parçacıklı." Marko'yu Noah'ın elinden aldım. "Ne diyorsun ufaklık?"

Onu havaya fırlatırken *evet diye* bağırıyor.

Chloe'ye gizlice bakıyorum ve ağzının açık kaldığını görüyorum. "Umarım krep seviyorsundur."

"Kız arkadaşının krep sevip sevmediğini bilmiyor musun?" Maya bana kısık gözlerle bakıyor.

Hay sikeyim. Herkesi kandırmak için daha çok çabalamalıyım. "Genelde kahvaltıyı kaçırırız çünkü başka önceliklerimiz vardır," diye geveliyorum.

Chloe inliyor, elleriyle gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım. Az önce yaptığınızı düşündüğüm şeyi ima etmediniz."

Noah'nın bakışları beni tedirgin ediyor. "Eskiden başkalarını utandırmayı severdi. Bu büyüleyici özelliğin geri geldiğini görmek güzel."

"Eskiden mi?" Chloe kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıdığım onca zaman içinde oldukça utanç verici bulmasam sana inanırdım."

Onu tanıdığım kırk sekiz saat içinde, son üç yıldan daha fazla eski ben gibi davrandığımın farkında değil. Onunla uğraşmaktan bu kadar hoşlanmam çok şaşırtıcı. Gerçekte kim olduğunu bile bilmiyorum ama yanaklarının utançtan kızarmasından zevk alıyorum.

"Senin yanında her zamanki gibi davrandığını öğrendiğime sevindim." Maya, Chloe'ye öyle bir gülümsüyor ki midem bulanıyor.

Kız kardeşime yalan söylemekten nefret ederim, ama bu kadar büyük bir olayda beyaz yalan nedir ki? *Tamam, daha çok* birkaç *yalan.* Noah'ın ne kadar ünlü olduğunu ve onunla olan bağlantımı sakladığım gerçeğiyle başlayalım.

Chloe evime doğru yürüyor, etrafını incelerken şaşkınlığını zar zor gizlemeye çalışıyor. Maya, Noah'nın dikkatini dağıtıyor ve Chloe'ye ağzını açıp bakma fırsatı veriyor.

İnsanların beklediği gibi olmadığını anlıyorum. Kale dışarıdan gotik bir görünüme sahip olsa da, hapishanem için rahat mobilyalar seçtim. Pelüş koltuklar ve kabarık halılar, burada yaşayan pisliğe rağmen hoş bir hava yaratıyor.

"Beklediğin gibi değil mi?" Yanında yürüyorum, kıpırdayan Marko'yu tutuyorum.

Parmağını kadife gri bir kanepenin arkasında gezdiriyor. "Gün ışığında farklı görünüyor."

Kıkırdıyorum. "Sanırım işiniz gereği her şeyi takdir etme şansınız olmuyor."

Gözlerini bana dikti. "Şu anda seni yumruklamak istiyorum."

Marko'yu aramıza aldım, sinmiş gibi davrandım. "Çocuğun önünde şiddet yok."

Marko'yu gıdıklarken kaşlarını çatması küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve Marko kıpırdandıkça onu tutmamı zorlaştırıyor.

"Zekice."

Chloe herkesle birlikte sıraya giriyor, bir tabak kapıyor ve her zaman yaptığımız gibi yanıma oturmadan önce kendine servis yapıyor. Noah Marko'nun yemeğini keserken kız kardeşim de kahvesini yudumluyor.

"Chloe, arabaları restore etmeyi sevdiğini duydum." Noah, Marko'nun tabağından başını kaldırıp bakıyor.

Chloe hakkındaki her şeyi Noah ile paylaşmak Maya'ya kaldı. Bu kadar zamanı nereden buldu? Kız kardeşimin gözleri odanın içinde geziniyor ama hiçbir şeye takılmıyor.

"Evet, öyle. Bu benim *en sevdiğim* hobim." Chloe kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Keyfimi dizginleme zahmetine girmiyorum. Yüksek sesle bir kahkaha atıyorum ve bu da Noah'nın birkaç saniye bana bakmasına neden oluyor.

"Hayalindeki araba hangisi?" Maya dirseklerini masaya dayar.

"1967 model Chevy Impala. Dean Winchester'ı da eklerseniz, karşı çıkmam." Chloe bu yanıtı verirken tökezlemiyor bile.

"Ben de *Supernatural'ı* seviyorum!" Maya bayıldı.

"*Supernatural'*daki adamları seviyorsun. Arada fark var." Noah sırıtıyor.

Chloe, Maya ve Noah'nın ileri geri konuşmalarını dinliyor ve alt dudağını dişleriyle seksi olması gerekmeyen bir şekilde çekiştiriyor. Bu hareket

Vücudum uzun zamandır hissetmediğim şekilde ağrıyor. O kadar uzun ki, bundan zevk almak yerine, ona karşı hissettiğim çekime karşı temkinli davranıyorum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bildiğin her şey yalan. Ve gardımı düşürmek yakın zamanda yapmak istediğim bir şey değil.

"İtalya'ya gelmeden önce bir kreşte çalıştığını söylemiştin?" Noah soruyor.

"Evet. Yaklaşık dört yıldır."

"Göbek adın ve soyadın ne?" Noah ona bakar.

"Nedir bu, röportaj mı? Hazır başlamışken sosyal güvenlik numarasını da ister misin?" Noah kontrolden çıkmadan müdahale ediyorum.

"Bu süreci daha kolay hale getirirdi." Noah omuz silkiyor.

Chloe gözlerini deviriyor, beni görmezden geliyor. "Tam adım Chloe Arabella Carter. New York'ta doğdum ve büyüdüm."

Noah telefonunu çıkarır ve kendini meşgul eder.

Kız kardeşim Chloe ile sohbet ediyor, onu soru üstüne soruyla hırpalıyor. Chloe rolünü oynuyor ve her soruya zarafetle cevap veriyor. Söylediğine göre, hiç Broadway gösterisine gitmemiş ve sekiz yaşına kadar hayali bir arkadaşı varmış. En sevdiği hobiler arasında uyuklamak var çünkü görünüşe göre yeterince uyumuyor.

"Neden Ralph Williams'a karşı yasaklama emri çıkarttın?" Noah telefonundan başını kaldırır.

Yumruklarımı sıktım. "Ne oluyor, Noah!"

"Santiago! Kötü söz yok!" Maya beni uyarıyor.

"Siktir!" Marko heyecanla teklif ediyor.

"Fuuuuck!"

Maya yeğenime başını salladı. "Hayır! Bu kötü bir kelime." "Özür dilerim, anne." Marko ağzına krep parçaları tıkıştırıyor.

Noah kaşlarını çatıyor. "Çocuğumu herhangi birine bırakmayacağım, özellikle de Chloe'nin kendisi tehlikedeyse. Eğer bana Ralph'in kim olduğunu söyleyemezse, o zaman Marko'yu da yanımıza alırız."

Noah'nın küçümsemesine duyduğum kızgınlık arttıkça tenim ısınıyor. "Yani birisinin hayatını hiçbir mahremiyet olmadan didik didik ediyorsun? Aşmayacağın bir çizgi var mı?"

"Benim yerimde olsaydınız siz de aynısını yapardınız," diye karşı çıkıyor.

"Sorun yok." Chloe masanın altından elimi sıkıyor. Bu temas tenimi daha fazla dikkat etmekten korktuğum yeni bir şekilde karıncalandırıyor. "Ralph annemin erkek arkadaşı... Artık benim için bir tehlike değil, özellikle de evden bu kadar uzakta olduğum için. Ben gençken, annem

Sosyal hizmet görevlisi, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalandıktan sonra bir emir çıkarmakta ısrar etti. Ama ondan sonra beni bir daha rahatsız etmedi. Ne kadar tembel olduğuna bakılırsa, bence o daha çok kendisi için bir tehlike." Gülüşü durumu hafifletmeye yetmiyor.

Bu da ne demek oluyor? Annesi yüzünden ne kadar üzgün olabilir ki? Şaşkın bir aptal gibi ona bakakalıyorum. Eğer bu benim gerçek kız arkadaşımsa, tam da olmamam gereken türden bir aptal. Chloe'yi cevaplar için rahatsız etme isteğimi görmezden gelerek yüz hatlarımı düzeltiyorum.

O ve Noah bakışlarını kilitliyor. Noah, ailesinden olmayan herkesin yanında olma eğiliminde olan duygusuz bir robot gibi kızın yüzünü okurken ikisi de geri adım atmıyor.

Chloe çenesini kaldırıyor ve omuzlarını geriye atıyor. "Marko'nun biriyle birlikte olmasından endişeleniyorsan, bu Santiago olmalı. Sen yokken ona her türlü kötü kelimeyi öğretebilir. Ayrıca berbat insan ilişkileri var, o yüzden Marko için üzülürüm."

"Hey, bu hiç hoş değil." Yan tarafını çimdikliyorum, gülüp beni ittiğinde gülümsüyorum.

Ona tekrar dokunmak istiyorum. Benim yüzümden gözlerinin parlaması ve teninin kızarması hoşuma gidiyor.

Herkes gülmek için katılır ve gerginlik dağılır.

"Lütfen bize nasıl tanıştığınızı anlatın. Santiago bu sabah anlatmaya zahmet etmedi." Maya ellerini birbirine vurur.

Tanrım.

Chloe işaret parmağıyla dudaklarına dokunuyor. "Bir gün bir..." "Park," diye bitiriyorum.

"Doğru. Bir *park*. Ve bir ağaca tırmanıyordum."

Oyalanıyor. "Sokak kedisine yardım etmek için," diye teklif ediyorum.

"Evet. Zavallı kedi. Bir tutam tüyü yoktu ve bir gözü kördü." Chloe'nin dudağı etkileyici bir şekilde titriyor.

Performansından kesinlikle büyülendim. Lanet olsun.

Maya bize doğru eğiliyor, deli bir kadın gibi sırıtıyor. "Bana daha fazlasını anlat!" "Şey, ağaçtan düştüm çünkü kardeşin beni korkuttu."

Sadece irade gücümle gülmemi engelliyorum. En azından hikayesinin bu kısmı gerçek.

"Hayır!" Maya geri çekilir.

"Sonra ne olacak?" Noah Chloe'ye gülümsüyor, küçük testinden memnun olduğu belli. *Pislik*.

"Kediyi kurtardık ve birlikte veterinere götürdük. Santiago onu küçük bir bebek gibi kucakladı, bu çok tatlıydı. Ondan sonra kesinlikle dikkatimi çekti." Chloe hareketi göstererek mükemmel göğüslerini bir santim yukarı kaldırdı.

Sikeyim. Ben. Ve *bundan* sonra kesinlikle dikkatimi çekti. Artık resmileşti. Chloe'nin buradan defolup gitmesi gerekiyor. O benim kendime hakim olmam için bir tehlike, ki bu çok şey söylüyor çünkü konu kadınlara gelince bende sonsuz miktarda var.

"Santi'nin küçük şatosunu bırakıp bir parka gitmesine şaşırdım doğrusu." Noah, Marko'nun parmaklarındaki şurubu siler.

"Şimdi onu tanıdığıma göre, ben de şaşırdım." Chloe başını sallıyor. Söylediği her şey saçmalıktan ibaret ama tuhaf bir şekilde doğru. "Sanırım yardımıma gelmeden duramadı."

Bu maskaralıktan bu kadar zevk almamalıyım. "Giydiği şort kurtarma görevine değdi."

Chloe koluma vuruyor. Yüksek sesle kahkaha atıyorum ve yanaklarının pembeleşmesinin tadını çıkarıyorum.

Maya ve Noah ikimize bakıyorlar. Noah kollarını kavuşturup bana sırıtırken, kız kardeşim ağzı açık bakakalıyor.

Bakışlarının ağırlığından hoşlanmadığım için gözlerimi kaçırıyorum.

Kahvaltının geri kalanı sorunsuz geçti. Chloe ve ben ev mutluluğu gösterisi yapıyoruz, o benim yıkadığım bulaşıkları kuruluyor.

Bulaşıkları kaldırırken Marko sinsice eşofmanımın paçasını kaldırdığında yerimde zıplıyorum. Chloe'den sakladığım ilk kirli sırrım, Marko Demir Adam'a uçmasına yardım etmesi için yalvarırken ortaya çıkıyor.

Chloe bacağıma bakıyor. Birkaç kez göz kırpması midemi bulandırıyor. Bu bakışı hemen isteksizlik olarak yorumluyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama en çok da kendimi ne kadar değersiz hissettirdiğinden nefret ediyorum. Hayatıma yeni insanların girmesine izin vermeyerek tam da bundan kaçınmaya çalışıyorum.

Maya odaya girer ve Marko'yu yakalar. "Dün sana *Tio* Santi'nin bacağı hakkında ne demiştim?"

Şakağım baskıdan zonkluyor. Tezgâha tutunarak içimde biriken hayal kırıklığını yatıştırmaya çalışıyorum. *Kız arkadaşımın* bu temel gerçeği bilmesi gerektiğinden, *kız* kardeşimin önünde bir bok yapabileceğim gibi değil.

Chloe'nin bakışları bacağımdan yüzüme kayıyor. Göğsümde bir şeylerin düğümlenmesine neden olacak şekilde bana gülümsüyor. Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Minnettarlık olarak

etiketlemek istediğim bir bakış, ama bu

mantıklı gelmiyor. Ama onunla ilgili hiçbir şey mantıklı değilken bu şaşırtıcı mı?

Küçük bir parçam -var olduğunu unuttuğum kadar küçük bir parçam- benim ona duyduğum gibi onun da bana fiziksel olarak ilgi duyup duyamayacağını sorguluyor. İçimi bir umut ışığı dolduruyor. Mikroskobik boyutta ama beni etkisi altına alacak kadar güçlü.

Suçlu Chloe'nin her yerinde yıkım var ve onun ters yöne koşmasını istiyorum. Çünkü artık onun etrafında olduğum için, kimin daha tehlikeli olduğunu bilmiyorum - onun mu yoksa benim mi?

8

CHLOE

Fya da iki gün içinde ikinci kez kendimi kapana kısılmış buluyorum. Marko beni rastgele bir battaniyeyi çatı olarak kullanarak inşa ettiği yastık kalesinin altında rehin tutuyor. Maya ve Noah kaçacaklarını söylediklerinde kaçmaya çalıştım.

ama Marko kurabiye sözü vererek beni kalmaya zorladı. Tatlılara hayır diyebilecekken, çarpık gülümsemesi beni ailesi çiftler gezisi için ayrıldıktan sonra tam bir saat takılmaya ikna etti.

"Marko. Chloe'nin eve gitme vakti geldi." Santiago hayali kalemizin dışında bir yerden konuşuyor. Marko'nun adını söylerken aksanının daha ağır çıkması beni gülümsetiyor. Bir İspanyol aksanının bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Marko parmaklarıyla ağzımı kapatıyor, babasınınkine benzeyen mavi gözleriyle bana bakıyor. "Şşşt. Gıdıklayan ejderha bizi duyuyor. Seni kurtarıyorum."

Gülmemi bastırıyorum. Gıdıklanan ejderha benim için bile yeni bir şey.

Marko kaşığını havada sallayarak neredeyse yüzüme vuracaktı. "Güzel prensesi çalamazsın. Onu yiyemezsin!"

Her zaman onurumu koruyacak bir erkek istemiştim. Ama bunun kılıç yerine tahta kaşık kullanan dört yaşındaki Marko olmasını beklemiyordum. Bu düşünce beni kıkırdattı.

Marko'nun eli ağzımı kapatıyor. "Sessiz ol!"

Santiago kükrüyor. Battaniye başımızın üstünden çekilip alınırken Marko'nun yüzü heyecanla parlıyor. "Koş, Chloe! Ejderhayı gıdıkla!"

Marko kaleden kaçarken beni terk etti. Kurtarıcım olmak buraya kadarmış. Santiago peşinden koşuyor ve onu yakalamak için büyük bir çaba harcıyor. Yeğeniyle olan neşeli halleri beni büyülüyor. Sanki metal bacağı sorun değilmiş gibi Marko'yu koridorlarda kovalarken kahkahaları evin duvarlarında yankılanıyor.

Santiago onları takip edip etmediğimi kontrol etmek için arkasına bakma zahmetine girmiyor. Yeğeni "süper gücünü" açıkladıktan sonra benden uzak durduğu için bu beklenen bir şey.

İlk başta Santiago'nun bacağı karşısında şok olmuştum. Ama ilk şaşkınlık geçtikten sonra ona yeni bir gözle baktım. Onun hakkındaki mükemmel fikir en iyi şekilde paramparça oldu. Bu onu daha gerçekçi yaptı. Çünkü yakışıklı görünse de, hala kusurları olan bir insan. Bacağından utanıyor olsa bile, hikayesi hakkında daha fazla şey öğrenmek ilgimi çekti.

İkincisi bana ağır geliyor. Utancı, ifşadan sonra kendini taşıma şeklinden belli oluyor, daha dik duruyor ve sanki bacağını hiç görmemişim gibi davranıyor.

Dün gece her şeyin başladığı ön girişe doğru onları takip ediyorum. Santiago yerde yatan Marko'nun başında duruyor, gıdıklanmaktan kıkırdıyor. Bu çok değerli bir görüntü. Darmadağınık adam için kalbim biraz daha eriyor.

Başımız böyle belaya giriyor, Chloe. Hasarlı bir geçmişi ve ona uygun bir kalbi olan adama diren.

Santiago beni bakarken yakalıyor. Gülümsemesi düz ve boş bir şeye dönüşüyor. İçimi bir kayıp duygusu kaplıyor, bana eskisi gibi gülümsemesini diliyorum.

Marko'yu yerden kaldırır ve ön kapıya doğru götürür. "Marko, Chloe'ye veda etme vakti geldi." Eşofmanının cebinden telefonumu çıkarıp elime tutuşturuyor. "Al bakalım."

Temas yüzünden tenim ısınıyor. Elini tekrar kendime çekip aramızdaki bağı test etmek istiyorum ama o yine o yaklaşılmaz haline geri dönüyor. Kahvaltıyı hazırlayan ve çıktığımız konusunda herkesle şakalaşan kişi çoktan gitmiş. Sorunun ve değişiminin ardındaki sebebin ben olduğumu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ailesi gittiğine göre, artık böyle davranmasına gerek yok.

Reddedilme duygusu göğsümde büyük ve çirkin bir şeye dönüşüyor, istenmeyen biri olma güvensizliğimden besleniyor. En kötü zamanda ortaya çıkan acımasız bir şeytan.

Kapıyı açtı. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Yani bu kadar mı? Artık sahte bir kız arkadaşa ihtiyacın yok mu?" Sesimdeki hüzün belirtisi karşısında irkildim.

"Şey, kız kardeşim bir daha geri gelmeyecek-"

"Chloe. Lütfen kal!" Marko hem kolları hem de bacaklarıyla bacaklarıma yapışıyor.

"Eve gitmeliyim, ufaklık." Başını okşadım.

"Yarın geri gelecek misin?" Bana bakarken dudakları titriyor. "*Tio* Santi beni teknesine alacak."

Bu adamın da mı teknesi var? Bindiğim tekneye en yakın şey Özgürlük Anıtı'nı ziyaret etmek için bindiğim feribottu. Gerçekçi olmak gerekirse, bir tekneye binip Como Gölü'nü farklı bir açıdan görmeyi çok isterdim.

Boynumu geriye atıp onay arıyorum. Santiago'nun boyu göz hizasındaki her şeyi zorlaştırıyor. Başını sallayıp sorumu yanıtlayınca gülümsemem azalıyor.

Ondan neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum ama hayal kırıklığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyor. "Üzgünüm dostum. Yarın yapacak çok işim var."

Marko kendini benden ayırdı ve bir nefes verdi. "Çatalla beni."

Gözlerim şişti. "Pardon?"

"Çatalla beni. Babam yarışları kaybettiğinde böyle konuşur."

Oh. *Beni becermek* için çocuk dili. Anladım. Noah oğluyla ebelemece oyununu ciddiye alıyor olmalı.

Santiago bir kahkaha atar. Sınırsız bir kahkaha ve yüzü aydınlanıyor. Keşke bunu daha sık yapsa diyorum ve bu düşünceyi daha sonra günlüğüme kaydetmeyi hatırlıyorum. *Şu halime bak, başkaları için dilek tutuyorum*. Bunu günün özverili davranışı olarak sayıyorum.

"Geri gelecek misin?" Marko yine gülümsüyor.

"Merak etme. Yakında görüşeceğimize

inanıyorum." Göz kırpıyorum. "Nereden

biliyorsun?"

"Çünkü dilek tutuyorum ve son zamanlarda dileklerim gerçekleşiyor."

"Ve *beni* tekrar görmek istiyorsun?" Marko'nun gözleri iki çeyrek kadar büyüdü.

"Tabii ki. Beni gıdıklayan ejderhadan başka kim koruyabilir ki?"

Marko kaleyi koruması gerektiğini söyleyerek kaçmadan önce bana sıkıca sarılıyor.

Santiago ensesini ovuşturuyor. "Yani..."

"Bu hayatımın en tuhaf kırk sekiz saati oldu." Verandaya çıktım.

"Kabul etmek isterdim ama başıma garip şeyler geldi." Kapı pervazına yaslanır.

Hatamı fark etmeden önce gözlerim onun örtülü bacağına kayıyor.

Santiago'nun tavrı tanınmaz ve korkutucu bir şeye dönüşür. Gözleri kararıyor ve çenesi gerilerek elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. "*Bundan* bahsetmiyordum ama hatırlattığın için teşekkürler."

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim-"

"Sorun değil. Herkes aynı tepkiyi verir. Acıma, iğrenme ve bunların arasındaki her şey. Sen benim sakatlığıma karşı bağışıklığı olan bir tek boynuzlu at değilsin." Son kelimeyi öyle bir tiksintiyle söylüyor ki, etrafımızdaki havayı kaplıyor.

Son sözü söylemesine izin vermeye zahmet etmiyorum. Bunun yerine ona doğru bir adım atarak aradaki mesafeyi kapatıyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Elimi ensesine doluyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor. Vücudu öpücük karşısında kaskatı kesiliyor ve kolları yanlarına yapışıyor. *Bu tepkiyi veremez*. Onu baştan çıkarmak için dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum. Dudaklarının yumuşaklığı omurgamı karıncalandırıyor. Rahatlıyor ve beni vücuduna çekerken içgüdüsünün devreye girmesine izin veriyor. Ağzı açılıyor ve dili benimkine doğru uzanıyor.

Dağınık ve kaotik. Plansız ve dengesiz. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir şey, ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve başım dönüyor. Nasırlı ellerinden biri başımı yerinde tutarken diğeri vücudumda geziniyor. Geçmişte erkekleri öptüğümde kaçırdığımı fark etmediğim her şey bu.

Vücudum onun dokunuşuyla titriyor ve büyük avucu kıç yanaklarımdan birini kavradığında inliyorum. Başımı ezici bir çekim duygusu istila ediyor, aramızda elektrik gibi bir kimya oluşuyor.

Onu öpmek tamamen farklı bir deneyim. Santiago beni çölün ortasında bir vaha bulmuş bir adam gibi öpüyor. Beklediğim bir şey değil ama daha fazlasını istediğim her şey. Ve bu düşünce beni korkutuyor, özellikle de içinde bulunduğumuz durumda.

İçimdeki her şey devam etmek istemesine rağmen ağzımı telaşla geri çekiyorum. Kolları iki yanına düşüyor ve beni serbest bırakıyor.

Şişmiş alt dudağımı dilimle kaydırıyorum.

Devam etmek ister gibi görünüyor ama bir şekilde kendini tutuyor. *Güzel*. Vücudumun ikinci bölümü kaldırabileceğini sanmıyorum.

Sessizliğinden faydalandım. "Bir daha sana iğrenerek baktığımı *düşündüğünde,* o öpücüğü hatırla. Ben tek boynuzlu at değilim çünkü hikâyede ejderha olmayı tercih ederim. Onlar daha belalı zaten."

Çenesi düştü. Bana cevap vermesine izin vermiyorum. Geri çekilerek, bunun hayatımda aldığım en iyi öpücük olduğunu ifade ettiğini umduğum bir gülümseme atıyorum yüzüne. Santiago'yu bir daha hiç görmesem bile, bu ayrılık hediyesini hatırlayabilir. "Yeğeninle geçirdiğin zamanın tadını çıkar, Santiago." Daha önce gizlice geçtiğim çitteki alana doğru kayıyorum.

"Normal bir insan gibi ön kapıdan geçebilirsin!"

"Ben normalden başka bir şey değilim, o zaman neden rol yapmaya zahmet ediyorsun?" Çalıların beni tırmalamasına aldırmadan bağırıyorum.

Ben arka planda kaybolurken attığı kahkaha omurgama bir ürperti gönderiyor.

Otelime dönerken tüm yürüyüşüm boyunca onun kahkahası kafamın içinde dönüp dururken gülümsüyorum.

"Hangi cehennemdeydin? Beni o yarım yamalak İtalyan restoranından aradığından beri uzun zaman geçti!" Brooke'un yükselen sesi telefonumun hoparlörünü çıtırdatıyor.

"Çok özür dilerim! Bu şartlar altında elimden geleni yapıyordum." Kendimi yatağıma atıyorum, ani saldırı karşısında yaylar gıcırdıyor.

"Ne oldu? Adamın telefonunu çaldığı ve geri çalmak için evine girmeyi planladığın kısımda bıraktın. Ama dün gece beni hiç aramadığın için yakalandığını düşündüm."

Homurdanıyorum. "Neler olduğuna inanamayacaksın."

"Oh, şimdi bu iyi olmalı. Tek bir detayı bile atlamayın."

Hayatımın en çılgın hikayelerinden birine daldım. Brooke dinliyor, ben bu ana yol açan olaylar dizisini anlatırken fazla bir şey sormaya zahmet etmiyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Biliyorum! Çılgıncaydı."

"Ve sen bu rastgele adamı sadece bir hafta sonu tanıdıktan sonra mı öptün? Bu çok..."

"Benim aksime. Biliyorum! Ama yine içine kapanmaya başladı, eksik bacağı yüzünden onu çirkin bulduğumu düşünüyordu. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu." "Bekle! Kayıp bir bacaktan bahsetmedin. Söyle bana. daha fazla."

"Sanırım sağ dizinin altındaki her şey kayıp. Yeğeni araya girdiği için başka bir şey göremedim."

"Hasarlı bir şekilde kulağa seksi geliyor. Onunla yatardım." İnledim. "Brooke!"

"Ne? Onun seksi olduğunu düşünüyorsun ve onu öptün. Adamla evlenecek değilsin ya. Zarar yok, faul yok."

"Evet, faul! Büyük bir faul."

"Çatal mı?"

Kahretsin. "Marko'nun önünde küfür edemezdim."

"Bana *Disney Channel gibi davranıyorsun.* Çok şirin."

"Her neyse, planın berbat çünkü onu tekrar öpmek istesem bile, numarası ya da tam adı bende yok."

"Senin için bir mum yakacağım." "Bu sadece kiliselerde işe yarar."

Alay ediyor. "Saçmalık. Güç iradede. Bu ve bir doların satın alabileceği en kaliteli İsa mumu."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen delisin."

"Tam sana göre. Yani tüm bu hikayenin büyük bir kısmını kaçırdın."

Ne kaçırmış olabileceğimi düşünerek dudaklarımı büzüyorum.

Brooke sessizliği dolduruyor. "Babana kendini tanıttın mı?"

"Oh." *Evet, Chloe, buraya gelmenin tek sebebi bu!* "Biraz meşguldüm."

"Doğru, adı haksız yere seksi olan Santiago ile evcilik oynamakla meşguldüm, çok teşekkür ederim." Küçük hoparlörden kahkahaları yükseliyor.

"Santiago'nun orada olmayacağını bildiğim için yarın Matteo'nun evine uğramayı planlıyorum."

"Aferin kızıma! Yine bir ağaca tırmanmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Homurdanıyorum. "Ama cidden, ne yapacağımdan emin değilim. Onunla yüz yüze konuşma fikri beni korkutuyor."

"Anlaşılabilir. Ama ben size ve isteklerinize inanıyorum. Bunun olması gerekiyordu."

İnsanlar bunu söyledikçe ben daha çok inanıyorum. Ama insanların ne dilediğine dikkat et demesinin bir nedeni var. Sadece nedenini henüz bulamadım.

Üç gün önce yürüdüğüm aynı kapıya bakıyorum. Bu kez garaj yolunda herhangi bir araba görmüyorum ya da arka bahçeden gelen müzik sesini duymuyorum.

Girişin yanındaki hoparlör kutusuna bakıyorum. Ona doğru hareket etmem için uzuvlarıma ne kadar bağırırsam bağırayım, yerimde çakılı kalıyorum. Matteo ile konuşmayı her düşündüğümde kafamda sorular uçuşuyor. Kendimi nasıl tanıtmalıyım? Ya bunca zamandır benden haberdar olduğunu ve benimle tanışmayı umursamadığını söylerse? Ya bana bu noktaya kadar hayatımın nasıl olduğunu sorarsa ve dürüstlüğüm onu korkutup kaçırırsa?

Aklıma gelen her yeni soruyla kendime olan güvenim azalıyor. Brooke'u aradım, destek için çaresizdim.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "N'aber, betch? Sabahtan beri neredeydin merak ediyordum."

"Orada hâlâ gece vakti. Şu anda uyanık ne yapıyorsun ki?" "Projem için son detayları tamamlıyorum. Şu anda ne yapmıyorsun? "Dikkatimi dağıtmak için beni aradığından beri mi?" "Bunu yapamam."

"Ürkütücü şatoda yaşayan seksi adamla seks yapamıyor musun?"

"*Hayır*. Matteo'yla konuşacak cesareti bulamıyorum. Vücudum geriliyor Her an evini ziyaret edecek cesareti bulabilirim."

"Belki de doğal bir tanışma olmayacağından endişeleniyorsun."

"'Merhaba, ben varlığından haberdar olmadığınız kızınızım' gibi bir cümlenin kulağa nasıl organik gelebileceğinden emin değilim."

"Ne düşünüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Fevri davranmaya meyillisin ve aklına gelen yeni plandan seni nasıl vazgeçirebileceğimi görmek istiyorum."

"Ya sahibi olduğu kafeye iş başvurusunda bulunursam?"

"Kahve dükkanı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Umm... Dün telefon görüşmemizden sonra onu takip ettim."

Brooke ıslık çalıyor. "Lanet olsun, kızım. Artık her türlü yasayı çiğniyorsun. Önce röntgencilik yaptın, sonra da eski, güzel bir-

Şimdi de birini mi takip ediyorsun? On altı yaşındayken benimle Jack Gibson'ın partisine gizlice gelmen için sana yalvardığımda bu isyankârlığın neredeydi?"

"Başka bir evden daha atılmak istemedim."

"Yine de şimdi daha kalıcı bir eve giden yoldasınız. Büyük ev, eğer beni anladıysan."

Gülüyorum. "Artık bitti. Yasadışı geçmişimi arkamda bırakıyorum. Artık o kız değilim."

"Vay canına, kendini değiştirmek için hızlı bir geri dönüş süreniz var."

"Brooke..."

"Tamam! Tanrım, son zamanlarda çok ciddisin. Kahve dükkanında çalışmana geri dönelim."

Ayağımı yere vuruyorum. "Bu plan kulağa nasıl geliyor?" "Berbat.

Kahve sevmiyorsun."

"Bir kahve dükkanında çalışmak için 'kahveyi sevmek' gibi bir ön koşul gerekmiyor. Tek yapmam gereken onu satmak."

"Ve yap."

"Bu YouTube'un düzeltemeyeceği bir şey değil."

Brooke kıkırdıyor. "Anladığım kadarıyla orada planladığımız iki haftadan çok daha uzun süre kalmayı planlıyorsun."

Dudağımı ısırdım. "Evet. Dairemi kiralayacak biri için ilan verebilirim, böylece ben yokken kirayı ödemekte zorlanmayız."

Brooke dilini şaklatıyor. "Bunun için endişelenme. Eminim okuldan kalacak yere ihtiyacı olan birini bulabilirim."

"Teşekkür ederim."

"Bu maceranın tüm kirli ayrıntılarını paylaşarak bana teşekkür edebilirsin. Baban için çalışırken gerçek kimliğini nasıl gizlemeye çalıştığına dair gelecekteki gelişmeler için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Başımı kapının soğuk metaline bastırarak iç geçiriyorum. Kendimi en son ne zaman bu şekilde sorguladığımı hatırlamıyorum. Ve her zaman hayalini kurduğum tek şeyi başarabileceğimden emin değilim.

Benim diyebileceğim bir aile.

9

SANTIAGO

Hayatımla ilgili unutmak istediğim bazı şeyler var. Birincisi, iki normal bacakla yürümenin nasıl bir his olduğudur. İkincisi, bir koşuda yarışırken damarlarımda pompalanan adrenalin hissi. Prix. Üçüncüsü ise Chloe'nin beni öpüş şekli, sanki kalbimin çoktan yok olduğunu düşündüğüm hasarlı kısmını yeniden canlandırmaya ihtiyacı varmış gibi.

Üçüncü anı ise Marko'yla ilgilenmekle ne kadar meşgul olursam olayım beni rahatsız etmeye devam eden anı. En uygunsuz zamanlarda bana saldırıyor. Yeğenim de öpücüğü geride bırakma çabalarıma yardımcı olmuyor. Kalesini korurken Chloe hakkında konuşmayı bırakmıyor ve prensesini beklemesi gerektiğini iddia ediyor.

Görünüşe göre sadece yeğenimi değil beni de büyülemiş. Kadın tam bir muamma. "İlişkimiz" hakkında dudaklarından dökülen yalanlardan, beni itici bulduğuna dair önyargımı nasıl paramparça ettiğine kadar her şey.

Beynimi allak bullak eden şey beni öpme şekli bile değil. Daha çok o öpücüğün onun için ne anlama geldiği ve neyi kanıtlamak istediği. Chloe bana ve onun benden ve bozukluğumdan iğrendiği fikrime meydan okudu. Bir kumar oynadı ve işe yaradı. O kadar işe yaradı ki, bu yüzden ona daha çok saygı duyuyorum. Aslında, keşke yeğenim yanında olmadan farklı bir koşulda bunu tekrarlamak isteyip istemediğini sorabilseydim. Ama Chloe'nin etrafındaki aptallar gibi, numarasını almadığımı fark ettim.

Hayal kırıklığının içime yerleşmesine izin vermek yerine, sorunu olduğu gibi kabul ediyorum. Onu takip etmememem için bir işaret. Kaderin benim rızam olmadan hayatıma müdahale etme gibi bir huyu var ve artık onu dinlememin zamanı gelmişti.

"Maymunum nerede?" Maya FaceTime görüşmesi sırasında sesleniyor.

Marko kanepenin arkasında kıkırdıyor.

Noah kameraya gülümsüyor. "Bilmiyorum. Marko'ya benzeyen bir ses duyuyorum ama belki de başkasıdır. Santiago, Marko'yu kaybettin mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Gıdıklayan ejderha onu yemiş olabilir." Marko'nun kıkırdamaları kesildi. Kanepenin arkasından sıçradı. "Boo!"

Maya soluk soluğa kalıyor ve Noah sanki en büyük ödülü kazanmış gibi Marko'yu alkışlıyor.

"Bugün ne yaptın, Maymun?" Maya sorar.

Marko, bir araba üzerinde nasıl birlikte çalıştığımızı anlatmaya devam ediyor. "Peki Chloe ile vakit geçirdin mi?" Maya heyecanla patladı. "Hayır." Marko kaşlarını çatıyor.

Küçük pislik. Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum.

Noah bana baktı. "Sana yardım etmeyi planladığını sanıyordum? Cennette sorun mu var?" Noah'nın alaycı sesi sırıtışıyla eşleşiyor.

Kendini beğenmişliğini şikayet etmeden kabul ediyorum çünkü artık benim saçmalıklarıma ihtiyacı yok. "Bazı kişisel meselelerle uğraşıyor."

"Marko, git yarış arabanı getir. Kırmızı mı mavi mi olduğunu hatırlayamıyorum ve sana bir dahaki sefere hangisini almam gerektiğini görmek istiyorum," diye emrediyor Noah.

"Aptal, baba. Seninki gibi kırmızı!"

"Ama ben de görmek istiyorum!" Maya, Marko'nun heyecanını besleyerek harika bir iş çıkarıyor.

Odasına doğru koşuyor.

"O iyi mi? Ralph denen adam değil, değil mi?" Noah'nın gözleri kararır.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece iş yerinde beklenmedik bir şey oldu." Chloe gerçekten kız arkadaşımmış gibi davrandıkça yalanlar daha kolay ortaya çıkıyor. "Biliyorsun... herkesin dünyayı dolaşmayı gerektiren bir işi yok."

Noah benim hatamdan yararlandı. "Sana gönderdiğim e-postaları incelersen sen de bir tane alabilirsin. Yarışabilirsin-"

Cevabım hep aynı olacak. "Hayır."

"Ancak Formula Corp, sadece denerseniz davanızı dinlemeyi kabul edecektir.

Artık seni durduran hiçbir şey yok." Noah'nın kaşları birbirine çarptı.

Tekrar yarışmamın önündeki en büyük engeli işaret ediyorum. "Gerçekten mi? Lütfen bunun nasıl mümkün olduğunu açıklayın çünkü son baktığımda bir bacağım daha çıkmamıştı."

Noah'nın çenesi kıpırdıyor. "Yeni teklif bunu ele alıyor. Okusaydınız bunu görürdünüz."

Hiç kimse engelli olarak F1 gridine geri dönmeyi denememiş ve başaramamıştır. Yanmak ya da önemli bir kemiğini kırmak bir yarışçıyı birkaç yarış ya da bütün bir sezon boyunca durdurabilir. Ama benim başıma gelen gibi bir olaydan sonra kimse geri dönmeyi düşünmüyor. Çok fazla engel var. Çok fazla ayarlama. Geçmişte yaptıklarıma yakın bir şeyi başarma yeteneğimden şüphe eden çok fazla insan var. Dolayısıyla, bu konudaki duruşum.

"Denemeyi bırakacağına söz vermiştin." Başka tarafa bakıyorum.

"Ve durumunuzu kontrol altına aldıktan sonra geri döneceğinize söz vermiştiniz."

Bunu yapmamalıydım. Noah iyileşmemin ilk birkaç ayındaki umutlu halimi gerçekte olduğundan başka her şey zannetti: *İnkâr*.

"Evet, yalan söyledim."

"O zaman ben de öyle. Denemekten vazgeçmeyeceğim." Noah kollarını kavuşturur.

Maya'nın bakışları kocası ve kamera arasında gidip geliyor. "Noah... sadece düşünmesi için ona zaman ver. Evlenme teklifi hiçbir yere gitmiyor, Santi de öyle."

"Evet, eğer beklemeye devam ederse, kendisine gerçek bir şans vermeden önce en iyi yılları uçup gidecek. Ve bu sadece aptalca değil, aynı zamanda bencilce."

"Bencillik mi? Lütfen beni nasıl bencil *olduğum* konusunda aydınlatın," diye çıkışıyorum. "Çünkü diğer insanlar için bir rol model olmayı seçmek yerine

Seninle benzer durumlarda, hayatın seni kırmasına izin verdiğinde neler olabileceğinin halka açık bir örneği oldun. Kayınbiraderin ve en iyi arkadaşın olarak bunu kabul edemem. Rollerimiz tersine dönseydi, senin yapmana izin verdiğimiz şeylerin yarısını benim yapmama izin vermezdin, bu yüzden benden bunu nasıl beklediğini anlamıyorum. Medyadan kaçmanı

ve kimsenin seni rahatsız etmeyeceği yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istemeni kabul edebilirim. Ama kafamın alamadığı şey

Tanıdığım en belalı insanlardan birinin - *beni* tehdit eden adamın - içinde bulunduğu koşulların kendisini yok etmesine nasıl izin verdiğidir. Yani evet, sana teklifler göndermeye ve bir gün kullanmanı umduğum bir arabayla ilgili güncellemeler yapmaya devam edeceğim çünkü *umurumda.*" Noah koltuktan kalkıyor ve Maya'nın başına bir öpücük konduruyor. Kamera çerçevesinden çıkıyor ve ardından Maya'nın t a r a f ı n d a bir yerde bir kapı tıkırdayarak kapanıyor.

Gözleri Noah'ın önüme serdiği gerçeği yansıtıyor. Hiçbir şey söylememesi dışında. Asla bir şey söylemiyor ve bu beni deli ediyor. "Dinle, Noah son zamanlarda daha sinirli ve korumacı..."

Maya'nın Noah ile olan ilişkim hakkında endişelenmesi isteyeceğim son şey. Belli ki her şeyi sevgi dolu bir yerden yapıyor. Bu da onun umudunu defalarca reddetmeyi her şeyden daha zor hale getiriyor.

Bir avucumu ona doğru kaldırıyorum. "Sorun değil. Önemsediğini anlıyorum ama tekrar yarışamam. Bu mümkün değil."

Başını iki yana sallar. "Onun *ne* kadar önemsediğini anladığını sanmıyorum. Noah Bandini ile birlikte el kumandalarını geliştiriyor. Dönüşünüzü mümkün olduğunca kolaylaştırmaya kendini adamış durumda, buna gaz pedinin ve direksiyon simidinin mükemmel olduğundan emin olmak için yoğun programında saatler harcamak da dahil."

"Sen ciddi misin?" Kelimeler ağzımdan fısıltıyla çıktı.

"Son iki sezonu depoyu ziyaret ederek, mühendisler ve James ile birlikte senin için özel olarak yapılandırılmış bir araba üzerinde çalışarak geçirdi. İhtiyacı olan eksik parça sensin Santiago. Her şeyi kendisi test edebilir ama Formula Şirketi'nin karşısına tek başına çıkamaz, bunu sen de biliyorsun. İyileştiğine dair kanıt olmadan teklifi asla kabul etmezler."

Vay anasını. Noah'ın dönmemi bu kadar istediğini bilmiyordum. Yarışmama kararımla onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Ne yaparsa yapsın, o yaşam tarzıyla tekrar yüzleşemem. Eskiden olduğum yarışçının gölgesinde yaşama düşüncesi kararımı sağlamlaştırmama neden oluyor.

Ağzımı açtım ama beni durdurdu.

"Umarım sana inandığımızı biliyorsundur. Oraya geri döneceksin. Bundan eminim. Ve bir gün, dünyaya benim büyürken sahip olduğum rol modelini göstereceksin. Seni desteklemek için orada olmak için sabırsızlanıyorum."

Sadece bu düşünce bile video görüşmesini sonlandırmak ve ikisinin de içimde uyandırdığı duygulardan saklanmak istememe neden oluyor. Duygularımı ifade etmek yerine, onları bir kutuya kilitliyor ve içimin derinliklerine gömüyorum.

Yarışmayacağım. Şimdi değil. Gelecek sezon değil. Hiçbir zaman.

CHLOE

I kafenin köşesindeki duvara yaslanmıştı. "Bunu yapabilirsin, Chloe. Bu, hayatının yirmi dört yılını beklediğin an."

Herkesin sinüslerini temizleyecek kadar derin nefes aldıktan sonra sinirlerim biraz kabul edilebilir bir seviyeye dönüyor. Matteo'nun kahve dükkânına girerken tepemde bir zil çalıyor. Espresso çekirdeklerinin aroması yüzüme çarpıyor ve uzakta bir makine dönüyor.

Gözlerim ilk kez babama takıldığında hareket etmeyi bırakıyorum. Bir fincan bir şeyi buharda pişirmeye odaklanıyor, bu da bana kendimi toparlayıp ona iyice bakmam için zaman veriyor. Koyu renk saçları benimki kadar siyah görünüyor, şakaklarında belli belirsiz bir kır var.

Kahverengi gözleri benimkileri yakalıyor. Gözleri yüzümü tararken iki kara kaşı birbirine kenetleniyor. İçinden bir şey geçiyor ama başını sallıyor.

Beni tanıdı mı? Anneme benziyor muyum? Belki de kafamda beni uzun zamandır kayıp olan çocuğu olarak hemen tanıyacağına dair bir senaryo yarattığımda çok fazla şey bekliyordum.

"*Ciao. Che cosa vuio bere?*"

Evet, kesinlikle çok fazla şey bekliyordum. Ağzım tekrar kapanmadan önce açılıyor. Beklenmedik gözyaşları gözlerime batıyor ama derin bir nefes alıp kendi kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Artık buradayım ve bu hiç olmamasından daha iyi.

Dudakları kısılıyor, gözlerinin ve ağzının yanındaki derin kırışıklıklar ortaya çıkıyor.

"Çok fazla İtalyanca bilmiyorum," diye geveledim.

Başını sallıyor. "Ben de İngilizce konuşabiliyorum. Annem New York'ta doğdu." Öyle bir gülümsüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Onunla tanışma deneyimi tarif edilemez bir şey, göğsüm sıkışıyor ve uzun zamandır vazgeçtiğim umutlar kafamdan süzülüyor.

Nemli avuçlarımı pamuklu elbiseme sürüyorum. "Oh. Güzel. New York." *Duvardan boyayı söküp atabilirsin, ama şimdi önemli olduğunda konuşma yeteneğini kaybediyorsun.*

Kendi kendine kıkırdıyor. "Evet. Buraya kahve içmeye mi geldin?"

"Şey, aslında, bir barista alıp almadığınızı merak ediyordum." Pekala, yaklaşımım zımpara kağıdı kadar pürüzsüzdü.

Neredeyse boş olan dükkâna bakıyor, gözleri köşedeki tek müşteriden bana doğru kayıyor. "Buraya fazla müşteri gelmediği için tüm siparişlerle ben ilgileniyorum."

Öz babamdan fırça yiyorum. Zihinsel olarak ayaklarımı yere basıyorum ve çenemi kaldırıyorum. Buraya gelmek için cehennemden geçmedim, sadece ilk sorun işaretinde pes etmek için. "İhtiyacınız olan *her konuda* yardımcı olabilirim. Muhasebe, malzeme siparişi, stok kontrolü." Deneyimim olmayan her şeyi sıraladım. YouTube'da kilit açmayı öğrendiysem, dünya benim istiridyemdir.

Kaşları kalkıyor. "Bir konuda yardıma ihtiyacım olabilir ama ücreti pek iyi değil."

Baş sallamamı normal bir coşku seviyesinde tutmaya çalışıyorum. Bu noktada bedavaya çalışmayı kabul edebilirim çünkü onun yanında daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yapmaya hazırım. "Elbette. Nedir?"

Maaşını ve birkaç yıl önce belini incittiği için her gün dükkânı temizlemek için yardıma ihtiyacı olduğunu anlatıyor. Bana bir bez ve cam temizleyici verdiğinde heyecanım hiç azalmıyor. Bütün bu yolu Matteo ile vakit geçirmek için geldim. Yerleri süpürüyorsam ya da şanssız müşterilere berbat kahve yapıyorsam kimin umurunda? Onunla birlikte olduğum sürece işim umurumda bile değil.

Bir Külkedisi fantezisi yaşamak anlamına gelse bile, onunla geçirdiğim her saniyeden yararlanmayı planlıyorum. Kendim varken kimin bir iyilik perisine ihtiyacı var ki?

Matteo'nun garipliği kırması için iki gün boyunca camları silmesi, iğrenç bir banyoyu temizlemesi ve yapışkan fayansları sessizce paspaslaması gerekir.

"Amerika'nın neresindensin?" En basit soruyu soruyor ama yine de kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"New York'ta doğdum." Belki oraya buraya gerçekleri serpiştirirsem, ipucunu anlar.

"Ah, tıpkı annem gibi. Her yaz kardeşimle birlikte onu ziyarete giderdik." Boğazını temizliyor ve tekrar kahve makinesini temizlemeye odaklanıyor.

Kanımın kulaklarıma çarpma sesinden kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. "Peki, New York'ta ne yaptın?" Sesimdeki çaresizlikten irkildim. *Sakin ol, Chloe, sakin ol.*

Matteo gülüyor. "Hemen hemen her şey. Annem, babamla boşandıktan sonra Amerika'ya geri taşındı, bu yüzden kardeşimle ben ziyarete gittiğimizde bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışırdık."

Annemle yattığını hatırlıyor mu? Bir çocuğu olduğunu fark edince şok olacak mı? Düşüncelerimi yavaşlamaya zorluyorum.

Matteo işine devam ediyor, benim olduğum yerde çakılı kalıp ona bakmamı görmezden geliyor. Beynim ona daha fazla soruyla saldırmak için çığlık atıyor. Ama içimden bir ses onu benden şüphelendirmek istemediğim için kendimi tutmamı söylüyor.

"Yılın diğer bölümlerinde burada mı yaşadınız?"

"Evet. Babam burada doğdu ve büyüdü. Bu dükkânı kendisi açtı." Matteo gülümseyerek dükkana bakıyor.

"Vay canına. Bu inanılmaz." Her nesil tarafından aktarıldığını bildiğim için dükkânı yeni bir ışık altında takdir ediyorum.

"Bu kasabanın New York'un bir bloğundan daha küçük olduğunu biliyorum ama insanları ve sessizliği seviyorum."

"Haklısın. Hâlâ her sabah aynı insanların yanından geçmeye ve bana gülümsemelerine alışmaya çalışıyorum. New York'ta bir yabancıya gülümsersem, şüpheli davranışta bulunduğum gerekçesiyle polis çağırabilirler."

Matteo gülüyor. Gözleri kırışarak dolu dolu ve içten bir ses çıkarıyor.

Çenem düşüyor ve kim olduğumu itiraf etmek için ani bir istek duyuyorum. Bu kılık değiştirmeyi bırakabilir ve onu bir evlat-baba gibi tanımak için gerçek bir zaman geçirebilirdim. Ama mantıklı bir şekilde ilişkimizin

yavaşça dalmamdan daha iyidir. Geçici muhakeme hatamı telafi ettim ve kendimi tutma ihtiyacımı sağlamlaştırdım.

Kendini toparlıyor. "Burayı seviyor musun?"

Sorusunu ve geçtiğimiz haftanın hayal gücümün ötesinde nasıl çılgınca bir şey olduğunu düşünüyorum. Başka birinin hayatına girmekten babamın haberi olmadan onun için çalışmaya kadar, yaşadıklarımın hiçbiri tipik değildi. Soy kitinin kendi kendine çalışması bile hayatım boyunca tüm bu iyi talihin nerede olduğunu sorgulamama neden oldu. Sanki yirmi dört yaşına girmek, yıllarca süren yalnızlık ve hayal kırıklıklarından sonra hayatımın tüm parçalarının aynı hizaya geleceği anlamına geliyordu.

Biraz daha hafif bir şeyde karar kıldım. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bu kasabada biraz sihir varmış gibi hissediyorum." Onu. İnsanlar. Santiago.

Matteo başını sallar. "Büyü her yerde ve her şeyde var. İşe yaraması için insanların buna inanması gerekir. Eğer bunu fark ederseniz, o zaman onu kucaklayın çünkü bizi hayalperest yapan şey budur."

Babam *bizden* bir ikili olarak bahsederken ciğerlerim aniden nefes almaktan yanıyor. Bir biz olmasını o kadar çok istiyorum ki, bu lanet kasabadaki tüm sihri şişeleyip biriktirmeye hazırım. Ama her şey kontrol altında tutulamaz ve sihir de bu kuralın istisnası değil.

SANTIAGO

I bütün bir haftayı bir şekilde Marko'yu evimin sınırları içinde eğlendirerek geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşim çocuğun sevimli ama yıkıcı bir insan olduğu konusunda beni uyarmayı başaramadı. Hiç bu kadar uzun süre

Ona bakıyorum ve nedenini anlamaya başladım. Kalışının sekizinci gününde, cephaneliğindeki tüm boya kalemleriyle duvarlarımı boyadı ve tuvaletin dışına, içine yaptığından daha fazla işedi. Vücuduna giren tüm yiyeceklere yetişmek için günün her saati çamaşır yıkıyorum ve kanepem, çocuklara damlatmaz bardak yerine yetişkin bardakları verildiğinde neler olduğunun en iyi örneği haline geldi.

Yemekten sonra Marko'nun biraz enerji atmasına yardımcı olmak için onu çok ihtiyaç duyduğu göl kenarındaki parka götürüyorum. Ayrıca kendimi sakinleştirecek bir şeyler de bulabilirim çünkü son zamanlarda zihnimi dinlendiremiyorum. Noah'nın teklifiyle ilgili e-postayı kontrol etmeyi düşünmüyorsam, Chloe'yi ve ayrı kaldığımız süre boyunca neler yaptığını düşünüyorum. Sanki ikisi birlikte çalışarak son birkaç gündür kafamda tahribat yarattılar.

Marko beni eğlendiriyor, Noah'nın söylediklerini düşündüğümde düşüncelerimin kendimden nefret etmenin derin, karanlık çukurlarına çok fazla kaymasına izin vermiyor. Yeğenim bana, sık sık böyle hissetmesem bile dünyada dört gözle bekleyebileceğim hala iyi şeyler olduğunu gösteriyor.

"Bakın kim gelmiş! Prenses Chloe!" Marko çimlerin üzerinde koşarken eli elimden kayıyor.

Duruyorum ve çimenlerin üzerinden ona bakıyorum. Çimlerin üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve yuvarlak bir nesneye tutunuyor. Eski bir kötü alışkanlık gibi, şapkamı çekiştiriyorum.

yanımızdan geçenlerden kendimi saklamak için yüzümü aşağı indiriyorum. Günün bu saatinde parkın ne kadar boş olduğuna bakarak herhangi bir taraftarın beni bulmasından çok da endişelenmiyorum.

"Hey, sen!" Chloe her ne yapıyorsa çimlerin üzerine fırlatırken gülüyor. Kollarını açıyor ve Marko kendini kollarının arasına atıyor. Kollarını ve bacaklarını Chloe'nin etrafına sararak neden *Maymun* lakabını aldığını kanıtlıyor.

Merakım üzerinde çalıştığı nesneye yöneliyor. Yarım kalmış bir nakış çemberi. Tasarım etkileyici ve son derece detaylı, rastgele çiçeklerin parlak karışımı beyaz keten malzemede göze çarpıyor.

Çalışmasını gösteriyorum. "Burada bir eğilim görüyorum. Kır çiçeklerini sever misin?" "Kaosun güzel bir yanı var."

"Bana seni hatırlatıyorlar." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Yanakları k ı z a r d ı . "Bazı insanlar bir avuç yabani otla kıyaslanmaktan rahatsız olur."

"İçimden bir ses senin o insanlarla aynı kategoriye girmediğini söylüyor." "Neden?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Çünkü kaosun içindeki güzelliği görenler yabani otlar yerine çiçekleri de görürler ve bu bizimki gibi bir dünyada bir hediyedir."

"Bu oldukça şairane." Yanaklarındaki pembelik derinleşir.

Tepkisine gülümsüyorum. İşi çok kolaylaştırıyor ve onu kızartmak için nasıl sabırsızlandığımı inkâr edemem. Chloe ile flört etmek beni uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde canlandırıyor.

Marko Chloe'nin yanağına özensiz bir öpücük kondurarak dikkatini tekrar üzerine çekti. "Seni özledim." Kucağından emekleyerek iniyor ve yanına oturuyor. Bana bakarken minik eliyle yanındaki çimenleri okşuyor.

Hadi, Marko. Benim ekürim olman gerekiyordu. Çimlere öyle bir nefretle bakıyorum ki, alev almamasına şaşırıyorum. Yerden kalkıp inmek her zaman en sevmediğim fizik tedavi aktivitelerinden biri olmuştur. Zor olduğu için değil, başlangıçta bir engelim olduğunu çok bariz hale getirdiği için.

Chloe, Marko'nun gözünden bir tutam saçı çekerken yumuşak ve kaygısız bir kahkaha atıyor. "Ah, ben de seni özledim."

"Gerçekten mi?" O bulaşıcı tarzıyla gülümsüyor. Tekrar yere vururken gözlerini bana dikiyor. "*Siéntate*, *Tio*."

Derin bir nefes alırken Chloe'nin bakışlarından kaçıyorum. Bu hareketi rehabilitasyonda yüzlerce kez çalışmıştım ama Chloe'nin yanında uygulamak beni başka bir korkuya sürüklüyor. Beni öpmüş olması daha fazlasıyla ilgilendiği anlamına gelmiyor. Ve bu öpücük beni iyi hissettirmekten çok, kendini kanıtlamak içindi. Bana doğru bakmadığına bakılırsa, bunu aklından çıkaramayan tek aptal benim.

Chloe'nin önünde kendimi daha az erkek gibi gösterdiğim için midemde yuvarlanan asidi görmezden gelerek, denge için sol bacağımı öne atıyorum ve sonra sağ bacağımı katlıyorum. Protezim avuç içlerimle aynı anda çimlere çarpıyor. Vücut ağırlığımı kollarıma aktararak bacaklarımı öne ve önüme doğru çekiyorum. Her saniye salyangoz hızında geçerken, bu garip ve kopuk bir hareket.

Chloe, Marko'nun karnını gıdıklamaya odaklanıyor. Onun kayıtsızlığı beni yeni bir takdir dalgasıyla dolduruyor. Sanki ben sormadan ne yapacağını biliyor ve bu henüz kimsenin yanında deneyimlemediğim bir şey. Kendi ailem bile eskiden doğal olan şeyleri yapmam uzun sürdüğünde nasıl davranacaklarını bilmiyor.

Gıdıklaması Marko'yu nefessiz ve yüzü kıpkırmızı bırakır.

"Daha yeni yemek yedi, kusmuk fırlatan biri olmasını istemiyorsan dur derim." Gölden yansıyan gün batımını seyrederken ellerimi arkama koyuyorum.

Marko bir ses çıkarıyor.

"İğrenç. Bunu istemeyiz." Burnunu çok şirin bir şekilde kırıştırıyor.

Marko aramızdaki yerini terk ediyor ve daireler çizerek koşuyor,
Kıkırdamalar arasında öğürme sesleri çıkarıyordu.

"Merak ediyorum. Parkta yürüyüş yapmak istemenin sebebi neydi? Şatonuzdan pek çıkmadığınızı sanıyordum." Bir parmağını şapkamın altında gezdirip kaldırıyor.

Mavi gözleri dudaklarımı yalamama odaklanınca kararıyor. *Hmm. Belki o da öpüşmemizi düşünüyordur.* "Kurtarılması gereken kedi olmadığından emin olmak istedim."

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Ağaçlarda hiç ağlama sesi duymadım, bu yüzden sanırım iyiyiz."

"Bu harika. Onları kontrol ederken tekrar düşmene izin veremeyiz."

"Gecenin bir yarısı beni korkutan büyük, düşünceli bir adamın gölgesi olmasaydı düşmezdim."

"Mülkümdeki bir ağaca tırmanmak isteyen bir izinsiz girişçiyle her gün karşılaşmıyorum."

Alay ediyor. "Ne tür bir izinsiz girene sahip olduğunuzu belirtmek zorunda olmanız çok şey anlatıyor."

Omuz silkiyorum. "İnsanlar tuhaf ve istilacı."

"Belki de evinizin perili olup olmadığını kontrol etmek istiyorlardır." Gülme sırası bende. "Ne?"

Cidden, bu kız benim ünlü olduğumu nasıl bilmez? En son ne zaman tamamen anonim olduğumu hatırlamıyorum. On sekiz yaşıma geldiğimde sosyal medya hesaplarımda yüz binden fazla takipçim vardı.

"Eviniz. Hiç gördün mü? Luigi's Mansion gibi ama daha az eğlenceli."

"Nintendo hayranı mısın?"

"Değil misin? Nasıl cevap verdiğine dikkat et. Bu arkadaşlığı gerçek bir şansa sahip olmadan önce bitirmek zorunda kalabilirim."

Arkadaşlık mı? Şaka yapıyor olmalı. Beni öpmeden ölecekmiş gibi öpen bir kadınla arkadaşlık kuracak değilim. Hayatta olmaz. Sikerim öyle işi.

"Tabii ki Nintendo'yu seviyorum. Mario Kart'ı alıştırma olarak kullanarak büyüdüm." "Ne için alıştırma?" Kaşları birbirine çatıldı.

Kahretsin. Yarış geçmişimi ortaya çıkarma isteğimi görmezden geliyorum. "Gerçek sürüş için.
Başka ne var?"

"Bilemem. Araba kullanmayı hiç öğrenmedim."

"Ne? Araba kullanmayı bilmiyor musun?" Kafamı kavramaya çalışıyorum. Dört yaşımdan beri kart sürüyorum.

"Hayır! Ben New York'ta büyüdüm. Kimse araba kullanmayı bilmiyor." "Vay be. Bunun değiştirilmesi gerekiyor."

Kendi kendine gülüyor. "Ve bu uğurda kendini feda edecek kişi sen mi olacaksın?"

"Ben istekliysem bu bir fedakarlık değildir." Sırıtıyorum.

Marko, cockblocker extraordinaire, terli kollarıyla boynumu sıkarak bizi böldü. "Gelato zamanı mı?"

"Hmm, bilmiyorum. Dün zaten dondurma yedin."

"Lütfen!" Boynumu daha sıkı sıkıyor. "Sen gelmiş geçmiş en iyi amcamsın." "Teşekkürler. Kendimle zorlu bir yarıştı ama kazandığım için mutluyum."

Chloe kıkırdıyor ve ben daha fazlasını duymak istiyorum. "Yani evet?" Marko sızlanıyor.

"Neden gidip biraz daha koşmuyorsun?" *Git koş. Git saklan. Git senin yaşındayken yaptığım gibi yerden ot kopar.* Chloe ile biraz olsun yalnız kalmamı sağlayacak herhangi bir şey.

"Sonra kusuyorum." Yalandan öğürüyor.

Chloe'nin derin kahkahası aletimin oyun zamanı gelmiş gibi uyanmasına neden oluyor.

"O zaman otur." Çimleri okşuyorum. Bende işe yaradıysa, belki onda da işe yarar.

Chloe'ye doğru ilerliyor, onun kucağına sürünüyor ve tombul elleriyle yüzünü tutuyor. "Prenses, beni alabilir misiniz? Tickle ejderhası huysuz."

Küçük pislik.

Chloe kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Gıdıklanan ejderhanın bana kızmasını istemiyorum."

"Lütfen." Marko suratını asar. "Peki. Gidebiliriz."

Nefes veriyorum.

"Evet!" Marko alkışlıyor ve ayağa kalkıp Chloe'ye elini uzatıyor. "Geliyor musun?"

Chloe ağzını açar, açıkça Marko'yu reddetmek istemektedir.

Ben araya giriyorum. "Dört yaşındaki bir çocuğu hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz çünkü kin tutmaya meyillidirler. Ve bu küçük çocuk bu konuda çok kötü. Onunla *Frozen* izlemek istemediğim için beni bir hafta boyunca Elsa gibi giyinmeye zorladı."

Çimlerin üzerine serpiştirdiği birkaç eşyayı toplarken kendi kendine kıkırdıyor. "Elbette. Neden olmasın? Bu gece yapacak başka bir şeyim yok." Yerden kolaylıkla yükselir.

Artık aynı şekilde yapamayacağımı hatırlamadan önce ayağa kalkmak için hamle yapıyorum. Kendimi hazırlarken gözümün üstündeki damar zonkluyor.

Lanet olsun. Bu berbat bir fikirdi. Yukarı çıkmak aşağı inmekten çok daha kötü.

"Hey." Chloe eğildi ve iki safir gözünü bana dikti. "Marko sana Demir Adam diyor, değil mi?"

Yeni bir sinir dalgasının mide kaslarımı sıkmasına aldırmadan kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet."

Dudakları ayrılırken dudağının üstündeki yara izi seğiriyor. "Peki Demir Adam'ı özel yapan nedir biliyor musun?"

"Takım elbisesi mi?"

Gülüyor ve kulağıma eğiliyor. Ağzından çıkan sıcak hava omurgamdan aşağı kıvılcımlar gönderiyor. "Hayır. Demir Adam özeldir çünkü insanlar onun hakkında ne düşünürse düşünsün o kim olduğunu bilir. Özür dilemez ve insanlar ona bir mıknatıs gibi çekilir. Şahsen, ayağa kalkmanızın bir dakika ya da bir saat sürmesi umurumda değil. Önemli olan tek şey *kalkmış olmanız*."

Hayat nasıl oldu da bu kızı karşıma çıkardı? Kaçmaya fırsat bulamadan onu yok etmek kaderimde var. O benim gibiler için fazla iyi.

Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum. "Bu senin maç günü konuşman mı?" "Bu benim *kafanı kıçından çıkar* konuşmam. Maç gününü
Seks maratonları ve Pazar günleri yataktan kalkmak gibi özel günler için konuşmalar."

Sikim onunla her iki seçenekle de ilgileniyor. Chloe tatlı ve seksinin mükemmel bir karışımı, sadece varlığıyla ve sözleriyle bile beni sertleştiriyor.

Sıcaklığını da yanına alarak benden uzaklaşıyor. Marko ondan çimlerdeki yarışını izlemesini istiyor ve o da ona doğru yürüyor.

Chloe'nin bana söylediği şeyi yaptım ve onun bana baktığı fikrini bir kenara ittim. Bunun yerine ayağa kalkma hareketlerine odaklanıyorum. Protezimi tutup sol bacağımın üzerinden geçiriyorum. Dizlerimin üzerinde dönerek sol ayağımı öne doğru getiriyorum ve ayağa kalkmadan önce yere bastırıyorum.

Ellerime yapışan kiri fırçalıyorum. Kimse benimle ilgilenmiyor ve ben de başarımın göğsümde yarattığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Kendime karşı her zamanki nefretim yerine daha güçlü hissediyorum. Sadece ayağa kalkabildiğim için değil, aynı zamanda ilk içgüdüsü bana bebek gibi davranmak ya da sakatlığım hakkında konuşmaktan kaçınmak olmayan birini bulduğum için. Dürüst olmak gerekirse, Chloe bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor. Bana eşitmişim gibi davranıyor, ki bu birçok insan için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Kafamda yarattığım yalan yerine gerçek onu tanımak istememe neden oluyor. Ve artık buna tam olarak karşı değilim.

Gözlerimi Chloe'nin kaşığındaki çikolatalı dondurmayı yalamasından alamıyorum.

Neden Chloe'yi buna davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Vücudum kontrolden çıktı, Chloe'nin yaptığı her şeye tepki veriyor. Kaşık yalamayı erotik bulmamalıyım. Açıkça görülüyor ki, burada geçirdiğim süre

boyunca

İzolasyon. Kendimi yeniden ayarlamam için bir kez tuvalete gitmemi içeren düşük seviyeler.

Kadınları beni becermeleri için evime getirmiyorum. Bu en son bir yıl önce olmuştu ve kadın benimle sadece acıdığı için seks yapmıştı. Kot pantolonumu çıkardıktan sonra gözlerindeki bakıştan bunu anlayabiliyordum. Rahat etmek için bacağımı çıkarmak yerine, onu üzerimde tuttum ve yine de harekete geçtim. Umutlu yanım, biriyle cinsel ilişkiye girersem kendimi daha iyi hissedeceğime inanıyordu. Ama öyle olmadı. O olaydan sonra bir daha asla rahatsız olmadım çünkü yatak odasında hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum.

Şimdiye kadar, neredeyse yeniden doğmuş bir bakireydim. Yani, evet, Chloe'nin kaşığını yalamasını izlemek bu noktada benim için canlı porno izlemek gibi. Üzücü ama sikimin kotumun fermuarına karşı nasıl savaş tehdidinde bulunduğuna bakılırsa doğru.

Chloe elindeki dondurma bardağını itiyor ve sikim ağlıyor.

"Bu çok iyiydi. Teşekkür ederim." Dikkatini Marko'ya çevirmeden önce bana baktı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Yarın tekneyle gelecek misin?" Kirpiklerini, Maya'nın çocukken yaptığı bir şey olarak tanıdığım bir şekilde kırpıştırıyor.

"Oh. Yapacak işlerim var."

"Ne işleri?" Ağzımdan

kaçırdım. "Um...iş."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Ana yol üzerindeki fırının yanındaki kahve dükkânı." Gözleri kucağına düşer.

"Yarın yüzüyoruz. Sen de gelebilirsin!" Marko talep ediyor.

Yeğenimin kadınlarla benden daha iyi anlaştığını ve henüz dört yaşında olduğunu fark etmek üzücü bir an. Büyüdüğünde çok çekici olacağına şüphe yok.

Chloe kafasını kaldırdı, gözleri yardım için benimkileri arıyordu.

Omuz silkiyorum. "Ona hayır demek çok yorucu." *Doğru*. "İşten kaçta çıkıyorsun?"

"Öğlen işim bitiyor."

"Saat bir uygun mu o zaman?"

"Elbette." Sesi hiç de emin değil ama yüzü sakinliğini koruyor.

Bir şey çıkarsa diye telefon numarasını istedim. İkimizi geride bırakmadan önce rakamları sıraladı.

"Hakkını vermeliyim evlat. İstediğini elde etme konusunda babanın yeteneklerine sahipsin." Ona tokat atması için elimi uzattım.

"Kesinlikle evet." Bana kocaman bir gülümseme atıyor ve avucuma bir tokat atıyor.

Geriyi görmek gerçekten yirmi yirmiliktir. Chloe'yi yüzmeye davet etmek kötü bir fikirdi. Dün gece Marko yattıktan sonra bu düşünce beni çok geç saatlere kadar ayakta tuttu.

Yeğenimi resmen gelmiş geçmiş en kötü eküri seçtim. İkimiz de fikirlerimizin berbat olduğunu fark edemiyoruz ve bu ölümcül bir kombinasyon.

Bir pislik gibi, Chloe işteyken ona Marko'nun kötü bir soğuk algınlığına yakalandığı için planlarımızı ertelediğimize dair mesaj atıyorum. Kitaptaki en eski numara bu, ama aklıma başka fikir gelmiyor. Bu yapmak istediğim son şey ama yapmak zorundayım. Gerçek beni pantolonsuz ya da bacağımı gizleyen bariyerler olmadan görmesine dayanamam.

Tamamladığım hiçbir danışmanlık veya fizik tedavi yetersizlik hissini ortadan kaldırmıyor. Chloe ile ne kadar vakit geçirmek istesem de yapamıyorum.

Chloe bana mesaj atınca midem bulanıyor.

Suçlu Chloe: Oh hayır :(Zavallı adam. Ne hissediyor?

Evet, Santiago, ne hissediyor? Marko'nun kanepeler arasında zıplayarak lavlara dokunmamakla ilgili bir şeyler bağırdığını görünce göğsüm sıkışıyor.

Ben: Boğaz ağrısı ve nezle.

Ve bendenizden miras kalan bir saçmalık vakası.

Suçlu Chloe: Endişelenme. Umarım yakında iyileşir. Belki kendini daha iyi hissettiğinde başka bir zaman gideriz.

Cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum.

Marko onu göl kenarında yürüyüşe çıkarmamı istedi. Bir saat boyunca suyun üzerinde taş sektirmeye çalıştık. Taşlarından biri düz suyun üzerinden atladığında alkışlıyor ve zafer dansı yapıyor. Bu bana Nuh'u

hatırlatıyor.

ve ben podyumda birlikte kazanırken, bangır bangır müzik eşliğinde şampanya içerken.

Anı, ben onu uzaklaştıramadan bedenimi geriyor. Bunları saklı tutmak için elimden geleni yapıyorum ama Marko ile vakit geçirmek en eskilerini geri getiriyor.

Marko'nun sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "O da
neydi?" "Ne?"

Yaklaşık yirmi metre ötede yerde duran bir kese kağıdına doğru koşar.

Ona doğru yürürken ruh halim kötüden daha kötüye gidiyor. İçindekileri incelediğimde farklı çocuk ilaçları ve bir kap sıcak çorba buluyorum. Geçmiş olsun paketinde bir mesaj yok, ama kimin bir mesajla gelmeye zahmet edeceği belli.

Suçluluk duygusu beni vuruyor, midem huzursuzluk noktasına kadar geriliyor. Yeni bir mesaj bulmak için telefonumu pantolonumdan çekip çıkarıyorum.

Suçlu Chloe: Marko'nun daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim.
Tanrıya şükür yalancı bir pislik olmak bulaşıcı değil.

Kendimi açıklamanın bir yolunu düşünürken avuçlarım titriyor. Neden ona değil de kendime olan güvensizliğim yüzünden böyle bir karar verdiğimi anlamasını sağlamak için. İlk mesajımı yazıyorum, bir şeyler göndermek istiyorum ve kendime düşünmek için bir saniye kazandırıyorum.

Ben: Düşündüğün gibi değil.

Yazmaya devam ediyorum. Mesajın onun tarafındaki noktalar ilk başta göründükleri kadar hızlı gelip gidiyorlar. Telefonum tekrar çalmadan önce bir sonraki yanıtımı gönderecek zamanım yok.

Suçlu Chloe: Haklısın çünkü ben de senin olmadığın biri olduğunu düşünüyordum. Ailene bizim hakkımızda ilk yalan söylediğinde daha iyi anlamalıydım. İkimize de bir iyilik yap ve numaramı sil.

Ben: Anlamıyorsun. Açıklamam için bana bir şans ver.

Suçlu Chloe: Kompulsif yalancılar benim için zor bir sınırdır. Teklifini pas geçeceğim.

İnlediğimde Marko bana tuhaf tuhaf bakıyor. Tek yaptığım onun önünde, etrafında, onunla yatmaktı. Birlikte yaptığımız her şey başkası için bir gösteriydi. Özel konuşmalarımız ve dün hariç her şey. O tamamen bizdik.

Ama gerçek kimliğinizi saklıyorsunuz ve bu hâlâ bir yalan.

Özür dilerim**.**

Suçlu Chloe: Üzgünüm. Bu numara artık hizmet vermiyor. Benim yaptığım gibi bir ipucu alın ve varlığımı unutun.

Ben: Ama ya istemezsem?

Marko'yla birlikte on dakika daha gölün kenarında durup hiç gelmeyen bir cevap bekliyorum. Her şeyi berbat ettiğim çok açık. Nokta. İlk etapta gerekçemin ne olduğu önemli değil.

Tüm bunların en kötü yanı beni asla kabul etmeyeceğini bilmek. Küçük bir yalana böyle tepki veriyorsa, ona gerçekten ünlü olduğumu söylediğimde nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum. Ya da öyleydim.

Kusur listem büyümeye devam ederken, kurtarılabilir yanlarım uzak anılardan başka bir şeye dönüşmüyor.

CHLOE

"Wsik kafalı." Brooke, New York'ta yoğun bir sabahın korna sesleri arasında konuşuyor. Sabah yürüyüşünde beni aramak onun yapacağı bir şey değil ama Matteo gittiğinden beri onu ben eğlendiriyorum. zaten dükkanda.

"Bir de bana sor. Bir çocuğun hasta olduğu konusunda yalan söylediğine inanamıyorum.

Bunu kim yapar ki?" Paspası kafenin zemininde gezdiriyorum. "İstediğini elde etmek için yalan söylemeye alışmış biri mi?"

Burnumu kırıştırıyorum. "*Ugh*. Daha iyi bilmeliydim."

"Onun hakkında ne yapacaksın o zaman?"

"Umarım bir daha asla karşılaşmayız." "Biriyle karşılaşmaktan bahsetmişken..."

Bir nefes çekiyorum. "Ne oldu?"

"Annene rastladım."

"Hayır. Ne zaman?"

"Evet. Bu sabah yine bizim daireye uğradı. Kapıdan çıkarken onu görmedim, bu yüzden vücutlarımız çarpıştığında kahvemi en sevdiğim bluzumun üzerine döktüm."

Brooke'un kuru temizleme faturasını karşılamam gerektiğini zihnime not ederek irkiliyorum. "Şaka yapıyorsun."

Brooke iç geçirir. "Ne yazık ki hayır. Ben orada sıcak kahveyle ıslanmış halde dururken, bana orada olup olmadığını sorma cüretini gösterdi. Ona Avrupa'da olduğunu söyledim."

"Sen ne?!"

"Siktir. Söylediğim şeyin yanlış olduğunu biliyordum." İnliyor. "Özür dilerim. Benim hatamdı. Ama dürüst olmak gerekirse, doğru düşünemiyordum. Bütün kahvem ağzımdan ziyade gömleğime dökülmüştü."

İçimi çektim. "Benden özür dilemene gerek yok. O senin sorunun değil." "Ama yine de kendimi suçlu hissediyorum."

Brooke'u bu duruma sokmaktan nefret ediyorum. Annemle benim aramda tampon görevi görmek zorunda olmamalı, özellikle de ben yardım etmek için orada değilken. "Yapma. Lütfen yapma. Hatalı olan oydu. Ona ülke dışında olduğumu söylediğinde ne dedi?"

"Artık uçuş görevlisi olarak çalışıp çalışmadığınızı sordu çünkü seyahat edebilmenizin tek yolu buydu."

"Ne kaltak ama."

"Katılıyorum. Ona siktirip gitmesini ve iyi günler dilemesini söyledim."

Tezgâha yaslanıp dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Onu arayıp evimize gelmemesini söyleyeyim mi? Ben yokken seni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Hayır. Ona hiç ilgi gösterme. Ürkütücü eski erkek arkadaşlarımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da ilginin sadece davranışlarını pekiştirdiğidir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bunu defalarca test ettim. Önce istediklerini vermediğiniz için sinirleniyorlar ama sonunda pes edip taciz edecek başka birini buluyorlar."

"Ve işe yarıyor mu?"

"Sonunda. Sen burada bile değilken senden para alabilecek gibi değil."

"Haklısın."

Gülüyor. "Her zamanki gibi."

"Onunla uğraştığın ve bana katlandığın için teşekkür ederim. Bunu sana nasıl telafi edeceğim?"

"Bana bir koca bul. Tek istediğim büyük bir-" "Brooke!"

"Kalp! Kocaman bir *kalp*."

Kıkırdıyorum, annemle ilgili tüm endişelerimi siliyorum. Binlerce kilometre uzaktayken beni rahatsız edemez. Ve sonuçta, insanlara beni incitmeleri için izin veren benim. Sonunda ona karşı duruyorum ve hayatımın o kısmını arkamda bırakıyorum.

Cep telefonum çalınca irkilerek uyandım. Doğrulup telefonu tutucusundan alırken inliyorum. "Alo?"

"Chloe. Tanrıya şükür cevap verdin. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen." Santiago'nun sesi yarım bir hırıltı olarak çıktı.

Dünkü göl olayından beri hiçbir mesajına cevap verme zahmetine girmedim. Onun yerine, sanki hiç olmamış gibi özrünü görmezden geldim. En başta ona bir şans vermek hataydı. Hayatındaki diğer herkese bu kadar kolay yalan söylediğini bilmeliydim. Biri kendi kız kardeşine yalan söyleyebiliyorsa, herkese söyleyebilir.

Maya ve Noah'nın önünde ilişkimizi taklit etmekten hoşlandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Eğlenceliydi ve otuz saniye boyunca kendimi bir ailenin parçası gibi hissettim. Ama sonuçta yalan söylemek doğru değil ve ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken bir şey.

Yalan söylemek Matteo dışında kimseye karşı yaptığım bir şey değil. Ama bu durum kabul edilebilir. O beni tanımadan kaleyi basıp kim olduğumu itiraf edemem.

Marko hattın diğer tarafında ağlıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Kahretsin." Santiago inliyor.

"Neler oluyor? Marko iyi mi?" Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum.

"Yardımınıza ihtiyacım var çünkü Marko bu sefer gerçekten hasta. Yemin ederim yalan söylemiyorum. Bağırsaklarını kusuyor ve ne yapacağımı bilmiyorum ve umutsuzca yardımınıza ihtiyacım var. Annesi için ağlıyor ve annesi şu anda dünyanın öbür ucunda, o yüzden şu anda aklıma gelen en iyi şey sensin."

"Ona hiç sıvı verdiniz mi?"

"Sadece su, ama hiçbir şeyi tutamıyor."

Marko'nun feryatları hoparlörden duyuluyor.

"Kahretsin, gitmem gerek. Bunu istemezdim-"

Onu ayağa kaldırma dürtüsünü görmezden geliyorum. Bana yaptıklarından sonra hak ettiği buydu. Ama hattın diğer ucundaki Marko'nun annesi için ağlaması Santiago'ya olan öfkemi rafa kaldırmama neden oluyor.

"Merak etmeyin. On beş dakika içinde orada olacağım."

Bu kez normal bir insan gibi yan kapıyı kullanıyorum ve Santiago'nun evine giriyorum. Koridorun sonundan gelen ağlama sesi beni birinci kattaki bir yatak odasına yönlendiriyor.

Marko yatağın üzerinde kıvranıyor. Pijama tişörtü yerde buruşmuş, kusmukla kaplı.

"Chloe!" Marko beni gördüğü anda haykırıyor.

Santiago Marko'nun yanında durur ve elini çelik bir kavramayla kavrar. Omzunun üzerinden bakıyor ve yüzünü anında bir rahatlama kaplıyor. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Burada olduğun için çok minnettarım."

Samimiyeti karşısında midemde oluşan kıpırtıları bir kenara itiyorum. *Kendini topla, Chloe. Bu adam kötü haber. Gazetelerin ölüm ilanları bölümünün insani karşılığı.*

"Sorun değil. Ben bir kontrol edeyim." Elimi Santiago'nun omzuna koyup sıkıyorum. Dokunuşumla kasları gerildi.

"Ciddiyim. Sana borçluyum. Bunu nasıl düzelteceğime ya da nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok." Santiago'nun alnındaki kırışıklıklar azalıyor. Geri çekilip bana biraz yer açtı.

Marko'ya gülümsedim. "Selam, küçük adam." "Merhaba," diye mırıldanıyor Marko, daha uzun oturarak.

"Ne oldu?" Nemli saçlarını alnından uzaklaştırıp elimi alnına bastırıyorum. "En azından sıcak hissetmiyor. Bu iyi haber."

"Ben *bleh'e* gidiyorum." Marko burnunu kıvırır.

"Sanırım ikinci kez kustuktan sonra ateşi düştü." Santiago'nun nefesi boynumu ısıtıyor, titrememe neden oluyor.

Chloe, çocuğa odaklan, arkandaki iri cüsseye değil.

"Annemi özlüyorum. O beni daha iyi öpüyor," diye mırıldanıyor Marko.

"Biliyorum. Annem de burada olmak isterdi. Biraz su içer misin? Kendini daha iyi hissedebilirsin." Komodinin üzerindeki plastik şişeyi alıp ona uzattım.

Marko elimden kapıyor ve pipeti emiyor. Santiago'ya dönüyorum. "Bugün ikiniz de ne yediniz?"

"Normalin dışında bir şey yok. Sabah her zamanki kreplerimizi, öğle yemeği için makarna ve akşam yemeği için de tavuk ve pilav yaptım."

"Ve sen de aynı yemekleri mi yedin? Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, ben de iyi hissediyorum. Tek fark yediği atıştırmalıklar ama onları da burada olduğu süre boyunca yiyordu. Daha önce hiç hastalanmamıştı."

Kreş eğitimimi hatırlıyorum. "Herhangi bir gıda alerjisi var mı?"

Kalın saçlarını çekiştiriyor. "Hayır. Her şeyi yiyebilir." "O zaman mide virüsü kapmış olmalı."

"Prenses?" Marko omzuma vuruyor. "Evet?"

Ona dönüyorum.

"Yine kendimi iyi hissetmiyorum." Yüzü, loş ışıkta bile renginin bir kısmını kaybediyor.

Donup kaldım. "Olamaz! Kova nerede, Santiago?"

"Kova mı?"

Ugh. Belki onu daha önce tuvalete götürebilirim-

Marko'nun içtiği su tekrar ortaya çıkıyor ve ben bu tekrarın hayranı değilim. Yorganı doyuruyor.

Santiago nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Marko yine ağlayınca göğsüm sıkışıyor. Yorganı Marko'nun bacaklarının üzerinden atıyorum ve yatağın köşesine yığıyorum.

Marko'nun feryatları kesik kesik öksürüklere dönüşürken içim burkuluyor. "Böyle devam ederse onu hastaneye götürmemiz gerekebilir."

"Kız kardeşim çılgına döner ve hemen buraya gelir. Eğer başka bir fikrin varsa, ben varım." Santiago'nun sesi yeni bir panik seviyesine ulaştı.

"Tamam, sorun yok. Sakin ol. Bakalım önümüzdeki bir saat içinde neler olacak. Onu senin yatağına götürmeliyiz, böylece ona göz kulak olabilirsin." Santiago'ya Marko'yu yakalaması için yer açmak üzere yoldan çekiliyorum. Attığı her adımı ağır bir gümbürtü takip ediyor.

Bacağına takılan donanıma baktım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sağ bacağı, stabilize bir direğe bağlı bir pedin üzerinde diz çökebileceği bir tür cihaza bağlanmış. Dizi ve güdük, bir tür koruyucu çorapla kaplanmış dolgunun üzerinde rahatça uzanıyor.

Marko, Santiago'nun bekleyen kollarına sürünür.

Özel bir tür yürüme değneğine bir kez daha göz atıyorum. "Onun yerine benim taşımamı ister misin?"

Sırtı gerildi.

Yanlış şeyi söylemenin yolu.

Derin bir nefes alırken sırtı yükselip alçalıyor. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Şimdi bana farklıymışım gibi davranmaya başlama," diye fısıldıyor.

Sesindeki kırık törpüden dolayı vücudum kilitleniyor. Bana yalan söyledikten sonra bile, kalbim onun için daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acıyor. Bunu o yapıyor.

Ona kızgın kalmak imkansız. O yenilmiş görünürken, onu yiyip bitiren düşüncelerle boğuşurken değil.

"Her gece yatağımda uyuduktan sonra onu bu şekilde taşıyorum. Büyütülecek bir şey değil." Bana bakma zahmetine girmeden kapıya doğru dönüyor.

Sesindeki hüznü nasıl yok edebilirim?

Düşün, Chloe, düşün.

"Kimse çocuk taşırken senin kadar iyi görünmemeli. Dünyanın her yerinde kadınların yumurtalıklarının patlaması için bir risk oluşturuyorsun" diye seslenirken, kafamın etrafında bir sürü esmer surat-avuç içi emojisinin uçuştuğunu hayal ediyorum.

Ne diyebilirim ki? Garipliği kırmak için bir erkeğe iltifat etmekten daha iyi bir yol yoktur. Egoları güneş ışığına ihtiyaç duyan aç bitkiler gibidir.

Odadan çıkmadan önce sırıtışını yakalıyorum. *Bom*. Başarı kilidi açıldı.

Yalan da söylemiyorum. Santiago'nun Marko'yu taşımasını izlemek göz kamaştırıcı. Karın kaslarını ve kordonlu kolları unutun. Bu gösteriden sonra, küçük çocukları kucaklayan ve alınlarından öpen erkeklere bayılıyorum. Santiago resmen seksi listemin başına geçti.

Tamam, kimi kandırıyorum? Liste o.

İkisinin arkasından gidiyorum, Santiago'nun cihazıyla hareket etme şeklinden büyüleniyorum. Santiago daha yavaş yürüyor, sabitleyicinin sesi evinin duvarlarında yankılanıyor. Koltuk değneğine benzeyen cihazıyla hâlâ çevik, bulunduğu ortamda rahat olduğu belli. Dürüst olmak gerekirse, o benden daha zarif ve benim iki bacağım da yere sağlam basıyor.

Yürümeyi bırakır. "Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum."

"Özür dilerim. Kendi iyiliğim için fazla meraklıyım." Kızardım. Onun arkasında durduğum için minnettarım çünkü ihtiyacım olan son şey ona ne kadar telaşlı olduğumu göstermek.

"İnan bana, farkındayım."

"Buna ne diyorsunuz?"

"Bir iWalk. Bacağın zahmetine ve rahatsızlığına katlanmak istemediğimde bunu giymeyi seviyorum." Yürümeye devam ediyor.

İçimden bir ses ağrıları ve rahatsızlığıyla ilgili bu basit itirafın onu çok etkilediğini söylüyor. İlk defa bana engelinden utanılacak bir şeymiş gibi değil de gerçekmiş gibi bahsetti. Kendimi onu bu konuda daha fazla cesaretlendirmek isterken buluyorum.

Ugh. O haklı. Çok meraklıyım ve bundan zarar göreceğim.

Şaşkınlığımı gizliyorum. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey. Marko haklı. Sen Demir Adam'sın."

Santiago'nun sırtı sessiz kahkahalardan titriyor. "Diğer alet ve edevatlarıma da bakmalısın."

"Bunun PG dereceli olmayan bir şey için bir ima olup olmadığını bilmiyorum."

Santiago daha yüksek sesle konuşmadan önce duyamadığım bir şeyler homurdanıyor. "Benden PG'den başka bir şey istemiyorsun." Beni koridorda bırakarak yatak odasına giriyor.

Nefesimi tutmak için bir an duruyorum. Bu adam neden bu kadar sinir bozucu? Ve daha da kötüsü, neden onun kendini algılama şeklini değiştirmeyi umursuyorum? *Yalan söyledi, Chloe. Sen sadece Marko'ya yardım etmek için buradasın, amcası hakkında daha fazla şey öğrenmek için değil.*

Her seferinde başım bu yüzden derde giriyor. Sonları annem gibi hayal kırıklığı yaratan ve kronik olarak istikrara alerjisi olan hasarlı insanları düzeltebileceğimi düşünüyorum.

Yatak odasına giriyorum. Dolunayın ışığı büyük bir pencereden süzülerek hareketlerimize rehberlik ediyor. Santiago Marko'yu banyoya taşıyor ve dişlerini fırçalamasına yardım ediyor.

Odanın estetiği, koyu renkler ve az sayıda hatıra ile sahibine uyuyor. Mekânı, burada yaşayan adamı anlamama yardımcı olacak hiçbir şeyden yoksun. Dürüst olmak gerekirse oldukça üzücü. Santiago'nun odasının, dünyada sevdiğim her şeyle dolu olan evimdeki yatak odama hiç benzemediğini düşünüyorum. Koruyucu ailede büyümek, yaşadığım her yeri bir yuva haline getirerek her santimetrekarelik alanın değerini bilmemi sağladı.

Erkeksi sayvanlı yatak, devasa şiltesiyle odanın ortasına hükmediyor. Üzerine atlayıp yayları test etme isteğime direniyorum.

"Pijama partisi mi?" Marko mırıldanıyor, gözleri düşüyor.

"Bu gece benimle uyuyacaksın." Santiago yatağın ortasına yerleşmesine yardım ediyor, karanlık örtüler onu yutuyor.

"Chloe. Kal." Marko yanındaki yatağa vurur.

Gözlerim yataktan Santiago'ya kayıyor. Bana bakma zahmetine girmiyor, onun yerine ellerine odaklanmayı tercih ediyor. *Hiçbir şey için teşekkürler.*

"Uhm. Bana ihtiyacın olursa diye bir saat oturma odasındaki kanepede oturacağım." Çıkmak için hareket ediyorum.

"Hayır," diye sızlanıyor Marko.

Karşı koymak için mücadele ediyorum. Minik kaşları ve üzgün

gözleriyle lanet olası çocuklar. İnsan onlara nasıl hayır diyebilir ki?

"Sakıncası var mı?" Santiago'ya bakıyorum.

Lütfen düşün. Bunun kötü bir fikir olduğunu söyle ve bu gecelik bu kadar diyelim.

Başını sallıyor.

Piç kurusu.

Spor ayakkabılarımın bağcıklarını çekiştirip koparırken kendi kendime homurdanıyorum. Santiago'nun yatağına tırmanmak bir deneyimden başka bir şey değil. Şilte köpükten yapılmış ve vücudum yastığa gömülürken iç çekiyorum.

Santiago beni çıkarmak için bir vinç kiralamak zorunda kalacak çünkü bu yataktan asla çıkmayacağım.

Marko yanıma sokuluyor ve başını göğsüme koyuyor. "Annem beni böyle tuttu." Elimi tutup sırtına yerleştiriyor. "*Tio*. Sen de." Beni içine çeken yatağı aynı şekilde okşuyor.

Santiago bana bakıyor ve gözle görülür bir

şekilde yutkunuyor. Sırıtıyorum. *Şimdi*

nasılsın, hain?

Elleri önünde kenetlenerek iki sıkı top oluşturuyor. "*Tio,*"

diye daha yüksek sesle konuşuyor Marko, sesi gıcırdıyor.

Santiago başını eğerek en uzun nefesini verir.

"Sorun değil. Bu yatak bütün bir ailenin sığabileceği kadar büyük," diyerek rahatsızlığını hafifletmeyi umuyorum.

Yatağa tırmanıyor ve sırtını bize dönüyor. iWalk'unun kayışlarını çıkarmaya çalışırken çıkan tıkırtılar sessizliği bozuyor. Çorap kılıfını titrek bir elle komodinin üzerine yerleştiriyor.

Onun sıkıntısı kalbimi sızlatıyor. Onu daha iyi hissettirmek için bir şeyler söylemek istiyorum ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Santiago yorganın altına yerleşirken kasları geriliyor. Ona biraz mahremiyet sağlamak için gözlerimi yüzüne odaklıyorum, ama ondan soğuduğumu düşünmesine neden olacak kadar değil. Bu yola tekrar girmeyi reddediyorum çünkü onu bir daha öpmeye dayanamayacağım. Yaşadığımız tek öpüşme sonsuza dek hafızama kazındı, dudaklarım bu fikirle karıncalanıyor.

Marko elimi tutuyor ve Santiago'nunkiyle birleştiriyor. Temasla birlikte tenimde bir elektrik hissi yayılıyor. Santiago benimkini sıkıca kavramadan önce elini esnetiyor. *O da aramızda aynı türden bir bağ hissediyor mu?* Nasıl hissetmesin? Ne zaman dokunsak tenimizden kıvılcımlar saçılıyor sanki.

"Her şey daha iyi. Korktuğumda annem ve babam gibi." Marko birleşen ellerimizi okşuyor.

I çatlak a gülümseme at Marko çalışıyor için yeniden yarat ne yapar onu rahatlatır.

Marko'nun üzerimde uykuya dalması uzun sürmedi. Sonunda nefes alıp verirken yumuşak horultular ç ı k a r ı y o r .

"Günü kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum." Santiago'nun gözleri tavana odaklanmıştı.

"Bir şey değil."

Tekrar bir şey söylemeden önce on dakika gibi geliyor. "Hayır diyebilirdin."

"Bazı eksilerim olabileceğini biliyorum, ama tam olarak kötü değilim." "Sadece ölümcül." Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor.

Kısık bir kahkaha attım.

Santiago başını benimkine doğru çevirdi. "Seninle tekneye binmekten kurtulmak için yalan söylediğim için özür dilerim."

Gözlerim onu buluyor. Tek bir bakışla içinden bir dizi duygu dökülüyor. Acı. Üzüntü. Pişmanlık. Yıllar boyunca kendimde tanıdığım bakışların aynısı. Bunu bir başkasında görmek beni farklı bir şekilde etkiliyor ve onunla empati kurmaya zorluyor.

Yalancıların her zaman özür dilediğine dair ona ters bir şeyler söyleme isteğimi bir kenara bırakıyorum. Onun yerine derin bir iç çekiyorum. Göğsüm hareket ettiğinde Marko irkilmiyor.

"Sana yalan söylediğim için pişmanım," diye fısıldar. "Sonunda her şey bir hiç uğruna oldu. Kendi güvensizliğimin davranışlarımı yönetmesine izin verdim ve bunun bir önemi bile yoktu. Bu gece sana gösterdiğim şeyi tam olarak görmeni engellemek isteyerek seni üzdüm. Bu versiyonun çok daha kötü olması dışında."

"Neden?" Tek bir kelime, cevap bekleyen bir sürü farklı soru. Marko'nun hatırı için artık rol yapmama gerek kalmadan elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum.

Santiago dayanıyor. "Beni mayo ve bacağımdan başka bir şeyle görmeyeceğin için gergindim." Duraksıyor. "Ailemden başka kimse beni öyle görmez. Seni yüzmeye davet ettiğimde hatamı fark etmemiştim. Her şey çok..."

Doğal. Kelimenin içini onun için doldurmak istiyorum ama kendimi durduruyorum. Kendisiyle hesaplaşmaya çalışan bu adam için yüreğim parçalanıyor. Düşük özsaygı zorlu bir mücadeledir. İtirafı beni farklı etkiliyor çünkü

kelimenin tam anlamıyla bir Adonis gibi. Santiago bir kez daha, takdir etmekten kendimi alamadığım bir başka yönünü ortaya koyuyor.

Bu kadar mükemmel görünen biri nasıl bu kadar kusurlu olabilir?

"Protez bacak gibi bir şey umurumda değil ama siz bunu kabul etmeyi reddediyorsunuz. Sakatlığın seni tanımlamıyor. Kararların tanımlıyor." Bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapatıyorum. Yine de yakınlığımızla ilgili her şey, bedenimin mümkün olmamasını dilediğim şekillerde onun farkında olmasını sağlıyor.

Sessizlik havayı kaplıyor. Elimi tutuşu gevşiyor ve ben onun elinden kurtuluyorum.

Uyanık kalıyorum ve hiç gelmeyen bir cevap bekliyorum. Sonunda, Marko'nun sabit nefes alışıyla uykuya dalıyorum.

Marko neyse ki gecenin geri kalanında mide sorunu yaşamadan uyudu. Her nasılsa, birini ölesiye kucaklama alışkanlığımla Marko'yu boğmadım. Santiago yatağın kendi tarafında kaldı ve Marko gecenin bir yarısı amcasının üstüne yatmak için yuvarlandı.

Santiago huzurlu görünüyor ve yüzünü kalıcı bir çatık kaş haline getiren endişelerden etkilenmemiş. Onun uyuklamasını izlememek için içimdeki her şeyi kullanıyorum, bir sürüngen olmak ve adama biraz mahremiyet sunmak arasında sıkışıp kaldım.

Kendimi yataktan çekiyorum, spor ayakkabılarımı yerden alıyorum ve ses çıkarmadan Santi'nin odasından çıkıyorum. Dün gece yalan söyleme nedeni hakkındaki itirafı kalbime dokunmuş olsa da, bugün bu konuda daha fazla konuşacak gücü kendimde bulamıyorum. Tüm bu yaşananların etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacım varken olmaz.

Ana yolda yürürken gözlerim babamın evine takılıyor. Aramızda duran aptal kapıdan nefret ediyorum - duygusal olduğu kadar fiziksel bir engel. Bana Matteo'ya yaklaşma ve dürüst olma konusundaki başarısızlığımı ve özgüven eksikliğimi hatırlatıyor.

Ben de bir o kadar yalancıyken Santiago'ya kızıyorum. İstediğim şeyin önündeki tek engelle yüzleşemeyen aptal, korkak bir yalancı.

Ama yalan söylemek için iyi bir sebebim var. Başka bir ebeveyn tarafından reddedilmekten korkuyorum.

Kapıdan geri dönüyorum, o gün için daha fazla duyguyla yüzleşemiyorum. Saçmalık sınırıma ulaştım, özellikle de kendi benliğimden geliyorsa.

CHLOE

I Dükkânın zemininde gezdirirken paspasın sapına tutunuyorum. Kapının üstündeki zil çalıyor ve yeni gelenlerle yüzleşmek için dönüyorum.

"Selam, Chloe!" Marko el sallıyor. Kulaklıkları Demir Adam kostümüyle uyumlu.

Tam zamanında dönüyorum, Marko sarılmak için kollarıma koşarken paspası bırakıyorum. "Hey! Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim."

"Artık pukey yok." Marko komik bir surat yapar.

"Takım elbiseni beğendim. Bana tanıdığım birini hatırlatıyor." Santiago'ya bakıyorum. Başında bir kasket var, gözlerini kasketin altında saklıyor. Tişörtü ve kot pantolonu sıkı gövdesini sarıyor. *İç çekiyorum*.

Gözlerim onunkilerle birleşince sırıtıyor. "Hey."

Yakalandım. Ağzından çıkan tek bir kelime nasıl oluyor da vücudumdaki tüm sinirlerin aynı anda ateşlenmesine neden oluyor?

Yanaklarım ısındı. "Merhaba."

Dudağı seğiriyor. Bana doğru yürümeden önce Marko'yu iPad'iyle birlikte boş bir masaya oturtuyor. "Bu sabah kaçıp gitmeden önce sana tekrar teşekkür etme fırsatım olmadı."

Buraya kadar teşekkür etmek için mi geldi? Kalbim göğsümde hızla çarparak bana ihanet ediyor. "Evet. Vardiyama geç kalmak istemedim."

"Anlıyorum." Santiago boş dükkâna baktı. Matteo arka ofiste çalışıyor, durgun bir gün olduğu için malzemeleri sayıyor.

"Yani..." Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum.

"Aslında sana bir şey söylemem gerekiyor. Dün gece uyuyakaldın ve..." Sesi kesildi. Gözleri vücudumda geziniyor ve ben her saniyesini hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bir süre hiçbir şey söylemedin ve ben de bayılmış gibiydim."

Gülümsüyor, küçük ve tereddütlü. "Evet. Bu konuda... Aramızda daha fazla yalan olmasını istemiyorum. Maya ve Noah'nın önünde bizim hakkımızda rol yapmak eğlenceliydi ve biraz da berbattı ama ben genelde böyle biri değilim. Yemin ederim en kötü yanlarımı gördün."

"İyi bir bölüm olduğuna emin misin?"

Gülüyor. "Olabilir. Ama gerçekten, kız kardeşim senin fikrin konusunda çok heyecanlıydı, ben de ona uydum. Zor bir dönemden geçiyor ve ben de onu rahatlatacağını düşündüğüm ilk şeyi yaptım. Ve dürüst olmak gerekirse, evimde neden bir yabancı olduğunu açıklamak için aklıma gelen ilk fikir sahte bir kız arkadaştı. Ama her halükarda bu doğru değil ve gerçeği ona bir kez itiraf etmeyi planlıyorum-"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sorun değil. Onun yerine bir şeyler uydurabiliriz.

Ama bu senin son yalanın olmalı."

"Tamam." Santiago boğazını temizliyor, dikkatimi kalın boynuna ve gömleğinin arkasından taşan kaslarına çekiyor. Şapkasını çıkarıyor ve elini çapkın saçlarında gezdiriyor. Kollarındaki kaslar seğiriyor, merhaba demeye çalışıyor.

Cidden. Lütfen daha az çekici olabilir mi?

Gözlerim vücudundan yüzüne kayıyor. "Bana söylemen gereken tek şey bu muydu?"

"Hayır, kızmanı istemiyorum ama benim hakkımda bilmen gereken başka bir şey var. Durumla ilgili dürüstlüğümün ilk baştaki sahtekârlığımı telafi etmesini umuyorum çünkü seninle takılmayı seviyorum. Gerçekten. O yüzden lütfen çok kızma, tamam mı?" Sesi umutlu bir ton taşıyor ama sözleri beni endişelendiriyor.

"Birinden senden önce kızmamasını istemek adil değil-"

"*Oh, mio dio, sei Santiago Alatorre!"*

Santiago'nun gözleri büyüdü. "Yalnız olduğunu sanıyordum." Nefesinin altında küfrediyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Matteo'nun ağzının açılıp tekrar kapandığını görüyorum.

Matteo kendini tutuyor. Santiago'ya doğru yürür ve titreyen elini uzatır. "Buradasın! Benim dükkanımdasın! Vay canına! Ailem her zaman yarışların büyük bir hayranı olmuştur ve burada yaşadığını duyduğumuzda buna inanamadık. Özellikle de kimse seni şahsen görmediği için. Ama işte benim dükkânımdasınız!" Matteo'nun yanakları kıpkırmızı oldu.

Santiago'ya doğru dönüyorum. Ona o kadar sert bakıyorum ki gözlerimin lazere dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyorum. Kim o ve Matteo onu neden tanıyor? Ve Matteo *yarış* hakkında ne demek istiyor?

"Hayran mı?" Sesim titriyor.

"Açıklamama izin ver." Santiago'nun gözleri benden Matteo'ya kaydı ve tekrar bana döndü.

Yüzündeki ifadeye bakınca midem bulanıyor.

Matteo odayı okumadığı belli bir şekilde ilerliyor. "Tabii ki. Yıllardır Bandini'ye sadık insanlarız." Yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyor. Bu, babamda gördüğüm en büyük heyecan ve bu heyecan, hakkında pek bir şey bilmediğim tek kişiye karşı.

Bildiğim tek şey Santiago Alatorre'nin bir yalancı olduğu. Büyük, şişman, inanılmaz yakışıklı bir yalancı.

"Oğlum sizin ve kayınbiraderinizin büyük bir hayranı. Son yılların en iyi ikilisi olduğunuzu söylüyor." Matteo gülümsüyor.

Güçlü bir kıskançlık dalgası beni vurdu. Matteo'nun lanet bir oğlu mu var? Dizlerim titriyor ve düşmemek için bacaklarımı kilitliyorum. Kıskançlık kalbimin etrafını sarıyor ve onu sıkıyor.

"Oğlun mu?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Matteo başını sallıyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve dudakları kısılıyor. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum. Buraya daha önce hiç gelmemişti."

"Ah, evet. Milano'da yaşıyor, üniversitesinin ev sahipliğinde bir yaz stajı yapıyor."

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama dünya öyle bir dönüyor ki tökezliyorum. Brooke'un tüm araştırmaları boyunca bir oğul hakkında hiç bilgi bulamadı.

Santiago bir kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor. Oldukça temel görünen bir konuda yalan söylediği için ellerini üzerimden çekmek istiyorum ama varlığı için de minnettarım. Matteo, hepsini aynı anda algılayamayacağım kadar çok bomba patlatıyor.

Matteo'nun gözleri yüzümden Santiago'nun koluna kayıyor. "Bekle, Chloe. Santiago'yu nereden tanıyorsun?"

Bir şekilde aklımı başıma topluyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Söyleyebileceğim yüzlerce yanıt arasından, babamın yakın çevresine daha iyi erişmemi sağlayacağını umduğum bir tanesinde karar kılıyorum. Eğer kalbine giden yol oğlundan geçiyorsa, birkaç darbe almaya hazırım.

Daha uzun duruyorum. "Matteo, Santiago Alatorre ile tanış, erkek arkadaşım." Matteo'nun gözlerinin ışıldaması beni seçimim konusunda heyecanlandırıyor.

Üzgünüm, Santiago Alatorre. O Yalanlar Kralı olabilir, ama ben Maça Asıyım. Ve bu onun için tek bir anlama geliyor.

Oyun bitti.

SANTIAGO

Erkek arkadaşın mı? *Ne? Ne? Sikeyim.* Chloe kalçasını örten elimi okşarken beynimin bulabildiği tek şey bu. Ben de aynısını yaptığımda böyle mi hissetmişti? Hakkını vermeliyim.

Geri ödeme çılgınlığın başka bir seviyesi.

Matteo'nun telefonu arka odalardan birinde çalıyor ve cevap vermek için acele ederken kaşlarını çatıyor.

Elimi geri çekmek için hamle yapıyorum ama Chloe'nin avucu benimkine bastırıyor. "Yapma."

Tek bir kelime beni dondurdu. Az önce ne yaptığını anladı mı?

Tabii ki bilmiyor. Dün gece ona kim olduğunu söyleme zahmetine girmedin ve şimdi bu karma.

Evet, karma. Siktir git. Kimse "Ben demiştim." diyen pislikleri sevmez.

Matteo aceleyle ana yemek alanına geri döner. "Çok üzgünüm ama gidip arkadaşımı almam gerekiyor. Gitmekten nefret ediyorum." Bana kaşlarını çattı.

Chloe'nin yüzü aydınlanıyor. "Oh! Sorun değil! Gelecek hafta seni akşam yemeğine davet etsek nasıl olur?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Şimdi de rastgele insanları evime mi davet ediyor? Bu planları gelişmeye fırsat bulamadan yarıda kesip iptal etmek istiyorum ama Chloe'nin yüzündeki gülümseme kendimi yeniden sorgulamama neden oluyor. Belki de patronunun önünde birkaç kez sahte erkek arkadaşını oynamak o kadar da kötü bir şey değildir. Marko gittikten sonra yapacak başka bir şeyim yok. Ayrıca, onun pozitifliği umurumda değil. Tek başıma yaşayıp yatağımda gün saymaktan iyidir.

Matteo'nun kaşları gülümsemeye dönüşür. "Gerçekten mi?"

Chloe başını sallar. "Elbette. Seninle vakit geçirmeyi çok isterim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Chloe'nin sözcükleri ağzında geveleyişinde beni şaşırtan bir şey var. Kimse patronuyla yemek yiyeceği için bu kadar heyecanlı davranmaz.

Matteo'nun coşkusu Chloe'nin sözlerinin ardındaki anlamı görememesine neden oluyor. "Harika. Yarınki vardiya için geldiğinde bir tarih belirleyebiliriz. Sabırsızlanıyorum. İşte dükkânı kilitlemen için yedek anahtar." Tezgâhın üzerine koydu. "Santiago Alatorre! Vay canına!" Dükkânının ön kapısından çıkmadan önce bana gülümsüyor.

Matteo ortadan kaybolduğunda, benden uzaklaştı.

"Sen de kimsin be?" Daralmış gözleri ve kızarmış yanaklarıyla bana bakarken Matteo'ya karşı duyduğu mutluluk kayboluyor.

Bana tekrar gülümsemesini istiyorum. Onun bu kızgın halinden başka her şey olur.

"Gerçeği öğrenmeyi ne kadar çok istiyorsun?" "Bir yalan duymak istediğimden daha çok," diye ısırıyor.

Doğru kelimeleri bulmak için dua ederek tavana bakıyorum. "Noah'ın bir aktör olduğunu düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şey... o değil."

"Söylemiyorsun," diye ağır bir alaycılıkla tükürüyor.

"Formula 1'i duydunuz mu?" Birine bu soruyu sorduğuma inanamıyorum. Bu benim için kesinlikle bir ilk.

"Bir çeşit mi? *Arabalar* filmindeki gibi daireler çizerek gittikleri yer mi?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Hayır. O NASCAR. Lütfen F1'i bununla kıyaslayarak beni bir daha aşağılama."

Kaşları çatıldı.

Tamam. "Neden oturmuyoruz?" Marko'nun karşısındaki boş masayı işaret ediyorum. Çocuk buraya geldiğimizden beri kafasını kaldırıp bakma zahmetine girmedi çünkü iPad'inde hangi film oynuyorsa ona dalmıştı.

El yordamıyla Chloe için bir sandalye çektim. "Kayınbiraderim muhtemelen son on yılın en iyi Formula 1 yarışçısı. Hatta belki de tüm sporun."

"Tamam..." Oturuyor. "Ve sen?"

Karşısına oturdum. "...Ben onun takım arkadaşıydım." Gözlerim kucağıma düştü. "Sakatlanmadan önce."

Gözleri açılırken aynı anda ağzı da açılıyor. "Bana ünlü bir yarış arabası sürücüsü olduğunu ve bunu bunca zamandır benden sakladığını mı söylüyorsun?"

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sana söylemek için pek şansım olmadı. Bir ilişkimiz varmış gibi davranmak arasında-"

"Oh, başlattığın ilişki yalanını mı kastediyorsun?"

Boğazımdaki kuruluğu hafifletmek umuduyla yutkunuyorum. "Doğru... Bu ve diğer her şey arasında, devam ettim."

"Bana yarım yamalak bir bahane uydurma. Yaptığın şeyi kabul et çünkü sonrasında kim olduğunu açıklamak için bolca zamanın vardı."

Lanet olsun. Onun açık sözlülüğünü seviyorum. Zaten satır aralarını okuyan biri değilim.

"Yalan söylediğim için özür dilerim. Bu benim hatam ve bu kısmı mazur görmüyorum. Ama bunu kötü niyetle yapmadığımı söylediğimde bana inanmalısınız. Hem de hiç."

"O zaman neden en başta yaptın? Kız kardeşin gittikten sonra neden itiraf etmedin? İki hafta boyunca benim önümde olmadığın biri gibi davrandın."

"Çünkü bana *o* adammışım gibi bakmadın. Bana bir zamanlar olduğum kişi gibi değil, *şu anda* olduğum kişi gibi davrandın. Ve bu benim için özel bir şeydi, bir süre daha buna tutunmak istedim. Gerekçem tamamen bencilceydi, ama seni incitmek istemedim. Bugün buraya sana gerçeği itiraf etmeye geldim çünkü bu konuda sana daha fazla yalan söylemeye dayanamadım. Çünkü sen dürüstlüğe değer veriyorsun ve ben de senin benim yanımdaki davranışlarına değer veriyorum." Kelimeler içimden döküldü, ham ve içten.

İşte burada. Chloe'den sırrımı saklamak için beni çaresiz bırakan dürüst gerçek.

Gözleri yumuşuyor ve yüz ifadesi düz bir çizgiye dönüşüyor. "Peki ben senin yanında nasıl davranıyorum?"

"Şöhret, servet ve ismimin getirdiği yük olmadan kim olduğumu öğrenmek istiyorsunuz. Ve bu artık benim başıma gelmeyen bir şey."

"Çünkü zaten böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu."

Başımı salladım. "Hayır. Seninle zaman geçirdikten sonra, her halükarda bunu umursamayacağını biliyorum. Daha önce ne yaptığımı öğrenerek değişeceğini düşünmem aptalcaydı."

"Dürüst olmak gerekirse hâlâ kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok." Gülüşü biraz paniklemişti.

"Kazamdan bu yana kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey biliyorsun. Sence kaç kişinin beni iWalk ile görmesine izin verdim?"

"Umm... bir avuç mu?"

"Hiç kimse. Sen ve Marko dışında."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi? Ailen bile mi?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Geri çekildi. "Neden?"

"Çünkü herhangi bir zayıflık göstermekten hoşlanmıyorum. *Özellikle de* aileme."

Chloe kaşlarını çatıyor. "Böyle bir şeye ihtiyaç duymak bir zayıflık değil. Demir Adam da aynı fikirde olurdu." Başını Marko'ya doğru sallıyor.

Dudaklarım seğiriyor, gülümsemeye karşı koyuyorum. Cidden, ne zaman yaramdan bahsetsem damarlarımdaki buzu silme yeteneğine sahip. "Yalan söylediğim ve durumdan faydalandığım için özür dilerim."

"Ben de üzgünüm. Ben de tamamen masum değilim. Her şeyi kabul ettim ve ailene yalan söyledim. Ve az önce de kendime yalan söyledim" - uzaklara bakıyor - "Matteo'ya."

"O senin için kim ki?"

"Önemli biri."

"Bunu biliyor mu?"

"Hayır." Ellerine bakıyor. "İstemiyor." "Neden?"

Alçak sesle, yargılamadan konuşuyorum.

Başını kaldırdı. "O benim babam. Ama benim varlığımdan bile haberi yok." Soy kiti deneyini ve Como Gölü'ne nasıl geldiğini anlatmaya devam ediyor.

Ellerini birbirine kenetliyor. "Senin yanındayken nasıl tepki verdiğini gördükten sonra biraz korktum ve beni buranın dışında görmekle ilgilenmesini sağlayacağını düşündüğüm ilk şeyi söyledim." Bir elini kafede gezdiriyor. "Vardiyamdan sonra onu öğle yemeğine götürmeyi defalarca denedim ama her seferinde yapacak başka bir işi çıkıyordu. Çaresiz kalmaya başlamıştım. Ama seni bu şekilde kullandığım için özür dilerim. Gerçekten ünlü biri olduğunu bilseydim bunu yapmazdım."

Erkek arkadaşıymışım gibi davranmasına şaşmamalı. Benimle tanışmak için neredeyse ayağı takılıyordu ve o da bu fırsattan yararlandı. Ben de aynısını kız kardeşime yaptığım için onu suçlayamam.

"Kim olduğum önemli olmamalı. Ona erkek arkadaşın olduğumu söyledin ve gidip bunu geri alabileceğinden şüpheliyim. Ayrıca, bunun için bir neden de yok."

"Neden? Ayrılmışız gibi davranacağım." Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen en iyisi bu. Ben de ona yalan söylemek istemiyorum. Bu beni büyük bir ikiyüzlü yapar."

"Ona kim olduğunu söylemeye hazır hissediyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hiç de değil. Açıkçası bugün onu ilk kez böyle hareketli gördüm. İyi biri, beni yanlış anlamayın ama bana bir çalışan gibi davranıyor."

Kendimi bok gibi hissediyorum. Burada babasıyla iletişim kurmaya çalışıyor ve ben birkaç dakika sonra onun dikkatini çalıyorum. Ani bir suçluluk duygusu seli beni vuruyor, telafi etmek istiyorum. "O zaman hayır. Ona henüz gerçeği söyleyemezsin. Yalana lanet olsun, onun yanında biraz zaman geçirmelisin," diye g e v e l i y o r u m .

"Neden ona gerçeği söylememi istemiyorsun?"

"Çünkü onunla biraz daha zaman geçirebilir, ilgisini çekmenin bir yolu olarak beni kullanabilirsin." Tanrım, umarım durum böyle değildir. Onu bulmak için bunca yolu kat edip sadece saklanıyor olması yeterince üzücü. Onun için yalnızlık olmalı.

Tıpkı benim için olduğu gibi.

Kaşları kalkıyor. "Neden seni kullanmamı istiyorsun ki?"

"Diyelim ki seni etrafımda istemek için kendi bencil nedenlerim var."

Ve dürüst olmak gerekirse, seviyorum. Chloe'nin beni tekrar normal hissettirmesi hoşuma gidiyor. Bu daha çok ihtiyacım olan bir şey ve bu fedakarlık ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor. O beni bir dekor olarak kullanırken ben de onun yanında kendime güvenimi geliştirebilirim.

"Burada daha iyi bir anlaşma yaptığımı hissediyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sizi temin ederim ki kesinlikle öyle değilsiniz."

"Şey... Eğer ısrar ediyorsan, sanırım bu çok da kötü bir fikir değil." Mavi gözleri üzerimde parlıyor.

Sandalyemde daha uzun oturuyorum ve eğiliyorum. "K a r ş ı l ı ğ ı n d a sadece bir iyilik isteyeceğim."

"Ne?"

"Yarın akşam yemeğinde Marko ve bana katıl. Bu onun ayrılmadan önceki son gecesi ve seninle ilk tanıştığından beri senden bahsetmeyi bırakmadı."

"Neden?"

"Çünkü birbirimizi tanımanın zamanı geldi. Gerçek bizi."

"Tutarlılık için. Akıllıca."

O tutarlılık istiyor, ben de Marko gittiğinde hissedeceğim yalnızlığı hafifletecek birini istiyorum. Bu çözüm her iki dünyanın da en iyisi.

Ve başını salladığında onu tuzağa düşürdüğümü anlıyorum. Benim sayemde babasıyla vakit geçiriyor ve ben de kendimi daha iyi bir versiyonum gibi hissediyorum.

Bu bir kazan-kazan-kazan.

CHLOE

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Santiago ünlü, babana yalan söyledin ve ona Santiago'nun erkek arkadaşın olduğunu söyledin ve mutlu bir çift gibi bir akşam yemeği vermeyi planlıyorsun.

gerçek kimliğini hâlâ bilmeyen babanla geçirdiğin zamana ne demeli?" Brooke'un sesi telefonda yankılanıyor.

"Evet." Burnumun kenarını sıkıyorum ve gürültüyle yatağımın üzerine düşüyorum. "0 ile 10 arasında bir ölçekte, bu fikir ne kadar kötü?"

"Derecelendirme sistemini en iyi şekilde bozdun. Bunun ne kadar eğlenceli olacağını hayal edin." Brooke'un klavyede yazı yazan parmaklarının sesi hoparlörden yankılanıyor. "Bekle. Santiago *gerçekten çok* ünlü! Aman Tanrım!"

Telefonu kulağımdan çekiyorum. "Brooke! Onu Google'da aramayı bırak!"

"Ama onun değeri 100 milyon doların üzerinde! Bu adamı nasıl tuzağa düşürdünüz?"

"Bu sahte, yani onu tam olarak tuzağa düşürmedim."

"Kahretsin. Denemek için hiçbir zaman geç değildir. 'Kız arkadaş' hizmetlerin için ondan ücret almalısın. Birkaç bin doları gözden çıkarabilir. *Güven bana*. Şu anda yatının planını kontrol ediyorum! Biliyorsun, çünkü *erkek arkadaşın GQ'ya* onunla röportaj yaptırdı."

"*Beni* suçlaması gereken kişi o. Şu anda onun yardımına ihtiyacı olan benim."

"Ugh, hiç eğlenceli değilsin." Faresi arka planda tıklıyor. Ben onu durdurmadan önce özel bir araba koleksiyonu ve İspanya'da bir ev hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Onun hayatına burnunu sokmayı bırakır mısın?"

"Hayır. Bu bütün yıl boyunca yaşadığım en eğlenceli şey! Hayatında biraz romantizme ihtiyacı olan küçük kasaba kızına acıyın."

"New York'ta doğdun."

"Affedersiniz, Küçük Bayan Buzzkill. İyiyim. Ben küçük bir kasaba kalbiyle doğdum. Ayrıca, en iyi arkadaşın her gün ünlü biriyle çıkmıyor! Beni rahat bırak. Onu senin için Google'da aratmazsam hayal kırıklığına uğrarsın."

"*Sahte* randevu. Ve internetin onun hakkında ne dediğini bilmek istemiyorum."

"Peki ya at gibi asıldığına dair raporlar?"

"Hayır! O bile değil!" Çığlık atıyorum. Tanıştığımız gece bana baskı yapan etkileyici ereksiyonunun anısı beynime kalıcı olarak kazındı.

Brooke kendi kendine kıkırdıyor. "Amcığı yedi çeşit yemek gibi yediği hikâyesine ne dersiniz? Ya da en sevdiği pozisyonun kovboy kız pozisyonu olduğunu çünkü aşağıdan manzaranın hakimiyet eksikliğine değdiğini."

"Aman Tanrım, bu bilgiyi nereden alıyorsun? Kes şunu!" Brooke'un dedikoduları yüzünden tenim ısınıyor.

Kendi kendime söylediğim hiçbir şey görüntüleri kafamdan silemiyor. Sürekli dönüp duruyorlar ve bana neden bakabildiğimi ama dokunamadığımı hatırlatıyorlar. Oraya gittim, onu öptüm. Santiago'nun olduğu her şey iki farklı dilde sorun demektir.

Brooke saçmalamaya devam ediyor. "Karanlık internette kaynaklarım var." "Reddit karanlık internetten sayılmaz."

"Peki, tamam. Ama bu tür şeyler için iyi bir site. Aletinin boyutunu başka nasıl bilebilirsin ki?"

"Uhm, dokunarak mı?"

Alay ediyor. "Lütfen. Kafana bir anatomi kitabı çarpsa bir sikin etrafındaki yolu hatırlayamazsın."

"Senden nefret ediyorum. Herhangi bir yakın ilişki yaşamayalı uzun zaman oldu diye, başka birini nasıl memnun edeceğimi hatırlamıyor değilim."

"Hayır, son zamanlarda sana erkek arkadaş bulamadığını söylemem hoşuna gidiyor. Eğer onun dokuz santimlik sikine dokunarak anında orgazm olmazsan, seni dairemizden kovarım. Geri gelmeye zahmet etme."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sana ne oldu böyle?"

"Nefes almak için oksijene ihtiyacı yokmuş gibi amcıkları diliyle siktiği söylenen biriyle sahte olarak çıkıyorsun."

Derimin karıncalanmasını görmezden gelerek vücudumdaki kan hücumunun yatışmasını umuyorum. "İnsanlar gerçekten bu tür bilgileri paylaşıyor mu? Onun hakkında-" Yüzümü buruşturuyorum. "Bu tam bir mahremiyet ihlali."

"Ne bekliyorsunuz ki? O *ünlü biri*. TMZ'de hakkınızda birden fazla haber çıktığı anda insan olarak görülme hakkınızı kaybedersiniz."

"Ne yapacağım ben? Bu akşam Marko ile yemeğe çıkmayı kabul etmemeliydim. Kahretsin, bunların hiçbirini kabul etmemeliydim. Sahte randevular şimdiye kadarki en kötü fikrim."

"Rahatla ve tadını çıkar. Kısa hayatında yaptığın tek şey çok hızlı büyümek ve düşene kadar çalışmak. Sana kovboy çizmelerini giyip gezintiye çıkmanı söylüyorum. Yemekten sonra, çünkü yemek masası iyi bir sikiş için ne kadar cazip görünürse görünsün, küçük çocuğu korkutmana gerek yok."

"Sen en kötü destek sistemisin. Bana bunun berbat bir fikir olduğunu ve iptal etmem gerektiğini söylemelisin."

"Bu korkunç bir fikir, işte tam da bu yüzden yapmalısın! Onun ailesinin ve senin ailenin önünde birkaç kez numara yapmanın ne zararı var? İkiniz de bundan bir şeyler çıkarırsınız."

"İnsanları kullanmayı sevmiyorum." Bu fikir bile beni iğrendiriyor. "Sen o değilsin."

Anneme yakın herhangi bir şeye benzemek hayatta isteyeceğim son şey. Kontrolden çıkan her şeyin bana onu hatırlattığını inkâr edemem. "Evet, son zamanlarda yalanlar biriktikçe öyle hissettiriyor."

"Dinle, annene benzemekten endişe etmen normal, ama bu farklı. Santiago gönüllü bir katılımcı."

"Evet, ama-"

"Aması yok. Marko gittikten ve işler yoluna girdikten sonra gelecek hafta babanla bir akşam yemeğine ev sahipliği yapmayı kabul etmedi mi?"

"Evet."

"Tamam. Kulağa zorlanan biri gibi mi geliyor?" Alt dudağımı ısırıyorum. "Hayır."

"Normal bir insan kullanılmayı kabul eder mi?" "Aklı başında biri değil."

"Gördün mü! Karşılıklı o zaman. Sen ona yardım edersen, o da sana yardım eder. Şimdi... eğer yatak odasında yardımını istersen, eminim o da bunu seve seve yapacaktır."

"Artık seninle olamam!"

"Hassiktir!" Brooke'un nefesi kesildi.

"Ne?"

"Bana kız kardeşinin Maya Slade olduğunu söylemedin! YouTube'da ünlü. Geçen yıl İsviçre'ye bir gezi planlarken onun vlog'unu izlemiştim."

"Ne?" Santiago Alatorre hakkında gün ışığına çıkan her yeni bilgiyle birlikte hayatımdan bir yıl eksiliyor.

"Bir sürü seyahat ve yaşam tarzı videosu çekiyor. Sen ondan bahsedince Santiago'nun ve onun ismini birleştiremedim! Aman Tanrım. Lanet olası Noah Slade!" Brooke telefona bir dizi kelime haykırıyor. "Buraya kadar, eşyalarımı topluyorum. Senin bir suç ortağına ihtiyacın var ve benim de bir ortağa ihtiyacım var. Benim için seksi, ünlü bir arkadaşları olmalı."

Tavana doğru gülüyorum, bu gece Santiago'yu görme konusundaki endişelerimi sildiği için Brooke'u seviyorum. "Buraya gelirsen, asla gitmezsin."

"Beni kışkırtma."

CHLOE

Bu gece son ziyaretim gibi değil. Öncelikle, Marko eve adımımı atar atmaz beni terk ediyor. Oturma odasındaki kanepede gözlerini televizyona dikmiş oturuyor. Onun yokluğu Santiago'nun varlığı çok daha ürkütücü, sanki karanlık bir güç beni bütünüyle yutuyor. Ben kendi adıma, tüm kutularımı ve daha fazlasını işaretleyen uzun boylu adamla denetimsiz zaman geçirmekten korkuyorum.

Beni lüks mutfağına götürüyor. Ocaktan ve fırından gelen kokular ağzımı sulandırıyor. Alışık olduğum bir şey değil.

Santiago'nun yemek yapmayı bilmesi beni yeni bir şekilde tamamen silahsızlandırıyor. Tezgâha yaslanıyorum, Gordon Ramsey'nin İspanyol versiyonu gibi soğanları keserken büyüleniyorum. Her hareketinde kolları esniyor. Tezgâhta salyalarım akarak geçirdiğim beş dakika, televizyondaki tüm yemek programlarını izleme kararlılığımı pekiştiriyor. *Aşk Adası'nı* boş ver, ben mutfak adası için buradayım.

Tanrıya şükür onu sahte bir erkek arkadaş olarak kilitledim. Onun gibi yetenekleri olan birinin flört dünyasına girmesine izin verilmemeli.

Gerçek olmayan bir şey üzerindeki sahipleniciliğime kendi kendime gülüyorum. Kesme tahtasından başını kaldırıp bakıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey," diyorum gerilen pazısına.

Bıçağı daha sıkı tutarak kolundaki kasları esnemeye zorluyor.

Bakışlarımı kaldırıp gözlerini yakaladığımda yanaklarım ısınıyor. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum. *Gerçekten yemek pişirebildiğini,* yani süslü bıçaklar ve gerçek sebzelerle."

"'Gerçek sebze' derken neyi kastettiğini sormaya neredeyse korkuyorum." Yalandan titriyor.

"Hey, yargılamayın. Mutfakta yetenekli değilim, bu yüzden dondurulmuş şeylerle idare ediyorum."

"Dondurulmuş şeyler mi? Bunu neden yapasın ki?" "Kabaca özetleyeyim: Ekmek yakıyorum."

Attığı kahkaha tüylerimi diken diken ediyor. "Aynı kız kardeşim gibi. Ona adım adım talimatlar ve bir video eğitimi verseniz bile mutfakta yolunu bulamaz."

"Ben olsam rehberi yakar ve paket servisi çağırırdım. Herkes için en güvenli seçenek bu gibi görünüyor."

"Öğrenmeye istekli misin?"

"Yemek yapmak için mi?" Alt dudağımı yalarken onu süzüyorum. Santiago'nun bana evle ilgili bir şeyler öğretmesi fikri neredeyse nefesimi kesiyor.

Gözleri dilime kayarken kararıyor. "Şunu yapmayı keser misin? Dikkatimi dağıtıyor." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip kurutuyor.

İçime çektiğim nefeste boğuluyorum. Bir ciğerimi parçalamakla savaşırken parmaklarım tezgâha tutunuyor. "Ne?"

"Bana yardım etmek ister misin?" Sorumu duymazdan geliyor ve tezgahı kaplayan malzemeleri işaret ediyor.

"Gerçekten mi?"

"Bunu topluma karşı görevim olarak kabul ediyorum. Dışarıda donmuş sebze yemene ve ekmek yakarak başkalarının hayatını riske atmana izin veremeyiz." Sırıtıyor.

Ona bir gülümseme atıyorum, neşeli halinin tadını çıkarıyorum. "Eğer Amerika'ya döndüğümde hazır Mac and Cheese dışında bir şey yapmayı biliyor olsaydım, sanırım en iyi arkadaşım Brooke sana şahsen bir hediye sepeti gönderirdi."

Santiago kıkırdıyor, sert ve sıcak. "Patates soymayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Brooke ve ben birkaç başarısız tatil yemeğine kalkıştık."

Bana soyacağı ve patates kasesini uzatıyor. "Ben buradaki işimi bitirirken sen de bunu yapmaya ne dersin?" Doğrama işine devam ediyor.

Santiago ile geçirdiğim zamanın bitmesini istemediğimden, romatizmalı bir büyükannenin hızıyla çalışıyorum. Görevleri tamamlama şekli yemek pornosu tanımını yepyeni bir seviyeye taşıyor. Her seferinde farklı bir şey üzerinde çalışarak ilerliyor.

malzemeler bu kadar kolay. Kendimi bir fırın eldiveni ile yelpazelemek için cidden cezbediyorum.

Kaseden bir patates daha alıp işe koyuluyorum. "Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"Empanadas çünkü Marko'nun favorisi ve bizim için diğer tapaslar."

Cidden, bu adam karşı konulmazlığın bambaşka bir seviyesi. Yemek yapıyor, bebek bakıyor ve huysuz. Tam benim kriptonitim.

"Vay canına. Çoğu çocuk pizza ve tavuk nugget seviyor ama o kulağa hoş gelen İspanyol yemeklerini seviyor."

"Empanadalar süslü olmaktan başka bir şey değildir." Santiago gülüyor.

Bir milyonere kendini şık göstermenin yolu, Chloe. "Ah. Doğru." Santiago'nun fark etmemesini umarak boynuma tırmanan ateşi görmezden geliyorum.

Gülümsemesinin nasıl büyüdüğüne bakılırsa, kendimi o kadar şanslı sayamam. Bakışları tenimi canlandırıyor. "Kaç malzemeye ihtiyacımız olduğuna bakarak neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu annemin tarifi. Bunu bana Marko'dan biraz daha büyükken öğretmişti."

"Gerçekten mi? Annen akıllı bir kadın, seni küçük yaştan itibaren ideal bir koca olman için eğitiyor." Filtrelerim araya girmeden önce kelimeler ağzımdan kaçıyor. Ellerim meşgul olmasaydı kendimi tokatlardım.

"Daha çok akşam yemeğinden önce parça çalabilmek için *Mami'ye* bana öğretmesi için yalvarırdım. Ama yalan söylemeyeceğim, güzel bir kadını etkilemeye çalışırken işe yarıyor."

Tabii ki masum kadınları cezbetmek için yemek yapıyor. Neden onun yemek pişirdiği özel bir kar tanesi olduğumu düşüneyim ki?

"Sana son derece etkileyici bir yüzün olduğunu söyleyen oldu mu?" Bıçağının ucuyla bana doğru işaret ediyor.

Kendimi koruma duygum olsaydı, bunu seri katil korkutuculuğu olarak değerlendirirdim. "Hayır. Neden?"

"Çünkü ben konuştuktan sonra gülümsemeniz düştü. Daha açık olmalıyım. *Sizi* empanada, tapas ve iyi şarapla etkiliyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?" Göz kırpıyor. Kızarıyorum. Döngü kendini tekrarlıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, bahsettiğin şarap nerede, çünkü şu anda bir kadeh içebilirim?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Sivri nesneler ortadan kaldırılana kadar olmaz."

Santiago sürecin her adımını açıklarken yan yana çalışıyoruz. Birlikte bir yığın empanada yapıyoruz. Benim yaptıklarım biraz eğri büğrü ve ağzına kadar doluydu ama Santiago güldü ve yine de pişirdi.

Ben bir kadeh şarap içerken Santiago birkaç tapas üzerinde çalışıyor.

Santiago adını söylediğinde Marko geliyor. Üçümüz birlikte oturup yemek yiyoruz, sadece Santiago'nun varlığında deneyimlediğim mutlu küçük bir aile gibi davranıyoruz. Benim gençliğimde buna yakın bir şey yoktu. Ama geçmişimi düşününce damarlarımdan sızan tipik soğukluk yerine, göğsümden sıcak bir şey yayılıyor.

Aman Tanrım. Asla sahip olamayacağın bir şeye bağlanma.

Düşünceleri bir kenara itiyorum ve tüm dikkatimi Marko'ya veriyorum. Ben gelmeden önce bugün amcasıyla yaptığı eğlenceli şeylerle ilgili gevezelikleriyle dikkatimi dağıtıyor.

"Şimdi ne yapıyorsun, Marko?" Ona bakıyorum.

"Annem ve babam beni yarışa götürüyor." Ağzına bir empanada atarken bir arabayı andıran zumlama sesi çıkarıyor.

"Yarış mı? Vay be!" Onu görünce gülüyorum. Çocuk o kadar tatlı ki, bir hafta daha kalmasını istiyorum.

"Maya yarın onu alıp Noah'ya katıldıktan sonra bir sonraki Prix'ye gidecekler. Marko yeniden okula başlamadan önce yazı takımla birlikte seyahat ederek geçirecekler."

"Bu çok eğlenceli! Şimdi nereye gidiyorlar?"

"İtalya Grand Prix'si için Monza." Alçak sesle

konuşuyor. Marko ellerini çırpıyor. "Evet! İtalya!

Babam kazandı!"

Gülümsüyorum. "Nereden

biliyorsun?" "O en iyisidir."

Santiago'nun gülümsemesi düşer. Değişim karanlık ve açık. Anılar, zaman ya da mekân fark etmeksizin hepimize işkence eder.

Yüzündeki ifadeden nefret ediyorum. Beynimden çok kalbimle düşünerek çılgınca bir şey patlatıyorum çünkü üzüntüsünün yok olmasını istiyorum. "Peki Santiago, Marko gittikten sonra gelecek hafta için planların nedir?"

Kaşları birbirine yaklaşırken alnında birkaç kırışıklık beliriyor. "Salı günkü yemeğimiz dışında pek bir şey yok. Birisi bana restore etmem için yeni bir araba teslim edecek, sanırım önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunun üzerinde çalışacağım."

"Gerçekten mi? Arabaları tamir etmeyi sevdiğimi hatırlıyor musun? Bu benim yeni tutkum."

Kaşları çatılırken gülümsemesi kayboluyor. "Evet. Seninle ilgili bu gerçeği hatırlıyorum. Klasik arabalar, değil mi?"

"Oh, evet. Ne kadar yaşlı o kadar iyi." *Söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi.*

Gülümsemesi düpedüz sinsi bir şeye dönüşür. "Tuhaf. Ben de klasik arabaları severim."

Avucumu göğsüme bastırıyorum ve şok olmuş gibi yapıyorum. "Şuna bakar mısın? Bu kadar ortak noktamız olduğunu kim bilebilirdi! Seçtiğin arabayı tamir etmek için sana katılmamın bir sakıncası olmayacağına eminim."

Temkinli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Evet, Chloe, neden? Koşuşturan düşüncelerime rağmen sakin ve derli toplu kalıyorum. Birlikte vakit geçirme konusunu hiç konuşmadığımız için hareketlerim kendim için pek bir anlam ifade etmiyor. Ama ailesinin onsuz yarıştığını düşündüğünde gözlerinde beliren hüzünlü ifadeyi yok etmek istemekten kendimi alamıyorum. Bu, gardımı düşürmek anlamına gelse bile.

CHLOE

"I Sanırım gitsem iyi olacak." Parmaklarımı birbirine geçirdim ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Marko yatağında uyurken ve tüm bulaşıklar ortadan kaldırılmışken

gitmek için doğru zaman gibi görünüyor.

"Biraz daha kalmak ister misin? Bir şişe şarap daha açabilirim?" Santiago kelimeleri aceleyle çıkarıyor, sesi tereddütlü ama umutlu.

Aman Tanrım. Gergin mi? Bir kelime çıkarmaya çalışıyorum ama dudaklarımdan hiçbir şey geçmiyor. Ben, suskun. Brooke bu fikre kıçıyla gülerdi.

"Baskı yok. Eğer yarın işe erken gitmen gerektiği için yapamayacaksan, o zaman endişelenme," diye saçmaladı.

Derimin altına girip kendini evindeymiş gibi hissettiği için canı cehenneme. Başımı sallamadan duramıyorum, onunla bire bir zaman geçirmeyi kabul ediyorum. Sanki feromon yayıyor, kasları, seksi İspanyol aksanı ve ürkek gülümsemesiyle beni tuzağa düşürüyor.

Santiago bir şişe şarap almak için çıkmadan önce bizi oturma odasına götürüyor. Odaya tekrar girdiğinde gözlerim etikete takılıyor. Akşam yemeği sırasında yaltaklandığım, "bir alana bir bedava" etiketi olan her şeyi satın aldığımdan beri hiç bu kadar iyi bir şey içmediğimi iddia ettiğim markanın aynısı. Aynı markadan bir tane daha almış olması beni neredeyse bayılmaktan düşürecekti.

Santiago kanepeye oturarak aramızda biraz boşluk bırakıyor. Bunun için minnettarım çünkü bu gece onun yanındayken kendimi kontrol etmekte ciddi şüphelerim var. Benim zevkime göre fazla tatlı davranıyor.

Bana dolu bir bardak şarap uzatıyor. Eli benimkine değiyor ve koluma bir enerji akımı gönderiyor.

Elimi çekiyorum. "Hangi arabayı restore etmeyi planlıyorsun?" "1951 model bir Jaguar C-Type." Kendi kendine gülümsüyor.

"Sesler... lüks mü?" Arabalar hakkında bildiğim tek şey, en gürültülü susturucuya sahip olanların genellikle yakınlarda küçük penisli bir adam olduğunu işaret ettiğidir.

Ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden olacak şekilde gülüyor. "Şu anda nasıl göründüğüne bakılırsa, bunu söyleyemezsin."

"Gerçekten mi? Neden aldın o zaman?"

"Çünkü eğlence onu tamir etmekte."

"Ne zamandır bu hobiyi yapıyorsun?" Başka tarafa bakıyor. "Param yettiğinden beri."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Peki bu ne zamandı?"

"Yarışlarda başarılı olduğumda. Ondan önce ailemin geçimini sağlamak çok zordu. Tüm bunlar" -odada el sallıyor- "çok çalışmamı gerektirdi. Ailemin maddi durumu pek iyi değildi. En azından ben onlara hayatlarının geri kalanını rahatça geçirmelerine yetecek kadar birikim sağlayana kadar."

"Oh. Vay canına. Senin hakkında bunu bilmiyordum." Kendisi hakkındaki bu küçük gerçek ona yeni bir gözle bakmamı sağladı. Belki de başlangıçta düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardır.

"Google'da beni aratırsanız, muhtemelen karşınıza çıkan ilk şeylerden biri bu olacaktır." Başını sallıyor. "Bekle. Beni Google'da arama. Bu asla iyi bir fikir değil."

Teknik olarak onu Google'da aratmadım.

Yüzümü tararken gözleri kısılıyor. "Yaptın, değil mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, onun bakışları altında eriyorum. "Umm... ben değil. Brooke yaptı ama. Ama bana pek bir şey anlatmadı."

"Ne dedi?"

Sanki gözleri düşüncelerimi algılayabilirmiş gibi utancımın kaynağı dışında her yere bakıyorum. "Sadece küçük bir ülkeyle kıyaslanabilecek bir servetiniz var."

"Bu kadar mı? Tamam, o kadar da kötü değil." Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor. Tanrım, sevimli mi? *Chloe, lütfen yumurtalıklarını dizginle. Beynini mahvediyorlar.*

"Mm-hmm." Şarap kadehimi kavrıyorum ve içindekilerin yarısını bir dikişte içiyorum.

Git.

Başını eğiyor ve dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçiyor. "Benden başka herkese yalan söyleyebilmen hoşuma gidiyor. Oldukça sevimli."

"Ne?" Kekeliyorum.

"Bunu sana vereceğim. Yalan söyleme konusunda etkileyicisin. Kız kardeşime, kayınbiraderime, babana. Bu seninle ilgili dikkatimi çeken bir şey. Ama seni tek başıma yakaladığımda her şeyi ele veriyorsun. O yüzden bir kez daha soracağım. Oda arkadaşın ne dedi?" Sesindeki otoriter ton alt tarafımı sıkıyor.

"Brooke bana senin şiirlere layık kocaman bir aletin olduğunu söyledi."

Santiago bir kahkaha atarken başı geriye düşer. "Aslında,
Fikrimi değiştirdim. Beni istediğiniz kadar Google'da arayın. Makaleler ne kadar müstehcen olursa o kadar iyi, lütfen."

Eğildim ve onu ittim. Elimi çekmeden önce kolunun ön kısmında gezdirdim ve alıngan olduğum için kendimi azarladım. "Hey. Seni ben araştırmadım. Brooke yaptı."

"Brooke benim yeni favori insanım. Belki de ona *teşekkür* sepeti gönderecek kişi ben olurum."

Gözlerim yüzünden kot pantolonuna kayıyor, merak kibarlığımı yiyip bitiriyor. "Yani inkar etmiyorsun, öyle mi?"

"Bir erkeğin bu tür iddiaları reddetmesi aptallık olur. Özellikle de doğruysa."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Koltuğumda kıpırdandım. Şimdi o kotun altında ne taşıdığına dair bir fikrim var ve bu aklımı başımdan alıyor.

Kadehimi doldurmadan önce kendine biraz daha şarap dolduruyor. "Artık benim bir sırrımı bildiğine göre, sıra sende."

"Sır mı? Aletinin çelik boru olmasıyla övünen sensin.
Bu bir sır değil. Bu bir gerçek."

Santiago daha önce hiç duymadığım kadar sert gülerken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Yine de bana bir sır söyle. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

"Sırlar güven gerektirir ve ben sana güvenmiyorum."

Gülümsemem düştü. "Bana güvenmek için ne yapman
gerekiyor?"

İçimi çektim. "İnsanlara kolay kolay güvenmediğim için bu yüklü bir soru. Skip." Kaşları çatıldı. "Neden başkalarına güvenmiyorsun?"

"Neden başkalarına güvenmiyorsun? İki hafta boyunca bana kimliğin hakkında yalan söyleyen sendin. Bu kararın hiç güven uyandırmıyor," diye çıkışıyorum.

Santiago'nun gözleri büyür.

Kahretsin. Zihinsel olarak pençelerimi kılıfına sokuyorum. "Üzgünüm, ben-"

"Sorun değil. Bunun en iyi anım olmadığını kabul ediyorum. Başkalarına güvenmeye gelince... Şöhret ve başarısızlıktan beslenen en kötü insanlardan bazılarıyla tanıştım. İnsanlığın en kötü yanlarını görmek, güvenebileceğim insanların değerini anlamamı sağladı."

Onun cevabı, ilgi odağı olan hayatıyla benimkine kıyasla çok zorlama, ancak inkar edemeyeceğim benzerliklerimiz var. Birinin durumu ne olursa olsun, temel olan benzerlikler.

"Ben de insanların en kötü yanlarını gördüm. Ve beni hayal kırıklığına uğratma eğilimindeler. Yanlış kişiye güvenerek duygularımı incitmektense, bunu hiç yapmamayı tercih ederim."

"Peki ya Brooke?"

"Kuralın istisnası."

"Yani güven konusunda seninkini yıkmaya hazırsın o zaman?" Dudaklarını bir gülümseme süslerken gözleri beni esir alıyor.

"Olabilir. Kişiye göre değişir."

"Bu benim için yeterince iyi. Ayrıca, belki de kötü insanların etrafında olmanın iyi olanları takdir etme yeteneği kazandırdığını öğrenirsin." Bakışları beni rahatsız edecek şekilde yüzümde kalıyor.

Onun sözleriyle vücuduma yayılan rahatlık hissinden hoşlanmıyorum. Hayır, hayır, hayır. Yıllarca koruyucu aile yanında kaldım çünkü süslü sözlere ve boş vaatlere kanmadım. Kendim hakkında ne kadar şey paylaşacağımı kontrol etmeyi seven biriyim.

Gözleri yumuşar. "Bana şimdi güvenmiyor olabilirsin ama eninde sonunda güveneceksin." "Bu senin ağzından çıkan bir iddia."

"Ciddi olmadığım şeyleri ifade eden biri değilim. Eğer açılman biraz daha zaman alacaksa, sorun değil. Bir yere gittiğim yok." iWalk'unu işaret ediyor. "Ayrıca, birlikte tamir etmemiz gereken bir arabamız var. Hizmetlerini çoktan sundun."

Bu düşünce kalbimi ısıttı. İlk kez sakatlığını bir nebze olsun küçümsemeden açıkça dile getirdi. Tepkisi beni gülümsetti.

"Neden benim güvenimi istiyorsun ki? Sahte randevular için bu şart değil."

"Çünkü hayattaki bazı insanlar fazladan çaba harcamaya değer."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Münzeviyi kabuğundan çıkarmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama meğer kendi sihrini benim üzerimde uyguluyormuş.

Yanıldığımı kanıtlayacağını umuyorum. Onunla ilgili en endişe verici şey de bu.

"Chloe. Hemen evime gelmeni ve beni kurtarmanı istiyorum. Annem yolda," diye fısıldıyor Santiago telefona.

Telefonuna cevap verdiğim anda Santiago'nun ağzından duymayı beklediğim şey tam olarak bu değildi.

"Ha?" Öğleden sonraki uykumdan sonra gözlerimdeki uykuyu sildim. Bugünkü iş beni tamamen mahvetti çünkü Matteo nihayet dükkânına bir turist sürüsü geldikten sonra bazı acil siparişler için ona yardım etmemi istedi.

"Annem şu anda evime geliyor ve seni soruyor."

"Ne?" Yataktan kalktım. "Annenin ziyaretinden bahsetmedin! Ayrıca 'beni soruyor' da ne demek? Bu planın bir parçası değildi."

"İnan bana, şaşıran tek kişi sen değilsin. Ama *kız arkadaşımla* tanışmak istiyor."

"Habersiz gelmesi normal mi?" Bu adamın nasıl bir ailesi var?

"Hayır," diye homurdandı. "Ama Maya'nın küçük hikâyesinin onu çok heyecanlandırdığını tahmin ediyorum. Bu konuyu daha sonra ele alacağım."

"Siktir."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Bu iş kontrolden çıkıyor. Annenle tanışmaya hazır değilim. Senin hakkında çok az şey biliyorum!"

"Benim hakkımda annemle tanışmaktan kurtulacak kadar çok şey biliyorsun. Yemin ederim, numara yapabileceğini düşünmeseydim seni bu duruma sokmazdım. Ayrıca, seni kendinle ilgili sorularla hırpalamak isteyecektir, benimle değil."

"Oh, Tanrım." Santiago'nun bana açılmam için verdiği zaman buraya kadarmış. Bu tam bir kabus.

"Ama seni uyarmalıyım. Annem yalanın kokusunu bir mil öteden alır. Noah ve Maya'nın birbirlerinden hoşlandıklarını benden önce o biliyordu."

Başımı yastıklara yaslıyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Bizimle ilgili her şey yalan!"

"Şey, her şey değil." Sesi alçalır.

Tüylerim diken diken oluyor ve bana onun yanında gereğinden fazla kalmanın neden ölümcül olduğunu hatırlatıyor. "Bir yalan makinesinin önünde nasıl rol yapabilirim ki?"

"Seni tanımakla meşgul olacak, sana benim hakkımda çok şey soracağından şüpheliyim. Ziyarete gelmesinin sebebi ben değilim. O yüzden endişelenme. Seni sevecektir."

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandım nefesimin altında.

Kıkırdıyor. "Gel ve ben yarın çalışman gerektiği için erken yatman gerektiğini söyleyene kadar birkaç saat numara yap. Kolay olacak."

"İyi. Annenle birkaç saatlik sorudan ne çıkar?"

İşte o an, hayatımın anlatıcısı Morgan Freeman, bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylemek için sözümü kesiyor.

Canın cehenneme, anlatıcı. Canın cehenneme.

SANTIAGO

"Y Ben söyleyene kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğini söylemiştin!" İki elimi saçlarımda gezdirip kalın telleri çekiştiriyorum.

Marko oturma odasında oyuncaklarıyla oynarken Maya ve ben mutfakta fısıldaşıyoruz. Noah, Bandini'nin Milano'daki merkezinde Monza yarışına hazırlanmakla meşgulken, Maya bugün Marko'yu almaya tek başına geldi.

Maya ellerini havaya kaldırır. "Ben değildim! Marko bu sabah Madrid'e indikten sonra telefonda konuşurken *Mami'ye* ondan bahsetti. Ne yapmamı bekliyordun? Telefonu elinden alıp kapatmamı mı?"

"Bunu istemek çok mu fazla?"

Omzuma vurdu. "Evet. O daha küçük bir çocuk. Ne söyleyip ne söylememesi gerektiğini bilecek değil ya. Ayrıca, Marko ona haberi verdiğinde, bir uçak bileti ayırtacağını ve Noah'ın yarışından önceki hafta bana katılacağını söyledi. Bir de benimle *burada* buluşmak istediğini, böylece sana merhaba diyebileceğini söyledi."

"Merhaba mı? Daha çok kız arkadaşımı sorgulamak istiyor gibiydi." Annemin bir saat içinde buraya ziyarete geleceğine hâlâ inanamıyorum.

Maya yüzünü buruşturur. "Özür dilerim."

"Bu planı birkaç saatten kısa bir sürede nasıl düzenledi?"

"Bu senin için *Mami.* Marko'yla sohbet ederken *Papi'nin* onu havaalanına geri götürdüğüne eminim. Hızlıdır. Hakkını vermeliyim."

"Harika. Sadece harika," diye inliyorum. İki hafta boyunca Marko'ya bakmamın karşılığı bu. İhtiyacım olan son şey yoluma daha fazla engel çıkması, özellikle de bu annemse.

Maya omuz silkiyor. "Bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalış. Chloe konusunda çok heyecanlı görünüyor. Özellikle de Marko *Mami'ye* hastayken Chloe'nin ona nasıl baktığını anlattıktan sonra."

Daha iyisini bilmediği için yeğenime tam olarak kızamıyorum. "Her neyse. Sadece bir günlüğüne."

Maya'nın gözleri arkamdaki bir şeye odaklanıyor. "Şey..."

"Sormaya korkuyorum ama fazla seçeneğim yok. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Benden duymadın ama *Mami* önümüzdeki hafta sonu bizimle birlikte Prix'ye katılmanı istiyor."

İngilizce ve İspanyolca arasında geçiş yaparak bir dizi küfür savuruyorum. Etrafımdaki duvarlar yaklaştıkça odadaki hava yoğunlaşıyor. Göğsümde çirkin ve zayıf bir şey kabarıyor ve endişemden besleniyor. Ne pahasına olursa olsun kaçınacağıma dair kendime söz verdiğim tek yere dönmek yeni bir panik dalgasına yol açıyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama dudaklarımdan kısa nefesler kaçıyor.

Kahretsin. Titrek bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Maya'nın gözleri daha da büyür. "Kimse senden gitmeni beklemiyor! Sadece meşgul olduğun için gelemeyeceğini söyle."

"Ne yapmakla meşgulsün? Yatırımlarımın birikmesini izlemek ve göl kenarında yürüyüş yapmakla mı? Evet, harika bir yalan Maya. Ona otuz yıl sonra, yoğun programım saatin ilerleyişini izlemekten kurtulduğunda bana sormasını söyleyeceğim."

Spor ayakkabılarına bakıyor. "Doğru."

Odanın içinde adımlıyorum. "Neden gitmemi istiyor?"

"Muhtemelen Noah'nın Bandini ile son İtalya yarışı olduğu içindir. Bunun büyük bir olay olduğunu biliyorsun."

"Bu sezondan sonra emekli mi oluyor? Ne değişti?" Vay anasını, herkes onun F1 koltuğunun peşine düşecek. Noah on yıldan fazladır Bandini ile yarışıyor.

"Önümüzdeki yıldan sonra emekli olmayı planlıyordu ama işler... şey... Ailesine odaklanmak istiyor ve sürekli yer değiştirirken bu çok zor. Marko büyüyor ve okula başlayacak. Ailemizi özel jet ya da karavandan biraz daha istikrarlı bir yerde büyütmek istiyoruz."

Lanet olsun. Sanırım Noah onun ve yaşananların yüzünden erken emekli olmayı planlıyor. Bu son itirafıyla benden bir gram daha saygı kazandı.

Şimdi bu yarışa gitmek zorundayım. Monza büyük bir olay ve eğer Noah'ın son yarışıysa, evde kalırsam gezegendeki en büyük pislik olurum. Bu özverili düşünce bana doğru gelmiyor çünkü bu yapmak istediğim en son şey, kolonoskopi yaptırmak ya da vegan olmak gibi.

"Boku yedim, değil mi?" Sanki bana cevap verebilecekmiş gibi tavana fısıldıyorum.

"Eğer gitmeye kararlıysanız, daha katlanılabilir olması için kız arkadaşınızı da yanınızda getirebilirsiniz."

İşte bu üzerinde çalışabileceğim bir fikir. Chloe'yi yanıma almak, tekrar yarış pistine çıkma konusunda yaşadığım endişeyi biraz olsun hafifletebilir. Ona ve sahte ilişkimize konsantre olursam, geçmişe takılıp kalacak zamanım olmaz.

Üzgünüm, küçük kır çiçeği, ama ölümcül fırtınamdan kurtulabileceğinden emin değilim.

"Chloe, bana Amerika'yı anlat." Annem kolunu Chloe'ninkiyle birleştirdi. Maya ve ben de arkalarından göl kıyısının kıvrımını kucaklayarak onları takip ediyoruz.

"*Mami* cidden Amerika'ya hiç gitmemiş gibi mi davranacak?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Maya yanıma dirsek attı. "Kibar davranıyor. Böyle olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Hani insanlara hırlamaktan fazlasını yaptığın zamanları?" Kız kardeşime ters ters bakıyorum. Maya gülüyor ve dikkatini tekrar Marko.

"New York bu kasabadan çok daha kalabalık," diye öneriyor Chloe.

"Ah, evet. Ama İtalya'nın diğer bölgeleri de oldukça kalabalık. Daha önce hiç Avrupa'da başka bir şehir var mı yoksa oğlum seni dünyadan saklıyor mu?" *Mami* ona gülümsüyor.

"Oh, hayır. Henüz zamanım olmadı. Çalışıyordum falan." Chloe kelimelerin üzerinde tökezledi.

Evet. Boku yedim. Chloe çok gergin ve annem de duruma yardımcı olmuyor.

"Vay be. Oğlumun kız arkadaşına biraz daha özenli davranmasını

beklerdim. Seni başka bir yere götürmeye zahmet etmemesi çok yazık, özellikle de

kendisi de bir sürü yere gitmiştir. Eskiden seyahat etmeyi çok severdi."

"Bu kasaba oldukça güzel, bu yüzden henüz ayrılmak için bir neden olmadı." Chloe omzunun üzerinden gülümseyerek bana göz kırpıyor. Bu küçük jest dikkatimi dağıtıyor ve ayağım bir taşa takılıyor.

Annemle yüzleşmeden önce gülüyor. *Mami*'nin gözleri Chloe ve benim aramda gidip geliyor, eğlenceli bulduğu şey karşısında gülümsemesi genişliyor.

Lanet olsun. Son söylediğimi geri alıyorum. Anneme bir kez gülümsediğimde, Chloe'nin onu parmağının ucunda oynattığını anlıyorum. Benim üzerimde de aynı sihri yaparken nasıl yapmasın ki?

"Başka ne harika biliyor musun?" *Mami öyle bir* sırıtıyor ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Kahretsin. *Mami* benim onayım olsa da olmasa da bunu yapacak. Kaybeden tarafta olmasaydım sinsiliğinden etkilenirdim.

Chloe'nin gözleri annemden bana kaydı. "Ne?"

"Bir F1 yarışına gitmeye ne dersin? Damadım yarışıyor ve bu onun son yarışı."

"İtalya'da! Hâlâ daha çok var." Maya beceriksizce güler ve başını sallar.

Maya'nın bana bir çıkış yolu bulmaya çalışmasını takdir ediyorum ama buna gerek yok.

"Oh." Chloe gözleri benimkileri bulduğunda dudağını ısırıyor. Her ne gördüyse yanakları pembe bir renk aldı. "Uhm, yapabileceğimi sanmıyorum. Planlarımız var."

Mami'nin dudakları büzülür. "Planlar mı?

Ne gibi?" "Bir arabayı tamir etmek gibi."

Chloe başını sallıyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Savaşı daha başlamadan kaybettik.

"Ve... um..." Chloe kekeliyor.

"Oğlum yirmi beş arabasından birini tamir etmeyi erteleyebilir. Değil mi?" *Mami* bana bakıyor. Gözleri bana hayır dersem uzun süre pişman olacağımı söylüyor.

"Doğru." Başımı salladım.

Umarım Chloe, Maya'nın önerdiği gibi bu yolculuğu katlanılabilir kılar çünkü nasıl bir bok gösterisine dönüşeceğini ancak hayal edebiliyorum. Şeytanlarımı yeniden ziyaret etme fikri beni terletiyor ve ellerim titriyor. Bırakın eski hayranlarımın ve iş arkadaşlarımın yanına gitmeyi, kaza geçirdiğimden beri F1 yarış pisti bile görmedim.

Chloe olduğu yerde durdu ve elini bana doğru uzattı. Kara bir melek gibi görünüyor, hınzır bir gülümseme ve parlak gözleriyle beni baştan çıkarıyor. "Bu yolculuktan en iyi şekilde yararlanabileceğimize eminim."

Elini tutuyorum, aramızda çatırdayan enerjinin tadını çıkarıyorum. "Onu dünyaya göstermeye kim karşı koyabilir ki?"

Başını iki yana sallar. "Şey, belki de 'toplum içinde beni zıplatma' kısmını atlayabilirsin. Spot ışıkları altında pek iyi değilimdir."

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bir ortaokul oyunundaki rolüm sırasında sahnede kustum."

Kız kardeşim, "Bu tür durumlarda gergin olmanız normal," diyor.

"Ben bir ağaçtım. Konuşmama bile gerek yoktu." Chloe'nin yanaklarına renk geldi.

Chloe'yi içime çekiyorum, onu hissetmekten zevk alıyorum. Ailemi memnun etme kisvesi altında onun yakınlığının tadını çıkarabilirdim. "Oh, sorun değil. Eminim ilk yüz paparazzi sorusundan sonra ilgiye alışacaksın."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor nefesinin altında.

"Bir kez olsun eğleniyorum." Göz kırpıyorum, saçının gevşek bir tutamını kenara itip kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Mami ve Maya birbirlerine fısıldayarak arkamızda iki kişilik bir fıstık galerisi oluşturuyorlar.

Gözleri kısıldı. "Bu yolculuktan sonra bile bizi düşün. Tabii geçireceğim kalp krizinden sağ çıkabilirsem."

Ona ailemle geçirdiğim bir hafta sonundan çok daha fazlasını borçluyum. Yıllar boyunca ihmal ettiğim bir parçamı canlandırıyor ve beni daha iyi bir versiyonum olmaya itiyor.

Chloe Carter beni kendine bağladı ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemem.

CHLOE

"A Ciddi misin? Ciddi olamazsın." Brooke gözlerini dikmiş görüntülü sohbet kamerasına bakıyor.

I bob benim Kafa yukarı ve Aşağı. "Ben hakkında için olmak önümüzdeki hafta sonu Santiago'nun kız arkadaşı olarak dünyaya duyurulacak."

Sadece bu düşünce bile midemin çamaşır makinesi gibi çalkalanmasına neden oluyor. Bunu neden kabul ettim? *Çünkü o sana bir iyilik yaptı ve sen de ona borçlusun.*

"AMAN TANRIM!"

"Biliyorum. BİLİYORUM!"

Brooke sırıtıyor. "Birbirinizin ailelerinin önünde özel olarak rol yapmaktan kırmızı halıya çok çabuk geçiyorsun canım. İşte ben buna *parlamak derim.*"

"Hatırlatma bana."

"Böyle bir şeyden nasıl sağ çıkmayı planlıyorsun? Gerginleştiğinde kusman için kadife iplerin üzerinde çöp kutuları yok."

Parlamak ve *kusmak şu* anda kafamda eş anlamlı hale geliyor.

Gözlerim kısıldı. "Bu bir kere oldu."

"Çünkü ne zaman okul müsameresi olsa sihirli bir şekilde hasta oluyordun! Bazı insanlar Noel'den nefret ettiğini düşünüyordu çünkü hiçbir zaman oyunun bir parçası olmadın."

Sınıf arkadaşlarım beni nasıl bir canavar sanmışlar? "Etkinliğe gitmeden önce bir iğne yaptırmayı planlıyorum. Bu her türlü sahne korkusunu tedavi eder."

Brooke başını sallar. "Bu tren enkazı planla ilgili bir sonraki soruma geçiyorum. Sence geri döneceği için ne kadar gergin hissediyordur? Eğer sen korkuyorsan, eminim o da sıçıyordur."

Tek düşünebildiğim bu. Santiago bu tür bir baskıyla nasıl başa çıkacak? Bir daha asla parçası olmayacağına yemin ettiği yere dönmek onun için nasıl bir şey olacak? Baskı altında ezilecek mi? Günler geçtikçe soru listem büyüyor.

"İnanın bana, onu düşünüyorum. İlk etapta bunu yapmayı kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum. Yani, sadece Noah için gidiyor ama yine de."

"Eski moda bir fedakârlıktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

"Bu çok yanlış oldu, haberin olsun."

Brooke kıkırdıyor. "Pekala. Hafta sonu için planını anlat bana. Ve eğer onun sikine dokunmayı içermiyorsa, seni arkadaşlıktan çıkarıyorum ve tüm eşyalarını Facebook Marketplace'te satıyorum."

"Buna cesaret edemezsin." "Dene beni." Sırıtıyor.

"Chloe, umarım bu soruyu sormamın sakıncası yoktur ama daha fazla erteleyemem." Matteo kasanın çekmecesini kapattı.

Camı kaydırmaya ara veriyorum. "Evet?" Kalp atışlarımın hızlanmasına rağmen sesim bir şekilde sakin kalıyor.

Bana ne sormak istiyor olabilir ki? Bu kadar uzun süre birlikte çalıştıktan sonra nihayet beni tanımasını ummak çok mu fazla? Saç rengimiz aynı ve ikimiz de seksenlerin gelmiş geçmiş en iyi on yıl olduğu konusunda hemfikiriz. Tam olarak ikiz sayılmayız ama yeterince yakın.

"Santiago'yla çıkıyorsan neden burada çalışıyorsun? Yardımın için minnettar olmadığımdan değil ama..."

Hayal kırıklığı heyecanımı gölgeliyor. Olumsuzluğumun içinde boğulmaktansa aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Ben de bir kahve dükkânı açmak istiyorum, bu yüzden en iyi öğrenmenin yolunun dükkânı olan birinden öğrenmek olduğunu düşündüm."

Güzel. A+ cevap. Yemin ederim, Matteo'ya kimliğimi açıkladığımda yalan söylemeyi bırakacağım. O zamana kadar ikiyüzlü parmaklarımla bir yalan ağı örmeyi planlıyorum çünkü gerçekle yüzleşmeye dayanamıyorum.

Burada çalıştığım her gün kendimden biraz daha nefret ediyorum. Onunla ilgili kişisel her şeyi öğrenmek ve ilişkimize gerçek bir şans vermek için can atmıyormuşum gibi davranmak çok yorucu.

Dudaklarını büzüyor. "Ahh. Bununla ilgilendiğini bilmiyordum."

Evet, ben de öyle. "Farklı mağazaları ziyaret edip onlar hakkında bilgi edinmek için zaman harcadım." Tamam, bu doğru. Haftalık kahvem bittiğinde zaman zaman bir Starbucks'ı ziyaret etme eğilimindeyim.

"Şimdiye kadar benden ne öğrendin?"

"Bir tutam sütlü espresso shot'ını sevdiğini ve bir şey düşünürken ABBA'nın 'Take A Chance on Me' şarkısını söylediğini." Kulağa ne kadar sapıkça geldiğimi düşünerek yüzümü avuçlarımın içine alıyorum.

"Dikkatini ver."

Bu psikotik davranışımı yeniden çerçevelemenin bir yolu.

Gülümsüyorum. "Evet. Ayrıca, seni farklı içecekler yaparken izliyor ve kendim için öğreniyorum."

Gülümseyerek tezgâha vuruyor. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, benimle birlikte tezgahın arkasında çalışmaya başlayabilirsin."

"Gerçekten mi?" Soru dudaklarımdan bir gıcırtıyla çıkıyor.

"Elbette. Yarın bir saat erken gel, sana bazı temel bilgileri öğreteyim."

"Evet! Bunu çok isterim! Tabii ki!" Çaresizliğimden utanıyorum.

"Keşke oğlum da aile işini öğrenmek için senin kadar heyecanlı olsaydı." Matteo kendi kendine kıkırdar.

Göğsüm sıkışıyor. Bu çok sıradan bir ifade ama kendi kendime sırıtmama neden oluyor. Sözde küçük kardeşim hakkında dar görüşlü olmak istemiyorum. Bir üniversiteye gitmek ve Milano'da en iyi hayatını yaşamak istemesi onun suçu değil. Bencil yanım Matteo'nun benimle gurur duyabileceği bir şey istiyor ve bu da benim yolum gibi görünüyor. Kahve hakkında her şeyi öğrenmek ve olmadığım biri gibi davranmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Oğlunuz nasıl?" Suçluluk duygumu biraz hafifletmek için teklif ediyorum.

"O iyi biri. Aslında ben de sana yarınki akşam yemeği hakkında bir şey sormak istiyordum."

"Yeniden planlamak zorunda mısın?" *Lütfen ertelemeyin.*

"Hayır." Başını öfkeyle sallıyor. "Tam tersi. Rahatsız etmek istemem ama oğluma Santiago Alatorre'yle tanışacağımı ve onunla yemeğe davet edildiğimi söylediğim anda çok heyecanlandı. Benim de gelmem için yalvardı. Komşuda yaşadığına dair söylentileri duymuştuk. Hatta bazılarını gördük

Ara sıra muhabirlerle görüşüyoruz ama erkek arkadaşınızla tanışma fırsatımız hiç olmadı. Bu yüzden oğlumun Santiago ile tanışmak için benimle gelip gelemeyeceğini sormak istedim ama ikiniz de istemiyorsanız anlarım."

İçimde oluşan panik duygusu yerini hayal kırıklığına bırakıyor. Oğlunu bizimle yemeğe getirmek mi istiyor? Hepsi Santiago yüzünden mi? Buna ne demem gerekiyor? *Üzgünüm, hayır, çocuğunuz gelmemeli çünkü sizi tek başıma tanımak istiyorum.* Matteo açıkça çocuğuna havalı bir baba olmak isterken hayır diyemem.

Bir küfür savurmak yerine başımı sallıyorum. "Elbette. Onunla tanışmayı çok isteriz."

Santiago bu plandan benden daha çok nefret edecek. Küçük bir kardeşin akşam yemeği partimizi basması anlaşmanın bir parçası değildi, özellikle de büyük bir hayran gibi görünen biri. Üzülmek yerine duygularımı rafa kaldırıyorum. Bir evladın ebeveynine bize katılması için yalvarması muhtemelen normaldir. Onların yerinde olsaydım, idolümle tanışmak için her şeyi yapardım.

Nihai hedefime odaklanmam gerekiyor. Kolay yolu seçmek bir seçenek değil, bu yüzden içgüdülerime göre hareket ediyorum. Matteo ve oğlu bir süperstar istiyorsa, onlara bir tane vereceğim. Umarım Santiago bunun için beni öldürmez.

"Neden böyle bir şeye evet dedin ki?" Santiago bana salata malzemelerini ve bir kâğıda yazılmış adım adım kılavuzu uzatıyor.

"Cidden, nasıl salata yapılır kılavuzu mu?" Kâğıt parçasını kapıp bir kez daha bakıyorum.

Kaşlarını çattı. "Hayır' diyebilirdin. Bu kelimeyi hiç duydun mu?"

"Bütün bir hafta sonunu ailenle geçirmek gibi çılgınca bir plana nasıl evet dediğime bakılırsa, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Bir saniye ciddi ol. Neden kabul ettin?"

Tedirgin bir nefes verdim. "Bu kadar kolay bir isteği reddedersem üzüleceğinden korktum."

"Bu yemeğin tüm amacı *onu* kafe dışında da tanımanızdı."

"Evet, her şey mükemmel olamaz. Boktan bir durumla idare ediyorum."

"Bu planı sevmedim."

Omuz silkiyorum. "Kendini devasa inin olan evine kapatmanla ilgili olmadıkça pek fazla plandan hoşlanmıyorsun."

"Çok *komik.*"

"En kötü ne ters gidebilir ki?"

İnliyor. "Bunu yüksek sesle söyleme. Kötü şans

getirir." "Peki." Dramatik bir şekilde ofluyorum.

Santiago ve ben birlikte çalışıp yemeği hazırlıyoruz. Tüm zamanını kendisi hakkında sorduğu sorularla beni sınayarak geçiriyor. Verdiğim cevaplar onu gülmekle kaş çatmak arasında gidip gelmeye zorluyor ama oyun dikkatimi dağıtıyor.

Beni rahat ettirmek için elinden geleni yaptığı için onu biraz daha takdir ediyorum. Santiago hakkında kendimi ne kadar uyarsam da, ona karşı duyduğum çekime engel olamıyorum. Bu adam sevilebilir olmanın ötesinde ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

CHLOE

"Geliyorlar!" Şarap kadehlerini üçüncü kez ayarlarken Santiago'ya sesleniyorum.

"Rahatla." Santiago'nun kolları beni sarıyor. Sıcak nefesi boynumu ısıtıyor ve kulağımı gıdıklıyor.

Vay be. İlk kez seyirci olmadan bana dokunmaya başladı ve ben buna tam olarak karşı değilim. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istiyorum. Yavru bir koala gibi ona yapışıp kendimi evimde hissetmek istiyorum.

Başparmağını nabız noktama bastırıyor. "Böyle devam edersen kalp krizi geçireceksin."

Hayır efendim, böyle devam ederseniz *kalp krizi geçireceğim.* Titrek bir nefes verdim. "Bu gösteriyi yola çıkarma zamanı."

"Hızlı bir soru turu. En sevdiğim film hangisi?" Santiago benden uzaklaşıyor.

Sıcak kucaklamasının yerini soğuk hava alıyor ve kaybımı hemen hissediyorum. "*The Shining* çünkü sen klinik olarak belgelenebilir birisin."

Gülüyor. "Yetenekli olduğum bir şey söyle."

"Bir yeteneğin mi var?"

Gözleri ağzımın üzerine gelince kararıyor. "Bir şey düşünebilirsin, eminim."

Umm, tamam. Kendi tükürüğümde boğulurken beni mazur görün. "Çok yaramaz bir zihin."

"Yaramaz, sana yapmak istediğim şeylerin yanlış olduğunu ima ediyor. Sana *çok* iyi hissettireceklerine söz verebilirim." Göz kırpması alt tarafımın ayakta alkışlanmasına neden oldu.

Aletini gezdirmek ister gibi ona bakmanın dışında söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyorum ama yine sözümü kesiyor. "Kaç tane Dünya Şampiyonası kazandım?"

"İki."

Sırıtıyor. "Peki ben sabah insanı mıyım yoksa gece insanı mı?" "Gece çünkü güneş ışığı senin sinirli tavırlarını öldürüyor."

"Standup komediyi denemelisin. Burada uygun bir kariyer seçeneğini kaçırdığını hissediyorum."

"Not edildi."

Başını sallıyor. "Bu gece için olabildiğince hazırsın gibi görünüyor, ama..." Sesi kesiliyor.

"Ama?"

"Ama ailemle birlikte çıkacağımız bir yolculuk için daha iyi hazırlanmalıyız." "Neden?"

Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve omurgamdan aşağıya kayan bir yıldız gibi enerji akımı gönderiyor. "Çünkü sözde kız arkadaşımsın ama yine de sana dokunduğumda şaşırmış gibi davranıyorsun."

"Çünkü ben öyleyim."

"Değiştirilmesi gerekiyor."

"Joy," diye ciyakladım.

Gülümsemesi tatlıdan baştan çıkarıcıya dönüşüyor. *Yüce Tanrım, lütfen biri ona inci gibi beyazlarını bir kenara bırakmasını söylesin. Önümde duran tehlikeli adamı görmemi engelliyorlar.*

Dudakları şakağıma değiyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Çalan kapı zili dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırdı. Santiago kapıyı açmamı işaret ediyor. Kolu tutup çekiyorum, Matteo ve kardeşimi diğer tarafta sırıtırken buluyorum.

Yeni kardeşim benden birkaç yaş daha genç görünüyor, bir tutam siyah saçı ve açık kahverengi gözleri var.

"*Merda*. Santiago Alatorre!" Ağabeyimin kahverengi gözleri irileşirken ağzı açık kaldı.

Merda haklı. Matteo oğlunu Giovanni olarak tanıtıyor. Kardeşim bana benziyor, burnundaki çiller ve soluk teni aynı.

Hoş geldin demekten başka söyleyecek bir şey bulamıyorum. Matteo ve Giovanni kelimelerimin yetersizliğini görmezden geliyor, tüm dikkatlerini yanımdaki deve odaklıyorlar. Giovanni, Santiago'ya vururken bir sürü *mırıldanma* bırakıyor

birkaç soru ile. Santiago'nun çenesi her soruda titriyor. Bundan ne kadar nefret etse de gülümsemeye zorlamasını takdir ediyorum. Yıllarca dünyadan saklandıktan sonra bir hayranın sorularını yanıtlamak kolay olmasa gerek. Onu en başta bu duruma soktuğum ve savunmasız bıraktığım için içimde küçük bir suçluluk dalgası oluşuyor. Gerçek bir anlaşma yapsaydık, bu işkence turu için ona oral seks teklif ederdim.

Santiago bizi ana yemek salonuna götürürken elini belime bastırıyor. Dokunuşunun sahipleniciliğinden ürperiyorum. Bağımlılık ailemden geliyor olmalı çünkü onun dokunuşuna bağımlıyım, beni ayakta tutmak için aramızdaki bağı arzuluyorum.

Ama bunların hepsi sahte, Chloe.

Giovanni ve Matteo masada yan yana oturuyorlar. Santiago oturmama yardım etmek için sandalyemi çekiyor. Oturuyorum ve Santiago yanıma oturmadan önce beni itiyor. Gösterişte sınır tanımıyor, hatta bana yemeğimi servis etmeyi bile teklif ediyor.

Ugh. Yemek yapıyor, bana katlanıyor ve bir beyefendi gibi davranıyor. Annesiyle tanışmamış olsaydım, onun uzaydan geldiğini düşünürdüm.

Herkes sırayla yemeğini yiyor ve odadaki parlak gülümsemeler bana Santiago'nun yemeklerinin çok beğenildiğini söylüyor. Salatamı yiyen herkese bakıyorum.

"Bu yemek inanılmaz." Giovanni ağzına bir parça daha tavuk tıkıştırırken gözlerini kapatıyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey yemedim." Matteo bir parça marul saplıyor.

Santiago bana sırıtıyor. Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi kaçırarak aileme odaklanıyorum.

"Kız kardeşinle yemek videolarınızdan bazılarını izledim. YouTube yemeklerinin hakkını veremiyor." Giovanni çocuksu bir şekilde gülümsüyor. Kesinlikle şaşkın ve ben bunu biraz sevimli buluyorum.

"Doğru ya. Bunların orada olduğunu neredeyse unutuyordum." Santiago'nun bakışları tabağına kaydı.

"Unuttun mu? Milyonlarca görüntülenmeleri var! Böyle bir şeyi nasıl hatırlamazsın?"

Santiago boğazını temizliyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor. "Böyle şeyleri unutmak kolaydır."

"Neden bir süredir yapmıyorsun?" Uygun insani becerilerden yoksun olan kardeşim devam ediyor.

"Artık filme alınmak istemiyorum. Böyle bir ilgiden uzak kalmayı tercih ederim." Santiago'nun yumrukları masanın altında sıkılır.

"Ben de ilgiden hoşlanmıyorum." Bana en yakın olan yumruğunu kavrıyorum ve parmaklarını ayırmaya zorluyorum. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve onları kalçasına doğru tutuyor. Bu samimi jest o kadar doğru geliyor ki beni korkutuyor.

"Belli ki Santiago seni dünyadan saklıyormuş. Seni daha önce hiç görmedim," diyor Giovanni.

"Tam istediğim gibi." Santiago'nun eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor, tüm dolaşımı kesiyor. *Ahh*.

Giovanni'nin bakışları benden Santiago'ya kayıyor. "Bir daha geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Gio... *Smettila.*" Matteo oğluna kaşlarını çatar.

Bu gece korkunç bir şekilde yanlış gidiyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Santiago elimdeki kan dolaşımını kesti.

Boğazımı temizliyorum. "Giovanni, Matteo bana Milano'da bir üniversitede eğitimini tamamladığını söyledi. Nasıl buldun?"

Kardeşim kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Eğlenceli ve bir sürü arkadaşım var."

"Bu harika bir şey. İşe giderken NYU'nun önünden geçerken hep mutlu öğrenciler görürdüm. Nasıl bir yer?" Başımı coşkuyla sallıyorum.

Santiago başını bana doğru eğiyor, gözleri yüzümü tarıyor. Onun ilgisinin ağırlığı, derimin üzerinde sıcak kömürlerin gezinmesine eşdeğer.

"Diploma almadın mı?" Matteo kaşlarını çattı.

Başımı salladım. "Hayır. Ne yazık ki başka önceliklerim vardı. Ama bazı insanların üniversite için yaratılmadığını kabul ettim."

"Amcam da aynı şeyi söyledi." Giovanni gülüyor.

"Ve bakın sonu nasıl oldu." Matteo'nun gözleri oğluna kayar.

Tamam, Matteo'nun kardeşinin hassas bir konu olduğunu tahmin ediyorum. Matteo'nun sesinde üniversiteye gitmemeyi küçümsemesine pek aldırmamaya çalışıyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. İğrenç bir his beni ele geçiriyor ve pahalı bir diplomam olmadığı için kendimi daha değersiz hissetmeme neden oluyor.

Bu tür fırsatlar benim gibi insanlar için değil. Parası olanlar ya da zaman kaybını ve sayısız krediyi karşılayabilecek insanlar içindir.

Sanki başımın üzerinde bir fırtına bulutu dolaşıyor ve ruh halimi karartıyor.

Santiago sanki bu değişimi hissetmiş gibi elimi bırakıyor. Geri çekmeye çalışıyorum ama onu kalçasına sıkıştırıyor. İşaret parmağı parmak

eklemlerimde geziniyor, tenime yayılan tüylerim diken diken oluyor.

Artık neye konsantre olacağımı bilemiyorum; onun dokunuşuna mı yoksa ailemle yaptığım sohbetin bombasına mı? İkincisinde karar kılıyorum ve sol elimle bıçağımı işaret ediyorum.

Santiago oflayıp pufluyor ve elimi onun şehvetli işkencesinden kurtarıyor. Parmaklarımı gererek yaptığım gösteriye gülümsüyor. "Giovanni, ne okuyorsun?"

"Mühendislik." Matteo, koltuğunda daha uzun oturup oğlu hakkında gururlu bir tavus kuşu gibi böbürlenirken onun yerine cevap veriyor.

"Oh, bu harika. Ne tür?" Masadan şarap kadehimi alıp bir yudum alıyorum.

"Mekanik. Yarış endüstrisinde çalışmak istiyorum." Giovanni'nin bakışları benden tekrar Santiago'ya kayıyor.

Aman Tanrım. İşte yine başlıyoruz. Onun kurcalanmış aşkı sürdüğü sürece eğlenceliydi. Birinin kardeşime çok güçlü gelmeme sanatını öğretmesi gerekiyor. Onu barda kadın tavlarken hayal etmek istemiyorum.

Sohbet yine yarışlara ve arabalara dönüyor. Giovanni, Santiago'ya çok kişisel bir şey sormaktan kaçınıyor, daha çok araba koleksiyonuna ve tekne gezintisi gibi diğer hobilerine odaklanıyor.

Matteo ve Giovanni en sevdikleri yarışçının yanında oturduğumu unutmuş gibiler. Santiago tekrar tekrar beni dahil etmeye çalışıyor, dikkatlerini tekrar bana çekecek şekilde cevap veriyor. Hiçbiri işe yaramıyor.

Santiago'nun bana gönderdiği endişeli bakıştan nefret ediyorum. Hayatım boyunca herkesin yüzünde gördüğüm bir ifade bu. Beni, ailesini bulan ama onların benimle hiç ilgilenmediğini fark eden zavallı evlatlık çocuk olmakla suçlayabilir. İnan bana, görüyorum. Santiago'nun farkındalığının utancıma utanç katmasına ihtiyacım yok. Matteo'nun buraya benim için gelmediği çok açık. Giovanni'yi iPhone'un icadından sonraki en iyi şeyle tanıştırdıktan sonra "Yılın Babası" ödülünü almaya geldi.

İçimdeki huzursuzluk her geçen dakika daha da büyüyor. Santiago ile olan ilişkimden Matteo'nun benimle vakit geçirmek için buraya gelmesine kadar her şey sahte. Bu gece buradaki en gerçek şeyin Giovanni'nin karasevdası olduğunu fark etmek üzücü bir gerçek. Rahatsız edici düşünceler bana çarpıyor.

Gözlerim doluyor ve aceleyle ayağa kalkıyorum. "Gidip bize bir şişe şarap getireceğim!"

Matteo'nun gözleri masanın ortasındaki dolu beyaz şarap şişesine takılıyor. Yemekten sonra tercih ettiğim farklı bir tür hakkında yarım yamalak bir bahane buluyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp mutfağa giderken boynum ısınıyor.

Ciğerlerimden hırıltılı nefesler çıkıyor. Yarasa *mağarası* olarak adlandırdığım şarap mahzenini gizleyen dolap kapağını açıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken spor ayakkabılarım taş duvarlarda yankılanıyor.

Sırtımı cam buzdolabı kapılarından birine dayıyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek aşağı kayıyorum. Sinirden gözyaşlarımı serbest bırakmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Bu geceyle ilgili hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor. Matteo ile bu noktaya kadar yaptığım her seçim korkunç bir şekilde yanlış gitti ve hayatımı berbat etti. Peki ne için? Zaten bir ailesi olan ve benim varlığımdan bile haberi olmayan bir baba için mi?

Ben bir şakayım. Bir sahtekâr. Annemden daha iyi bir şey değilim, istediğimi elde etmek için yalan söylüyorum. Bunun farkına varmak, daha önce karşı koyduğum gözyaşlarına neden oluyor. Sıkıntımın kanıtından nefret ederek onları uzaklaştırıyorum.

"İki seçeneğiniz var. Dışarı çıkıp onlara neler kaçırdıklarını gösterebilirsin ya da burada saklanırsın ve ben de onlara gitmelerini söylerim." Santiago'nun alçak sesi duvarlarda yankılanıyor. Bir çift spor ayakkabı önümde duruyor, vücudu üzerime bir gölge düşürüyor.

Kalbim boğazımda bir yere yerleşiyor. "Vay anasını! Nasıl bu kadar sessiz olabiliyorsun?" Başımı arkaya yatırırken elimi göğsüme bastırıyorum.

"Alıştırma." Gözleri gözyaşı lekeli yüzümde gezinirken sırıtışı kaşlarını çatmasına dönüşüyor.

Zarif bir şekilde çömelirken nefes alıyor.

Benimle olduğum yerde buluşmak için kendini sınırlarına kadar zorlaması fikri kalbimi ısıtıyor. Bakışlarından kaçınarak başımı öne eğiyorum. "Bu gece berbat."

Kalın, nasırlı bir parmağını çenemin altına sokarak beni ona dönmeye zorluyor. "Ehh. Berbatlar. O masada her şeyi katlanılabilir kılan tek bir kişi var." Onu sarsmak istememe neden olacak şekilde gülümsüyor.

Onun düşünceleri için bir peni bile vermem. Aklının bir parçasına erişmek için ilk doğan çocuğumu bile veririm.

"Bir hata yaptım, değil mi?"

Başını sallar. "Hayır, yapmadın. Onları da tam olarak suçlayamam çünkü şöhret insanları aptallaştırıyor. Beni mutlu etmenin yolunun bana kendimle ilgili sorular sormak olduğunu düşünüyorlar ama bundan daha fazla yanılamazlardı."

"Neden?" Kelimeler ağzımdan fısıltıyla çıktı.

"Çünkü belli ki bir erkeğin kalbine giden yol kız arkadaşından geçiyor."

"Sahte kız arkadaş." Gönülsüzce mırıldanıyorum. Sahte kız arkadaşlar ona karşı benim hissettiklerimi hissetmemeli, ama işte buradayım, lanet olası bir münzeviyi arzuluyorum.

Gülümsemeye karşı koyarak başını sallıyor. "Oyun oynamaya ne dersin?"

"Oyun mu?" Çenem düştü.

"Evet. Bir oyun." Başını sallıyor, sırıtışı büyüyor. "İlişkimiz hakkında en saçma hikâyeyi uyduran istediği şeyi kazanacak."

Ben gülüyorum. Yüksek sesle ve sınırsızca, duvarlarda yankılanıyor. "Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü seni ağlarken görmektense gülümserken görmeyi tercih ederim."

Keskin bir nefes çekiyorum. Tatlı sözleri içime işliyor, bu gecenin hasarını onarıyor. Onun gibi birine güvenmek beni korkutuyor. Ama aynı zamanda sunduğu güvenliği de görmezden gelemiyorum.

"Kazanırsam ne alacağım?" Gülümsemem genişliyor.

"Sormanız gereken asıl soru, kazandığımda ne alacağım?" Gülümsemesi muzipleşiyor, içimi sıvılaştırıyor.

Oh. Kahretsin.

Böyle bir gülümsemeye daha sahip olacaksam kaybetmeye hazırım. Şimdi teslim bayrağımı sallayabilirim çünkü Santiago esir almayacak bir tipe benziyor.

SANTIAGO

N Chloe hayatıma girdiğinden beri planlarımı düşünmemek bir alışkanlık haline geldi. Onu bodrum katımda ağlarken yakaladığımda kalbim öyle bir çarptı ki önce harekete geçtim, düşündüm
Daha sonra.

Gece beklediğim gibi geçti, bu da endişelerimi artırıyor. İçgüdülerime güvenmeli ve bu planı reddetmeliydim. İçgüdülerim haklıydı. Chloe'nin ailesi tamamen şaşkındı. Evime girdikleri anda yüzlerinden okunuyordu. Başlangıçta bunu başkalarının niyetleri hakkındaki şüphelerime yordum ve onların da kız arkadaşımı tanımak istediklerini umdum. Bunun yerine, bu gece Chloe ile ilgili her yorumun üzerinden geçip bana odaklandılar.

Chloe, Matteo'ya kimliğini açıkladıktan sonra onu kabul edeceğine çok güveniyor. Onu reddederse hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyorum. Ve daha da kötüsü, eğer Matteo kalbini kırarsa burada kalmak için bir nedeni kalmayacak diye endişeleniyorum. Onu bu kasabaya bağlayan tek kişi o ve bunu mahvetmesine izin veremem. Onun arkadaşlığından çok hoşlanıyorum ve bunu şimdi kaybedemem.

Matteo ve oğlu hakkında yanılmış olmayı umuyordum ama bu gece olanlar muhtemelen haklı olduğumu kanıtlıyor. Chloe'yi perişan edecekse ikisinin de canı cehenneme. Bu yüzden, benim aptal oyunum. Chloe'nin içindeki ateşi yeniden a l e v l e n d i r e n , gözyaşlarını kovan oyun. Bir şampiyon gibi evime doğru yürüdü ve yanıma oturdu.

Elini tutuyorum, masanın üzerinde rehin tutuyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum. Kafamın içindeki küçük ses, çizgilerin nasıl bulanıklaştığını ve duyguların incinmeye mahkum olduğunu fısıldıyor. Ama son birkaç yıldır ilk kez

yıllarca izole yaşadım, dinlemeye zahmet etmedim. Çok uzun zamandır uyuşmuş durumdayım. Bundan o kadar yoruldum ki, tüm bu oyunları Chloe ile oynayacağım ve özel bahislerimizin tadını çıkaracağım.

Matteo masanın üzerinde birleşen ellerimize bakıyor. "Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Ona göz kırpıyorum. Pislik herif sonunda sadece benim hakkımda değil, bizim hakkımızda da bir soru sordu.

Chloe sessizliğimden faydalanarak bana anlamlı bir gülümseme fırlatıyor. "Çocukluğumdan beri. Asırların yavaş yanan romantizmiydi." Kirpiklerini kırpıştırıyor.

Oh, bu iyi olmalı. Kulağına fısıldamadan önce ona yaklaşıp çiçekli kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Onlardan bir hikâye hakkında en çok soru alan kazanır. Adil ve tarafsız olalım."

Keskin bir nefes çekiyor, ağzımdan sıcak hava çıkarken vücudu titriyor. Başıyla onaylaması oyunumuzu başlatıyor.

Giovanni gülümser. "Oh, gerçekten mi? Santiago'nun eski sevgilisini kız kardeşinin vlog'larından birinde duyduğumu hatırlıyorum. Ama onun hakkında başka bir bilgi çıkmadı."

İrkildim. Herkes eski kız arkadaşımı merak ediyordu ama ben bu hikâyeyi diğerleriyle birlikte kilit altında tuttum. Röportajlar sırasında hayatımı gizli tutmayı tercih ettim ve gazeteciler bunu masum bir şey olarak değil de müstehcen bir şey olarak algıladı.

Chloe sahte bir utangaçlıkla omuz silkiyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor. "Şey, benim. Bu koca adam her şeyi gizliyordu."

"Neden?" Matteo şarabından bir yudum alır.

"Kalbini kırdıktan sonra beni nasıl kaybettiğini başkalarına anlatmaktan utanıyordu." Gülüşümü düzensiz bir öksürüğe zorluyorum.

"Hayatta olmaz! Onun kalbini mi kırdın? Neden?" Giovanni'nin gözleri yuvalarından fırlamak üzeredir.

"Onu tanıdığımda, bir gün yarışmayı hayal eden bir çocuktu. Ama şöhret insanları değiştiriyor ve ben korkuyordum." Dudakları titriyor.

Ben de dahil olmak üzere herkes onun hikayesinin büyüsüne kapılıyor. Paylaştığı her yeni bilgiye kilitleniyoruz. Her bir sorunun zihinsel çetelesini tutuyorum, ayrılık hikayesi toplam on bir soru kazanıyor. Bunu geçmek zor olacak.

Chloe sanki bir podyumun tepesindeymiş gibi böbürleniyor, bana alaycı bir gülümseme atıyor. Ailesi bakmıyorken *böyle* konuşuyor.

Matteo tuvaleti kullanmak için izin ister. Giovanni de gitmesi gerektiğini söyleyerek onu takip ediyor. Akşam yemeğimiz ve gösterimiz için uygun bir ara.

Ona doğru uzanıyorum, başparmağımla alt dudağını sıyırıyorum. Gözleri genişlerken gülümsemesi kayboluyor.

Ona yakınlaşmak için bir neden yok ama elimde değil. Ve daha da önemlisi, istemiyorum. "Zafer törenini henüz planlamayın."

Gözlerini deviriyor ama başparmağım alt dudağında ileri geri gezinirken nefes alış verişleri azalıyor. "On bir soruyu nasıl geçeceğini anlayamıyorum. Homurdanmayı ikinci dil olarak sayıyorsun."

Gülüyorum, alçak sesle ve sertçe. "Eski beni tanısaydın, bu sözümü geri alırdın. Kaybetmeyi sevmiyorum."

Gözleri yumuşar. "Eski seni tanımama gerek yok."

"Peki neden?" Başparmağım yanağına doğru ilerliyor, yumuşak tenini okşuyor.

Artık bunların hiçbiri sahte değil. Onun tepkisi, benim ilgim, ikimizin de vücudunun birbirimizin dokunuşuna verdiği tepki. Her şey o kadar gerçek ki, ikimiz arasındaki çekimin tadını alabiliyorum.

"Çünkü senin bu halini yeterince sarhoş edici buluyorum." Dokunuşuma doğru eğilirken gözlerini kapatıyor.

"Ya seni şu anda gerçekten öpmek istediğimi söylersem?"

"O zaman sana şansını kaybetmeden önce istediğini almanı söylerdim."

Vücuduma kan hücum ediyor ve sikim kotumun altında seğiriyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve Chloe nefes nefese bir iç çekiyor.

Bazı öpücükler tutkuyu ateşler. Bazı öpücükler ruhu iyileştirir. Chloe'yi öpmek bu ikisinin birleşimidir; ömür boyu bağımlılığa yol açan en tatlı ilaçtır.

Dilimi alt dudağında gezdiriyorum ve en sevdiği şarabın tadını alıyorum. Vücudu titriyor ve dudakları saldırımın altında titriyor. Onu daha da yakınıma çekmek için içimde bir özlem oluşuyor. Onun yardımıyla kendimi yeniden bir araya getirmek için.

Ayakkabıların mermer zemine çarpması bizi birbirimizden uzaklaştırıyor. Onu geri çekmek için güçlü bir istek duyuyorum, ama şirketimiz beni durduruyor.

Chloe'nin gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor. "Bu..."

Gerçek. İnanılmaz. İnkâr edilemez ve eğer beni bir daha arkadaş bölgesine alırsan yemin ederim bu kelimeyi lügatinden çıkarırım. "Sadece

başlıyor." Başparmağımı son bir kez alt dudağında gezdiriyorum, dolgunluk kolayca en sevdiğim dikkat dağıtıcı unsur haline geliyor.

Matteo ve Giovanni yemek odasına girerek dikkatimizi bir kez daha başka yöne çekiyorlar.

Onu kaçırıp geceyi bitirmek için duyduğum dürtüye rağmen Chloe'ye sırtımı dönüyorum. "Siz ikiniz tuvaletteyken Chloe bana komik bir hikâye hatırlattı."

"Oh, evet!" Giovanni ellerini çırpıyor.

"Aşklarını itiraf etmek için süitime gizlice girdikten sonra çaresiz bir hayranın F1 tesisinden çıkarılmasıyla ilgili gazetelerde bir şey okudunuz mu emin değilim?"

Chloe'nin kahkahası duvarlarda yankılanarak seçimimi sağlamlaştırıyor. Kulağa çok hoş geliyor.

"Hayır! Vay canına. Bu ne kadar zaman önceydi?"

Matteo gülümsüyor. Bir soru gitti, on bir soru kaldı.

F1 podyumlarından uzaklaşmış olabilirim ama bu kazanma arzumun bittiği anlamına gelmiyor. Ve rakiplerimi alt etmeye hazırım.

"Öleceğiz. Artık resmileşti. Tanrı bizi korusun," diye mırıldanıyor Chloe, arabanın tavanına bakarak. Haç işaretini yanlış yapıyor ve ben ona gerçekte nasıl yapıldığını gösterirken gülüyorum.

"Rahatla." Etrafımızı tarıyorum. Cadde boş ve düz; birine araba kullanmayı öğretmek için mükemmel bir yer.

"Dün gece kazandığında, galibiyetini bunun için harcamanı beklemiyordum."

"Araba kullanmayı bilmeme sorununu düzeltmemiz gerektiğini söylemiştim. Bu benim evimde yasadışı." Jeep'in deri gösterge panelini ovalıyorum. Chloe'ye araba kullanmayı öğrenmesi için araçlarımın en sağlamını öneriyorum.

"Üç pedal var. Neden üç pedal var?" İnliyor.

Bu ses doğrudan sikime doğru bir acele gönderiyor. Derin bir nefes alıyorum, Chloe'nin etrafında tanıdık hale gelen ağrıyı hafifletiyorum. "Çünkü otomatik arabalar büyükanneler içindir."

"Tamam, sorun değil. Büyükanne olduğumu kabul edeceğim çünkü zaten çok az dışarı çıkıyorum. Yani, hobi olarak nakış işliyorum. Kedi beslemekten ve hayatımın geri kalanını oksijen tüpüne bağlı yaşamaktan neredeyse bir yıl uzaktayım."

Gülme isteğimi reddederek ona boş bir ifade veriyorum.

Bana dua eden ellerini uzattı. "Lütfen bana bunu yaptırma. Sen John Cusack değilsin ve bu da *Say Anything değil*."

"Ne saçmalıyorsun sen?" "Filmi hiç izledin

mi?"

"Hayır."

Tavana bakar. "Görünüşe göre şimdi dua etmem gereken iki şey var. Bu kadar uzun süredir bekâr olmana şaşmamalı. Bir kadına nasıl kur yapılacağını biliyor musun?"

Ona göz kırpıyorum. "*Kur* yapmama gerek yok."

"Herkes kur yapıyor. Seksenleri seven kalbimi kırıyorsun."

"Gerçekten mi? Kaç erkeğe kur yaptın?"

Yanakları kızarır. "Uhm...Ben woo yapmam. Ama bu farklı." Kelimeler ağzından bir anda dökülüverdi.

"Elbette öyle. Çifte standartlar tuhaf bir şekilde kullanışlı olma eğilimindedir."

Ağzını açıyor. "*Affedersiniz*? Çifte standart yok. Sadece daha önce birine kur yapmakla hiç ilgilenmemiştim! Bu tamamen farklı."

"Seksenleri seven kalbiniz aşk standartlarınızı çok yüksek tuttuğu için mi?"

"Aynen öyle. Annemin ve onun berbat erkek arkadaşının yanında büyüseydin anlardın. Romantizm olarak yanlış etiketlenmiş o çöplük yangınındansa yüksek standartlara sahip olmayı tercih ederim."

"Bekle. Sen hiç aşık olmadın mı?" Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ben de hiç aşık olmadım, ama Chloe... o farklı. Şimdiye kadar biri onu kapmış olmalıydı. En azından kısa bir süre için.

Direksiyona odaklanıyor. "Hayır. Sen?" "Hayır,"

diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Gördün mü, belki de bir kıza kur yapsaydın çoktan aşık olmuş olurdun." Bana sırıttı.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar işime veriyorum. "Dikkatimi dağıtmayı bırak da bunun nasıl yapıldığını açıklayayım."

Onunla birlikte her adımı gözden geçiriyorum, vites değiştirmeyi, pedalları ve bilmesi gereken diğer tüm temel bilgileri açıklıyorum.

Vites kolunu kavrıyor ve hareket ettirmeye çalışıyor. Abartılı bir iç çekiş salarken kaşları birbirine çarpıyor. "Sanırım araba bozuk olduğu için kimse zarar görmeden bırakmalıyız. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Arabayı çalıştırmayı unuttun." Gülümsememi yumruğumla kapatıyorum.

"Benim mücadelemden çok fazla zevk alıyorsun. Aklını kaçırdığını biliyordum ama bu bambaşka bir seviyede, Santiago Alatorre." Chloe Rs'sini mükemmel bir şekilde yuvarlıyor.

Adımı söylediğinde sikim kalkıyor. Henüz takma adımı onunla paylaşmadım, bu benim için yeni bir şey. Chloe'nin bana Santi yerine Santiago diyen birkaç kişiden biri olması hoşuma gidiyor. Öyle de kalabilir. Arabayı nasıl çalıştıracağımı anlatırken koltuğumda sallanıp kendimi ayarlıyorum.

Elini vites kolundan çekiyorum ve ona hareketleri gösteriyorum. Eğildiğimde onun bağımlılık yapan kokusu burnumu istila ediyor. Bu pozisyonda kalmak istiyorum, aletim zonkluyor ve onun arabamı sürmesi erotik bir rüyaya dönüşüyor.

Evet, ben azgın bir sikiciyim. Anladım. Sağ eliyle benim kadar uzun süre ilişki yaşayan herkes olur.

"Az önce saçımı mı kokladın?" Chloe'nin kuşkulu sesi beni fantezimden koparıyor.

"Hayır."

"Aman Tanrım, kesinlikle yaptın!" Kıkırdamaları tam bir göbek kahkahasına dönüşüyor.

"Hayal görüyorsun. Gaz kaçağı olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordum."

"*Saçımda* mı?" Bana doğru dönüyor. Göğsü koluma sürtünüyor ve bana dokunmak istediğim her şeyi hatırlatıyor. "Utangaçsın." Isınan yanaklarımda bir parmağını gezdiriyor.

Dokunuşu damarlarımdaki ateşi alevlendiriyor, okşadığı yanaklara daha fazla kan gitmesini sağlıyor.

Hay sikeyim. Ne zamandan beri utangacım?

Halk için bir ucube haline geldiğinden beri, kafamın içindeki küçük ama etkili ses teklif ediyor.

Karanlık düşüncelerimi göz devirerek örtbas ediyorum. "Hayır. Benim gibi erkekler utangaç değildir."

Parmağını karnımın kaslarında gezdirmeden önce göğsümü dürtüyor. "Kesinlikle öylesin. Söylesene, neden saçımı koklamaktan hoşlanıyorsun?"

"Gerçek mi yalan mı?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Gerçek. Her zaman gerçek."

"Çünkü sinir bozucu derecede güzel kokuyorsun ve ben daha fazlasını istedim, tamam mı? Şimdi mutlu musun?"

"Kesinlikle heyecanlandım. Kokla bakalım, seni sürüngen." Kahkahası arabanın açılış sesini bastırıyor.

Ruh hali bulaşıcı. Pozitif enerjisinin içime işlemesine izin vererek onu özümsüyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe Chloe'nin varlığından keyif almaya başlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bir yanım onun yanımda biraz daha uzun süre kalması için daha fazla ne yapabileceğimi merak ediyor.

CHLOE

I kafenin zeminini süpürmek.

Bu hafta sonu ne giymem gerekiyor? Ne söylemem gerekiyor?

Ama bir dakika, Santiago ile günlerce aynı otel odasında yaşayıp aramızdaki ilişkiyi nasıl sadece platonik tutabilirim ki?

"Chloe, ben de seninle konuşmak istiyordum."

Matteo'nun sesiyle sıçradım. Süpürge ellerimden kayıyor ve yere çarpıyor. "Tanrım. Beni korkuttun!"

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. Adını birkaç kez söyledim ama beni duymadın."

Oh. *İş başında hayal kurmayı bırak.*

Ona doğru döndüm. Boş masalardan birine oturmamız için eliyle işaret ediyor.

Beni kovacak mı? Hiç bu kadar resmi olmamıştı ve cehennemdeki akşam yemeğimizden sonra aramız biraz gerginleşti. Bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyorum ama yine de biraz kırgınım.

"Ne var ne yok?" Kafamı bir bando takımı gibi döven gürültülü düşüncelere rağmen ses tonumu rahat tutuyorum.

"Aramızdaki şeylerin doğru olmadığını hissediyorum."

Vay canına. Bu adam gerçekten benim babam. Kızgınlığımı başka nasıl hissedebilir ki?

Devam ediyor. "Geçen günkü akşam yemeğimizden beri oldukça sessizsin ve her zamanki gibi değilsin."

Biri bu adama ödül versin. Kadınları anlıyor ve işleri yoluna koymak için onları arıyor. Bu şehir gerçekten de büyülü.

"Evet. Bu konuda..."

Elini kaldırdı. "Oğlum ve ben... Utanç vericiydik. Şimdi bunun farkındayım."

Ağzım açık kaldı. *Vay be. Pekala. Bu tür bir öz farkındalığın arkasına geçebilirim.*

"Hayır, ikiniz de sadece heyecanlandınız."

"İkimiz de kabaydık ve bunu başka bir şeymiş gibi örtbas etmeye çalışmayın. Saygınlığımı kurtarın."

İçimden bir kahkaha koptu. "Şey..."

"Daha önce hiç ünlü birinin yanında bulunmamıştık ve aptal gibi davrandık. Erkek arkadaşın olduğu için Santiago'ya alışkın olmalısın ama bizim için idolümüzle ilk kez tanışmak gibiydi. Santiago Alatorre, kayınbiraderiyle birlikte en iyilerden biridir. Erkek arkadaşınız Michael Schumacher ile aynı seviyede."

Michael Schumach kim?

"Doğru." Bu, hakkında her şeyi bilmem gereken erkek arkadaşım hakkında daha fazla soru sormaktan çok daha güvenli görünüyordu.

"Bizi oraya iş dışında sizinle vakit geçirmemiz için davet ettiniz ve biz de Santiago'yu rahatsız ederek zamanınızı çaldık. İkinizin önünde beceriksiz aptallar gibi davrandığımız için lütfen bizi affedin. Bu şekilde tepki verdiğim için utanıyorum."

Eğer bir bardak suyum olsaydı, şu anda boğulmak üzereydim. Özrü içten ve onu affetmekten kendimi alamıyorum. Bunu ona karşı kullanamam. Eğer biri bana Michelle Obama ile akşam yemeği yiyeceğimi söyleseydi, ben de çıldırırdım.

Bekle, Santiago Obama'larla bir akşam yemeği ayarlamama yardım edebilir mi? Şimdi
onun şöhreti hakkında ilgimi çeken bir *şey var.*

Matteo'ya aramızda her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum ve işimize geri dönüyoruz. Kin besleyecek biri değilim çünkü hayat, onu gerçekten önemseyen insanlara kızarak geçirmek için çok kısa. Matteo özür dilemeyebilir ve her şeyi olduğu gibi bırakabilirdi. Ama cesareti ve dürüstlüğü onu yepyeni bir ışık altında takdir etmemi sağladı.

"Tornavidayı uzatır mısın lütfen?" Santiago arabanın altından çıkıp kahverengi gözlerini bana dikiyor.

Garajın gri çimento zemininde göze çarpıyor. Çok güzel olmak diye bir şey var mı? Yaşadığım ülkede yasadışı olması gereken bir sırıtışla bana bakan erkek için soruyorum.

Aleti aldım ve ona uzattım. Tanrıya şükür bana tüm aletlerinin isimlerini öğretti çünkü oto jig ve göçük açıcıdan bahsettikten sonra mahvolabilirdim.

Garajına baktım. *Hızlı ve Öfkeli* filmlerinden fırlamış gibi, çeşitli nesillerden tonlarca araba var. O uyurken büyük bir araba hırsızlığı yapıp üstü açık kırmızı arabayı kapmak istiyorum.

Cazip anahtar kelime.

"Bu bakış da ne?" Elindeki tornavidayla beni işaret ediyor. "Senin arabalarından birini çalmak için ne gerektiğini düşünüyorum."

"Senin bir suçlu olduğunu biliyordum."

"Suçlular yakalanır." Ona muzip bir gülümseme attım.

Arabanın altına geri dönüyor. "Bu hafta sonu için hazır mısın?"

"Kıyamet için ne kadar hazır olunabilirse o kadar hazırım."

Kahkahası, aletlerinin çıkardığı tıkırtı seslerini bastırıyor. "O kadar da kötü değil."

"Oh, gerçekten mi? O zaman bu kadar uzun süre her şeyden nasıl uzak kaldığın gerçekten merak konusu." Bana gözlerini devirdiğini hayal ediyorum.

"Nedenini biliyorsun."

"Güzel. Cömertlik diyarından uzakta geçirdiğin onca zaman boyunca ne yaptın?"

Arabanın altındaki sesler durakladı. "Neden soruyorsun?" "Oh, sadece senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Homurdanıyor.

Sırıtıyorum. "Sahte erkek arkadaşım hakkında arabalardan hoşlandığı, eskiden yarışlara katıldığı ve kimsenin onu rahatsız etmediği kısa yürüyüşlerden hoşlandığı gerçeğinden daha fazlasını bilmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Kimse beni rahatsız etmiyor kısmına vurgu yapın lütfen."

Tavana kadar gülüyorum. "Hadi ama. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey var mı?"

"Neden böyle bir şeyi seninle paylaşayım ki, sırf sen bir muhabire anlatabilesin diye?"

Vay, vay, birileri bugün çok huysuz. "Kimseye söylemeyeceğim. Ama bir insan olarak kim olduğun hakkında bir fikrim olsun istiyorum. Bilirsiniz, tutarlılık gerektiren hikayeler uydurmam gerektiğinde kullanmak için.″

″Eskiden her gece yatmadan önce gitar çalardım."

"Dur. Asla olmaz!" Eğilip arabanın altına bakıyorum ama sadece başının üst kısmıyla karşılaşıyorum. Onu tanımak için çok fazla.

Anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor.

Bir şekilde çenemi yerden kaldırıyorum. "Cidden gitar mı çalıyorsun?"

İşte yine çalışmasını durduruyor. "Akustik." "Aman

Tanrım! Benim için çalmalısın."

"Hayır."

"Hadi ama," diye

sızlanıyorum. "Hala

hayır."

"Tam bir oyunbozansın."

"Aksini hiç iddia etmedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Eskiden yarışırken gitarını da yanında getirir miydin?"

Tornavida yere çarpıyor.

Ugh. Yanlış soru. "Asla

min-"

"Evet. Yarış sezonu boyunca hep gitarımla seyahat ederdim. Bu kötü günleri katlanılabilir, iyi günleri ise unutulmaz kılıyordu."

Düşmemek için arabanın **kaputuna** yaslanıyorum. Bayılmak bir kıza bunu yapabilir. "Hala oynuyor

musun?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü müzik ruhun gıdasıdır ve benimki eksik gibi hissediyor."

Vay canına. Kalbi bana sesleniyor, ona yardım etmem için yalvarıyor. Dışarıdan güzel görünebilir ama içi kırık dökük. Beni kesinlikle mest etti.

Santiago'nun çok sevdiğine dair bir his var içimde. İster ailesi, ister yarışlar, hatta isterse çaldığı müzik olsun, her şeyi ile ve özür dilemeden seviyor. Peki bir insan bacağını kaybettiğinde ve yarışmayı bıraktığında yaşadığı kalp kırıklığını nasıl atlatabilir?

"Umarım bir gün tekrar çalarsın." Her kelimesinde

ciddiyim. "Ben de, Chloe. Ben de."

SANTIAGO

I havlumu buğulu banyo aynasında kaydırıyorum. Sakallarımın uzadığı ve saçlarımın kenarlarının kabarık göründüğü dağınık yüzüm bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar uzun olmamıştı. Bir elimi parmaklarım duştan kalan birkaç düğüme takılıyordu.

Bu hafta sonu dünyaya göstermek istediğim kişi bu mu? Koşulların kendisini zar zor tanıyacağı bir noktaya getirmesine izin veren adam mı? Ve daha da önemlisi, Chloe'nin önünde olmak istediğim adam bu mu? Onu etkilemek istiyorum, ters yöne kaçmak istemesine neden olmak değil.

Kendime bir kez baktığımda ilk fırsatta neden kaçmadığını merak ediyorum. Çok daha iyi günler görmüş birine benziyorum. Hatta çok daha iyi bir *hayat* görmüş birine.

Makyaj masasının çekmecelerinden birini çekip açıyorum ve sakalımı kesmek için gerekli malzemeleri çıkarıyorum. Bu sadece kozmetik bir değişiklik olabilir ama yine de bir değişiklik.

Yüzümdeki fazla kılları temizlemek bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "Şimdi, saçımla ilgili ne yapacağım ben?"

"Tatlım, ben geldim!" Chloe ön kapıdan sesleniyor.

Girişe doğru yürüyorum, parçalanmasına ramak kalmış bavullarına bakıyorum. O yırtık pırtık bavullar Amerika'dan buraya kadar nasıl gelmiş, aklım almıyor.

"Lanet olsun!" diye soluk soluğa kalıyor. "Kimsin sen ve Santiago'ya ne yaptın?"

Chloe'nin tepkisine bakılırsa, büyük saç kesimine değdi. Saç tellerim eskiden sevdiğim gibi şekillendirildiğinde kafam yüz kat daha hafif hissediyor.

"Hey." Boynumun arkasını ovuyorum.

Gözleri yüzümden saçlarıma, oradan tekrar yüzüme kayıyor. "Vay canına. Saçının ve sakalının altında sakladığın şey *bu muydu? The Devil Wears Prada* gibi ama daha erkeksi. Ve kesinlikle bin derece daha ateşli."

İçimden gülüyorum ve başımı çantalarına doğru eğiyorum. "Tüm bunları bir hafta sonu gezisi için mi getiriyorsun?"

"Hayır. Daha sonra buraya taşınmayı planlıyordum. Sen ne düşünüyorsun?" Masumiyet dışında her şeyi haykıran bir şekilde kirpiklerini kırpıştırırken şarkılı bir sesle konuşuyor.

Kuru bir sesle "*Şirin,*" diyorum.

"Hafta sonu için pansiyondan ayrıldım çünkü buralarda para ağaçta yetişmiyor. Çantalarımdan bazılarını burada saklamamın bir sakıncası var mı?" Gözleri yırtık spor ayakkabılarına kaydı.

Para konusunun onu utandırıyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. Açıkçası bol miktarda paraya sahip olduğum gerçeğini saklayamam ve onun mücadeleleri aramıza nefret ettiğim bir uçurum ekliyor. Ona günün sonunda bir banka hesabının insanı ancak bu kadar mutlu edebileceğini söylemek istiyorum. Belli bir eşikten sonra dolar işaretleri anlamsızlaşıyor, tıpkı bu yüzden bana akın eden insanlar gibi.

Onu daha fazla utandırmak istemediğim için buna karşı çıktım. "Onları burada tutabilirsin. Bir an için seni tahmin ettiğimden çok daha bakımlı biri sandım," diye takılıyorum, onu gerginliğinden kurtarmak istiyorum.

"Tanrım, hayır. Evcil bir Japon balığı kadar bakımlıyım." Bavulunu bana doğru itiyor.

"Benim çocukluğumda olan öldü, o yüzden karşılaştırabileceğim iyi bir temel yok." Ondan aldım ve merdivenlerin altındaki dolaba yuvarladım.

"Başlangıçta hiç evcil hayvanım olmadığına göre, benim de yapabileceğim bir şey değil."

Tekrar gülüyorum ve o da sırıtıyor. Avizenin parlak ışığı altında parlayan gözleriyle çok güzel görünüyor. Onu öpmek istiyorum. Tam burada, hemen şimdi.

Gözleri yüzümü incelerken dudakları aralanıyor. Elimi boynuna dolamak için biraz daha yaklaşıyorum.

Annemin özel zil sesi bizi böldü. Elimi yüzüme sürerek inliyorum. "Cevap versem iyi olacak. Ben çantalarımı alırken sen de evindeymiş gibi davran."

Omuzları bir santimetre düşüyor. Belli belirsiz ama bu hareket nabzımı hızlandırıyor. Beni istemesini sağlamak hoşuma gidiyor. Uzun zaman önce sakladığım umut dolu bir parçamı geri getiriyor. İlk etapta serbest bırakmaktan korktuğum, istemediğim için değil, bir kez başladığında durdurulamayacağı için. Ve bu, burada sadece geçici olarak kalmayı planlayan biri için tehlikeli bir oyun.

Yatak odama giriyorum ve komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Ekranda annemden gelen bir sesli mesaj beliriyor. Bir gün içinde birden fazla etkinliğe katılma ihtimalimize karşı fazladan kıyafet almaktan bahsediyor. On sekiz yaşında evden ayrıldıktan sonra bile beni hâlâ bebek gibi büyütüyor.

Yatağın üzerindeki valizime doğru ilerliyorum, kıyafetlerimi hepsi sığana kadar karıştırıyorum. Valizimi yataktan sürüklerken ellerimden kayıyor ve yere çarpıyor. Sağ bacağıma şiddetli bir acı vuruyor. Aldığım ani nefesten ciğerlerim yanıyor.

Hayalet ağrılar. İyileşmemin bu kısmını atlattığımı sanıyordum ama bir başka zonklama bana ne kadar yanıldığımı söylüyor. Bacağımı kaybetmenin en kötü yanlarından biri de bu. Beynimden gelen mesajlar sadece eksik bir uzuvla karşılaşmak için ateşleniyor. Vücudumun içinde panik atak geçiriyor gibiyim, sinirlerim çıldırıyor.

Sağ bacağımı cehenneme kadar sikeyim. Hepsini sikeyim.

Bu acı gerçek değil. Bacağın çoktan gitti. Eski mantramı söyleyip acıyı dindirmek için dua ediyorum.

Başka bir kargaşa dalgası beni kamburlaştırıyor. Bir laneti ısırıyorum, ağrıyla mücadele etmek için dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir iniltiyi serbest bırakırken tenimde soğuk bir ter patlak veriyor.

"Aman Tanrım, iyi misin? Bir şeyin düştüğünü duydum ve endişelendim." Chloe'nin sesi ağır nefes alış verişlerimin arasından geliyor.

Beni bu halde bulmasından nefret ettiğim kadar, sesinin bu kadar endişeli çıkmasından da nefret ediyorum. Zayıf. Çaresiz. İnanılmaz bir acı içinde. Sanki şeytanım birkaç günlüğüne bile olsa başka biriyle mutluluğu bulmama izin vermiyor.

Hayır. Bacağımın defalarca gösterinin yıldızı olması gerekiyor.

"Bu geçtiğinde birkaç dakika içinde dışarıda olacağım." Sesim çatlıyor.

Bacağımı kurcalıyorum, paçasını kaldırırken kot pantolonumu tırmalıyorum. Vücudum bir yaralanma olmadığını yorumlarken içimden bir

ürperti daha geçiyor.

lanet olası uzantı. Chloe'nin önünde inlememi tutamıyorum.

"Beni korkutuyorsun ve sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!"

"Dışarı çık. Birkaç dakika içinde geçer." Bir şekilde cevap verecek kadar enerji topluyorum. Nefes nefese kalışım ve acı arasında her kelime çaba gerektiriyor.

"Evet, hayır. Seni burada böyle bırakacağımı düşünüyorsan düşündüğümden daha delisin." Chloe odamın köşesindeki devasa berjer koltuğu bana doğru sürüklüyor. Tahtaya sürtünürken çıkan ses kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

İstediğim son şey onun yardımı, ama içimde sefil bir şeyler koparacak gücü bulamıyorum. Gerçekte ne kadar berbat durumda olduğumu görmeden önce onu kendimden uzaklaştırmak için. Bizimle ilgili her şey, gerçeklerden kaçtığımız ve herkesin önünde rol yaptığımız bu büyük peri masalı oldu. Ama bu gerçek değil. Eğer o kır çiçekleri toplayan ve güneş ışığı saçan bir prenses ise, ben de ona uygun bir kişiliğe sahip yaralı bir canavarım. Ve canavar gibi, yalnız kalsam daha iyi. Dışarıdaki romantiklere bir haberim var: Belle Stockholm sendromundan muzdaripti. Tutsak olmasaydı hiçbir kadın o piçi istemezdi.

"Lütfen git buradan," diye mırıldandım.

"Hayır. İspanyolcaya çeviririrdim ama aynı bok, farklı dil. Yani hayır ve *hayır*." Son kelimeyi sahte bir aksanla söylüyor.

Gülümsemek istiyorum ama kaşlarımı çatıyorum.

Omuzlarımı iterek beni oturmaya zorluyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Aldığım derin nefesler ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. "Lanet olsun. Bana bir saniye ver," demeyi başarıyorum gıcırdayan dişlerimin arasından.

"Bacağın mı? Ambulans çağırmam gerekir mi?" Chloe titreyen elimi tutuyor ve kot pantolonumun paçasını bacağımdan yukarı kaldırmama yardım ediyor.

İşte tüm ihtişamıyla protezim.

Chloe gözlerimin içine bakıyor ve gözlerini kırpma zahmetine girmiyor. "Bana ne yapacağımı söyle ve bu konuda bir prenses gibi davranmayı bırak."

"Şuradaki aynaya doğru yürümeme yardım eder misin?" Şifonyerimin yanındaki devasa boy aynasını gösteriyorum. Bunca zaman sonra böyle durumlar için saklamıştım ama lanet şey çok uzakta.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ama soru sormuyor. Aynaya doğru topalladığımda bedenimi desteklemeye yardım ediyor. Ağırlığımın çoğunu sağlam bacağımın üzerinde tutmaya çalışıyorum ama tökezliyorum. Chloe

ağırlığımdaki ani değişimden dolayı homurdanıyor.

Halının önünde durduğumuzda kendime olan güvenim sarsılıyor. Başımı göğsüme doğru eğiyorum. "Yere yatmama yardım eder misin?" Bu basit isteği fısıldıyorum, tiksinti içimin derinliklerine yerleşiyor.

Bu Chloe ile başıma gelebilecek en kötü şeydi. Aynanın önündeki kabarık halının üzerine yerleşmeme yardım ederken kendimi aşağılanmış hissediyorum. Chloe'nin bakışlarından kaçarken protezimi aynanın arkasına sıkıştırıp eklentiyi gizliyorum. O mavi gözlerin ardında neler bulabileceğimden korkuyorum.

Bacağımı umursamadığını defalarca söyledi ama nasıl umursamaz? Ona iğrenmeden zar zor bakabiliyorum. Peki ya şu an? Kendimden kesinlikle nefret ediyorum.

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? Advil ya da başka bir şey ister misiniz?" Tatlı ricası beni tavana doğru alaycı bir kahkaha atmaya itti.

"Hayır. İhtiyacım olan şey son on dakikaya dair hafızanı silmek."

"Görünüşe göre Siyah Giyen Adamlar meşgul olduğu için artık benimle baş başa kaldın."

İç çekiyorum, bundan sonra olacaklardan nefret ediyorum. "Artık gidebilirsin." "Gitmemi istiyor musun?"

"Gitmek istemiyor musun?" Ona bakıyorum.

Gözleri bana karşı her zamanki sıcaklığını yansıtıyor. Aslında, gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık var.

Harika, şimdi de ağlamak istemesine neden oldum. Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar bacağıma veriyorum.

"Burada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yok." Karşımdaki halının üzerine çöktü ve bacak bacak üstüne attı.

Bir başka keskin zonklama bedenimde yankılanarak dikkatimi dağıtıyor. Chloe'nin varlığına konsantre olacak zamanım yok. Tüm enerjimi rehabilitasyon sırasında öğrendiğim egzersizlere harcıyorum. Ayna terapisi tüm egzersizlerin en acımasızı, beynimi iki bacağımın da tam olduğuna inandırmak için manipüle ediyorum.

Aynadaki bacağım protezim değilmiş gibi davranırken vücudumdaki acı azalıyor. Daha karmaşık hareketlere geçmeden önce ayağımı bükerek ve ayak parmaklarımı kıvırarak hareketleri yapıyorum. Acıyı yok etmek otuz dakika sürüyor. Sonunda terli ve bitkin bir halde halıya uzanıyorum. Üzerimdeki vantilatör dönerken tavanda gölgeler oynaşıyor.

Chloe yanıma uzanıyor, vücudunun sıcaklığı yanımı ısıtıyor. "Dileklere inanır mısın?"

Sorduğu sorunun gülünçlüğü beni şaşırtıyor. "Ne?" "Dileklere inanır mısın? Evet mi, hayır mı?" Başını bana doğru çeviriyor. Yakınlıktan nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Uhm...

Hayır mı?" Yüzünü avuçluyor.

"Anlaşıldı."

"Neden?"

"Çünkü dileklere inanıyorum."

Elimde değil. Verdiği yanıt beni güldürüyor ve vücudumdaki gerginliği serbest bırakıyor.

"Hey, bir hikayeyi paylaşan birine gülmek hiç hoş değil. Bunu dünyada sadece bir kişiye anlattım ve senin tepkin artık paylaşmak istemememe neden oluyor." Yan tarafımı çimdikliyor, vücudumu sarsmak için tam noktayı biliyor.

"Haklısın. Lütfen beni affeder misin?"

Gülümsemesi sahte alınganlığıyla uyuşmuyor. "Evet. Dilek günlüğü diye bir şeyim var. Saçma olduğunun farkındayım ama çocukken *Pinokyo'yu* izlediğimden beri dilek tutuyorum."

"Ama bir yıldız yerine bir günlükte mi dilek diliyorsun? Bu nasıl oluyor?" "New York'ta bulabileceğiniz tek yıldız Broadway'dedir, çünkü orada

Gökyüzünü net göremeyecek kadar çok ışık vardı. Pratik davrandım ve onun yerine bir günlük buldum. Ayrıca, tüm dileklerimi bu şekilde takip etmek daha kolay. Ve ben de takip ediyorum."

"Bu hikayede hangisinin daha şok edici olduğunu bilmiyorum. Dileklerini bir günlüğe yazman mı yoksa kendini pratik olarak adlandırman mı?"

Chloe tavana doğru melodik bir kahkaha atıyor. "Peki bilge adam, sana bazı dileklerimin gerçekleştiğini söylesem ne dersin?"

"O zaman size kusursuz bir doğrulama önyargısı vakası yaşadığınızı söyleyebilirim."

Chloe yorumumdan sonra çılgına döndü. Tanrım. Gülüşüne bayılıyorum - sanki oksijensizlikten ölecekmiş gibi. Onu tekrar tekrar güldürmek istiyorum. İzolasyon beni, aynı derecede yalnız görünen birinden ilgi dilenen zavallı bir adam haline getirdi.

Gözlerini deviriyor. "Tamam, lütfen komedi oyununu bırak. Bu sahte ilişkide sadece birimize yer var ve o da sen değilsin dostum."

Kıkırdıyorum. "Peki."

"Her neyse, *bazılarına* aptalca gelebilir"-başını bana doğru çevirirken gözlerini bana dikti-"ama dilek günlüğüm benim için gerçekten çok önemli. Özellikle de annemin evinden ayrılıp koruyucu aileye verildikten sonra sadece bana ait olan tek şeydi."

Sesi, böyle iç karartıcı bir hikâyeden beklediğim kederli notalardan yoksun. Genç Chloe'yi hayal ediyorum, bir günlüğe tutunmuş, daha iyi koşullar diliyor ama tekrar tekrar hayal kırıklığına uğruyor. Bu düşünce göğsüme ağır bir şekilde oturuyor. Böyle büyüdükten sonra nasıl bu kadar pozitif kalabiliyor? Kim ister ki?

"İstediğiniz kadar gülebilirsiniz ama dileklerimden biri beni buraya getirdi, yani günlüğümde biraz sihir olduğunu söyleyebilirim. Sizce de öyle değil mi?"

Hikayeye bağlandım, ondan daha fazlasını arzuluyorum. "Ne diledin?"

"Aslında iki şey var."

"Oh, gerçekten mi?"

"İlk dileğim babamı bulmam ve onunla yeniden bir araya gelmemdi." "Ve belli ki bu gerçekleşti."

Gülümsüyor "Evet."

"Peki ikinci dileğiniz neydi?"

"Bunu paylaşmalı mıyım bilmiyorum. Kötü bir doğrulama önyargısından muzdarip olabilirim." Dilini bana doğru uzattı.

Gözlerim dilinin alt dudağında nasıl gezindiğine odaklanıyor. Üstüne yuvarlanıp onu öpmek i s t i y o r u m .

Başını iki yana sallar. "Hayır. Şu anda seninle oraya gitmiyorum."

"Buzzkill." İç çekiyorum. "O zaman bana başka ne dilediğini söyle."

"Birinin varlığımı yok etmek yerine takdir etmesini istedim."

Kaşlarımı çatıyorum, en başta böyle bir şeyi dilemeye nasıl ihtiyaç duyduğundan nefret ediyorum. "Bunu neden diledin?"

"Bu başka bir günün hikayesi."

Başka bir günü siktir et. Hikayeyi şimdi istiyorum.

"Hadi ama." "Hayır."

"Şimdilik iyi. Ama dileğinin gerçekleştiğini nereden biliyorsun?" "Çünkü seninle tanıştım."

Kahretsin. Onun basit ifadesi nasıl kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oluyor?

Kahretsin, bu kızı sevdim. Korkunun sağduyuma bulaşmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Mutluluktan başka hiçbir şeyin pırıltısı bedenimde yankılanmıyor.

"Bunu neden benimle paylaşıyorsun?" *Bulabildiğin en iyi şey bu mu? Kız senden hoşlandığını söylüyor ve sen bunu mahvediyorsun.* Ben bir aptalım. Gerçek bu.

Tekrar gülüyor, gülümsemesi düşüncelerimi kovuyor. "Beni savunmasız kılan tek şeyi paylaşmak istedim."

"Neden?"

"Çünkü hepimizin zayıflıkları var, Santiago. Sen seninkinin bir bacağının eksik olması olduğuna inanıyorsun, ben de benimkinin sakatlayıcı yalnızlığım ve yapmak yerine dilemeyi tercih etmem olduğunu düşünüyorum. Hayatımdaki tüm hayal kırıklıklarından duyduğum boşlukla mücadele etmek için dilek tutuyorum. Dilek dilemek sihre en yakın olduğum şey."

Ona sihrin kendi içinde olduğunu söylemek istiyorum, bir günlüğe karalanmış bazı dileklerde değil. Ve onu hayal kırıklığına uğratan ve mutluluğunu yok etmekle tehdit eden herkesi mahvetmek için can atıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, onun sözlerini içime çekmeyi seçiyorum. Chloe'nin onarıcı enerjisinin uğultusu içimi artık görmezden gelemeyeceğim bir şeyle dolduruyor.

Onunla gerçek bir anlaşma yapmak istiyorum. Randevular, kahkahalar ve içimde tekrar tekrar uyandırdığı hisler.

O yalnızlığını bir zayıflık olarak tanımlıyor ama ben bunu sadece bir güç olarak görüyorum. Benim gibi insanlar gölgelerin içinde büzüşürken, onun gibi insanlar kendi ışıklarını yaratıyor. O, hiç bitmeyen karanlığa rağmen parlayan ay gibi.

Ve gün ışığının bir daha hiç gelmemesini dilememe neden oluyor.

CHLOE

"A Yolculuğumuz için hazır mısın?" Santiago'nun G-Wagon'unun yolcu kapısını açıyorum. Tanrıya şükür uzun bacaklarım var çünkü bu SUV tam bir canavar. Boho eteğimin eteklerini tutuyorum ve arabanın içine atlamak için basamağı kullanın.

"İki saatten az uzaklıkta. Yarışlarda bundan daha uzun süre araba kullandım."

"Oh tamam, Bayım. *Ben ünlü bir yarışçıyım, övünmemi dinleyin*. New York'ta büyüdüğümü unutuyor musun? Hiçbir yere gitmedim!"

Santiago sürücü koltuğuna oturdu ve bir çift Ray Bans taktı. Seksenler takıntılı kalbim bu manzara karşısında şarkı söylüyor. İzlemeyi sevdiğim tüm John Hughes karakterlerinin bir karışımı.

Lütfen beni yeni görünüşünden bahsetmeye başlatmayın. Santiago'nun önceden de seksi olduğunu biliyordum ama sakal ve uzun saçlarının altında *bu kadar seksi* olduğunu fark etmemiştim. Cidden, bırakın bütün bir hafta sonunu, onun yanında bir araba yolculuğu yapacak kadar kendimi kontrol edebildiğimi sanmıyorum.

Santiago arabayı çalıştırır. "İlk kez mi Amerika dışına seyahat ediyorsun?"

"Bu benim New York dışına ilk çıkışım. Nokta. Buradan ve Portekiz'deki dört saatlik aktarmadan başka hiçbir yere gitmedim. Yani teknik olarak konuşmak gerekirse, New York dışında iki yeri daha ziyaret ettim."

"Bir aktarmayı başka bir ülkeyi ziyaret etmek olarak sayamazsınız. Bu çok üzücü." "Hayır. Gerçek bu." Kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum. Bu Santiago'nun yargılamak gibi bir niyeti yok ama öyle anlaşılıyor.

Ben sessiz kaldıkça aramızdaki hava değişiyor. Caz müziği çalmadığı sürece iki saatimi sessizlik içinde geçirebilirim. Bu zor bir sınır.

Boğazını temizler. "Söylediklerim yanlış anlaşıldıysa özür dilerim. Sizi aşağılamaya çalışmıyordum."

"Sorun değil."

"Uh-oh."

Koltuğumda kayarak ona doğru dönüyorum. "Ne?"

"'İyi', iyi olmadığımın şifresidir *ve bunu görmezden gelirseniz, birkaç saat sonra size ne kadar iyi olmadığımı söyleyeceğim ve en başından daha fazlasını istemiş olmayı dileyeceksiniz.*"

Homurdanıyorum. "Ne? Böyle gizli bilgileri sana kim söyledi?"

"Ben bir kız kardeşle büyüdüm. Ergenlik çağıma geldiğimde bana temel bilgileri o öğretti."

"Tamam, yorumun beni biraz rahatsız etti-"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam, çok. Ama bu senin hatan değil. Sadece bana başkalarının deneyimlediği ve benim kaçırdığım her şeyi hatırlatıyor. Benim büyüdüğüm şekilde büyümek, arzulanan çok şey bıraktı."

"Özür dilerim. Seyahat etmediğin için sana kendini kötü hissettirmek istememiştim. Özellikle de içinde bulunduğun durumdan dolayı."

"Sorun yok. Önemli bir şey değil." Gülümsedim.

Alt dudağını seksi olmak için değil ama bir cam termometreyi kıracak kadar sıcak bir şekilde ısırıyor. "Peki... Çalışmak dışında boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlanırdınız?"

Harika. O kibar olmaya çalışıyor ve ben burada onu arzuluyorum. "Nakış işlemek dışında mı? Yani, zaten pek boş vaktim yok."

"Bana bundan biraz daha bahset o zaman."

Şaşkınlıkla sandalyemde geriye yaslandım ve bir aptal gibi başımı koltuk başlığına vurdum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle, bu tür bir hobiye nasıl başladın?" "Eskiden

bazı öfke sorunlarım vardı."

"Buna inanmak çok zor." Yüzünü asmamaya çalışıyor ama yine de gülüyor.

"Bu doğru." Vurgulamak için koluna yumruk

atıyorum. O sadece daha çok gülüyor.

"Sosyal hizmet uzmanım bir olaydan sonra bir gün beni hobi mağazasına götürdü." Annemi, evimi ve masumiyetimin son zerresini kaybettiğim günü hatırlayınca ürperiyorum. "Bana mağazadan istediğimi seçebileceğimi söyledi.

ama bunun fiziksel bir şeyden ziyade duygularımı ifade etmek için bir çıkış noktası olacağını kabul etmek zorunda kaldım."

"Peki bunu seçmenize ne sebep oldu?"

"Bir şey bıçaklamamın yardımcı olacağını düşündü. İğne güvenli bir seçenek gibi görünüyordu."

Santiago'nun kahkahası arabanın tavanında yankılanıyor. "Bu kadar bastırılmış saldırganlığın olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Gençken dünyaya oldukça kızgındım."

Gülümsemesi düştü. "Özür dilerim."

"Olma. Olan oldu."

"Bunu neden
yapıyorsun?" "Neyi
yapıyorum?"

"Her şey yolundaymış gibi mi görünsün?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü öyle. Geçmişi değiştirmek için hiçbir şey yapamam, o halde neden beni rahatsız etmesine izin vermeye devam edeyim?"

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar yola veriyor. Monza'ya doğru virajlı yollardan ilerlerken göl kenarındaki kasaba gözden kayboluyor.

"Bu işte iyi misin?" Sessizliği o bozuyor. "Nakış
mı?"

"Evet."

"Gösteriş meraklısı biri değilim ama şu anda kendi yaptığım parçalardan birini giyiyorum." İşlemeli tişörtümü gösteriyorum. Basit bir cepli tişört, cebin üzerinde bir demet çok renkli zarif çiçek tasarlanmış. Tasarlaması tam bir kâbustu ama yapması bu kadar zor olduğu için onu daha da çok seviyorum.

"Vay canına. Onu satın aldığını sanıyordum."

Gülümsememi saklayarak başımı sallıyorum. "Hayır. Ben böyle parçalar tasarlamayı seviyorum."

"Bunları halka satmayı hiç düşündünüz mü?"

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz. Kendi Etsy mağazamı açmak için ne zamanım ne de param oldu."

"İlgilenir miydiniz? Tabii zamanınız varsa?"

Durup düşünüyorum. Tasarımlar düşünmek, yıllar boyunca kendimi aşırı çalıştırırken ihmal ettiğim yaratıcı yönümü besliyor. Yarattıklarımı kumaş üzerine çizerken ve onları hayata geçirirken duyduğum heyecanı seviyorum. Sürecin verdiği huzur ve parça tamamlandığında hissettiğim başarı duygusu da bir başka bonus.

Hepsini seviyorum. Başından sonuna kadar.

"Yani, sınırsız paramın olduğu ve çok çalışmak zorunda olmadığım mükemmel bir dünyada, elbette. Ancak dünya kusursuz olmaktan çok uzak, bu yüzden beni destekleyeceğini bildiğim şeylere bağlı kalacağım."

"Hobine daha fazla zaman ayırmayı düşünmelisin."

"Neden?"

"Çünkü bir şeyi şu anda olduğu gibi gülümseyecek kadar seviyorsanız, çok geç olmadan onun peşinden gitmelisiniz."

Bir elimi dudaklarıma bastırıyorum. "Zamanım yok."

"Ve yapmamak için nedenler bulmaya devam edersen asla yapamayacaksın."

Vay be. Burada Santiago'yu konfor alanının dışına itiyorum, ancak o da aynısını yapıyor. Santiago çok sevdiğim desenler gibi kendini tenime işliyor ve ben bu konuda ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

SANTIAGO

I Monza pistinde ailemi ziyaret etmeyi kabul ettiğim için pişmanım. Como Gölü'nden yola çıktıktan sonra arabamdan inmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Vale çalışanları bana fazla seçenek bırakmadılar.

arkadan bavullarımızı alıyorlar. Temiz havadan derin bir nefes alırken kasketimi yüzüme doğru çekiyorum.

Chloe yüzünde kocaman bir sırıtışla arabadan iniyor ve merakla otelimize bakıyor. "Aman Tanrım. Şuraya baksana! Senin evinden bile daha havalı ve sen bir kalede yaşıyorsun!"

Bandini ekibiyle burada kaldığımda bu eski otelin detaylarını hiç fark etmemiştim. Chloe gözlükleriyle baktığımda mimarisini ve klasik tasarımını takdir ediyorum.

Binaya göz kırpıyor. "Vay canına. Bana Biltmore Malikanesi'ni hatırlattı."

"Ne?"

İçini çeker. "Oh, boş ver. Bazen Amerika'dan gelmediğini unutuyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bir şey gözüme çarpıyor. Bir seyirci telefonunu çıkarıp fotoğrafımızı çekiyor. Onlara mahremiyetten yoksun oldukları için seslenmek istiyorum ama Chloe beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Sence perili mi?" Göğsümü dürtüyor.

İlgiyle bakanlara aldırmadan titrek bir nefes veriyorum. "Hayır. En azından öyle olmadığını umuyorum. Bir kalabalık oluşmadan önce kontrol etsek iyi olur."

Chloe girişi tarıyor, gözleri lobinin yanında toplanmış hayranlarının üzerinde duruyor. "Bilirsiniz, ünlü olduğunuzu öğrenmek bir şeydir, ama bunu ilk elden deneyimlemek bambaşka bir şeydir."

"Bu bir şey değil," diye mırıldanıyorum onu konsiyerj masasına yönlendirirken. "Senin videonu çekiyorlar! Bu çok ürkütücü."

Bacağımı örten kot pantolon için şükrediyorum. Hayranlarımın bakışları beni hiç iyi hissettirmiyor ama bu kadar ortadayken elimden de bir şey gelmiyor. "Görmezden gel. Hafta sonuna kadar onlara alışırsın."

"İlk etapta buna alışmak isteyip istemediğimi bilmiyorum." Dudaklarını büzüyor.

Çalışan bizi içeri aldı, bakışları bana odaklanmıştı. Ben uzanıp teşekkür ederek titreyen ellerinden almadan önce anahtar kartımızı iki kez düşürdü.

İnsanların bakışları ensemi ısıttıkça tenim kaşınıyor. "Gidelim," diye homurdanıyorum, Chloe'nin dikkatini gözünü diktiği süslü bir tablodan uzaklaştırarak. Kıpır kıpır ellerimle bavullarımızı tutup asansöre doğru ilerliyorum.

Bekleyen bir arabaya giriyoruz. Kapılar kapandı ve ben nefes verdim. "İyi misin?" Chloe başını bana doğru eğdi.

"Sadece odama gidip rahatlamak istiyorum."

"Tamam." Spor ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor.

Araba yavaş yavaş yükselmeye başladığında rakamlar da yavaş yavaş değişiyor. Parmaklarımı metal gidona vuruyorum.

"İptal etmek istiyor musunuz? Şimdi geri dönüp eve gitmek için çok geç değil."

Ev. Onun ağzından çıkan böyle bir kelime, hoş bir gerginlikle derimin ısınmasına neden olmamalı, ama oluyor. İçimden bir ses Chloe'yi eve götürmek istiyor. Burası dışında herhangi bir yere.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hayranların çektiği fotoğraflara bakılırsa, bir saat içinde herkesin burada olduğumu öğreneceğinden eminim. Eğer kaçarsam, korkak gibi görüneceğim."

"Ya da mahremiyetine önem veren biri." Omuz silkiyor.

Jesti çok tatlı ama istesem de bu kaderden kaçamazdım.

Asansör durdu ve kapılar süitimize açıldı.

"Vay anasını." Chloe arabadan çıkarken ağzı bir karış açık kaldı ve çantalarımızı içeri taşımak için beni geride bıraktı.

Başımızın üzerindeki avizeden yansıyan ışıklar geniş mekânı aydınlatıyor. Chloe elini süet bir kanepenin üzerinde gezdiriyor. Her şeyi incelerken yüzünde beliren hayranlık ifadesinin tadını çıkarıyorum.

"Bu hafta sonunun daha iyi olmasının tek yolu, bana bu odada bedava şampanya ve çikolata olduğunu söylemen." Kendini kanepeye atar.

Onun tepkisi bana Formula 1'in lüks hayatını ilk kez deneyimlediğim zamanı hatırlattı. Her şeyin lüksü içinde kaybolmuştum ve bunların ne kadar kolay elimden alınabileceğini fark etmemiştim.

Bu fikre kaşlarımı çattım. Ne yazık ki öyleydi. Psikolojik yara, vücudumdan bacağıma doğru yayılan bir ağrıyla somut bir şeye dönüşüyor. Chloe'nin önünde bir daha hayali bir ağrı olursa, yemin ederim kendimi kaybederim. Bir kez olması özgüvenime yeterince darbe indirdi. Bir günde iki kez olursa felaket olur.

Derin bir nefes alarak odanın diğer ucundaki kapıya doğru dönüyorum. Tökezlememek için kendimi zor tutuyorum. "Rahatınıza bakın. Ben biraz kestireceğim."

"Ah, tabii." Gülümsemesi düştü. "Sessiz kalacağım ve sarayı keşfedeceğim. Yani *mekânı*." Kendi kendine gülüyor.

Bacağıma bir acı daha saplanıyor. *Lanet olsun*. Kapı tokmağını kavradım ve kapıyı açtım. Arkama bakmadan odaya girip kendimi Chloe'nin yardımından uzak tutuyorum.

Artık beni zayıf görmesine izin vermeyi reddediyorum. Hâlâ normal bir erkek gibi işlev göremeyen, mücadele eden bir sakatsam beni nasıl isteyebilir ki? İstediğim son şey beni daha aşağı bir şey olarak görmesi.

Karanlık düşünceler kendime hakim olmamı engelliyor ve bu hafta sonunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Ama hayatımdaki her şey gibi, hızlı kararlarım da ciddi sonuçlara yol açıyor.

Hayalet ağrıyla kendi başıma başa çıkmaya çalışıyorum. Aynam olmadan, egzersizlerin ve akıl oyunlarının işe yaraması normalden yirmi dakika daha uzun sürüyor. Ve Chloe'nin yokluğunda, acı azalırken daha rahat nefes almak için mücadele ediyorum. Bu sabah yaptığı gibi beni zihnimdeki kendini küçümseme bulutundan çıkarmasını şimdiden özlüyorum.

Bir şey fark ettim. Çekip gitmek için her fırsatı olan bir kadına bağımlı hale geliyorum. Ve lanet olsun, bir süreliğine de olsa kalmasını istiyorum.

Chloe bana bakıyor, ağzı bir balık gibi açık. Çok şirin. Gerçekten sevimli.

Evet, sıçtın. Yaptığı her şeyin çekici olduğunu düşünüyorsun.

"Bana bir yatağı paylaşmak zorunda olduğumuzu mu söylüyorsun?" Gözleri büyük boy şilte ile yüzüm arasında g i d i p g e l i y o r.

"Evet."

"Ve bir oda?"

"Tek yatak durumu genellikle böyle işler. Evet." Sırıtıyorum.

"İkinci bir oda istesem çok mu olur? Zenginsiniz ve her şeyiniz var."

Sessiz kahkahalarla sarsılıyorum. *Zengin* kelimesini o kadar hoşnutsuzlukla söylüyor ki, bu yüzden ona daha çok saygı duyuyorum. "Çünkü bu ailem için hiç de belli olmazdı."

Sessizliğini koruyor ama odayı kontrol ederken gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Bunu zaten bir kez yaptık. En kötü ne olabilir ki?"

"Evet, ilgilenmemiz gereken hasta bir çocuğumuz vardı." Gözleri vücudumda gezinirken kararıyor.

Aptal gibi sırıtıyorum. "Peki ya şimdi?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Hiçbir
şey." "Oh, hadi ama. Yatağını paylaşacağın için
gergin misin?" "Hayır."

"Heyecanlı mısın?"

Alay ediyor. "Kesinlikle
hayır." "O zaman sorun ne?"

"Yatağın büyük bölümünü kaplayan birine benziyorsun."

"Korkunç." Nefesim kesiliyor ve avucumu göğsüme
bastırıyorum.

İçinden homurdanıyor ve bavulundan kıyafetlerini alıyor. "Ben duş alacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yüzüme doğru bir demet çorap fırlattı.

Kahkahalarım, Chloe'nin arkasından kapanan banyo kapısının yumuşak tıkırtısıyla karşılanıyor. Onun yanında uyuma fikri içime bir sıcaklık yayıyor.

Oh, evet. Kesinlikle, kesinlikle boku yedim.

Chloe duştan sonra yatağa girdi. Karanlık yüzünü benden gizliyor ama tereddütlü hareketleri kaşlarımı kaldırmama neden oluyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Yatağın kenarına sarıldığında çarşaflar hışırdıyor.

"Eğer böyle uyuyakalırsan, kendini yerde bulursun."

"Alternatifinden daha iyi."

"Hangisi?"

Yatağın kenarını bırakıp ortasına doğru yaklaşıyor. Elleri karanlıkta bir yastık bariyeri oluşturuyor.

Bu manzara beni tavana kadar kıkırdatıyor. İç

çekiyor.

"İnsanları uyurken izlemekten hoşlandığını bana itiraf ettiğin an bu mu?"

"Hayır!" Kıkırdıyor.

"Gizli bir ayak parmağı fetişi mi?"

"Aman Tanrım. Dur!" Kıkırdamaları daha da

artıyor. "Oh, biliyorum. Horluyorsun!"

Kahkahaları tavanda yankılanırken vücudu sarsılıyor. "Onuncu aşama kucaklayıcı olarak etiketlendim."

İlgim, beni gafil avlayan bir kıskançlık dalgasıyla sönüyor. "Kim tarafından?" Sesimi düz tutmak için tüm gücümle çabalıyorum.

"Brooke. Güya birkaç kez aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığımızda onu uykusunda neredeyse boğuyormuşum. Ona ıslak bir battaniye gibi sarıldığımı söyledi."

"Bunun bir dolandırıcılık olması

mı gerekiyor?" "Bu ve kırmızı

bayrak."

"Konu siz olduğunuzda, beni renk körü olarak kabul edin."

Beni sırıtan iğrenç bir kahkaha attı. "Tepelere doğru kaçman gerekiyordu."

İçimden kontrolsüz ve beklenmedik bir kahkaha yükseliyor. "Öyle olduğunu düşünüyorsan çok tuhafsın."

"Tuhaf olmadığımı iddia etmedim."

Zayıf bir yastık bariyeri girişimini işaret ediyorum. "Sen de inatçısın."

"*İnatçı kelimesinin* daha olumlu eşanlamlısını tercih ederim."

"Tamam, Merriam Webster."

"Bana yatakta başka bir kadın mı diyeceksin? Sen gerçekten en kötü sahte erkek arkadaşsın." Sahte nefes alıyor.

Gırtlaktan bir kahkaha attım. Chloe'yle ilgili bir şey her şeyi hafifletiyor. Daha iyi yapıyor. Daha mutlu. Sırf bir sonraki saçmalığını duymak için onunla dalga geçmeye devam etmek istiyorum.

Aramızdaki her şakada kahkahaları daha da sınırsızlaşıyordu.

Artık ruhumu besleyen tek müziğin gitar çalmak olmadığını fark ediyorum. Chloe'nin kahkahaları en tatlı melodi, hiçbir tel ya da notayla yeniden yaratılamayacak bir ses armonisi. İçimi bir sıcaklıkla dolduruyor, kazamdan sonraki yıllar boyunca büyüyen ve iltihaplanan karanlığı kovuyorlar.

Göğsümde bir ağırlıkla uyandım. *O da neydi?*

Gözlerimi açıyorum, bulanıklığı kırpıştırarak göğsümde bir yığın siyah saç buluyorum.

Tamam. Chloe. Ortak yatak. Başarısız bir yastık bariyeri.

Chloe kendine sarılan biri dediğinde şaka yapmıyormuş. Kendini vücudumun sol tarafına doğru şekillendiriyor. Bacaklarından biri alt yarımın üzerine atılmış, büyüyen ereksiyonuma rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyor. Elini göğsümün üstüne koyuyor ve saçları sırtından aşağıya doğru inerek tenimi gıdıklıyor.

Papatya ve güneş ışığı gibi kokuyor ve ben bu kokuya bağımlı olmaya başladım.

Keşke gitmek zorunda olmasaydım ama beni protezim olmadan görmesine izin veremem. Henüz buna hazır değilim. Birkaç dakikalığına onun varlığının tadını çıkarıyorum. Onunla yakınlaşmak, uzun yıllar onsuz yaşadıktan sonra takdir etmeye başladığım bir şey.

Kendimi altından çektiğimde Chloe kıpırdamıyor bile. Ölü gibi uyuyor ve bunu yaparken de iyi görünüyor.

Uyandığında beni bu pozisyonda bulmasını istemediğimden, bacağımı giyme hareketlerini hızlıca yapıyorum. İşlemin yarısında omzumun üzerinden bakıyorum. Yerime bir yastık koymuştu ve yataktan çıktığıma anında pişman oldum.

Tekrar bacağıma bakıyorum. Bir gün bu parçamı bir başkasıyla paylaşacak kadar rahat hissedeceğim. Ama bugün kesinlikle o gün değil.

SANTIAGO

"Chloe, vlog'um için çekilmeyi sorun etmeyeceğinden emin misin?" Maya avucunda tuttuğu kamerasıyla Chloe'ye bakıyor. Boş yarış pistine adım attığımdan beri
Cildim nemli ve kalbim çok hızlı atıyor.

Bandini çalışanları pit şeridinde çalışıyor. Ekip, Noah'nın önceki antrenman turlarından sonra yedek lastikleri emniyete alıyor ve araç parçalarını kontrol ediyor. Gözlerimi kapatırsam, yarış günündeki sesleri ve kokuları hayal edebiliyorum. Arada sırada bize bakan ekip üyeleri dışında herkes kendi halinde. Bir yarış hafta sonunda pitin enerjik vızıltısını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bunca yıldan sonra uzak bir anıya dönüştü.

"Elbette! Bir yarış ne kadar zor olabilir ki?" Chloe şık Bandini spor arabasını kontrol ediyor.

Yarış mı?!

"Maya'ya karşı mı? Seni kandırmasına izin verme. Araba kullanmayı ekibin yarısından daha iyi biliyor." Noah bir kolunu Maya'nın beline doluyor.

Elimi şortunun arka cebine sokuyorum ve onu yanıma doğru çekiyorum. "Ne zamandan beri bir yarış planlıyorsun?" Kulağına fısıldıyorum.

"Kız kardeşin bu sabah bana mesaj atıp onunla bir vlog çekip çekemeyeceğimi sorduğu için. Çok ikna edici ve hayır demekte zorlandım."

"Birbirinizin numarasını nasıl aldınız-" Burnumun kenarını sıkıp derin bir nefes alıyorum. "Unut gitsin. Bir önemi yok. Araba kullanamazsın."

"Neden?" Şımarık bir şekilde başını sallıyor.

Başka şartlar altında olsa bunu sevimli bulurdum. Şimdi, meydan okuması beni rahatsız ediyor.

"Maya, Chloe araba kullanamaz. Ehliyeti yok," diye anons ediyorum gruba.

"Berbatsın," diye mırıldanıyor Chloe nefesinin altında.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve eğilerek *fısıldıyorum,* "Amacım emmeni sağlamak, ama şimdilik bu kadarı yeterli."

Aldığım tek yanıt kıpkırmızı yanakları oluyor.

"Araba kullanmayı yeni öğrendiğini fark etmemiştim. Başka bir şey yapabiliriz. Özel bir röportaja ne dersin? Eminim hayranlarım senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için çıldırır." Maya'nın gözleri canlandı.

Tabii ki hayır. O plan bir şekilde bundan bile daha kötü.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Noah'nın gülümsemesi tepkimi ölçerken daha da büyüyor.

Şerefsiz. Maya'nın Chloe ile röportaj yapması isteyeceğim son şey. Oyunumuzu riske atabilir ve buna izin veremem. Tamamen bencilce ama Chloe'ye numara yapmaya devam etmek istiyorum. Bu ona etrafımda kalması için bir sebep veriyor.

Ben devreye giriyorum. "Sıcak tur maçına ne dersin? Noah bana karşı. Eminim bu tür bir vlog hayranlarınızın ilgisini Chloe ile röportaj yapmaktan biraz daha fazla çekecektir. Alınma ama." Sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler dudaklarımdan dökülüveriyor.

Maya'nın ağzı açık kalırken Noah gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Yani şaşırtıcı olduğunu anlıyorum ama hadi ama. Kız kardeşimin Chloe ile röportaj yapmasına izin vermem mümkün değil, ama Chloe'nin çeyrek milyon dolarlık bir arabanın direksiyonuna geçmesine de izin vermem.

Maya gergin bir şekilde güler. "Oh, hayır. Bunun için endişelenme. Vlog'u bir kenara bırakıp annem ve babamla erken bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kocanı dövmemden mi korkuyorsun? Yaşlı olduğunu biliyorum ama ona biraz güvenin."

Chloe dudaklarını ayırmış bana bakıyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini öpmek istiyorum ama vazgeçiyorum. Artık bir F1 arabası kullanamıyor olmam, bunun gibi normal bir spor arabayla Noah'ya karşı eski günlerdeki gibi yarışamayacağım anlamına gelmiyor. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca sahip olduğum benzer arabalarla pratik yaptım.

"Eğer beni yenersen, kesinlikle yeteneğimi kaybetmişim demektir." Noah elimi sıkmam için avucunu uzattı.

"İyi olan kazansın." Uzattığı elini tuttum ve sıktım.

"Gidip yedek kameramı ve araba aparatımı almam gerek! Hemen döneceğim!" Maya kendi kendine İspanyolca konuşarak kaçar.

"Ofisten anahtarları alacağım." Noah yürür gider.

Bandini arabaya doğru yürüyorum ve parmağımı kaputun üzerinde gezdiriyorum. Bu tür bir spor arabaya binmeyeli yıllar olmuştu. Her hız sınırını aşmak ve bunu yaparken de iyi görünmek için.

Gaza bastıkça devirlenen motorun mırıltısını hayal ederken gözlerim kapanıyor. Bir pistte boyun kıran hızlarda ilerleme düşüncesi omurgamda tedirginlik yaratıyor. Elim titriyor, kaputun üzerinde kayıyor.

"Beni orada kurtarmak zorunda değildin. Kız kardeşinle bir röportaj yapabilirdim." Chloe elini benimkinin üzerine koydu. Az önceki düşüncelerimin soğukluğunun yerini enerji verici bir his alıyor.

"Ve eski hayranlarına benim hakkımda korkunç hikâyeler uydurma riskini mi alıyorsun? Öfkeyi şimdiden hayal edebiliyorum."

"Bunu sadece belli bir seviyeye kadar yapardım."

"Peki bu hangi seviye?" Kıçımı başlığa dayayıp bacaklarımı açarken sesim kısılıyor. Kalçalarını kavrıyorum ve onu kendime doğru çevirerek önümde sabitliyorum.

"Ah, bilmiyorum." Gökyüzüne bakıyor. "Senin hakkında sadece bir iki iskelet ortaya çıkarabilirim."

"Lütfen, aklınızdan geçenleri bizimle paylaşın. Birlikte geçirdiğimiz birkaç hafta boyunca hangi kirli sırları öğrendiğinizi merak ediyorum."

"Sen bir battaniye domuzusun." Ciğerlerimdeki oksijeni çekip alacak şekilde gülümsüyor. Hay sikeyim. Sanki vücudum onun yanında kendini toparlayamıyor.

"Değilim."

"Öyle. Dün gece neredeyse donarak ölüyordum. Bırakın bedenimi, ayaklarımı bile zar zor ısıtabilecek en küçük köşeyi bana bıraktınız."

Kıkırdıyorum. "Bu, bu sabah neden bana sarıldığını açıklıyor."

Omuz silkiyor. "Seni uyarmaya çalıştım." Gülümsememi gizleyemeyerek başımı sallıyorum.

Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırıyor. "Eh, şimdi burada kusurları listelediğimize göre horluyorsun. Yüksek sesle, ekleyebilirim."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Şimdi anlıyorum ki bunu sadece beni kızdırmak için söylüyorsun."

"İşe yarıyor mu?" Avucunu titreyen göğsüme koyuyor. Elinin sıcaklığı beni ürpertiyor.

Onun dokunuşunu farklı bir ortamda, tercihen etrafta kimse yokken test etmek istiyorum.

"Beni kızdırmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek." "Oh, bazı fikirlerim var-"

"Hazır mısın?" Noah sesleniyor.

Ellerim kalçalarını sıkarken Chloe yüzünü buruşturuyor. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin." Sesi rüzgârda bir fısıltıdan başka bir şey değil.

Gözlerindeki endişeyi silmeyi umarak başımı sallıyorum. "Ben bunun için doğmuşum."

"Ben Noah'ın arabasına gidiyorum. Chloe, eğer pit alanında kalmak istersen, işimiz çabuk bitecek!" Maya arabamdaki kamerayı kurmaya odaklanıyor.

"Bekle, onunla mı gidiyorsun?" Chloe'nin gözleri Maya ve Noah arasında gidip geliyor.

"Tabii ki! Çok eğlenceli." Kız kardeşim gülümsüyor.

"Oh." Chloe parlak gözlerle bana bakıyor ve göğsümdeki bir şeyin bir bobin gibi gerilmesine neden oluyor. "Seninle gelebilir miyim? Sakıncası yoksa tabii?"

"Elbette."

Ancak arabaya oturduğumda her şeyden çok emin değilim. Taze deri kokusu çarpan kalbimi sakinleştirmek için çok az şey yapıyor ve midem motorun çalışma sesiyle çalkalanıyor. Chloe kendini koruyucu bir kemere bağlamadan önce kaskını takıyor.

Direksiyona bakıyorum, ellerimin titremesini engellemek için yumruğum deriyi sıkıyor. Düşünceler kafamı kurcalarken nefeslerim sığlaşıyor.

Ya kontrolü kaybedersem?

Ya kaza yaparsam ve bu sırada Chloe'yi yaralarsam? Ya ben-

"Bahse girmeye ne dersin?" Chloe sıkılı elimi tutuyor ve parmaklarımı teker teker direksiyondan kurtarıyor. Ellerimizi birleştiriyor, benimkini rehin tutuyor.

İçimde biriken ve kemiklerimin derinliklerine yerleşen panik yerine onun dokunuşuna odaklanıyorum. "Bahis mi?" Mırıldanıyorum.

"Bir iddia. Bahse girerim Noah seni yener."

"Bana karşı bahis mi oynuyorsun?" Bu kadının cüreti. Onu işkence ve bedava alkolle dolu bir hafta sonuna davet ettiğimi düşünmek.

"Tabii ki. Noah son şampiyon ve hepsi bu." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Kayınbiraderime kaybedersem ne kazanacaksın?" "Hmm. Eğer kazanırsam, sana oral seks yaparım."

Aldığım nefes öksürüğe dönüşüyor. "Ne?" Belki de sadece bu ödül için bile kaybetmeye değer. Ama Noah günlerce kına yakardı ve herhangi bir oral seksin bu tür bir eziyete değeceğinden emin değilim.

"Beni iyi duydun mu yoksa kanın beyninden aletine doğru yer değiştirmesinden dolayı sersemledin mi?"

Bu kızda beni sürekli derin kahkahalar attıran şey ne?

Elimi sıktı. "Yani, bu bir evet mi?" "Elbette, Chloe."

"Peki sen ne istiyorsun? Eğer kazanırsan?"

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek istiyorum. "Kazandığımda, ne zaman istersem seninle birlikte olabilirim."

"Ne zaman?" Hırıltılı bir sesle.

"Ne zaman istersem. Hangi şekilde istersem. Ne dersin? Hadi *bahse* girelim."

"Anlaştık." Zaten kenetlenmiş olan ellerimizi aşağı yukarı sallıyor.

Endişelerimi bir kenara itiyorum çünkü yeni bir hedefim var. Noah'ı yenmek yeterli değildi. Noah'yı yenerken Chloe'yle bir ilişki yakalamak tenimde farklı bir heyecan uyandırıyor. Adrenalinimi beslemesine izin verdiğim bir heyecan.

Bu tıpkı diğer arabalarınızı sürmek gibidir. Bu hareketleri bacağınızla daha önce de yapmıştınız.

Noah ve ben damalı çizgiye doğru sürüyoruz.

Kız kardeşim camını indiriyor ve yolcu koltuğundan el sallıyor. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyor ve gösterge panelimizdeki kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyor. "Kamera çekim yapıyor. On tur sonunda bitiş çizgisini geçen ilk kişi kazanır."

"İyi şanslar," diye sesleniyor Noah.

"Dikiz aynamda görüşürüz." Motoru bir kez devirip gürültünün içime işlemesine izin veriyorum. Kendime olan güvenim arttıkça etrafımdaki enerji çatırdıyor.

Ve Maya'nın geri sayımının sonunda, Chloe yanımda çığlık atarken yarış pistinden aşağı fırlıyorum. Noah ve ben yan yana koşarken lastikler protesto için gıcırdıyor.

kaldırım boyunca yan yana. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve ellerim adrenalinin etkisiyle titriyor.

"Aman Tanrım, bu hayatımda yaptığım en aptalca şey!" Chloe haykırıyor.

"Oh, Chloe. Eğer bu en aptalcasıysa, belli ki yaşamıyorsun." Ona bakıp gülümsüyorum.

O her zaman güzeldi. Ama ben şeytanlarımla savaşırken yanımda olması? Kıyaslanamayacak bir bakış.

"Lanet yola odaklan!"

"Kafam karıştı. Yavaş gitmemi mi bekliyordun?" Gaza basıyorum, Noah'nın arabasını hızla geçip önünü kesiyorum. Ayağımı frene basıyorum ve lastiklerden dumanlar yükseliyor.

"Oh, Tanrım. Sana yeterince dua etmediğim için üzgünüm ama şimdi en iyi zaman. Lütfen ölmeme izin verme." Avuçlarını birbirine bastırıyor.

Kıkırdıyorum, pistin kıvrımlarına ve düzlüklerine uyacak şekilde vites değiştiriyorum. "Sadece dilim seni unutulana kadar becerdiğinde öleceksin. Söz veriyorum."

"Kameradayız!" Chloe kız kardeşimin vlog ekipmanına el sallıyor. "Merak etme. Kız kardeşimin videolarını düzenleyen biri var." "Bu nasıl iyi bir bahane olabilir?"

Gülüyorum, onu görmezden geliyorum.

Noah bir sonraki düzlükte arabamı hızla geçerek beni onu alt etmeye zorluyor. Bir ileri bir geri, yarışın ikinci turunda birincilik için mücadele ediyoruz. Arabayı limitlerine kadar zorlarken vücudumdaki her kas geriliyor.

Yüksek hızlarda kaza yapma endişesi bir yana, kendimi sorgulayacak zamanım bile yok.

"Senden nefret ediyorum!" Ani bir dönüş yaptığımda Chloe tekrar çığlık atıyor, arabanın tekerlekleri boyun eğerek kilitleniyor. Arkamızda başka bir duman bulutu bırakarak sürükleniyoruz.

İçimden kahkahalar patlıyor. "Benimle iyi eğlenceler."

"Bu lanet yarışı kaybettiğinde eğleneceğim!" diye bağırıyor. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bu bir gerçek."

"Sevimli küçük Chloe benimle alay ediyor." Gaza basıp Noah'ı bir kez daha geçerken onu ikinci sıraya itiyorum.

Gülümsemesini saklamayı başaramayarak başka tarafa bakıyor. İlginç. Kendini eğlendiriyor. Küçük suçlu her şeye rağmen oldukça iyi bir taklitçi.

Birkaç tur sonra Chloe'nin ciyaklamaları korkudan keyfe dönüşüyor. Onun tepkileri beni kaldırımlarda drift yapmaya zorluyor ve arabayı yeni

bir

Kırılma noktası.

Birdenbire eğlendiğimi fark ettim. Uzun zamandır ilk defa araba kullanırken eğleniyorum. O kadar iyi vakit geçiriyorum ki, saatte neredeyse yüz yetmiş mil hıza ulaşmaktan kaçınmıyorum. Bir F1 yarış arabasına bindiğimden beri bu kadar hızlı gitmemiştim.

Gerçek anlaşma sarhoş edici hissettiriyor. Hız ve adrenaline ne kadar takıntılı olduğumu unutmuşum. Kalbim göğsümde hızla atarken, damarlarıma bir heyecan iğnesi vurulmuş gibi. Kazamdan bu yana bu hissin yerine koymak için yaptığım her şey sadece ucuz bir taklit. Onu seviyorum. Özlüyorum. Ve kesinlikle daha fazlasını istiyorum.

Bugün yarışmak ihtiyacımı azaltmadı, yeni bir ihtiyaç yarattı. Bitiş çizgisini yüzümde kocaman bir sırıtışla geçtim.

"Sen kazandın!" Kollarını havaya kaldırır ve güler.

"İşte bu!" Arabayı durdururken sırıtarak avucumu direksiyona vuruyorum.

Kaskını çıkarırken gülüyor. Koyu renk saçları dalgalı ve dağınık tellerden oluşuyor.

Bir parçasını çekiştiriyorum. "Benden şüphe etmemeliydin." "Hiç etmedim."

"O zaman neden en başta bahse girdiniz?"

"Çünkü istediğiniz bir şeyi kazanmaya odaklanmışken nasıl endişeli olmaya odaklanabilirsiniz ki?"

Dudaklarına odaklandığımda bakışlarım kararıyor. "Bugün bir yarıştan daha fazlasını kazandım." Göz kırpıyor. "Ve bunu sakın unutma."

Bu kızdan hoşlandığımı zaten bilmiyor olsaydım, bugün anlaşmayı mühürlemiş olurdum.

CHLOE

"Günaydın." Odadan çıkarken Santiago'nun sert sesi beni selamlıyor. Otel odasındaki kanepeye oturmuş, üstsüz bir şekilde iPad'inde bir şeyler okuyor.

Nasıl oluyor da hep benden önce uyanıyor?

Vücudunun üst kısmını tarıyorum, gözlerim karnındaki kas çıkıntılarına takılıyor. Aman Tanrım. Şimdiye kadar gerçekten dergi kapağına aitmiş gibi görünen bir adamla hiç tanışmamıştım. Öksürüyorum, incelememden kurtuluyorum. "Gömleğin bir yerde mi kayboldu?"

Kıkırdıyor. "Ben biriyle yatmam."

"Her zaman bir tane ile uyanabilirsin."

Gülümsemesi genişliyor. "Ve beni kontrol ederken yüzündeki ifadeyi özledin mi? Beni nasıl bir adam olarak görüyorsun?"

"Cevabımı duymak istediğine emin misin?"

Gülüyor. "Belki de duymasam daha iyi."

"İyi seçim." Sırıtıyorum.

"Bir sürprizim var."

Gülümsemem kayboldu.

"Hayır." "Beni dinle."

"Ben sürpriz yapmam. Asla."

"Peki ya alışveriş içeriyorsa?" "*Özellikle alışveriş içeriyorsa.*"

Gülmeye cesaret eder. "Özür dilerim o zaman. Gerçekten üzgünüm. Ama kız kardeşim ve annem bu akşamki gala için seni elbise alışverişine götürmek istiyorlar."

"*Ugh*." Kendimi dramatik bir şekilde kanepeye atıyorum. Bacaklarım onun kalçalarının üzerine düşüyor ve o da onları kucağına sabitliyor.

"Onları plandan vazgeçirmeye çalıştım ama bu konuda oldukça kararlılar." "Beni ikinci günde kurtların önüne atıyorsun!"

"Üstesinden gelebileceğini düşünmesem senden bunu istemezdim." "Doğru. Dur tahmin edeyim. Sen gelmiyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Eğer istersen yapabilirim. Onlarla hiç alışverişe çıkmıyorum ve seninle baş başa vakit geçirecekleri için heyecanlı görünüyorlar."

"Bu bir felaketin başlangıcı. Bir saat ya da daha kısa sürede hilemizi anlayacaklar."

Santiago kendini beğenmiş sırıtışını gizlemeye çalışarak başını sallar. "Hayır. Sana ve alışverişe odaklanmış olacaklar ve yanlış bir şey fark etmeyeceklerdir."

"Ailenin önünde senin hakkında uydurduğum her şey senin kendi hatan."

"Senden daha azını beklemezdim. Ne kadar çirkin, o kadar iyi."

"Oh, planlıyorum. Fırfırlı banyo bombalarını gizlice nasıl sevdiğinle başlayacağım." Sırıttım.

"Eğer sorarlarsa, lütfen sadece lavanta veya narenciye kokulu olanları tavsiye edin. Başka her şey cildimi kaşındırıyor."

Huysuz versiyonu tolere edilebilir olsa da, şaka yapan Santiago oldukça bağımlılık yapıyor. O kadar güzel zehirli ki, bu deneyimden aşırı doz almaktan çekinmezdim.

Adını telaffuz edemediğim lüks bir mağazada yürürken elimde bir kadeh şampanya, kendimi en büyük sahtekâr gibi hissediyorum. Aşınmış spor ayakkabılarım mermer zemin üzerinde her hareket ettiğimde gıcırdıyor.

Kendisine Daniela dememi isteyen Santiago'nun annesiyle mağazalar arasında gidip geldik. Bütün sabahı oğluyla ilgili komik hikâyeler anlatarak geçirdi, Maya ise bir aşk programındaki yarışmacı gibi Santiago'dan bahsetti. Sanki Santiago'nun dürüst bir adam olduğuna beni ikna edecek birine ihtiyacım varmış gibi. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve bu yakın zamanda unutacağım bir şey değil.

"Buna ne dersin?" Maya bana ipeksi bir elbise uzattı. Kumaşı yumuşacık ve sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Fiyat etiketine bir göz attım ve neredeyse felç geçiriyordum. Bu elbise benim bir aylık kiramdan daha değerli.

"Beğenmedin mi?" Maya'nın gülümsemesi düşer.

Neden bu kadar harika ve nazik olmak zorunda? Kapıdan çıkıp gitmesini ve bir daha arkasına bakmamasını kolaylaştıracak bir k u s u r u olamaz mı?

Kekeliyorum. "Uhm...hayır. Muhteşem görünüyor, beni yanlış anlama ama..."

"Sorun fiyat mı? Merak etme. Santiago otelden ayrılmadan önce bana Amex'ini verdi."

"Ne yaptı?" Midem sıkı bir düğüm haline gelirken *Pretty Woman'ın* ilk satırları kafamda patlıyor.

"Senin için en güzel elbiseyi seçmemi, aksi takdirde bu geceki galaya katılmayacağını söyledi. Ben de bunu bir meydan okuma olarak algıladım."

"Bu çok... tatlı," diye boğuluyorum.

"Oğlumun daha önce birine bu kadar aşık olduğunu gördüğümü sanmıyorum." Santiago'nun annesi bana göz kırpıyor. Kahverengi gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir hafiflik var.

Ya biz bu ilişkiyi taklit etme konusunda harikayız ya da herkes Santiago'nun gerçekten mutlu olduğuna umutsuzca inanmak istiyor.

"Oh." Toparlayabildiğim tek şey bu. Adam elbisemin parasını ödemeyi teklif etti ve benim tek söyleyebildiğim *oh.* Onun yanında son derece tehlikeli bir bölgeye kayıyorum. Dikkatli olmazsa bir kızın boğulabileceği türden tehlikeli sular.

Vitrinin önündeki mankenin üzerindeki bir elbise gözüme çarpıyor. Siyah kumaş spot ışıklarının altında parlıyor ve binlerce kristali hareket ediyormuş gibi gösteriyor. Uzun kollar açık sırtın ciddiyetini dengeliyor. Daha önce bu kadar çarpıcı bir kıyafet gördüğümü sanmıyorum. Sanki tasarımcı gece yarısı ışıltılı okyanustan yansıyan ay ışığı illüzyonunu yakalamış gibi.

"Ah, şu gözlerinin ışıldamasına bak!" Maya bize yardım eden çalışana sesleniyor. "O elbiseye ihtiyacımız var, lütfen."

"Ne? Senin seçtiğini beğendim!" Sözlerimde tökezledim. "Ama bunu *seviyorsun.*" Maya kaşlarını sallıyor.

Elbisenin vitrinde nasıl durduğuna bakılırsa, titreyen elimde tuttuğumdan çok daha pahalı olmalı. Satın almak beni hasta ediyor

Başkasının parasıyla böyle bir şey. Üzerinde fiyat etiketi bile görmüyorum, bu da tek bir anlama geliyor.

"Hayır demekle uğraşmayın. Kızım bir şeyi kafasına koyduysa, ne olursa olsun, istediğini elde eder," diyor Santiago'nun annesi.

Maya seçtiği elbiseyi ellerimden aldı. Beni nazikçe bir giyinme odasına itiyor ve mağaza görevlisi siyah elbiseyi bana uzatıyor.

Bununla dükkândan çıkamam. Geçen ay kiramı zar zor karşılayabiliyorken kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Telefonumu çıkardım ve Santiago'ya mesaj attım.

Ben: Lütfen kız kardeşine bana güzel bir elbise almazsa galaya gitmeyeceğini söylemediğini söyle.

Santiago: Beşinci savunmamı yapabilir miyim?

Ben: Amerikalı olmadığınıza ve Anayasa'ya uymadığınıza göre, cevabım hayır!

Ben: Cidden. Bu kadar pahalı bir şeyi ödemene izin veremem. Kardeşine söyle beni Zara'ya ya da bütçeme daha uygun bir yere götürsün.

Santiago: Ama ondan korkuyorum. Neden ona söylemiyorsun, çünkü buna en başta karşı çıkan sensin?

Ben: Kız kardeşinden mi korkuyorsun? Keşke seni telefonda boğabilseydim.

Santiago: Bu senin sapkınlığın mı? Gerçekten çok şaşırtıcısın.

Homurdanıyorum.

Santiago: Ve evet, kız kardeşimden korkuyorum. Küçük olabilir ama kavgacıdır. Ben olsam ona bulaşmazdım. Bir kere denedim, o da

Gecenin bir yarısı intikam için kafamı kazıttı.

Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın.

Santiago: *Çileden çıkarmak* yerine *en nazik* ifadesini kullanırsanız kendinize bir iltifat bulursunuz. Bir de benimle dene. Böyle şeyler pratik gerektirir.

Ofladım. Telefonum bip sesi çıkararak parmaklarımın yazmasını engelliyor.

Santiago: Bir hediyeyi kabul etmek seni gerçekten öldürüyorsa bana her zaman geri ödeyebilirsin.

Böyle bir elbiseyi alabilmemin tek yolu, kafamda beyaz saçların filizlenmeye başladığı güne kadar çalışmam.

Santiago: Ama yapmamanı tercih ederim. Bu işin eğlencesini kaçırır. Bırak da bir kez olsun başkası seninle ilgilensin.

Bırak da bir kez olsun başkası seninle ilgilensin. Onun basit sözlerinde göğsümü geren bir şey var. Bana karşı bu kadar dürüstken onu tam olarak reddedemem.

Ben: Teşekkür ederim.

Başka bir şey düşünemiyorum ve benden bunu beklediğinden de şüpheliyim. Sadece onun sözleri bile beynimi sabah için etkisiz hale getirdi.

"Orada her şey yolunda mı?" Santiago'nun annesi sesleniyor. "Mükemmel!" Taklit edebildiğim en güzel sesle teklif ediyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yeni elbisemi ve ona uygun ayakkabılarımı giyiyorum. Kumaş vücuduma yapışıyor, sahip olduğumu bilmediğim kıvrımları ortaya çıkarıyor. Ayaklarım kendi kendine dönüyor ve malzeme etrafımda dönüyor. Kristaller duvarlardan bir renk tayfı yansıtıyor.

"Vay be." Bir fotoğrafımı çekip Brooke'a gönderiyorum.

"Bakalım!" Maya bağırıyor.

Topuklu ayakkabılarımla küçük bir dönüş yaparak kabinden çıkıyorum.

Maya alkışlar. "İşte bu! Santiago seni gördüğünde *ölecek.*"

Maya'nın beni ikna etmek için çok uğraşmasına gerek yok. Kırmızı halıda yürüyecek en klas kız olmayabilirim ama rolümü oynarım.

Performansımızın gün geçtikçe daha gerçek hale gelmesine karşı dikkatli olmalıyım. Zihinsel canavarı beslemek yerine şampanyamın kalanını yudumluyor ve Daniela ve Maya ile geçirdiğim günün tadını çıkarıyorum.

Bu şimdiye kadar aile bağlarına en yakın olduğum şey ve gözlerime taze yaşlar getiriyor. Ve bunlar tam olarak mutlu türden değil. İtalya'ya ailemi bulmak için geldim ama tek yaptığım kendimi başkasının ailesinin içine atmak oldu.

En kötüsü de daha fazlasını istiyor olmam. Santiago'nun ailesiyle daha fazla deneyim yaşamak için can atmamalıyım ama dayanamıyorum. Yıllardır benim diyebileceğim bir aileden mahrum bırakıldım. Ve açlıktan ölmek üzere olan kalbim, zehir bile olsa, bulabildiği her türlü sevgiyi emecek.

Maya ile çatı katı süitinde geçirdiğimiz spa gününün ardından otel odamıza giriyorum. Galadaki gecemizden önce manikür, pedikür ve özel bir makyaj sanatçısı ile beni zengin ve lüks hayata davet etti. Karanlık tarafa katılmanın şampanya ve şarküteri tabağı içmek anlamına geldiğini hiç bilmiyordum ama artık bunu denediğime göre, oyun öncesine bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım.

"Santiago?" Seslendim.

Cevap gelmeyince büyük otel odasını aramaya başladım. Yatak odamızın kapı kolunu deniyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. "Santiago?" Kapıya vuruyorum.

"Bana bir dakika ver," diye mırıldanıyor sesi.

Kahretsin, daha fazla hayalet ağrısı mı çekiyor? Kulağımı kapıya dayıyorum. Yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Kapıya tekrar vuruyorum. "İyi misin?"

"*İyi olmaktan ne anlıyorsun?*"

"Kıçını kurtarmak için bu kapıyı kırmam mı gerekiyor?"

"Hayır ama beni kendimden kurtarmana ihtiyacım olabilir çünkü bu gece gitmemin hiçbir yolu yok."

"Ha?"

Kapı açıldı ve ben onun odasına yuvarlandım. Elleri beni sabitlemek için dışarı fırladı.

Gözlerim smokininden gözlerine kayıyor. Kahretsin, elbisenin içini en iyi şekilde dolduruyor. Saçları geriye taranmış ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş, muhteşem görünüyor.

Yüzüne yapışmış çatık kaşlar dışında görünüşüyle ilgili her şeyi seviyorum. "Sorun nedir?"

"Bunu yapabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum," diye mırıldanarak benden uzaklaştı.

"Galaya gitmek mi?"

"Bir gala, daha önceki iş arkadaşlarımı görmek ve bana çok fazla soru soran insanlarla röportaj yapmak. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Yatağının kenarındaki sandalyeye oturuyor. Başını ellerinin arasına alırken gözleri bakışlarımdan kaçıyor.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Bana bakıyor, gözlerinde nefret ettiğim bir karanlık var. Gözleri vücudumda gezinip her ayrıntıyı incelerken nefesim boğazımda bir yerde düğümleniyor. Onun dikkatini çekmek bana kendimi ne kadar iyi hissettirse de, gerçekte nasıl hissettiğine dair bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor.

Birkaç derin nefes alırken göğsü kabarıyor. "Lanet olsun. Ne kadar güzel göründüğün hakkında yorum yapmam gerekirken burada çıldırıyorum."

Değerlendirmesini durdurarak karşısındaki koltuğa oturdum. "Eh, bana iltifat etmek için bütün gece vaktin var. Kayınbiraderini onurlandırmak için düzenlenen galaya katılmalısın. Ayrıca çoktan giyinip kuşanmışsın. Böyle görünürken seni dünyadan saklamak gerçekten insanlığa karşı işlenmiş bir suç olurdu."

Gülüyor ama sesi boş ve ona hiç benzemiyor.

Dizine dokunuyorum. "Ama korkman normal. Senin yerinde olsaydım ben de korkardım."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ailen için büyük ve korkutucu bir fedakarlık yapıyorsun." "Ya artık gitmek istemezsem?"

"Eğer istemiyorsan, o zaman gitmeyiz." Omuz silkiyorum. "Dışarıdan yemek sipariş eder ve kendimizden geçene kadar televizyon izleriz."

Dudağı seğiriyor. "Hazırlanmak için onca zaman harcadıktan sonra, kaçıp gitmek senin için sorun olmaz mı?"

"Kesinlikle. Sosyal medya sayfam için bir fotoğrafımı çektiğin sürece bizi eşit sayacağım. Daha önce hiç böyle giyinmemiştim, ya fotoğraf çekersin ya da böyle bir şey olmaz." Sırıtıyorum.

"Hiç mi? Peki ya balo?"

Geri çekildim ve ellerime baktım. "Oh, gidemedim."

"Neden gidemedin?"

"Çünkü koruyucu annemin elbise alacak parası yoktu. Zaten bizim gibi çocukların bu tür şeylere gitmesi pek yaygın değildi. Ama sorun değil çünkü balo kraliçesi olmayı falan planlamıyordum."

Kaşlarını çatarken alnında kırışıklıklar beliriyor.

"Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"

"Seni rahatsız etmiyormuş gibi davran. Bu beni çok rahatsız ediyor ve bu benim balom bile değildi."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Kızmamı mı?"

"Açıkçası, evet."

"Zamanı geri alamam ve almak da istemiyorum." Yapmak istediğim son şey hayatımın o yıllarını yeniden yaşamak.

"Haklısın. Uzun zamandır ilk kez ben de zamanı geri almak istemiyorum." Ellerinden başını kaldırıp bana karışık duygularla dolu bir bakış fırlatıyor.

"Neden?"

"Çünkü geçmişe odaklanarak kendimi öldürmek yerine bugünü yaşamak istememi sağlıyorsun."

Göğsüm rahatsız olacak kadar sıkışıyor. Dünyada hiçbir şey beni Santiago Alatorre'ye karşı gerçek duygular beslemeye hazırlayamaz. Duygular tehlikelidir ve ben onları uzaklaştırmak istiyorum. Hayatımda çok az insan olumlu duygular uyandırdı. Ve ona karşı herhangi bir duygu geliştirmek ona beni daha önce kimsenin yapmasına izin vermediğim şekilde kırma fırsatı veriyor.

Ona karşı ne hissettiğimi değerlendirecek zamanım yok. Sahte ve gerçek arasındaki ince çizgimiz yüzünden her şey karmakarışık ve karmaşık. Ve beynimi karıştıran şeyler söylediğinde de yardımcı olmuyor.

İtalya'ya aşık olmak için gelmedim. Ve kesinlikle İtalya'ya kalbimin kırılması için de gelmedim. Ama Santiago'da geçirdiğim onca zamandan sonra artık bu ikisinin birbirini dışladığından emin değilim.

İlk kamera ampulü beni kör ediyor. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümdeki siyah noktaları yok ediyorum, ancak yanıp sönen başka bir ışıkla karşılaşıyorum. "Bir insan göremiyorsa kırmızı halıda nasıl yürür?" Santiago'nun koluna yapışıyorum, parmaklarım smokininin kumaşına batıyor.

Her nasılsa maç günü hazırlık konuşmam onun üzerinde işe yararken benim özgüvenim her geçen dakika kayboluyor. O sanki bu hayat için yaratılmış gibi halıda yürürken ben ona ayak uydurmaya çalışıyorum, dikkatim muhabirlerin sorularıyla dağılıyor.

"Buna alışabileceğinizi söyleyebilirim ama umarım uzun bir süre daha böyle bir toplantıya katılmak zorunda kalmayız."

Onun sözleri karşısında ayaklarım duracak gibi oluyor. "Biz mi?"

Gözleri yüzümden başka her şeye takılıyor. "Biz. Ben. Dil sürçmesi."

Doğru. Burnumu sıkıyorum.

Bir muhabir Santiago'nun adını söylüyor. Bizi kırmızı kadife ipe doğru götürürken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. "Şu işi bitirelim, sonra da dünya bulanıklaşana kadar içebiliriz."

Onu takip ederken gülüyorum.

"Santiago Alatorre! Monza'da bizimle birlikte olmanız ne büyük bir zevk!" Muhabir sevgilime gülümsüyor.

"Burada olduğum için mutluyum." Santiago yarım yamalak bir gülümseme sunuyor. Kaburgalarına dirsek atıp, "Biraz daha gayret et," diye fısıldıyorum.

"Peki bu geceki randevunuz kim?" Muhabir mikrofonu Santiago'nun yüzünden benim yüzüme doğru çeviriyor.

"Oh." Bir nefes çekiyorum. "Ben Chloe."

Muhabir beklentiyle bana baktı. "Chloe kim?"

"Carter."

"Kimden?" diye soruyor, sağ gözü göz devirmesini engellemek istercesine seğiriyor.

"Amerika mı?"

Santiago limon emmiş gibi bakarken muhabir gülüyor. Canlı yayında kendimi aptal gibi mi gösteriyorum? Eğer umursayan bir annem olsaydı, daha sonra ondan özür dilerdim.

Adam dikkatini tekrar huysuz sevgilime yöneltiyor. "Santiago, seni bu Pazar Noah'a tezahürat yaparken görecek miyiz?"

"Tabii ki. Bu Bandini'nin ev yarışı ve Noah'nın son İtalya Grand Prix'si. Hayatta kaçırmam." Santiago'nun gülümsemesi daha çok irkilmeye benziyor.

Elini okşuyorum ve o da kaslı kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. Onun dokunuşuyla kalbim hızlanıyor ve vücudumdaki tüm sinirler alt üst oluyor.

"Peki siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Bir aydır."

"Bir yıl." İkimiz de aynı anda konuşuyoruz.

Muhabirin kafası aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Bir yıl ve bir ay." Santiago adamın şaşkınlığını bastırır.

Gülüşümü öksürüğe çeviriyorum. Her nasılsa sahte ilişkim son iki ilişkimin toplamından daha başarılı oldu.

Muhabir su isteyip istemediğimi soruyor ama elimle onu kovuyorum. "Kusura bakmayın. Kronik alerjim var."

"Yazık gerçekten, her zaman en uygunsuz zamanlarda alevleniyor." Santiago bana doğru bir gülümseme attı.

Muhabir devam ediyor ve yanımdaki muamma ile röportaj yapmaktan duyduğu heyecanı dile getiriyor.

Halının üzerinde muhabir arkadaşların sorularını yanıtlamaya devam ederken birkaç şey öğreniyorum. İnsanlar Santiago'nun neler yaptığını gerçekten önemsiyor. Ona uygun sorular sorduklarında bakışları samimi kalıyor. Ama en önemlisi, Santiago onların yanında cesaret kazandıkça daha da parlıyor.

Varsaymak istemiyorum ama bence içten içe bunu özlüyor. İlgi, yarış arabası muhabbeti, *bana aldırmayın, ben gerçekten çok ünlüyüm* durumu.

Meraklı yanım Santiago'nun geri dönmek için gerekenlere sahip olduğunu anlamasına yardımcı olmak için ne gerektiğini merak ediyor.

Görünüşe göre bu geziden sonra Avrupa seyahatime yeni ama önemli bir şey eklemem gerekiyor. Santiago'nun eski ihtişamına dönmesine yardım etmeden İtalya'dan ayrılmayı reddediyorum. Bu ister yarışmak ister gölgelerden uzak bir hayat yaşamak olsun, ona yardım etmek istiyorum. Ve aklıma koyduğumu başarmamı hiçbir şey engelleyemez. Parlaması gerekirken görünmez olmaya çalışan, huysuz, 1.80 boylarında bir erkek bile.

SANTIAGO

Ikırmızı halı işkencesinden kurtuldum. Chloe ve ben balo salonundaki insan kalabalığı arasında ilerlerken başım zonkluyor ve avuçlarım sürekli terliyor.

Onların bariz bakışlarına odaklanmak yerine, lazer gibi Chloe'ye odaklanmaya devam ediyorum. Bu hiç de zor bir görev değil. Onun tarafından büyülendim. Dikkat çekmekten korkmasına rağmen sıcaklık ve güven yayan bu esmer güzel beni kesinlikle ama kesinlikle büyülüyor. Onu tekrar böyle giyinmiş görebilmek için yüz tane daha elbise alırdım. Kumaş, kıvrımları üzerinde su gibi akıyor, ışığa göre renk değiştiriyor.

Benim ilgimi çeken şey giydiği elbise ya da yaptığı makyaj bile değil. Bundan daha fazlası. *Onunla ilgili*. Ondan önce aşkla ilgilenmiyordum ama lanet olsun ki şimdi denemek istiyorum. Sahte ilişkimiz eğlenceliydi ama acaba gerçek ilişkiye geçmek ister mi?

Maya ve Noah'a yaklaşıyoruz. Maya kollarını Chloe'ye doluyor ve onun dikkatini benden uzaklaştırıyor.

"Daha önce söylemedim ama bu hafta sonu geldiğiniz için teşekkürler. Bunun bizim için anlamı çok büyük." Noah sarılmak için beni kendine çekti.

"Huzurevine gitmeden önce Bandini'yi uğurlamanı kaçırmaya cüret edemem."

Sırtımı sıvazlarken gülüyor ve geri çekiliyor. "Sakin ol. Hâlâ bir avuç yarışım var."

"Hayatının geri kalanı için son birkaç tane. Nasıl bir duygu?"

"Kalan yıllarımı Maya ve Marko ile seyahat ederek ve hayatın tadını çıkararak geçirmeye hazırım. Paramı mezara götüremem, o yüzden

kullanabilirim."

Kız kardeşim Noah gibi birini bulduğu için çok şanslı. Onu hak ettiği şekilde seviyor ve ben de onun adına mutlu olmaktan kendimi alamıyorum. O ve Marko için daha iyi bir eşleşme olamazdı.

"Partiye hazır mısın?" Maya kaşlarını sallar.

"*Bad Moms'ı* çok fazla izlemişsin," diye homurdanıyor Noah.

"En sevdiğim filmlerden biri." Chloe'ye gülümsüyor. "Ama hadi, annem bu gece Marko'yu izliyor, o yüzden eğlenebiliriz."

"Bir içkiyle başlayıp gecenin bizi nereye götüreceğini görmeye ne dersin?" Chloe teklif ediyor.

"Akıllıca. Kız kardeşimin seni kandırmasına izin verme. O bir tüyden daha hafiftir." Sırıtıyorum.

"Eğlencemi mahvetmeyi bırak." Maya gözlerini devirir. "Hadi diğer bara gidelim. Sıra daha kısa görünüyor." Kız kardeşim Chloe'yle kol kola giriyor ve onu balo salonunun diğer ucuna doğru yönlendiriyor.

"İyi anlaşıyorlar." Noah onlara doğru başını sallıyor.

"Harika." Etrafımızdaki herkes dikkatimi dağıtırken boğazım düğümleniyor.

Partiye katılanlar bize doğru bakıyor ve birbirlerine fısıldıyorlar. Birkaçı yaklaşıyor, açıkça araya girmek istiyorlar. Onların ilgisi beni boğuyor. Chloe olmadan, durumun ağırlığı bana çarpıyor. Noah'nın aksi yönünde yürümek istiyorum çünkü herkesin bize olan ilgisinin sebebinin o olduğundan eminim. Noah herkesin beş dakika görüşmek istediği parlak bir yıldız.

Noah gülüyor. "Neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

Bir garson yanımdan geçerken el sallayıp iki kadeh şampanya alıyorum. İkincisinden yudumlamadan önce ilkini yudumluyorum.

"Gerginsin. Ne kadar şirin." Noah elini omzuma koydu. "Bana bir daha şirin dersen seni yumruklarım."

Gözlerini deviriyor. "Onlarla açıkça konuşmadığınız sürece kimse sizi rahatsız etmeyecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü etrafımız eskiden sizin yanınızda çalışan insanlarla çevrili. Bunlar senin hakkında o kötü makaleleri yazan insanlar değil. Ve eğer sana karşı dürüst olmamı istiyorsan, Bandini ekibi seni özlüyor. Seni tekrar kazanma şansları olmadan seni korkutup kaçırmak istemiyorlar."

Birkaç derin nefes almaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor. "Bunu bilemezsin."

Başını sallar. "Evet. Emekli olmam epey ses getirdi. Bandini ile tekrar açık bir koltuk büyük bir olay."

"En büyüğü." Noah'nın bu konuşmayı nereye götürmek istediğini bildiğime dair bir his var içimde.

"Bunun için savaşmanı istiyorum."

Evet. Tahmin etmiştim. Şampanya kadehinin kenarını dudaklarıma götürüyorum ve kalanını iki dikişte içiyorum.

Noah devam ediyor. "Bu senin geri dönme şansın. Senden başka yerimi almasını istediğim kimse yok. Ve bunu daha fazla hak eden kimse de yok."

Boş bardağı sıkı bir yumrukla kavrıyorum. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Tek yapman gereken arabaya geri dönmek ve denemek. Heyecanın sizi ele geçirmesine ve korkularınızı silmesine izin vermeniz için sadece bir sefer yeterlidir. Bizim gibi insanlar bu tür bir adrenalini arzular ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın bu asla geçmez. Ve ben bu teknolojinin yaratılmasına yardım ettim-"

"Bana yardım etmek istediğin için seni kardeşim gibi seviyorum ama bunu yapamam. Anlamıyorsun."

"Bunu bırakmam için bana bir sebep söyle. *İyi* bir sebep. Yıllardır söylediğin aynı saçmalıkları değil."

"Bir bacağımı kaybetmiş olmam ve en başta direksiyon başında olmamam gerektiği gerçeğinden daha büyük bir neden var mı?"

"Özlemedin mi? Dün bana karşı yarışmak sende bir şeyler uyandırmadı mı?"

Elbette öyle oldu. Yarış beni bir gram alkole dokunmadan sarhoş hissetme noktasına getirdi. Yapamayacağımı düşünmüştüm ama Chloe yanımdayken korktuğumu başardım. Bu bana onu dünyadaki her şeyden daha çok özlediğimi hatırlattı. Ama bir daha asla başaramayacağım bir şeyi özlemek bir amaca hizmet etmiyor.

İmkânsızı istemek aptallıktır. Chloe bunu söylediğim için beni öldürür ama bu sözlerimi daha az doğru yapmaz. Dilekler hayal kırıklığına, hayal kırıklığı da depresyona yol açar ve ben bu karanlıkla savaşmaktan bıktım. Kafamın içinde görünmez bir savaş vermek çok yorucu.

"Bir daha F1 ile yarışabileceğimi sanmıyorum."

Başını sallayıp başka tarafa bakıyor. "Bunu başarabilirim." "Ne?" Geri çekiliyorum.

"Düşünmüyorum" dedin. Yıllardır yapmayacağını söylüyorsun ama ilk kez emin değilsin. Sorduğumda tereddüt ediyorsun. Tek yapmam gereken seni aksi yönde ikna etmek."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yapamazsın."

"Belki yapamam ama artık uğruna kendini zorlamaya değecek birine sahipsin. Belki ona ve kendine onun hak ettiği adam olabileceğini göstermek istiyorsun. Cehennemden geçip diğer tarafa zaferle yürüyecek bir adam. Ve bu seni tekrar direksiyon başına geçirmeye yeter. Bunu biliyorum."

Onu düzeltmeye çalışmıyorum. Tüm ilişkimin bir saçmalık olduğunu açıklayabileceğim gibi değil. Ve en önemlisi, Noah'ın tamamen haksız olup olmadığını bilmiyorum. Chloe'yi tanıdığım kısa süre içinde, son birkaç yılda başardığımdan daha fazlasını başardım. Ama o beni iyi hissettirirken, içimde büyüyen duyguları görmezden gelemiyorum.

Omuzlarıma tekrar vuran bir el dikkatimi dağıtıyor. Döndüm ve James Mitchell ile yüz yüze geldim. Yarış dünyasından ayrıldığım günden beri aynı görünüyor. Kırlaşan saçları geriye doğru taranmış ve takım elbisesi her zamanki gibi bozulmamış.

"Bakın kim gelmiş!" Gülümsemesi genişlerken yeşil gözleri
parlıyor. "Hey, James."

"Geri dönmene sevindim."

Duruşum sertleşti. "Hafta sonu için."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Daha da iyisi. Yaşlılığıma bakılırsa aynı anda sadece birinizle başa çıkabilirim." Göz kırpıyor.

Noah yanımda gülüyor. Omuzlarım düşüyor ve tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bırakıyorum. Neden James'in bu konuda beni zorlamasını beklediğimi bilmiyorum ama o sakinliğini koruyor.

James bir kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Rahatla. Sadece bir hafta sonu için bile olsa sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Başımı sallıyorum ve sarılmasına karşılık veriyorum. Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra James'i ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Hayatımın bu kısmını çok uzun süre ihmal etmişim.

Beni serbest bırakıyor. "Eski ekipten bazılarına merhaba demeye ne dersin? Merhaba demek istiyorlar ama sınırları aşmak istemiyorlar."

Ne zamandan beri göz korkutucu bir bok parçası oldum? Bu her zaman Noah'ın işiydi. Kayınbiraderime bakıyorum, ikimiz arasında nasıl huysuz bir pislik haline geldiğimi merak ediyorum.

Noah sessiz bir yanıt olarak kaşlarını kaldırır.

Doğru.

Böyle mi hatırlanmak istiyorum? Noah emekli olduktan ve bir daha asla yarış pistlerinde görünmek zorunda kalmasam bile, tarihe koşulların beni mahvetmesine izin veren bir münzevi olarak geçeceğim. Ve kimse tarihte kaybeden olarak hatırlanmak istemez.

Başımı salladım, kararımı sağlamlaştırdım. Sonuçlarını siktir et. Selam vereceğim, haysiyetimin bir kısmı buruşup ölse bile.

James bizi eski iş arkadaşlarına götürüyor. Sonraki on dakikayı kolay soruları yanıtlayarak ve çukurda çalışan adamların hikayelerini dinleyerek geçiriyorum. Herkes arkadaş canlısı ve cana yakın olmaya devam ediyor ve kimse bana en nefret ettiğim konuyu sormuyor.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama Noah haklıydı. Bu çocuklar beni gerçekten özlemiş gibi görünüyor. Gülümsemelerinden ve Noah'la yarış günleri hakkındaki hikayelerini paylaşmalarından belli oluyor. Onunla dalga geçiyorlar, Noah'ın berbat ettiği zamanlarda beni güldürüyorlar, ki bu çok sık olmuyor. Kimse eski günlerimi anımsamaya çalışmıyor. Bunun yerine, son zamanlarda neler yaptığımı sormaya odaklanıyorlar.

İçimde bir şey serbest kalıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki kilit altında tuttuğum bir şey sonunda yüzeye çıkıyor. İçimden dürüstlük dökülüyor, Marko'ya bakıcılık yaptığım zamanları ve başıma gelen tüm felaketleri anlatıyorum. Restore ettiğim farklı arabalar ve sonunda Como Gölü'nde yaşamaktan nasıl keyif almaya başladığımla ilgili ayrıntıları paylaşıyorum. Herkes ilgilenmeye devam ediyor ve sordukları sorular sohbeti kolaylaştırıyor. Gözümün köşesinde parlayan bir şey dikkatimi çekiyor.

Chloe ışıl ışıl gülümsemesi ve pozitiflik halesiyle görüş alanıma girdiğinde her şey kayboluyor. Başını geriye atıp Maya'nın söylediği bir şeye gülerken herkesin gözleri ona doğru kayıyor. Hepimiz onun ışığını arayan çaresiz güveleriz.

Bu manzara beni olduğum yerde dondurdu. Onu içime çekerken göğsüm sıkışıyor, varlığından başka hiçbir şeyle içime yeni bir hayat üflemesine izin vermiyorum.

Belki de bir dilek tutmalıyım çünkü Chloe Carter gibi kadınlar pek sık karşıma çıkmıyor. Ve lanet olsun, bana yeniden araba kullanmaktan ya da kendim için yarattığım hapishaneden kaçmaktan daha fazlasını diletiyor. Bana aşkı diletiyor ve bu benim gibi biri için en tehlikeli şey. İstemediğim için değil, gerçekleşmesi için her şeyi yapmaya hazır olduğum noktaya kadar arzuladığım için.

Kesinlikle her şeyi. Fedakarlıkların canı cehenneme.

SANTIAGO

Otel asansörüne girdiğimizde Chloe'nin topukları karo zeminde tıkırdıyor. Çatı katı için düğmeye basıyorum ve kabin yükselirken inliyor.

Chloe arabanın köşesinde durmuş, tavana bakıyordu. Vücudunu tarıyorum, yüzüne, göğüslerine ya da kıçına odaklanmak arasında seçim yapmakta zorlanıyorum. Elbise üzerinde inanılmaz duruyor ve her renginden bir tane almak istiyorum.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, gözleri bana odaklanırken gerginlikle ağırlaşıyor.

Her şeyimi.

Daha uzun duruyorum, gözlerinin vücudumda gezinirken kararmasının tadını çıkarıyorum.

Chloe kızarıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda başka tarafa bakıyor. Islık çalıyor ve ben gülüyorum.

Aramızdaki mesafeyi tüketiyorum. "Gergin misin?"

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Evet, bana bakış şeklin beni korkutuyor." Yutkunuyor ve gözlerini asansör kapısının üzerindeki, otuz kattan sadece onunda olduğumuzu gösteren eski tip kadrana dikiyor.

Parmak eklemlerimi elmacık kemiğine sürüyorum. "Neden?"

"Çünkü düşündüğün şey iyi olamaz." "Ama kesinlikle eğlenceli olabilir."

Onu süitimize götürmek için sabırsızlanıyorum çünkü Noah'la olan yarıştan galibiyetimi almayı planlıyorum. Yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yanakları kızardı.

Ağzını. Nefesini içine çekiyor ve ben sırıtıyorum.

Yüksek bir gıcırtı sesi kulaklarımı tırmalıyor. Asansör inerken kollarımı Chloe'ye d o l u y o r u m . Midem arabanın ani inişine uyuyor. Asansör düşerken sallanıyor, gıcırtı sesi bana kara tahtaya çakılmış çivileri hatırlatıyor. Chloe'nin çığlığı kulaklarımı çınlatıyor.

Araba, sanki bir ip tarafından çekilerek öğretilmiş gibi bir çekişle duruyor. Tökezliyorum ama düşmeden önce bizi yakalıyorum.

Asansör son bir gıcırdama sesi çıkarırken Chloe bana tutunuyor. "Aman Tanrım." Başını göğsüme bastırdı.

Işıklar sönmeden önce titriyor. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, nefes alış ve verişlerimizin sesleri birbiriyle eşleşiyor. Zifiri karanlık etrafımızı sarıyor. Çenemi Chloe'nin başının üstüne koyup nefes alış verişimi düzenliyorum.

"Neredeyse ölüyor muyduk?" diye mırıldanıyor.

"Hayır. Elbette olmaz. Asansörlerin bu gibi durumlar için güvenlik mekanizmaları vardır. Özellikle de bunun gibi eski binalarda." Asansör mekaniği hakkında en ufak bir fikrim yok ama sesindeki bir şey bana her şey yolundaymış gibi davranmamı söylüyor.

Biri bizimle İtalyanca konuşurken hoparlör kutusu çatırdıyor. Chloe'yi bırakıp elektrik panosuna doğru yürüyorum.

"*Aiuto*." Arama düğmesine basarken aklıma gelen birkaç kelimeden biri bu.

Kişi anlamadığım şeyler söyleyerek konuşmaya devam ediyor. *Yardım geliyor gibi bir* şey söylediğini tahmin ettiğim ses kayboluyor. Telefonumun çekip çekmediğini kontrol ediyorum ama çekmemesi beni lanetlememe neden oluyor.

"Sence burada daha ne kadar mahsur kalacağız?" Chloe'nin sesi her zamanki kendinden eminliğini taşımıyor. Küçük ve zayıf geliyor, bu da beni endişelendiriyor.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir saat ya da daha fazla sürebilir. Katlar arasında sıkışıp kalmamıza bağlı."

"Kusmak mı yoksa ağlamak mı istediğime karar veremiyorum." Topuğunun yere vuruşu tedirginliğini ele veriyor.

Adrenalinin mi yoksa iyi olduğum için duyduğum minnettarlığın mı beni küçük arabanın tavanına kadar güldürdüğünden emin değilim. "Ağlamanı istemezdim ama lütfen burada kusma. Bu kötü bir durumu daha da kötüleştirir."

"Bu hiç komik değil!" "Biraz komik."

"Nasıl? Neredeyse ölüyorduk!"

Ona doğru yürüyorum ve bedenimi onunkine bastırarak onu bir köşeye hapsediyorum. Elimin kendi aklı var, Chloe'nin saç tellerini parmaklarıma doluyor. "Ama biz yapmadık."

"Bu *hiç* güven verici değil." Sesi titriyor. "Şimdi sana dar ve karanlık alanları sevmediğimi açıklamanın zamanı mı?"

"Kahretsin. Klostrofobin mi var?" "Umm."

Sikeyim. Nefes alış verişi hızlandı. Cebimden telefonumu çıkardım ve el fenerini kullandım. Ani parlaklıktan irkildi. Eğilip telefonu yere koyuyorum ve gölgesini seçebilecek kadar aydınlatıyorum.

"Bu daha mı iyi?"

"Birazcık." Sesi yeni bir yüksek perdeye ulaşıyor.

Tamam, daha iyi değil. Düşün, Santiago.

Her şey yerine oturuyor. Diz çökmek için Chloe'nin arkasındaki kolu kullanıyorum. Hareket hiç de sabit ve akıcı değil, ama sınırlı ışık mücadelemi gizliyor.

Chloe'nin eli omzumda dondu kaldı. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Zaten zar zor görebildiğime göre... Bir şey mi düşürdün?"

Tepkisi beni kıkırdattı. "Hayır." "O zaman neden yerde diz çöküyorsun?" "Tahmin et bakalım."

"Şimdi oyun zamanı değil." Sesi çatlıyor. Her an çıldırmak üzere olduğu çok açık.

"Zaten kazanmışken neden oynayayım ki?" kaldırmadan önce parmaklarımıelbisesinde gezdiriyorum.

"Oh, Tanrım." Chloe'nin panik sesi nefes nefese pantolonuna dönüşüyor.

"O bile seni benden kurtaramaz." İpekle kaplı merkezine bir öpücük konduruyorum. Kumaş beni engelliyor ama Chloe mesajımı alıyor.

"Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Gidonun üzerine atla ve elbisenin eteklerine tutun."

"Peki ya sihirli kelime?" "Orgazm mı?"

Tavana doğru gülüyor. "Hayır." "Sik."

"*Lütfen*."

"Gerçekten aklına koyarsan yalvarabileceğini biliyordum." Umutsuzca tatmak istediğim yeri örten nemli kumaşın üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum.

"Piç kurusu."

"*Seni boşaltmak üzere olan piçi* tercih ederim, ama eninde sonunda seni oraya götüreceğiz."

Başparmağımı klitorisine bastırdığımda Chloe'nin vücudu titriyor. Bacaklarını önümde açarak emrimi yerine getiriyor.

Gölgeler onun nasıl göründüğünü ezberlememe çok az imkân veriyor ve bundan nefret ediyorum. Ama bildiğim tek şey onun mükemmel olduğu. O kadar mükemmel ki, heyecandan yerimde duramıyorum. Biriyle böyle bir bağ kurmayalı uzun zaman olmuştu. Onu içime çekiyorum, tam olarak ne olduğu için tadını çıkarıyorum. İnsani bir bağ. Yıllardır kendimi inkar ettiğim çok temel bir şey.

Parmaklarımı en hafif dokunuşla bacaklarında gezdiriyorum. Belli belirsiz, ona burada olduğumu anlatmaya yetecek kadar. Durumun kontrolünün bende olduğunu bildiğinden emin olmak için. Parmaklarım iç çamaşırını kavrarken teni çakıl taşlarıyla doluyor. Saten kumaş şeridini aşağı çekip cebime sokuyorum.

Onun coşkusuyla kendime güvenim artıyor. Tanrım, onu önümde yayılmış görünce ağzım sulanıyor. Telefonumun feneri dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyi ortaya çıkarıyor. Dudaklarım üzerine inerken onun bu görüntüsünü hafızama kazıyorum. Dilimle dikişini izlemeden önce uyluğunun iç kısmında öpücükler bırakıyorum.

Çıkardığı iniltiler sikimin pantolonumun içinde zonklamasına neden oluyor. Onu tatmin ederken çıkardığı her inilti ve nefessiz iç çekişin bağımlısı oluyorum. Bu en güzel duygu, onun bana yaptığı gibi ben de ona hayat veriyorum. Kaybolmuş bir adamım, Chloe'nin yardımıyla kendime ait parçaları yeniden buluyorum.

Ben klitorisini emerken çılgına dönüyor. Benim küçük cehennemim, sınırsız ve muhtaç, inlemeleriyle sikim için yalvarıyor. Bir parmağımı içine sokuyorum, o da iç çekerek saçlarıma yapışıyor. Daha önce Chloe'ye bağımlı olduğumu düşündüysem, şimdi tam bir gidiciyim. Beni rehabilitasyona yazdırmaya zahmet etme.

Ona dokunmak bir rüya gibi, yaptığım her şeye inanılmaz derecede tepki veriyor. Sonraki iki parmağımı itiraz etmeden alırken omurgamdan aşağı ısı damlıyor.

Chloe'yi boşaltmak, onu güldürmekten sonraki en sevdiğim şey. Ona işkence ediyorum, tekrar geri çekilmeden önce onu zevkin sınırına getiriyorum.

Parmakları saçlarımı kavrıyor, köklerinden çekiştiriyor. "Eğer beni boşaltmazsan, yemin ederim bu iyiliğe karşılık verdiğimde benden çok daha uzun süre yalvarıyor olacaksın."

Gülümsüyorum, parmaklarımın onun içine pompalama temposunu artırıyorum. Klitorisini emiyorum ve dilimi kendi avantajıma kullanıyorum.

Üstümde parçalanırken iniltisi duvarlarda yankılanıyor. Vücudu titremeyi bırakana ve parmakları saçlarımı ölümcül tutuşundan kurtarana kadar durmuyorum.

Başı bir gümbürtüyle arkasındaki duvara çarpıyor. "Artık resmileşti. Klostrofobinin tedavisini keşfettim."

"Orgazm mı?"

Kıkırdıyor. Gidonun yardımıyla kendimi yerden kaldırırken onun dikkati benim mücadelemi gizliyor. Bacağımdaki baskıyla irkiliyorum, kendimi tutamadan ağzımdan bir tıslama kaçıyor.

Chloe elimi tuttu. "İyi misin?"

Chloe'nin farklı olduğumu unutmasından daha çok istediğim bir şey yok. Normal bir erkeğin yapabildiğini yapmamam gerektiğini düşündüğü için şımartılmaya ihtiyacım yok. Siktir et. Her şeyin canı cehenneme çünkü onun yanındayken bu saçmalıkları aştım. Ben tamamen erkeğim. Hiçbir sakatlık ya da metal bacak bunu ona kanıtlamamı engelleyemez.

Sorusunu duymazdan geliyorum, kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım onunkilere değiyor. Öpüşmemiz şarjlı. Çılgınca. Muhtaç. Sanki vücudumdaki her hücre aynı anda ateşlenmek için görevde.

Kollarını boynuma doluyor ve vücudunu benimkine doğru itiyor.
Bacakları belime dolanıyor ve ben de ereksiyonumu ona sürtüyorum.

Elini göğsümde gezdiriyor ve pantolonumun bandı üzerine koyuyor. Başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum ve onun ilgisi için yalvaran yere yaklaşırken inliyorum. Ve *yalvarmaktan bahsediyorum*. Ucumdan sızan pre-cum'u sevinç gözyaşları olarak görüyorum. Çaresizlik ve şehvet dolu bu gerçek temastan zevk almayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni bir tür ucube gibi göstermese, onun dokunuşu için dizlerimin üzerinde yalvarırdım.

Chloe'nin protez bacağımla göz hizasında olduğu görüntüsü beynimi taciz ederken donup kalıyorum. Bu düşünce şehvet çılgınlığımı öldürüyor. Ona tutunuyorum

elimi tekrar boynuma doladım. "Bunu
neden yaptın?"

"Ne yapmak?" Onu tekrar öpmek için hamle yapıyorum
ama o geri çekiyor. "Durdur beni."

"Çünkü bu gecenin amacı bu değil." Yüzünü tekrar kendime doğru çevirdim.

"Saçmalamayı kes. Sıcakkanlı her erkek yapmak istediğim şeyi yapmama izin verir." Karanlık yüzünü gölgelerle örtüyor, bana sinirli sesinden başka bir şey vermiyor.

"Dudaklarımın tadı hâlâ senin gibiyken başka erkeklerden bahsetmeyelim."

Hırlıyor ve göğsümü itiyor. Ben uzaklaşıyorum, o da gidondan kayıyor.

Beni asansörün bir köşesine hapsederken topuklarını yere vuruyor. "Korkuyorsun."

Kulaklarımı tırmalayan alaycı bir kahkaha attım. "Ne? Bu çok saçma."

"Her şeye rağmen küçük bir penisin olduğu ve bunu sana söyleyeceğimden endişe ettiğin için mi?"

"Asıl belgelenebilir olan sensin. Ne yazık ki bunu şimdi fark ediyorum." Kimi kandırıyorum ki? Chloe Carter'ın çılgınlık kasırgasına kapıldım. Onun fırtınasında kaybolmak ve asla çıkmamak istiyorum.

"Efendim, evinize girdikten sonra deli olduğumu fark etmediyseniz, kendinizi böyle bir hayal kırıklığına hazırlamışsınız demektir."

Onun yorumu beni hiç de hoş olmayan bir şekilde güldürdü.

Smokinimin yakasını düzeltiyor, avucunun sıcaklığıyla dikkatimi dağıtıyor. Diğer eliyle tekrar sikimi avuçluyor.

Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi kontrol edemeyerek ürperiyorum. "Sana bu gecenin benimle ilgili olmadığını söylemiştim."

"Lütfen?"

Sikeyim. Bu kelimeyi fısıldayış şekli sikimin elinin altında zonklamasına neden oldu. Sadece bu kız sikimi emme fırsatı isteyebilirdi. Avuç içi uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ederken mantıklı herhangi bir düşünce kafamı terk ediyor.

Elimi onunkine bastırıp hareketi durduruyorum. "Bir şartla." "Neymiş
o?" Sesi heyecanını ima ediyor ve bu ses
Göğsümde başka bir sıcaklık dalgası.

"Işıklar kapalı olmalı."

Ereksiyonumu bırakıp telefonumu arıyor ve kısa sürede el fenerini kapatıyor.

Karanlık, samimi bir anda Chloe'den saklamak istediğim her şeyi gizliyor. Hiçbir şey kütüğümü yakından görmek kadar ruh halimi bozamaz.

Ben sadece... henüz buna hazır değilim. Hayatımın geri kalanında seks sırasında gölgelerde saklanabilseydim, saklanırdım.

Chloe dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak dikkatimi çekiyor. "Tek isteğini yerine getiriyorum çünkü bunu senin sınırlarını zorlamaktan daha çok arzuluyorum. Kendini henüz korkularından arınmış sayma," diye fısıldıyor, sesinde seksi ötesi bulduğum bir törpü var.

Duvara yaslanıyorum, onu önümde diz çökmüş halde görmeyi diliyorum. Kendime gerçek bir anlaşma yapmak yerine, kafamda canlı bir rüya gibi hayal ediyorum.

Elleri pantolonumu karıştırıyor. Dokunuşundaki çaresizlik beni tavana doğru inletiyor.

Aletimi boxer külotumdan çıkarıyor ve başparmağını ucuna sürterek uyarılmamı topluyor.

Dili başparmağının yerine geçip ucumda gezinirken gidona tutunuyorum. "Kahretsin."

Chloe, ağzının sıcaklığı sikimi sarmadan önce alay ediyor. Beni emerek ve dilini şaftım boyunca gezdirerek bana boyun eğdirmeye çalışıyor. Bu işkencenin en iyisi. Daha önce onun ağzı kadar harika bir şey hissetmiş miydim bilmiyorum.

Ağzımdan çıkan sesler onu cesaretlendiriyor ve hareketleri daha da ağırlaşıyor. Nefesim kesik kesik çıkıyor. Dünyam dönerken omurgamdan aşağı ani bir enerji dalgası fırlıyor.

Boşalmak üzere olduğumu söylediğimde Chloe uyarımı dikkate almadı. Patladığımda damarlarımda bir ateş yayılıyor. Salgımı yutuyor, ben titremeyi kesene kadar ayrılmıyor.

Tanrım. Ondan hoşlandığımı sanıyordum, ama şimdi göğsümde dönen duygulara ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve onları tam olarak çözümleyemiyorum. *Daha fazlası* gibi görünüyor. Chloe sikimi külotumun içine sokuyor ve pantolonumun düğmelerini iliklememe yardım ediyor.

Benim yardımım olmadan ayağa kalkıyor ve ben onu bir öpücüğün içine çekiyorum. Yumuşak bir öpücük, dudaklarımız hafifçe birbirine değiyor. Ama her nasılsa, basit bir öpücükten çok daha fazlası gibi görünüyor. Kendim için yarattığım dünyayı yok etmiş gibi hissediyorum ve ben

Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Chloe resme girmeden önceki halime nasıl geri dönebilirim? Ve en önemlisi, bunu istediğimi sanmıyorum.

"Teşekkür ederim," sesim titriyor. *Teşekkür mü? Bu da ne böyle. Tanrım, kız senin sikini yaladı, dostum. Sana kahve ısmarlamış gibi davranıyorsun.*

Chloe öyle bir gülüyor ki tüm kaygılarım eriyip gidiyor. "Bir şey değil." Göğsümü okşuyor.

"Bu lanet asansörden çıkmak ve bu gece seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Kollarımda dondu kaldı. "Hayır." Sesi, anlamını yanlış anlayabileceğim kadar zayıf.

"Ha?"

"Hayır." İkinci seferde daha güçlü konuşuyor. Kollarımdan ayrılırken sıcaklık sızıyor ve aramızdaki mesafeyi artırıyor.

"Neden olmasın?"

"Seninle seks yapamam."

"O zaman az önce yaptığımız şeye ne

diyorsun?" "İnanılmaz bir şey."

Kesinlikle kafam karıştı. Aklımı başımdan aldı.

Devam ediyor. "İnanılmazdı, en azından benim için. Ama sen bana kendini göstermeye hazır olana kadar seks yapmak istemiyorum. Ve hepinizi kastediyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Neden?" Gerçeklik tekrar etrafıma çöküyor.

"Çünkü seks benim utandığım bir şey değil, ama senin utandığın çok açık.

kendin için aynı şekilde hissetmiyorsun."

"Ben buyum işte. Kabul et ya da etme." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Mesele de bu. Senin kim olduğunu görüyorum ve onu almak istiyorum. Asıl soru, senin böyle bir şeye gerçekten hazır olup olmadığın."

Chloe beni büyüsüne kaptırdı. Ama onun gördüğü halimi nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum.

Gölgeler eşliğinde sessizlik etrafımızı sarıyor. İkimiz de arabanın karşı taraflarında oturuyoruz, bacaklarımız birbirine sürtünüyor. Aramızdaki duygusal uçurum genişledikçe tenim kaşınıyor.

Bunu istemiyorum. En ufak bir şekilde

bile. "Chloe?"

"Mmm."

"Neden küçük alanlardan korkuyorsun?"

Dışarıda olsaydık, cırcır böceklerinin sessizliği dolduracağını hayal ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de konuyu kapatmayı düşünüyorum.

"Ben küçükken annem ziyaretçileri geldiğinde beni odama kilitlerdi."

Ne oluyor lan?

Tiksindiğimi fark etmeden gevezelik etmeye devam ediyor. "Fakir olduğumuz için odam büyük değildi. Dürüst olmak gerekirse, zaten bir odadan çok bir dolap gibiydi." Gülüyor, ama bu samimiyetsiz geliyor. "Ama annem o zamanki erkek arkadaşını eve çağırdığında, kafayı bulduğunda ya da başka şeyler yaptığında güvenli bir yerdi. Küçük bir çocukken bile neler olup bittiğini bilirdim çünkü okuldaki çocuklar konuşurdu. Annemin pek de iyi bir şöhreti olmadığı ortaya çıktı. Her neyse, annem benim ayak altında dolaşmamı istemezdi, bu yüzden işi bitene kadar beni odama kilitlerdi."

İçimdeki ısı kabarcıklanıyor, derimin yüzeyinin altında birikiyor. "Devam etmek zorunda değilsin. Anlıyorum."

"Hayır, sorun değil."

Öyle değil ama onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bunu paylaşmanın kolay olduğundan şüpheliyim. "Mesele şu ki annem unutkandır, özellikle de kafası güzelken

beni odama kilitledi." Sesi çatlıyor ve göğsümdeki bir şey bu sesle geriliyor. "İşte bu yüzden küçük yerlerden nefret ediyorum. Sanki o yıllara geri götürülüyorum ve vücudumda dışarı çıkmayı protesto eden otomatik bir tepki var."

Onun yanına gitmek için vücudumu yerde sürüklüyorum. Kolumu ona dolayarak ve yanıma çekerek beni kabul ediyor. "Başına gelenler için üzgünüm."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama kelimeler kolay gelmiyor. Ve ona ne kadar benzediğimi ortaya çıkararak onu korkutmak istemiyorum.

"Her şey yolunda. Üzülmek için bir neden yok. Geçmişte kaldı." "Öyle mi? Bir insan bunu nasıl geride bırakabilir?"

"Çünkü o zaman neyin önemli olduğunu gözden kaçırırım."

Bu noktada, Chloe'nin kalbimin göğsümde çılgınca çarptığını duyabildiğine eminim.

"Neymiş o?"

"Hayat, önemli olan anıları yaratırken, önemli olmayanları unutmaktır."

Yeni anılar yaratmak istiyorum. Ailemle, yarışlarla ve hatta belki Chloe ile.

Bacağımı kaybettiğim gerçeğini değiştiremem. Ama acaba kazadan beri hayatıma gerçekten yanlış mı bakıyordum? Belki de Chloe haklıdır ve önce kendimi kabullenemezsem onunla ciddi bir ilişkiye adım atamam.

Onun bende ne gördüğünü görmek istiyorum. Son üç yıldır siyah ve beyaz bir dünyada yaşadım. Depresyon ve yalnızlık beni yiyip bitirdi, tanımadığım birini yarattı. Bu yüzden, evet, dünyayı Chloe'nin gözlerinden deneyimlemek istiyorum çünkü bu ilk kez renk görmek gibi bir şey. Nefes kesici ve muhteşem, bildiğim hayatı temelden değiştiriyor.

O benim gri dünyamdaki kaleydoskopum.

CHLOE

O Dün gece asansörde mahsur kalmak hayatımın en kötü deneyimi değildi. Bakım ekibinin Santiago ve beni küçük arabadan kurtarması iki saat sürdü. Benim kovulmamdan sonra "Hadi yapalım" teklifi ve benim annemle ilgili itirafım sayesinde doksan dakikanın büyük bir kısmını konuşmadan geçirdik. Sessizliğini olduğu gibi kabul ettim. Kayıtsızlık.

Blöfümü gördü. Onunla seks yapmak istemediğimden değil. Ama bazı konular önceliklidir ve eğer bir feneri açık bırakacak kadar rahat olamayacaksa yakınlaşmanın ne anlamı var?

Arabadan kurtulduktan sonra ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davrandık. İkimiz de hemen yatağa gittiğimiz için işe yaradı.

Ancak şimdi, huzursuz bir gece uykusundan sonra, dudaklarının dudaklarımdaki anısı tenimi ısıtıyor. Dudakları vücudumun başka yerlerinde, sadece hayal edebileceğim hisler uyandırıyor. Brooke kendini kaybedecekti çünkü Santiago'nun gerçekten de o saçma makaleleri destekleyecek yeteneklere sahip olduğu ortaya çıktı.

Bunalmış olmak şu anki hislerimi karşılamıyor. Bandini teknisyenleri, ekibi ve temsilcileri araba garajının etrafında koşturuyor. Santiago, Maya ve annesi Noah'ın yarış arabasının etrafında takılıp sohbet ediyorlar. Ben çok az konuşarak kendimi tutuyorum.

İlk defa ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki kısa hayatımda öğrendiğim tüm kelimeler beynimden kaçmış gibi. Santiago etkilenmemiş gibi davranıyor ama ben onun vücut dilini bir kitap gibi okuyorum. Omurgası bir çubuktan daha dik ve

Çenesi kalıcı olarak kilitli kalıyor. O da benim kadar konuşuyor, ki bu da şu anda sıfıra yakın.

"Yarış sahnesi hakkında ne düşünüyorsun?" Daniela bana doğru bakıyor. "Oh, şey... çok fazla."

Santiago'nun kahkahası boğazında düğümleniyor. "Bu da onu tanımlamanın bir yolu." "F1 hakkında ne biliyorsun?" Maya dikkatini Marko'dan

Bana.

"Hem de çok. Santiago yarış günleri hakkında sohbet etmeye bayılır."

Santiago yanımda kaskatı kesildi. Kahretsin. Yanlış bir şey söyledim. *Oh, Tanrım. Boğaz ağrısı numarası yapmak için çok mu geç?*

"Oh, şimdi mi?" Noah kaşlarını kaldırıyor. "Sana bir keresinde Dünya Şampiyonluğu unvanı için beni nasıl yendiğini anlattı mı?"

Santiago gözlerini deviriyor.

Sırıtıyorum, başlattığım bok fırtınasına çok kızmaması için dua ediyorum. "Pek bir şey paylaşmasına gerek kalmadı çünkü bana tekrarları gösterdi. Kaza için üzgün olduğunu söylerdim ama o zaman yalan söylemiş olurdum."

Noah ve Santiago birlikte gülüyorlar. Birkaç ekip üyesinin kafası bize doğru dönüyor. Nedenini anlayabiliyorum. Noah ve Santiago'nun eğlenmesi oldukça güzel bir manzara.

Birisi Noah'ı yerel bir haber kanalıyla yarış öncesi röportaj yapması için çağırır. Santiago, Marko'yu yakalar ve helikopter sesleri ile hızlanan bir jet arasında geçiş yaparak havaya fırlatır.

Ugh. Neden her zaman bu kadar mükemmel olmak zorunda? Kendime hakim olmamı engelliyor.

Ufacık bir parçam aptal blöfümden vazgeçip çekiciliğimize teslim olmak istiyor. Ama sonra mürettebattan biri yanından geçerken Santiago kıllanıyor, sanki işçinin kot pantolonunun arkasını görecek X-ray görüşü varmış gibi bacağını dikkatle inceliyor. Santiago'nun kaşlarını çatması ve kendini daha fazla incelemeden koruması seçimimi sağlamlaştırmamı sağlıyor.

Santiago benimle cinsel ya da başka türlü daha ciddi bir ilişki kurmak istiyorsa, kendini kabul etmesi gerekir. Çünkü günün sonunda, onun gibi görünen ve davranan hiç kimse kendini dünyadan saklamamalı. Brad Pitt'in Jennifer Aniston'dan ayrılması ve ABBA'nın dağılması kadar büyük bir utanç.

Kendi gündemimi bir kenara bırakmak anlamına gelse bile, Santiago'nun parlaması gerekirken kendini karanlık ve sırlarla gizlemesine izin veremem. Planlar her zaman yolunda gitmez ve ben ona yardım

etmekten vazgeçmeyi reddediyorum. Öncelikler

değişmek ve k i m l i ğ i m i babama açıklamak artık hayatımdaki en acil şey değil.

Resmen bir F1 bağımlısıyım. Bugün daha iyi olamazdı, yarışı izlemek için kendi özel odamız var. Bedava şampanya ve Noah'ın takım telsizine özel erişim var. Hiçbir zaman lüks içinde tur atan biri olmadım ama Santiago bana mimoza uzattığı anda beni ikna etti. Yarış günü, pahalı faturalar hariç brunch gibi.

Devasa televizyonlar F1 kameralarından ve dronlardan gelen görüntüleri yayınlıyor. Ekip, Noah'nın aracı önde olmak üzere yarışçıları grid boyunca çapraz bir şekilde yerleştiriyor.

Santiago başını sallar. "Bunca zaman sonra bile kimse onu kaidesinden indiremez."

"En iyi şansa sahip tek bir adam var ve o da bu odada duruyor." Maya mimozasını yudumluyor.

Santiago kaşlarını çatarak kız kardeşine bakar. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" "Eğer seni kızdırmaya çalışıyorsam, bunun bir anlamı var demektir.

durum sizi hala rahatsız ediyor. Hiç bu şekilde düşündün mü?"

"Hayır. Sanırım sinir bozucu küçük kız kardeşim bir anlığına terbiyesini unuttu."

"Santiago," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Kes şunu."

Maya kardeşine ters ters bakarak beni başından savıyor. "Sen oraya aitsin."

Santiago yardım için annesine bakar ama annesi omuz silkip dikkatini tekrar Marko'ya verir. *Akıllı kadın.* Oraya gidip onlara katılmak istiyorum.

"*Mami* seni bu konuşmadan kurtarmayacak. Sadece bana karşı dürüst ol. Özlüyor musun?" Maya televizyona doğru döner.

Arabaların üzerindeki beş ışık birer birer sönmeden önce parlıyor. Arabalar ızgarayı geçip ilk viraja doğru hızla ilerlerken ciyaklıyorlar. Bir gösterge paneli kamerası hayranlara ve bize Noah'ın ilk düzlüğü geçerken ön kanadının mükemmel görüntüsünü veriyor. Mühendisleriyle konuşuyor ve direksiyonundan istatistikleri aktarıyor.

Santiago'nun gözleri televizyona takılı kalır. Noah tekrar tekrar tur attıkça vücudu daha da gerginleşiyor. "Tabii ki biliyorum." Alçak sesle konuşuyor, sesi nefesinin altında ancak bir fısıltı.

"O zaman lütfen en azından üzerinde çalıştığı arabayı kontrol eder misin? *Lütfen mi*?

Onun için değilse bile, benim için yap." Maya'nın gözleri yumuşar.

Santiago kız kardeşine bakmıyor.

Gözleri benimkilere kayınca gerildim. Elimi sıkıca tutuyor, titremesini ailesinden saklıyor. Bacağına odaklanmadan önce yüzümü tararken çenesi geriliyor.

Sessizlik devam ettikçe rahatsız oluyorum. Santiago'ya biraz zaman tanıyarak dikkatimi tekrar yarışa veriyorum. Noah pistte ilerlemeye devam ediyor. Babası diğer yarışçılarla mücadele ederken herkesin, özellikle de Marko'nun heyecanı artıyor. Kimse Noah'nın arabasını geçmeye cesaret edemiyor. Maya bir sonraki turu sorunsuz geçerken sevinç çığlıkları atarken ellerimi çırpıyorum. Santiago'nun yarışı izlediğini düşünerek ona bakıyorum ama gözleri benim üzerimde.

"Bir şartla arabayı test edeceğim." Santiago kız kardeşiyle konuşuyor ama gözleri yüzümden ayrılmıyor.

Maya, Marko'dan başını kaldırıp kardeşine bakıyor.

"Ne oldu?" "Chloe benimle piste gelirse arabayı deneyeceğim."

Ağzım açık kalıyor ve derin bir nefes alıyorum. Ani hareket ciğerlerimin yanmasına neden oluyor ve öksürüyorum. "Yine mi geldin?"

Santiago'nun kaşları gülümsemeye dönüşürken başını sallıyor. "Benimle garaja gelirsen arabayı test ederim."

Oh, lanet olsun.

Sanırım Santiago'nun benimle işi bitmedi. Tam tersi. Bu kendini beğenmiş erkek aslında korkularını yenmeye çalışacak. Ve bana bakışlarına bakarak, bunun sadece seks yüzünden olmadığını söyleyebilirim.

Gözlerinin arkasında başka bir şey gizleniyor. Ona ne kadar uzun süre bakarsam bakayım anlayamıyorum. Sessizliğini kayıtsızlık olarak algılayarak daha önce yanılmışım gibi görünüyor. Aksine, çok daha tehlikeli bir şey olduğu ortaya çıktı.

Entrikacı.

Santiago'nun ailesi Noah'ın galibiyetini kutlarken ben tuvaleti kullanmak için parti odasından çıkıyorum. Tuvalet molam sırasında Bandini'nin ücretsiz Wi-Fi'sine bağlanıyorum. Brooke'un mesajları telefonuma yağarken telefonum tekrar tekrar çalıyor. Her biri bugüne yayılmış farklı bir zaman damgasına sahip. Lavabo tezgahına yaslanıyorum ve cevapsız mesajlarımı açıyorum.

Brooke: Bu sabah duştaydım ve senin yüzünü internette gördükten sonra telefonumu düşürdüm! Ekran çatladı ve ayak parmağımı çarptım ama şok faktörüne değdi. Beni hemen ara!! DETAYLARI ISTIYORUM.

Brooke: Cidden bacaklarını kıskanıyorum. Bir mil uzunluğunda görünüyorlar. Bu arada elbisen çok güzel ve yanındaki adam da hiç fena görünmüyor. Yeni seksi çift alarmı!

Brooke: Neden cevap vermedin :(Uzun mesafeli ilişkiler berbattır.

Bu bilgiyi seninle birlikte sindirmem gerek**.** Lütfen bana dün geceki halinden sonra biraz aksiyon aldığını söyle.

Ben ayak parmağıma buz koyarken annen uğradı**.** Yeni sevgilinden bahsederken o kadar heyecanlı görünmesi beni korkuttu. Ara beni!

Midem bulanıyor. Annemin habersiz uğradığına inanamıyorum. Brooke'a cevap vermek için acele ettim.

Olamaz. Ne istediğini söyledi mi?

Size de merhaba Bayan En İyi Arkadaşım İçin Fazla Ünlüyüm.

Ve hayır. Çok gizli tuttu ama seninle temasa geçeceğini söyledi. Bunu söyledikten sonra tüylerim diken diken oldu.

Sevgili annem korkunç, kafayı bulmuş bir orospu çocuğuna benziyordu. Sizi ararsa cevap vermeyin. Unutmayın, onlarla konuşmak kötü davranış için bir pekiştireçtir!

Evimize tekrar uğramasını görmezden gelemem**.** Stratejin işe yaramıyor.

Brooke'un cevabını beklerken alt dudağımı çiğniyorum. İhtiyacım olan son şey annemin Santiago'yla aramda sorun çıkarması. Geçmişte beni kandırmış olabilir ama evime uğramasını tesadüften başka bir şey olarak değerlendirmeyeceğim.

Brooke: Bunu tavsiye etmiyorum çünkü o bir sürtük, ama eğer gerçekten ihtiyacın olduğunu hissediyorsan, onu aramalı ve haddini bildirmelisin. Onu uzaklaştırmak benim için sorun değil ama seçim senin.

Başka ne seçeneğim var? Aptalca bir şey yapması riskini göze alıyorum ve bu gezegende isteyeceğim son şey annemin pençelerini buradaki yeni hayatıma batırması.

Yeni *geçici* hayatım.

Wi-Fi'yi annemi aramak için kullanıyorum. Sesli mesaja düşmeden cevap veriyor ve bunu küçük bir mucize olarak görüyorum. "Merhaba Chloe. Anneni geri aramanın zamanı gelmişti."

"Ne istiyorsun?"

"Bunca zaman sonra benimle böyle mi konuşulur?"

"Saçmalamayı kes. Nezaket sana yakışmıyor."

Oflayıp pufluyor. "Fotoğrafları gördüm. Seninle gurur duyuyorum. Avrupa'da gezip tozarken kendine iyi bir av bulmuşsun."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "*Ne istiyorsun*?"

"Küçük kirli sırrınızı gizli tutmak için ne kadar ödemeye hazırsınız?"

"Benim neyim?" Omurgamı musluğa çarparak geri çekildim.

"Saldırıya dair kanıtım var. Hani Ralph seni banyoda bastıktan sonra kafasını duş duvarına vurmuştun ya?"

"Oh, beni duş alırken izlerken mastürbasyon yaptığı duvarı mı kastediyorsun? O duvarı mı?" Cesaretine inanamıyorum. Eğer öyle olmasaydı

Hükümetin bizi yeniden bir araya getirmek için yaptığı çeşitli girişimlere rağmen, onun annem olduğundan şüphe ederdim. Beni doğuran biri beni nasıl bu kadar hor görebilir? Para ve uyuşturucu onun ruhuna değer mi?

Siktir et onu. Anneler çocuklarını sapıklardan korumak için vardır ve onun tek yaptığı bana durmaksızın erişmesini sağlamaktı. Beni izleyen boncuk gözlerini hatırladıkça ürperiyorum. Bana kendimi kirli ve iğrenç hissettiriyordu. Bu anıyı uzaklaştırmak için başımı sallıyorum.

"Daha önce ne olduğu önemli değil. Önemli olan, hastanede onu bıraktığınız duruma dair elimde resimler ve belgeler olması."

Ondan her zamankinden daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Kökleri derinde, yıllarca onu istismar ettikten sonra kanserli bir büyüme gibi.

"Ne olmuş yani?" Tiz bir kahkaha attım. "Bunu bana bağlayamazsın ve bunu sen de biliyorsun. Herkesin bildiği gibi, Ralph kaydı."

"Sen taşaklarına tekme attıktan sonra kaydı." "Çok daha kötüsünü hak ediyordu."

"Oh, gerçekten mi? Bu kadar ciddi bir konuda benimle oyun mu oynamak istiyorsun?"

"Ben oynamıyorum. Devam et ve istediğin kişiye istediğin şeyi bırak. Artık senden korkmuyorum. Reşit olmadığım için kanıtlarınız ikinci dereceden. Ve dürüst olmak gerekirse, onun sözüne karşı benimki." Onun akıl oyunlarından ve aldatmacalarından bıktım. Onunla olan bağımı bir budama makasıyla kesip atmak istiyorum.

"Ciddi olamazsın. Dünyanın seni olduğun gibi görmesine izin mi vereceksin?"

"Elbette. Belki benim gibi başka küçük kızlar da sizin gibi canavarlardan kaçmayı dileyebilir."

"Bu hayal kırıklığı. Sana kolay seçeneği sundum Chloe."

"İşte burada yanılıyorsun. Kolay seçenek senin var olduğunu unutmak. Numaranı engelliyorum ve Brooke bir daha asla kapıyı açmayacak. Bu son kez beni tehdit etmene ya da istediğin şeyi vermem için beni suiistimal etmene izin verişim. Yaptığım şeyle ilgili elinizde ne *kanıt varsa* korkmuyorum. Polisler suçlamaları düşürdü ve Ralph hakkında uzaklaştırma kararı var. O yüzden geceleri nasıl uyuyacaksan öyle yap."

"Chloe, beni dinlesen iyi olur-"

Sözünü kestim. "Hayır Anne, *beni* dinlesen iyi olur. Hayatıma devam ediyorum. Sen geçmişte kalmış bir anıdan başka bir şey değilsin.

bir daha asla. Umarım mutlu bir hayat yaşarsın ve Ralph ile iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak çünkü senin bağımlılığını desteklemekten bıktım. Güle güle." Titreyen bir elle kırmızı düğmeye bastım.

Geçmişimden saklanmaktan bıktım. Olduğum kişi olmama yardımcı oldu, lağım faresi ve her şey. Anne Carter benim üzerimdeki gücünü hafife aldı. Yapacağım son şey olsa bile, onu da kendimle birlikte alaşağı edeceğim.

Umarım doğru kararı vermişimdir. En iyi gününde akli dengesi yerinde olmayan, en kötü gününde ise düpedüz ahlaksız olan biriyle kumar oynuyorum. Ama onun gibi birinin beni, düşüncelerimi, isteklerimi, mutluluğumu kontrol etmesine izin veremem. Onunla yaşadıklarım başkalarına, onların niyetlerine ve kendi geleceğime dair fikirlerimi lekeledi. Erkek arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırdım. Zar zor tahammül ettiğim iki iş dışında herhangi bir şeye yerleşmek bir yana, zar zor arkadaş edindim. Santiago ile vakit geçirdikten sonra, hayatımın da elimden kayıp gitmesine izin verdiğimi anladım. Kendi karanlık düşüncelerimden sıyrılmam için başka birinin karanlık düşüncelerine tekrar tekrar dalmasını izlemem gerekti.

Korkarak yaşıyorum, ki bu gerçekten yaşamak değil. Artık hayatı duraklatarak yaşamaktan bıktım. Daha iyi olmak için kendime meydan okumak istiyorum. İster bir diploma peşinde koşmak ister dünyayı dolaşmak olsun, gurur duyduğum biri olmak istiyorum.

Tek bildiğim, önemsiz olanlardan ziyade önemli olan insanlara odaklanmamın zamanının geldiği.

Annemle yaptığım şok edici görüşmeden sonra sarsılmamış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Santiago birkaç saniye boyunca bana istediğimden daha uzun süre bakıyor, ama bir sorun olup olmadığını sormuyor.

Günün geri kalanında kendimi Santiago'nun sadık kız arkadaşını oynamaya adadım. Gazetecilerin sorularını yanıtlarken ve Bandini çalışanlarını ziyaret ederken ona destek oluyorum. Benim gibi o da hafta sonu içinde sanki bir şalter indirmiş gibiydi. Eski arkadaşlarını kontrol etmesi, çocuklarını ve ailelerini sorması çok güzel bir görüntü. Her saniyesine bayıldım. Aslında, telefon görüşmesi bir yana, bu hafta sonunu olması gerekenden çok daha fazla seviyorum. Sona erdiğini gördüğüm için üzgünüm.

Ancak saatler sonra ikimiz de onun malikanesine girdiğimizde gerçeklik

yüzümüze çarpıyor. Elleri bavulumun saplarında oyalanıyor, onları uzatmıyordu.

bitti. Mermer zeminler ve lüks duvar kâğıtları karşısında göze batıyorlar.

Ondan bir tane almak için hamle yapıyorum. "Dinle, düşünüyordum da-" Aynı anda konuşuyor. "Benim yanıma taşınmalısın-" Gözlerim yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor.

"Ne?!"

"Ya kalacak bir yer için para ödemek yerine burada yaşasaydın?" Altın rengi yanakları kızardı.

Santiago Alatorre beni şaşırtmayı bırakmalı çünkü kalbimin resmen durduğundan eminim. *Mayday*. Birinin doktor çağırması lazım çünkü bu hafta sonunu canlı atlatamayacağım.

SANTIAGO

L İstenmiyor. Anlıyorum. Noah'nın yeni direksiyonunu test etmeye karar verdiğim bu hafta sonundan sonra herkes delirdiğimi düşünüyor. Chloe bile bana sanki ona uzaylı olduğumu söylemişim gibi bakıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

onu benimle yaşamaya davet etme nedenimi açıklayacağım. Çılgınca ve beklenmedik ama kendi bencil nedenlerim için. Birikimlerini boktan bir pansiyona harcamaması gerekirken ona yardım etmek istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Ama artık sessizliğe de katlanamıyorum. Bu devasa ev, düşüncelerimin tüm metrekareyi kapladığı yalnız bir yer.

Bu hafta sonu gösterdiğim cesaretten sonra, hayatımın önceki h a l i n e dönmekten korkuyorum. Chloe'nin kaosunu deneyimlemek, kendime duyduğum nefretin içinde debelenmekten çok daha eğlenceli. Onun seçtiği kelimeleri ve enerjik varlığını sevmeye başladım. Ve en önemlisi, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yani, evet, ben onun etrafımda olmasından daha çok fayda sağlayan bencil bir pisliğim. Beni dava et. Hayat adil değil ve ölene kadar bu dersi vereceğim.

Chloe bana göz kırpıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Tamam, haha, çok komik." Korkmuş bir hayvan gibi kapıya doğru tereddütlü bir adım atıyor.

Dikkatli davranıyorum çünkü onu bu fikirden korkutup vazgeçirmekten korkuyorum. "Dinle.

Bir sürü yerim varken neden bir otel odası için para ödeyeyim ki?" Spor ayakkabılarına bakıyor. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu delilik."

"Tabii ki öyle. Ama ne zamandan beri delilikten çekiniyorsun?"

"Birinin evine zorla girdiğim ve yalan söylenmeyi hak etmeyen uzun bir liste dolusu iyi kalpli insana sahte bir hayat sunduğum için."

Üzerinde durmak zorunda olduğum küçük zemin altımdan kayıp gidiyor. "Burada on altı yatak odam olduğunu düşünürsek, bunlardan birini kullanman çok da önemli değil. Oda ve yemek bedava."

Gözlerini deviriyor. "Kafan biraz daha büyüdü." "Ne dersin? Oda arkadaşı olabiliriz."

"Ev arkadaşı mı?" Dudakları büzülür.

Kahretsin. Berbat gidiyor. Söylediğim her şey her saniye daha da kötüleşiyor. "Sana kalacak bir yer teklif etmemin nedeni, yazın geri kalanını bir otelde geçirmemen gerektiği. Bir düşünsene. Burada, babanın hemen yanında kalabilirsin, bu da daha fazla karşılaşmaya yol açabilir. Ayrıca arabamın tadilatında bana yardım etmeyi teklif ettin... ve bu da 7/24 nöbetçi servis gerektiriyor."

Tanrım, bu benim hissettiğim kadar çaresiz geldi.

"7/24, ha?" Sırıtıyor.

"Söylediğim onca şey arasından bunu mu seçtin?"

Tavana kadar gülüyor. "Bu hayatımın en tuhaf yazı. Ve sen bana deli diyorsun! Yanına taşınmamı istiyorsun ve ben seni çok az tanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Beni tanıyorsun."

"Senin yanına taşınacak kadar değil. Bu normal değil." "Ne zamandan beri statükoyu takip ediyorsun?"

"Şey... sen öyle söyleyince." Homurdanıyor.

Lanet olsun. Hafta sonumuzdan sonra, gitmesine kesinlikle izin veremem. Burada tekrar tek başıma olma düşüncesi boğucu.

"Bu bir evet mi?" Sesim kulaklarıma acınası geliyor ama umurumda değil.

"Hayır."

Kalbim sıkışıyor. Chloe'nin beni sessiz, boş malikanemde bırakıp gideceği düşüncesi içimi dehşetle dolduruyor. Bu fikirden olması gerekenden daha fazla nefret ediyorum ama elimde değil. Yalnız olmak okyanusun ortasında boğulmak gibi bir şey. Bırakın beni kendimden kurtarmayı, kimse beni bulamaz.

Spor ayakkabılarının üzerinde sallanıyor. "Ama..."

Gülümsememi elimle kapatıyorum. "Evet?"

"Yanına taşınmamı istemenin gerçek nedenini söylersen belki kabul edebilirim."

Ona gerçeği söylemenin bedelini tartıyorum. Daha önce paylaştığım süslü kelimeler değil, gerçek anlaşma.

Blöfünü yüzüne vurmak istiyorum ama valizini tutup ona doğru yuvarlaması kendimi durdurmama neden oluyor.

Kahretsin. Gerçekten gidecek mi?

"Otelde geçirdiğim son birkaç gün inanılmazdı. Her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum."

"Peki bu nasıl?"

"Yalnızlık. Sen ve Marko olmadan, tekrar tek başıma olma düşüncesi korkunç. Kesinlikle dayanılmaz. Sanki göğsümde sadece son birkaç haftadır dolmaya başlayan bir boşluk varmış gibi."

Alt dudağı dışarı fırladı. "Oh, Santiago."

Ona doğru yaklaşıyorum, valizinin sapından tutup ters yöne doğru itiyorum. "Ve en önemlisi, kötü günleri daha iyi hale getiriyorsun. Bundan daha fazlasını istiyorum. Eğer gidersen, her şeyin eski haline dönmesinden korkuyorum."

Elini göğsümde gezdirdikten sonra hızla atan kalbimin üzerine koyuyor. "Koltuk değneği olmak istemiyorum. Kendin için savaşmalısın çünkü bunu istiyorsun. Ben burada olduğum için değil, ne kadar sürerse sürsün."

Göğsümde bir şey onun kalıcı olarak gitmesi üzerine daralıyor. "Kendim için savaşmak istiyorum. Mesele de bu zaten. Ve sen bir koltuk değneği değilsin. Olmak istediğim yere ulaşmamda bana yardımcı olacak temelin bir parçasısın."

"Ve bu?"

"Asla eskisi gibi olamasam da, senin birlikte olmak isteyeceğin bir adam olabileceğimi kabul etmek." Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

Gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın?"

"Birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

"Bana bir şans ver o zaman. Gerçek bir şans. Numara yapmak yok. Rol yapmak yok. Sadece birlikte vakit geçirelim, birbirimizi tanıyalım."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Sessizlik beni geriyor ama pes edeceğini umarak dayanıyorum.

Gergin bir nefes veriyor. "Tamam. Ama bir ev kuralı var." "Adını söyle ve senin olsun."

"Seks yok. Kendin üzerinde çalışana kadar -gerçekten- seninle yatmıyorum. Sonuç olarak."

Mierda. Kaderimi kabullenerek başımı sallıyorum. Chloe'nin istediği kendimle bir savaşsa, o zaman bu savaşı kazanması kaçınılmaz.

Ama bu sefer kaybeden olmayı reddediyorum.

"Lütfen bana neden bir kadının asistanımı arayıp numaranı istediğini söyle Santiago." Noah hoşbeş faslını geçip doğrudan rastgele aramasının ardındaki nedene atlıyor.

"Kim?"

"Anne Carter aradı ve sizinle temas kurmak istediğini söyledi. Biliyorsun, Chloe'nin annesi?"

Artık Chloe'nin annesi hakkında anlattığı korkunç hikâyelerin tam adını biliyorum. Yakın çevreme sızmaya çalışan bu dengesiz kadın karşısında tüylerim diken diken oluyor. Bu artık sona erdi. Chloe tüm hayatını annesinin pençesinden kaçarak geçirdi ve Avrupa'da da peşini bırakmazsa lanetleneceğim.

"Ne istiyormuş?" Hırladım.

"Beni yeniyor. Chloe'ye ulaşamadığı için seninle konuşması gerektiğine dair geveleyerek bir sesli mesaj bırakmış. Seni uyarma ihtiyacı hissediyorum..."

Lanet olsun! Hepsi benim suçum. Chloe'yi spot ışıklarının altına iten bendim ve şimdi annesi öğrendi.

"Geri arama numarası bıraktı mı?"

"Neden kız arkadaşına sormuyorsun?"

"Annesinin erkek arkadaşına karşı yasaklama emri olduğunu düşünürsek, bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

Noah huffs. "Hayır."

"O zaman bana onun numarasını ver."

Noah, Chloe'nin annesinin asistanına bıraktığı numarayı tıkırdatıyor. Bir yanım Chloe'ye annesinin Noah'yla iletişime geçtiğini söylemek istiyor ama onu korumak için yoğun bir dürtü duyuyorum. Eski anıları canlandırmak istemiyorum, özellikle de en başta benim hatamsa. Ben olmasaydım annesi Chloe'yi rahatsız etmezdi.

Chloe böyle bir ilgi istememişti. En başta beni buna karşı uyarmıştı. Verilen zararı düzeltmek ve annesinin geldiği cehennem çukuruna geri dönmesini ummak benim sorumluluğum.

Numarayı çeviriyorum. Sesli mesaja geçmeden önce çalıyor. İkinci denememem başarılı oluyor ve Anne'in tok sesi üçüncü çalıştan sonra cevap veriyor. "Merhaba."

"Bu Santiago Alatorre."

"Mesajımın gerçekten sana ulaşacağını düşünmemiştim." Sesi Chloe'nin yatıştırıcı sesiyle uyuşmuyor.

"Bu görüşmeye Noah Slade'i bir daha asla aramamanı söyleyerek başlayacağım. Chloe de dahil olmak üzere benimle ilgisi olan hiç kimseyle iletişime geçme."

"Bu, daha da büyük bir sır saklayan biri için büyük bir iddia." "Ne sırrı?" *Şu anda kafası iyi mi?*

"Ağır saldırı suçundan tutuklanmış biriyle birlikte olman."

Hay sikeyim. Telefonu yakalamadan önce neredeyse düşürüyordum.

"Affedersiniz?"

"Chloe lisedeyken zavallı erkek arkadaşım Ralph'e saldırdı. Elimdeki hastane raporuna göre beyin sarsıntısı geçirmiş, iki kaburgası kırılmış ve bir dişi kırılmış. Her nasılsa sosyal hizmet uzmanı polisleri suçlamaları düşürmeye ikna etmiş ama önemli değil. Şöhretinle, bunun adınla anılmasını isteyeceğinden şüpheliyim. Öyle değil mi?"

Chloe büyürken evinde ne haltlar dönüyordu? Chloe gibi korku içinde yaşadığını hayal etmeye çalışırken annesinin paylaştığı iğrenç sözlere zar zor odaklanabiliyorum. Annesi erkeklerle kafayı bulurken bir dolabın içinde zaman geçirmeye zorlanmak. Kendisinden daha küçük birinden faydalanmaya çalışan iğrenç bir adama karşı kendini savunmak.

Tüm bu durum beni hasta ediyor. Anne Carter'ın sonsuza dek ortadan kaybolmasını isteyecek kadar iğreniyorum.

"Ne kadar?" Pisliklerle anlaşma yapmaktan nefret ederim ama Chloe'yi korumak için her şeyi yaparım. Onun gibi bir uyuşturucu bağımlısını desteklemek anlamına gelse bile.

"Sence Chloe'nin sırrı ne kadar eder? Elimde Ralph'in saldırıya karşı konuştuğu bir video var ve hiç hoş değil." Anne kendi kendine kıkırdıyor.

Midemde asit dönüyor. Bir uyuşturucu bağımlısını sessiz tutmak ne kadara mal olur? Biliyorsam ne olayım. "Elli bin dolar."

Anne gülüyor. Bu ses, kara tahtaya çakılan çivileri duymakla aynı ürpertiyi uyandırıyor. "Bundan daha iyisini yapmalısın. Seni Google'da arattım. Cüzdanında ne kadar para olduğunu herkes biliyor. Gerçekten de kız arkadaşının kim olduğunu dünyaya ifşa etmem üzerine bir kumar oynamak istiyor musun? İçimden bir ses, birlikte çalıştığın kalabalığın onun gibi birini kabul etmeyeceğini söylüyor."

Çenem kenetlendi. "Eğer biri onu kabul etmiyorsa, o zaman zaten hiçbir zaman benim kalabalığımın bir parçası olmamış demektir."

"Senden neden hoşlandığını anlıyorum." Kıs kıs gülüyor.

Telefonuma ölümüne sarıldım. "Üç yüz bin dolar. Bu benim son teklifim."

"Doğru fiyatı ödemeye istekli olduğunu biliyordum. Tüm o süslü arabalar ve evler varken, kovada bir damla bile sayılmaz."

"İğrençsin."

"Öyle olmadığımı hiç söylemedim. Ama ben aynı zamanda bir fırsatçıyım. Dünya acımasız bir yer ve kızım doğru türden bir adam buldu. Gurur duyuyorum."

"Bu senden son para isteyişin olacak."

"Merak etme. Bu kadar para beni uzun süre mutlu eder." Rüya gibi bir şekilde iç geçiriyor.

"Açık konuşayım. Sana parayı vereceğim ve sen de Chloe dahil ailemden uzak duracaksın. Bu hepimizin hayatından çıkacağın anlamına geliyor. Nokta. Elinde berbat bir hikâye ve uyuşturulmuş beyninin toplayabileceği yarım yamalak kanıtlar olsa da, bize bir daha bulaşırsan seni haritadan silmek için sonsuz bağlantılarım var. Yani, eğer geldiğin bataklıktan çıkıp bize tekrar sorun çıkarırsan, seni hak ettiğin hayatı yaşayacağın bir tesise göndereceğim. Uyuşturucu yok. İnsan yok. Ayıklık ve sana eşlik edecek kötü düşüncelerinden başka bir şey olmayacak. Anladın mı?"

"Çok asabi. Kızımın neden sana ilgi duyduğunu anlıyorum."

Çenem sıkıştı. "Gerçek bir evet ya da hayır cevabı istiyorum. Teklifiniz üç...iki-"

"Sana, ailene ya da Chloe'ye ulaşmayacağıma söz veriyorum." Bana parasını havale etmem için bir numara verdi ve ben de hiç tereddüt etmeden anlaşmayı tamamladım.

Chloe bana o çöp parçasıyla işinin bittiğini söyledi ve ben sadece onun bu sorunu daha hızlı çözmesine yardımcı oldum.

SANTIAGO

Chloe evime taşınalı henüz iki hafta oldu ve aramızdaki enerji şimdiden değişmeye başladı. İçine düştüğümüz rutin, her ikimizin de ev içi mutluluğu modellemesiyle kolay gidiyor. Bizim Birbirimizle geçirdiğimiz günler arasında birlikte yemek pişirmek ve film geceleri yapmak, arada da arabayı restore etmek var.

Ne zaman işe gitmek için ayrılsa, tedirgin oluyorum. Onun yokluğunda içimde bir rahatsızlık oluşuyor ve zamanı doldurmak için çaresiz kalıyorum. Öyle ki, sabahımın büyük bir bölümünü spor salonunda çalışarak geçiriyorum. Ama bu bile içimdeki gerginliği gidermeye yetmiyor. Chloe işteyken aptalca bir şey almak için bunu bahane olarak kullanıyorum.

Son satın aldığım cihazın gelmesi iki gün sürdü. Nakliye şirketi yeni sistemimi evimin birinci katında, herkesten uzakta boş bir odaya kurdu.

Tereddütlü adımlarla, Noah'nın Monza hafta sonundan sonra bana gönderdiği paketi tutarak odaya doğru yürüyorum. Derin bir nefes alarak odaya giriyorum. F1 simülasyon sistemi devasa monitörlerin önünde duruyor. Makineye doğru yürürken ellerim titriyor ve yepyeni plastik ambalajı yırtıyorum.

Pedallar benimle alay ediyor ve bana eskiden nasıl yarıştığımı hatırlatıyor. Odadan kaçma dürtüsünü görmezden geliyorum, bunun yerine standart direksiyon simidini çıkarıp yerine Noah'ın özel yapım direksiyon simidini takmayı tercih ediyorum. Yeni direksiyon makinenin ön tarafına hakim olurken parçalar yerine oturuyor.

"Eğer pratik yapmazsan, asla oraya geri dönemezsin." Deri koltuğun arkasına tutunuyorum ve düzenli bir nefes alıyorum.

Güç düğmesine basıyorum ve makine vınlayarak canlanıyor. Yeni çarkla pratik yaparken derimin altında gerginlik cızırdıyor.

Bu bir felaket olabilir. Destansı boyutlarda tam ve mutlak bir başarısızlık.

Ama aynı zamanda yıllardır başınıza gelen en iyi şey de olabilir. Oraya geri döndüğünüzü hayal edin.

İkilemim arkamdan gelen spor ayakkabı gıcırtısıyla kesiliyor. Chloe'nin makineye baktığını görmek için döndüm.

Odaya giriyor. "Şu düzeneğe bakın! Dünyanın dört bir yanındaki ineklerin sevinç gözyaşları döktüğünü duyabiliyorum."

"Bu inekler için değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Tamam, tabii. Nasıl istersen. Ama gerçek konuşalım: Mario Kart oynayabilir misin?"

Çenem düştü. "Mario Kart mı?"

Monitörlere özlemle bakıyor. "Bu düzenekle diğer yarışçılara kaplumbağa kabukları ve muz kabukları fırlatmak için neler vermezdim."

Fikrinin saçmalığı beni başımı arkaya atıp güldürdü. "Açıkçası bu yeni makinenin onunla uyumlu olup olmadığını bilmiyorum."

"O zaman ne için?" "F1 yarışı."

Dudakları bir O harfi oluşturuyor. "Anladım. Tamam, böldüğüm için özür dilerim. O zaman sizi yalnız bırakayım." Bir duvara çarpmadan önce geriye doğru yürür.

"Bekle."

Durdu.

"Test etmek ister misin? Mario Kart'ı indirebilirsem tabii?"

Gözleri kısıldı. "Neden burada yapmak istediğin şeyi yapmak zorunda kalmamak için dikkatini dağıtmaya çalıştığını hissediyorum?"

Sırıtıyorum. "Çünkü ben de tam olarak bunu yapıyorum." Gülümsemesi azalıyor. "O zaman hayır, teşekkür ederim. Ben almayayım."

İstediğim son şey bu odada yalnız kalmak. "Peki, tamam. Mario Kart maçında yarışmaya ne dersin? Kim en yüksek skoru yaparsa ne isterse onu kazanır."

"Bundan emin misin?"

Başımı salladım.

"Pekala, eğer istediğin buysa. Ama önceden bil diye söylüyorum, bu sefer sana oral seks yapacağıma dair bahse girmiyorum."

Tenim ısınıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü eğer kazanırsam, şuradaki süslü tekerlekle F1 simülasyonunu denemenizi isteyeceğim." Noah'ın gönderdiği tekerleği işaret ediyor.

"O zaman kaybetmesem iyi olur."

Mario Kart'ın en son sürümünü sorunsuz bir şekilde indirebiliyorum.

Chloe parmaklarını teker teker kırıyor. "Kenara çekilin, efendim. Bowser rock and roll için burada."

"Bowser?"

"Prenses Şeftali'yi seçmemi mi bekliyordun? Ben de beni bundan daha iyi tanıdığını s a n ı y o r d u m ." Dilini çıkarıyor.

Tenime değen o dilin anıları tenimi karıncalandırıyor. Hormonlarımı dizginlemeye çalışarak ekranı yüklerken öksürüyorum.

Chloe ve ben sırayla bir şampiyonada birbirimize karşı yarışıyoruz. O doğuştan yetenekli ve ben onun yüksek skorlarına yetişmekte zorlanıyorum. Ve daha da kötüsü, onu yenmek için neredeyse hiç çaba harcamıyorum.

İddiayı kaybetmek umurumda değil. Chloe yanımda kaldığı sürece, simülasyonu daha sonra deneyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, onunla oynamak buraya gelme amacımdan kaçmak için değildi. Bütün sabah evde olmadığı için birlikte vakit geçirmek istedim ve bu iyi bir fikir gibi göründü.

Kendimi sahte kokpite yerleştirip en son simülasyon oyununu başlattığımda bir an olsun yanımdan ayrılmıyor. Gaz pedalını hissetmeye çalışırken ellerim titriyor. Sahte F1 araçları teker teker sıraya giriyor ve bana eski yarış günlerini hatırlatıyor.

Chloe'nin eli benimkini tutuyor. "Şu anda seninle gerçekten gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. "Bu sadece

bir oyun." "Bundan daha fazlası."

"Nasıl yani?"

"Bu senin kurtuluşun."

Chloe başının üzerine çekmeden önce iğneyi çarşafın üzerinde gezdiriyor. Göl kenarındaki çim sandalyelerden birine çaprazlama oturmuş, sabahın erken saatlerindeki esintinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" Çimleri biçerek yaptığım sabah antrenmanından sonra onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Bunu yapması için birine para verebilir miydim? Elbette. Ama Chloe'nin cazibesini gizleyerek makineyi çalıştırmamı en ön sıradan izleme fırsatından vazgeçebilir miydim? Kesinlikle hayır.

Bana nakış çemberini gösterdi. Gölün ve etrafımızdaki dağların birebir kopyası.

"Vay canına. İnanılmaz yeteneklisin. Nasıl bu kadar gerçekçi görünmesini sağladın?" Dikkatle bakıyorum ve ince iplik detaylarını kontrol ediyorum. Sahneyi yeniden yaratan yüzlerce renkli dikiş olmalı.

"Önce kumaş üzerine istediğim deseni çiziyorum. Sonra iplikleri seçiyorum. Bunun gibi karmaşık bir tasarım için, daha ince hale getirmek için iplikleri ayırıyorum."

Gözlerim açıldı. "Bekle. Bunu ilk sen mi
çizdin?" "O kadar da zor değil." Yanakları
kızardı.

"Hayır. Bu inanılmaz. Yarattığınız diğer eserlerin resimleri var mı?"

Tasarımlarında bu kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Binlerce iplikle dokunmuş sanat eserleri gibiler. Bu yeteneğini dünyadan saklaması çok yazık.

Telefonunu çıkarır ve bir albüm açar. "İşte. Hepsine göz atabilirsin."

Açgözlü ellerimle kaptım. Chloe'nin yaptığı farklı tasarımlar pitoresk doğa manzaralarından alıntılara ve şiirlere kadar uzanıyor. Tüm tasarımları kıyafetlerden aksesuarlara kadar farklı nesneler üzerinde yer alıyor. Bu kadar yetenekli olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bir dükkan açmak istemediğine emin misin? Bunlar harika."

Gülüyor. "Bunun doğru olup olmadığını anlamak için diğer tasarımları hiç görmediniz.

Ya gizliden gizliye berbat biriysem ve senin hiçbir
fikrin yoksa?" Gözlerimi deviriyorum ve
telefonumu çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Piyasayı
araştırıyorum."

Homurdanıyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü tanıdığım biri yüksek bir kürsüden başkalarına özgüvenlerini artırmaları konusunda konuşuyor ama aynı şeyi kendisi için yapmıyor."

"Yan," diye tıslıyor.

Sırıtarak Etsy ve Pinterest'te geziniyorum. Maya ile vakit geçirmek bana belirli türdeki özel ürünleri nereden satın alabileceğime dair tüm püf noktalarını öğretti. Çok sayıda yetenekli nakış dükkânı var ama hiçbiri

Chloe'nin yaptığı tasarımlar. Sanki içindeki Bob Ross'u ortaya çıkarıyor ve iplikle iğneden karmaşık manzaralar yapıyor.

"Tamam. Analizimi tamamladım ve sonuçları aldım." Ben doğru dönüyorum

On

u. "Ve?" Dudağını ısırıyor.

"Tasarımlarınız üstün. Son. En kısa zamanda bir dükkan açmalısın." Gülüyor. "Nazik sözleriniz için minnettarım. Çok hoş."

"Ama?"

"Ama bir iş kurmak yapmam gereken en son şey." "Neden olmasın?"

"Amerika'ya döndüğümde işlerimi tekrar toparlamam gerekiyor. Bu Yaz eğlenceliydi ama gerçekler er ya da geç kapımızı çalacak. Brooke sonsuza kadar odamı kiralayan bir yabancıyla yaşayamaz."

Sözleri midemi bulandırıyor. "Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Hâlâ Matteo'ya kim olduğumu ne zaman söyleyeceğimi düşünüyorum."

Oyumu asla için kullanabilir miyim? "Peki ya ona söylersen?"

"O zaman sanırım oradan bakacağım. Hiçbir zaman iyi bir planlamacı olmadım." Gülümsemesi bana eşlik eden sıcaklıkla dolmuyor.

"Ona söyledikten sonra bile burada kalmayı hiç düşündün mü? Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra babanla kalmak istemez misin?" Sesim umutlu bir tını taşıyor.

Gözleri nakış çemberine geri dönüyor. İğneyle oynuyor, parmaklarıyla döndürüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayır, burada yaşamanın bir seçenek olduğunu bile düşünmemiştim. Biletimi alırken bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Ama şimdi sen bu konuyu açınca, bunun bir olasılık olup olmadığını merak ediyorum."

"Gerçekten mi?" Bunu itiraf etmesini beklemiyordum. Belki de her şeye rağmen biraz umut vardır.

"Yani o benim babam ve Amerika'da Brooke dışında pek bir bağım yok. Kalırım demiyorum ama tam olarak hayır da sayılmaz. Bu mantıklı mı?"

Bu çok mantıklı. Tek yapmam gereken zaten kalmak isteyen birini en başta gitmemesi gerektiğine ikna etmek.

Görev kabul edildi.

SANTIAGO

"P "Bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke olsaydım." Projektörü çalıştırmak için düğmeye basıyorum. Ekran tavandan aşağı iniyor ve ışıklar kararıyor. kendi başlarına.

Para mutluluğu satın alamayabilir ama Chloe ile böyle anları satın alabilir. Evimdeki sinema salonunda yaşadığım mutluluğu her zaman gerçek sinemaya tercih ederim. Kalabalıklar bana göre değil ve ünlü statümü dünyadan gizleyip normal bir randevuya çıkabileceğim gibi değil.

Chloe kanepenin yanından kalkıyor. "*Pretty in Pink'i* hiç izlemedin mi? Hiç mi?"

"Hayır."

"Sen insan mısın ki?"

"Maalesef."

Gülüyor ve kumandayı elimden kapıyor. "Bunu düzeltmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü o film benim romantizm standartlarımı çok yükseltti."

Şimdi dikkatimi çekti. "Bana daha fazlasını anlat."

"Seksenli yılların filmlerine takıntılı olmamın tek nedeni koruyucu annemin sadece VHS sistemi olması, kablolu TV yok."

Bu onun hikayesi için iç karartıcı bir başlangıç.

"Brooke ve ben onun tüm kasetlerini tekrar tekrar izledik. Bugün hala çocukluğumuzu anmak için yıllık bir maraton yapıyoruz."

"Peki en sevdiğin filmler hangileri?"

Bütün yüzü aydınlandı. "*Pretty in Pink,* hayır. Sonra *The Breakfast Club*, *Ferris Bueller's Day Off* ve *Say Anything*. Yani o boombox'lı sahne benim en sevdiğim film sahnelerinden biridir." Hakkında hiçbir fikrim olmayan farklı filmleri açıkladıkça coşkusu artıyor.

Sırf konuşmasını dinlemek için ona sorular soruyorum. Bir şeyi her sorguladığımda yüzündeki ifadenin aydınlanmasını izlemek çok eğlenceli. Bir konu hakkında bilgisiz olmanın bu kadar keyifli olabileceğini kim bilebilirdi? Chloe bariz bir hata yaptığımda gözlerini deviriyor ve birkaç dakika önce paylaştığı bir detayı hatırladığımda gülümsüyor.

Konuşmanın her saniyesi buna değer.

Boğazımı temizliyorum. "Tüm bu filmleri izlemeyi planlıyorsak başlasak iyi olur."

"Onları görmek ister misin?"

"Tabii ki. Birinin bir kadını evinin dışında bir müzik kutusuyla nasıl tavladığını merak ediyorum."

"Anlamlı bir şarkıyla tabii ki. 'In Your Eyes' çalarsanız nostalji için bonus puan."

"Tüm bunları zihinsel olarak not ediyorum."

"Yakın gelecekte birine kur yapmayı planlıyor musun?"

"Asla bilemezsin. Biri bana kur yapmanın önemli olduğunu söyledi."

Sırıtıyorum.

Koltuğun diğer ucuna yerleşirken kendi kendine gülümsüyor.

"Bana sadece bu filmle değil, uzakta oturarak da işkence mi yapacaksın? Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

"Beni mutlu etmek isteyen türden mi?"

"Benim mutluluğum ne olacak?"

"Tabii ki bu önemli."

Boş tarafımı gösteriyorum. "O zaman kıçını buraya getir. Sarılmayı severim."

Abartılı bir şekilde oflayıp pufluyor ve bana doğru kayıyor. Kolumu kanepenin arkasına koyuyorum, bana yaslanması için ona yer açıyorum.

"Düzgün bir adam beni buraya zorlamak yerine bir hamle yapardı."

"Ben sakatım. Bana merhamet edin."

Yan tarafımı çimdikliyor. "Deneme bile."

Gülüyorum. "İstediğimi alacağımı bildiğim halde neden hamle yapmakla uğraşayım ki?"

Bu ifade bana iki kaburgamın arasından daha sert bir çimdik kazandırdı.

"Çok ukalasın."

"Horozu vurgula."

Onu hırıltılı bir şekilde bırakan iğrenç bir kahkaha atıyor. "Lütfen dur. Kalbim buna daha fazla dayanamaz."

Film başlıyor, *Pretty in Pink'in* girişiyle bizi bölüyor. Chloe yanıma sokuluyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Kolumu ona doladım.

Evet, buna kesinlikle alışabilirim, kız filmleri ve hepsi.

Chloe resmen evime sızdı. Onun etrafımda olması, kısa şortlar ve göğüs dekoltesi şeklinde sürekli baştan çıkarıcı şeylerle yaşamak gibi. Eşyalarını evin her yerine saçıyor ve bu beni sinirlendirmesi gerekirken, onları bulduğumda aptal gibi gülümsememe neden oluyor. Ciddiyim. Onun eşyaları her yerde, ama şaşırtıcı bir şekilde beni iyi bir şekilde topraklıyor. Tutunmak ve her gün yeniden yaşamak isteyeceğim türden.

Chloe kalbimin o kadar derinlerine işliyor ki o yanımda olmadan hayatın nasıl olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Ama onun yanımda olmasının en iyi yanı, henüz tekrar karanlık köşeme düşmemiş olmam. Uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum. Gerçekten, tartışmasız bir şekilde mutlu. Ondan daha erken kalkmayı ve o işe gitmeden önce kahvaltı hazırlamayı dört gözle bekliyorum.

Onu tanıdığım son birkaç ay içinde Chloe Carter, günlerimi karanlık yapan canavarları kovdu ve onların yerine günlerini özel kılan her şeyi koydu.

Onun burada benim çatım altında yaşaması yeterli değil. Kalbimden bir parça koparıp Chloe'yi içine sokmak ve onu dünyadan korumak istiyorum.

Fırtınadan sonra çıkan bir gökkuşağı gibi ve güneş bulutların arasından çıktığında kaybolup giderse lanetleneceğim.

CHLOE

"I Bir şey düşünüyordum..." Santiago'ya istediği anahtarı veriyorum. Araba garajını sevdiğimi söylemiş miydim? Hayır mı?

Yetişkin adamları bile ağlatır, o kadar güzel. Köşedeki Bumblebee'ye benzeyen Camaro için bir iki damla gözyaşı dökmeyi bile düşünebilirim.

Vücudunun yarısını son tamiratının altından çıkarıyor. "Bu asla iyi bir fikir değil."

Ayağımı yuvarlanan cihazına doğru iterek onu arabanın altına geri itmeye çalışıyorum.

Çabama gülüyor. "Şaka yapıyordum. Ne düşünüyordun?"

"Tek bir şey için yarışlara geri dönüyorsun."

Delici bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ne olmuş ona?" "Test çalışmanı ne zaman planlamayı düşünüyorsun?"

Bana cevap vermeden arabanın altına geri dönüyor. Kullanılan aletlerin sesleri sessizliği dolduruyor ve birkaç cıvata beton zemine düşüyor.

"Gelecek hafta için planladım."

"Ne?" Çömelip gözlerini görmeye çalışıyorum. "Benden bir şeyler saklıyordun!"

"Çalıştığın bir gün için rezervasyon yaptırdım."

"Bunu neden yaptın?" Göğsümün içinde alışık olmadığım bir zonklama başladı. Onunla gitmemi istediğini sanıyordum. Fikrini mi değiştirdi?

"Senin yüzünden değil." Arabanın altından geri dönüyor.
Ondan beklediğimden daha çevik bir şekilde ayağa kalktı.

"Artık gitmemi istemiyor musun?" Bir şekilde sesimdeki acıyı gizliyorum.

"Sorun sende değil, bende."

Doğru. Klasik bir fırça. Bazı nedenlerden dolayı, karşı tarafta olmak çok daha farklı hissettiriyor.

"Sonra ne olacak?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Korkup kaçmaktan korktum ve bunu yapmak sen olmadan çok daha kolay olacaktı."

"Çünkü seni sorumlu tutmazdım."

Başını sallıyor ve benim kişisel balonuma geri dönüyor. "Çünkü seni mutsuz etmek isteyeceğim son şey."

Yanağıma uzanıyor. Avucunun sertliği tenime değiyor ve içimdeki her şey daha fazlası için acıyor. "Benimle gurur duymanı istiyorum."

"Tabii ki seninle gurur duyuyorum. Hangi oda arkadaşı duymaz ki? Daha önce Mario Kart'ta kıçımı tekmeledin *ve* bir sürü simülasyon turu tamamladın." Şakayla karışık omzunu itiyorum ama zoraki bir hareket gibi geliyor. Başparmağı dudaklarımda gezinirken gözlerim dalgın dalgın kapanıyor.

"Ev arkadaşı, ha?"

"En iyisi. *Friends* dizisi gibi."

"Hepsinin bir araya geldiği film mi? Ben bile daha iyi bir seçim yapamazdım."

Gözlerimi açtım. "Kastettiğim bu değildi."

"Bize direnmek için tüm gücünüzle çabalıyorsunuz." Parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor ve bende bir ürperti uyandırıyor.

"Sana bazı şeylerin seksten daha önemli olduğunu göstermek için çok uğraşıyorum."

"Böyle bir şey var mı?"

Bu sefer omzunu daha sert itiyorum. Yerinde durmadan önce bir santim kıpırdadı.

"Çok komiksin. Gerçekten." İğneleme kelimelerimi ağırlaştırıyor. "Ve konuyu değiştirmeyi bırak."

"O zaman önemli olandan kaçmayı bırak. Ben değişiyorum ve eğer bunu fark etmediysen, yeterince dikkatli bakmıyorsun demektir."

O haklı. Yavaş yavaş değiştiği çok açık. Simülasyon laboratuvarındaki günlük eğitimlerinden Noah ile telefonda yaptığı görüşmelere kadar, gerçekten de sahalara geri dönmeye çalışıyor. Hatta ben işten geldikten sonra her gün birlikte Mario Kart oynayabilmek için ikinci bir F1 simülatör seti bile aldı. O farklı olmaya çalışırken ben ikimizin de istediğini esirgeyebilir miyim?

Dudakları dudaklarıma dokunduğunda bir cevap verme zahmetine girmiyorum. Asansörde kafamda canlandırdığım öpücük, gerçeğinin hakkını vermiyor. Tek bir alevi bir pürmüzle karşılaştırmak gibi.

Dudakları hükmediyor, düşüncelerimi çalıyor. Diliyle dudaklarımın kenarlarında geziniyor, içeri girmek için yalvarıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum. Elimde değil. Onu öpmek yemekten önce tatlı yemek gibi. Benim için kötü olduğunu ve sonrasında her şey için iştahımı kaçıracağını biliyorum ama yasak bir şey yapmayı istemekten kendimi alamıyorum.

Beni kaldırmadan önce elleriyle kıçımı avuçluyor. Bacaklarımı beline doluyor, beni arabasının kaputuna yerleştirirken can havliyle tutunuyorum. Ellerim herhangi bir şey almak için arıyor.

Dudakları bedenimden hiç ayrılmıyor. Boynum, dudaklarım, kulağımın hemen arkasındaki yumuşak nokta onun dokunuşuna kurban gidiyor. Acı çekiyorum, alt tarafım ihtiyaçla zonkluyor.

Hiçbir şey onu acımasız işkencesinden alıkoyamaz. Gömleğimin alt kısmını yumrukluyor ve vücudumdan çekip çıkarıyor. Dudakları boynumdan aşağı inerken açgözlü elleri tenimin her santimini keşfediyor. "Bana durmamamı söyle."

Deli mi bu? Boynum hızla atıyor, her nefes alışım bir angarya haline geliyor. "Durma," diye fısıldıyorum, sesim kısık ve çaresiz.

Bedenimi arabanın kaputuna doğru itiyor. Metal ağırlığımızın altında bükülüyor, ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. *Hissetmekten* başka bir şey yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Eğiliyor ve ereksiyonunu merkezime doğru bastırıyor.

Ben inlerken parmaklarım omuzlarına gömülüyor. "Eğer daha ileri gideceksen, yanında prezervatif olsa iyi olur."

Beni bırakıp el arabasına yöneliyor ve aletlerin arasında cüzdanını buluyor. Elindeki folyo paketi görünce neredeyse ağlayacaktım.

"Bunu şansın yaver gittiği zamana mı saklıyorsun?" Sırıtıyorum.

"Sen hayatıma girdiğinden beri şanslıyım. Bu da ek bir bonus." Gülümsüyor. Şeytani bir gülümseme, gözlerinde de başka bir şey var.

Aman Tanrım. Bunu az önce söylemedi. Eşofmanını hızla çıkarırken nabzım hızlandı.

Pantolonu bacaklarının yarısına kadar inip donana kadar her şey umut verici görünüyor. Derin bir nefes verirken vücudu gerilir.

Bu iyi bir şey olamaz. Beyni harekete geçmeden onu durdurmak istiyorum. "Hey." Kendimi arabanın kaputuna yaslarken parmaklarımı şıklatıyorum. Gözleri bana doğru kaydı. Soğukkanlılığını koruyor, yüzü okunmuyor. "Santiago, eğer benimle yatmazsan, seni öldürürüm. Bacağının canı cehenneme."

Onu kontrol altına almakla tehdit eden şeytanları düşünürken alnı çatlıyor. Prezervatifi ölümcül bir tutuşla kavrıyor. Folyo ilave basınç altında kırışıyor ama bana doğru bir santim bile hareket etmiyor.

Şehvetini ele geçiren düşünce yüzünden anımız kayboldu. Arabanın kaputundan aşağı inerken gergin bir nefes alıyorum. Kıyafetlerimi bulmak için hızlıca çalışarak yerden gömleğimi aldım ve başımın üzerine attım.

Ona doğru ilerliyorum, eşofmanının bandını kaldırıp üzerini örtmesine yardım ediyorum. "Sorun yok. Henüz hazır değilsin."

Omuzları gergin. Bakışlarımdan kaçıyor, aldığı her tedirgin nefesle omuzları yükseliyor. "Nasıl olur da sorun olmadığını söylersin? En başta benimle birlikte olmayı nasıl isteyebilirsin? Ben zarar-"

Sözünü kestim. "Çünkü sen beklemeye değersin. İster bugün, ister haftalar, hatta aylar sonra olsun. Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

Başını sallayıp benden uzaklaşıyor. Prezervatifi arabaya atıyor ve arkasına bakmadan garajdan çıkıyor.

Peşinden koşmak istiyorum. Onu durdurmak ve onu nasıl gördüğümü açıklamak için. Ama bir şey beni durduruyor.

Korkuyorum. Tüm hayatımı defalarca reddedilerek geçirdim ve bunu bir kez daha yaşayacak gücüm var mı bilmiyorum.

Daha karanlık düşünceler beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama onları uzaklaştırıyorum.

Hayır. Bu benimle ilgili değil. Bu onun en karanlık yanıyla savaşması ve kim olduğunu kabul etmesiyle ilgili - bacaklı ya da bacaksız.

Santiago için ayakta kalmak için elimden geleni yapıyorum. Oturma odası onsuz daha az sıcak görünüyor ve hiçbir gösteri dikkatimi çekemiyor. Çabalarım başarısız oluyor ve

uykuya dalmak için yalvarıyor.

Bir şey beni uyandırdı. Santiago'nun iWalk'unun gümbürtüsü beni uykumdan uyandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Şşş."

Göğsüne sokuluyorum, yumuşatıcının taze kokusunu içime çekiyorum.

"Çok ağırım." Peki ya bacağındaki ekstra baskı ne olacaktı? Ona daha fazla acı çektirme fikrine katlanamazdım.

Alay ediyor. "En kötü günümde bile sana bench press yapabilirim."

"Bu kadar ukala olmayı bırak. Bu hiç çekici değil." Esnemeden önce iyi bir önlem için pazusunu sıkıyorum.

"Uyumaya devam et." Odamın kapısı gıcırdayarak
açıldı. "Kabaca bölünene kadar uyuyordum."

"Üç dakika önce uyuyan biri için çok fazla konuşuyorsun."

Bir esneme daha cevabımı kesiyor. Santiago yorganı yana atıyor ve beni yatağıma yatırıyor. Yorganı çeneme kadar çekerek beni tekrar yatırıyor.

Kapıya doğru dönüyor ama ben adını
sesleniyorum. "Kalacak mısın?"

Odama sızan ay ışığı sırtındaki şişkin kasları ortaya çıkarıyor. "Neden?"

"Çünkü seni burada
istiyorum." "Chloe, dinle-"

"Kendi yatak odamda bana fırça atma. Bu çok kötü."

Homurdanıyor. "Beni buna zorlama."

"Seks istemiyorum. Yemin ederim. Sadece burada olmanı istiyorum." *Çünkü gittiğinde seni özlüyorum.*

"Seks yok mu?"

"Hiç. Bir aziz olacağım. Söz veriyorum." Ona haç işareti yapıyorum, bilerek yanlış yapıyorum.

Her zamanki gibi beni düzeltiyor, dudaklarını küçük bir gülümseme süslüyor. Eliyle saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıyor. "Sana hayır demek çok zor."

"O zaman denemeye zahmet etme." Çarşaflarıma sarılıyorum.

Bu raundu benim kazandığım çok açık ve o da bunu biliyor. Yatağın kenarından dönerken iWalk'u yere çarpıyor. Yatağın hışırtısına gülümsüyorum.

çarşaflarım onun tarafında.

O rutin hareketlerini yapıyor ve ben gözlerimi kapalı tutuyorum. O yanıma yerleşirken odanın sıcaklığı artıyor.

Ona doğru bir göz attım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tavana bakarken vücudu kaskatı kesiliyor. Bu kesinlikle olmaz.

Düşünmeden bacağımı onunkinin üzerine atarak yuvarlandım. Kalçam kütüğünü sıyırdığında vücudundaki tüm kaslar kilitleniyor.

Kahretsin, Chloe! "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim, düşünemiyordum ve-"

Kolları göğsüne yapışık, sanki taştan oyulmuş gibi kıpırdamadan duruyor. "Sorun yok."

"Ama az önce sana dokundum ve-" Yatağın kendi tarafıma geçmeye çalışıyorum.

Santiago'nun eli beni durdurdu. Avucunu kalçama atarak beni vücuduna sabitliyor. "Chloe. Ciddiyim. Sorun yok."

"Güzel güzel ya da kız kardeşinin sana öğrettiği güzel gibi." Yumuşak bir kahkaha attı. "Güzel güzel."

Ona sokuluyorum, başımı koymak için omzuyla boynu arasında mükemmel bir yer buluyorum. Avuç içim kendi aklına sahip, gömleğinin pamuğuna bastırıyor.

Zor bir günün ardından nihayet rahatlamış bir şekilde içimi çektim. "Chloe," diye seslendi Santiago.

"Mmm." Uyanık kalmak için mücadele ediyorum ama bedenim o mutlu dinlenme yerine geri dönmek istiyor.

"Sana her türlü sebebi vermeme rağmen kaçmadığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Sözleri etrafımızda asılı kalıyor ve beni beklemediğim bir sıcaklıkla dolduruyor.

Avucumu yatıştırıcı bir hareketle göğsünde gezdiriyorum. "Benimle seks yapacak kadar rahat hissetmiyorsun diye kaçıp gitmeyeceğim. Bu çok aptalca ve çifte standart."

"Nasıl yani?"

"Çünkü benzer şekilde hissetseydim, seni bilerek bekletirdim." "Nedenmiş o?" Sesine mizah sızıyor.

"Çünkü benimle birlikte şeytanlarımla savaşmaya istekli olmayan hiçbir erkek benim zamanıma değmez."

Santiago'nun eli kalçamın etrafında sıkılaşıyor. Diğer eli etrafımda dolanıyor, beni vücuduna yaklaştırıyor. "Senin için hepsini öldürürüm."

"Ejderhaları gıdıklamak falan? Çünkü onlar çok sinsi piçler."

Alnıma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Eğer benden hoşlanıyorsan, bana bir söz ver."

Tavandaki vantilatörün kanatları havada vınlayarak sessizliği dolduruyor. Saatler sonra cevap veriyor. "Ne tür bir söz?"

"Bir daha kaçma. İşler zorlaştığında benimle kal. İlk sorun işaretinde geri çekilirsen seni geride tutan şeyle savaşmana yardım edemem."

"Yapacağım, ama sadece sen de aynı sözü verirsen." "Anlaştık."

İkimiz de rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Santiago yanımdayken mutlu bir uykuya dalarken bilincim kayboluyor.

SANTIAGO

I Chloe'nin yarış pistine yaptığım gezide bana katılmasını beklerdim. İşten izin alabilmek için Noah'yı nasıl aradığını ve bilgiyi nasıl kendisinin istediğini anlatma zahmetine girmedi. I
Bu süreci sonuna kadar götürme konusundaki kararlılığını hafife aldım ve şimdi burada olduğumuza göre bunu takdir ediyorum.

Onun varlığı bu deneyimi hafifletiyor. Daha yönetilebilir. Ne kadar zor olursa olsun bugünü atlatmam için beni sorumlu tutuyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ve en önemlisi, kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Bugün ailemi ya da Chloe'yi mutlu etmekle ilgili değil. Bu, kendime geri dönebileceğimi kanıtlamakla ilgili. Eğer sıkı çalışmaya devam edersem hayalini kurduğum geri dönüşü yapabilirim.

İskelet bir ekip test pistinin etrafında dolaşıyor. Noah kenarda durmuş, James'le birlikte kâğıtları inceliyor. Eski patronumu ve Noah'ı tekrar birlikte çalışırken görmek beni öncekinden farklı etkiliyor. Bu sefer mesele Noah'ın yarışması ya da rekabeti değil. Beni o lanet arabaya bindirmekle ilgili.

Gözlerim Bandini logolu gri muşambaya takılıyor. *İşte burası.*

Gözlerim onlara takıldığında bir ekip üyesi lastiği düşürüyor ve tekerlek bana doğru dönüyor.

Noah ses üzerine başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bakın sonunda kim geldi."

Ona gelmek zorunda olmadığını söyledim ama o bu anı kaçırmayacağını söyledi. Ona hayır diyemezdim, özellikle de yarışlar arasında bir hafta boşluğu varsa.

"Zamanında geldim, göt herif."

James kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eğer erken gelmediysen-" "Geç kaldın," diye cevap veriyoruz Noah ve ben aynı anda.

"Bazı şeyler asla değişmez." James ikimize gülümsüyor. Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Seni tekrar burada görmekten mutluyum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Biliyorum."

James Chloe'ye bakmadan önce başını sallar. "Seni tekrar görmek güzel. Seninle Monza galasında tanıştığımda, buradaki huysuz yarışçımız üzerinde ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim." James başını bana doğru itti.

Chloe başını sallıyor. "Güç, onun üzerinde kontrolüm olduğunu ima eder."

"Kendini asla küçümseme." James gülümsüyor.

"Mütevazı biri ama çok yardımcı oldu." Ona gülümsüyorum ve kolumu beline doluyorum. "Ve sıcak tur maçımızda Noah'yı yenmek gerçek bir motivasyon kaynağı oldu."

"Kazanmana izin verdim," diye sesleniyor Noah gülümseyerek. "Gerçek bir kaybeden gibi konuştun."

Chloe kahkahasını avucuyla bastırıyor.

James'in kafası üçümüzün arasında gidip geliyor. Mürettebattan biri onu çağırıyor ve o da bana dönüyor. "İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmak için telsizde olacağım. Bu süreçte hiçbir şeyi aceleye getirmenize gerek yok. Buraya bir arabayı test etmeye ve iyi vakit geçirmeye geldiniz."

"Anladım."

"Ciddiyim. Baskı *yok.* Biraz eğlenelim ve biraz benzin yakalım." Ona son bir kez başımı sallayarak anlayış gösterdiğimde uzaklaşıyor.

Noah, Bandini arabasını örten muşambayı çekiştiriyor. Parlak kırmızı boya öğleden sonra güneşinin altında parlıyor ve beni bir anı seliyle vuruyor. İleriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum ve elimi şık kaputun üzerinde gezdiriyorum.

Tüm arabayı dolaşarak zaman geçiriyorum, parıltısının tadını çıkarıyorum. Noah'nın yapımına yardım ettiği direksiyon simidini değerlendirirken gözlerim buğulanıyor. Evde alıştırma yaptığım direksiyonun birebir kopyası. Araba, direksiyon simidine eklenen gaz kelebeği çubuğu dışında eskisiyle aynı görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kararsız bir elimi direksiyona koyuyorum.

"Umarım beğenirsiniz. İlk birkaç test sürüşünde bana karşı nazik ol. Senden farklı bir sürüş tarzım var ama sürüşünü nasıl sevdiğini bilecek kadar kasetlerini inceledim." Noah yanımda duruyor.

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

"Sen benim için bir kardeşsin." Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Üç yıllık sessizlik yeterince uzun, sence de öyle değil mi?" "Evet, öyle," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"Teşekkür ederim."

Noah sarılmak için beni kendine çekti. "Gerçek bir yarış pistine çıkıp herkesle yarıştığında bana teşekkür et. Senin gibi yetenekli biri en güzel yarış yıllarını boşa harcamamalı."

Başımı sallıyorum. Ekip üyeleri üzerimi değiştirmem için kıyafetlerimi getiriyorlar ve ben de garajın içindeki soyunma odasında acele etmiyorum. Yanmaz giysinin fermuarını çekerken ellerimdeki titremeyle savaşarak el yordamıyla hareket ediyorum.

Ya bu arabayı kaza yaparsam? Yedek tekerlek var mı? Basit bir test sürüşünü bile beceremezsem James beni geri ister mi?

Tezgâha yaslanıp başımı öne eğiyorum.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Bir dakika."

Kapı kolu tıkırdıyor.

"Bana bir dakika verin dedim."

"Benim." Chloe'nin sesi kapıdan boğuk geliyor.

Hiç düşünmeden kapıyı açtım. Beni en kötü halimde gören biri varsa, o da odur. En çok ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmesine izin vermeyeceksem onu buraya getirmemin ne anlamı var?

O küçük alana adımını atarken sırtımı ona dönüyorum. Aynanın ardından bana yumuşak bir gülümseme sunuyor.

"Vay canına. Süslenip püslenince böyle görünüyorsun." Onu ısırıyor du

da Bunu söyleme şekli beni başımı arkaya atıp güldürüyor.

k. "Bu haksızlık, biliyor musun?" Arkamdan yaklaştı ve bana Geri dön.

Dediğini yapıyorum ve kıçımı tezgâha yaslıyorum. "Adaletsiz olan ne?"

"Bu kadar korkunç bir şeyin içinde nasıl bu kadar iyi görünebiliyorsun?"

Başımı ona doğru eğiyorum, ortaya çıkmak için yalvaran gülümsememle savaşıyorum. "Bazı kadınlar takım elbiseye bayılır."

"Bu mu? Nasıl y a p a b i l i r l e r ? Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor!" Alaycı bir şekilde soluk soluğa kalıyor. "Bu senin... paketinin bir taslağı mı?"

ağzına eğilir ve fısıldar.

"Bilmiyorum. Öğrenmek ister misin?"

Göz kırpıyorum. "Oh, tabii." Benim alanıma giriyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve onu bedenime çekiyorum. Banyonun sınırlı alanı bize fazla yer bırakmıyor. Başını arkaya yatırıyor, eli yarış kıyafetimin ön kısmında gezinirken gözleri benimkilere kilitleniyor. Tenim onun dokunuşuyla ısınıyor.

Eli, dikkatini çekmek için zonklayan bölgenin hemen üzerinde duruyor. "Öğrenmek için yarış bitene kadar bekleyeceğim." Kıkırdıyor ve elimden kurtuluyor.

"Ne?" Onu tekrar göğsüme çekmeye çalışarak kekeledim.

Başını sallıyor, elimden kaçıyor. "Arabayı test edene kadar dokunmak yok. Bunu teminat olarak kabul et."

Onun göndermesine sırıtıyorum. "En azından iyi şans için bir öpücük alabilir miyim?" Sanki bunu düşünmesi gerekiyormuş gibi tavana bakıyor.

Kalçalarını kavrıyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum. Elim ensesini kavrarken dudaklarım onunkileri eziyor. Öpüşmemiz bir çılgınlıktı. Hızlı, enerjik ve oraya çıkmadan önce beni sakinleştirmek için ihtiyacım olan her şey.

Sanki bu kız bana sormasına gerek kalmadan ne yapacağını çok iyi biliyor. Kesinlikle ona aşık oluyorum ve bundan korkmak yerine, bunu tüm kalbimle kabul ediyorum.

Umarım o da aynı şekilde hissediyordur. Beni nasıl öptüğü bir gösterge ise, güvende olabilirim.

Elimi bıraktı. "Bu kadar. Sonrasına kadar öpüşmek yok." "Seni bu konuda tutuyorum."

Chloe kapıyı açarken omzunun üzerinden gülümsüyor. Garajdan gelen vızıltı küçük alanda yankılanıyor.

Lanet olsun. Chloe sadece kalbimden bir parça çalmadı. Baş harflerini kazıyarak beni ömür boyu damgaladı.

Protezim olmadan arabaya girmek zor olsa da kolay. Yardıma ihtiyaç duymaktan nefret etsem de, güvenliğim daha önemli. Doktorum başka bir kaza olması ihtimaline karşı protezimle araba kullanmamamı tavsiye etti. Bu

Bu tür bir durumda yardımdan ziyade bir yük haline gelir ve değerinden daha fazla risk taşır.

Mekanikerlerin beni damalı çizgiye kadar çekmesi ve James'in takım telsizinden beni hazırlaması bile sorunsuz geçti. Ama yaşadığım travmayı atlatmak için zihnimi kırılma noktasına kadar zorlamak? İşte *bu çok* zor.

Motor arkamdan mırıldanıyor ve bana zihnimden sildiğim eski yarış günü hislerini hatırlatıyor. Önceden, geçmişin anıları bana acı veriyordu ve acı da depresyona neden oluyordu. Ama şimdi, yarış arabasında otururken, her şey yeniden gerçekmiş gibi geliyor.

Direksiyon başında olmanın bir gücü var. Adrenalin ve Tanrı kompleksinin bir karışımı, her gün sınırlarını test eden sporcular yaratmak için iç içe geçmiştir.

Tekrar o adam olmak istiyorum. O adam olmayı o kadar çok istiyorum ki, oraya ulaşmak için kötü anılar ve stresle çalışmaya hazırım. Çünkü s o n u ç t a , kırık şampiyonlar tarih yazmaz.

İleriye bakıyorum ve yola odaklanıyorum. Araba sarsılıyor ve ben bir girdabın içine çekiliyorum. Görüntüler beynime hücum ediyor. Lastikler gıcırdıyor ve ellerimi kaskıma bastırmak için acele ediyorum. Metal sürtünmeden önce bir şey sırtıma sürtünüyor. Nem yarış kıyafetime yapışıyor ve nefesimi ağırlaştırıyor. Önümdeki asfalt yollar yağmurdan kayganlaşan kaldırımlara dönüşüyor.

Lanet olsun. Başka bir flashback olmasın. Kütüğüme tutunuyorum ve dişlerimi birbirine geçiriyorum. Bu hareket beni topraklıyor, şimdiki zamana geri getiriyor. Bana kim ve nerede olduğumu hatırlatıyor.

Bu aynı pist değil. Bu o gün değil. Nefes al.

"Hazır mısın, Santi?" James telsizime konuşuyor
Kulak.

Birkaç derin nefes alıp kalp atış hızımı düzenliyorum. "Yaklaşık olarak insan her şeyin peşinde olabilir."

"Sana ne dediğimi unutma. Kimse senden ilk günden yıldız olmanı beklemiyor. Noah'nın direksiyonun başına geçmesi aylar sürdü ve onun ne kadar mükemmeliyetçi olduğunu biliyorsun."

Noah'nın bu kontrollerde ustalaşmasının o kadar uzun sürdüğünden şüpheliyim ama yine de James'in yorumunu takdir ediyorum. "Hadi yapalım şu işi." Direksiyonu tutarken yumruklarımı sıkıyorum.

Ekip arabadan uzaklaşıyor. Ellerimde hissetmeye alışmak için düğmelerle oynuyorum.

"Gaz kelebeği ile başlayın. Yavaş olun ve test edin. Tıpkı simülasyon laboratuvarı gibi."

Gazı hafifçe çekiyorum. Motor arkamda mırıldanıyor, araba beklediğimden daha hızlı ilerlerken gürlüyor. Kontrolü kaybetmeden önce sol ayağımla fren pedalına basıyorum. Vücudum sarsılıyor ve kaskım kafalığa çarpıyor. Lastikler boyun eğerek gıcırdıyor ve araba hareketini durdururken etrafımdaki metal titriyor.

"Sakin ol dedim. Bu hiç kolay *değil*!" James mikrofona doğru gülüyor. "Eğlenmene sevindim."

"Pardon, bana Marko'nun pit şeridinde ilk kartını denemesini hatırlattınız."

"Cidden, benim şoförlüğümü dört yaşındaki yeğenimle mi kıyaslıyorsun? Kendime güvenimi artırmanın yolu."

James kıkırdar. "Tamam, tekrar deneyelim. Sadece gaz pedalını hissetmeye ve içgüdülerine güvenmeye ihtiyacın var. Frenler eski sol ayak pedalıyla aynı."

"Tamam, ben hallederim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Aynı hareketi deniyorum, bu sefer arabama tekrar frene basmadan önce düzlükten aşağı inme yeteneği veriyorum. Yavaş bir başlangıç ama ön kanadın üzerinden esen rüzgâr kaskımın altından gülümsememe neden oluyor.

"Çok daha iyi! İşte kolay derken bunu kastediyorum. Orada doğuştan yeteneklisin," diyor James.

İlk viraja bakıyorum, direksiyonu, gazı ve freni aynı anda nasıl idare edebileceğimi merak ediyorum. Endişeli düşünceler tomurcuklanan güvenimi yiyip bitiriyor.

"Şimdi işlerin zorlaştığı yer burası. Ayağınızın altındaki fren pedalını izlerken, gazı bırakırken aynı anda direksiyonu da çevirmeniz gerekecek. Hepsi zihinsel."

Kafamda hareketleri gözden geçiriyorum, hareketi kas hafızasına yerleştirmeye çalışıyorum. Bu hiç kolay değil. Fren pedalını ve gaz pedalını aynı anda kontrol etmeye çalışırken sırtımdan terler boşanıyor.

Gaz pedalını çekiyorum, arabayı yavaşlamak yerine dönüşte hızlanmaya zorluyorum. Spor ayakkabım frene çarpıyor ve arabam dönüyor. Araba dururken lastikler çığlık atıyor.

Kahretsin. Direksiyonun ışıkları sönmeden önce yanıp sönerken arabadaki bir şey tekliyor.

"Pil bitmiş. Dönüşü iyi dene. Eninde sonunda üstesinden geleceksin." James içtenlikle konuşuyor.

Tek yapabildiğim direksiyon başında kaşlarımı çatmak. Bandini ekibi arabamı emniyete almaya geliyor ve beni garaja doğru geri itiyor. Zehirlenmişliğimin içinde kıvranıyor, sürüş sonrası ışıltımı gizlemesine izin veriyorum.

Chloe yüzünde kocaman bir sırıtışla pit şeridine doğru koşuyor. Güneş onun üzerinde parlıyor ve yanaklarındaki kızarıklığı ortaya çıkarıyor.

Yüzündeki gülümsemeyi anlamıyorum. Başarısız oldum. Açık ve net. Eskiden pistte neler başarabildiğimi görseydi gülümsemezdi.

"Aman Tanrım. Başardın!" Kokpite doğru koşar ve kenarından eğilir.

Direksiyonu tamirciye veriyorum ve kaskımı kafamdan çıkarıyorum. "Ne yaptı? İlk dönüşte stop mu etti?"

"Hayır!" İki yanağımdan tutup beni ona bakmaya zorlarken melodik bir şekilde gülüyor. "Arabaya bindin ve sürdün. Sen. Yaptın. Yaptın."

Onun pozitifliğini, kuraklıktan sonra toprağın yağmuru emmesi gibi emiyorum.

Noah pistte geziniyor, bana elini uzatmadan önce arabayı değerlendiriyor. "İyi iş çıkardın."

"İkiniz de sanki bir arabayı test etmek yerine bir yarış kazanmışım gibi davranıyorsunuz."

Noah başını sallar. "Eski ukala halini özlüyorum. Bu kendini küçümseyen versiyonundan çok daha eğlenceliydi."

Chloe kahkahasını gizleyerek arkasını dönüyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Kim, ben mi?" Bir avucunu göğsüne bastırıyor ve kirpiklerini kırpıştırıyor.

"Evet. Neden gülüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Çünkü Noah haklı. Hisleri öldürüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi de kendimi sevmemi mi istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Bence ne olursa olsun kendimizi olduğu gibi sevmeyi kendimize borçluyuz. Çünkü eğer kendinizi sevmiyorsanız, neden başkalarının sevmesini bekliyorsunuz ki?"

Ne dediğini düşünüyorum. Noah Chloe'nin dikkatini başka yöne çekiyor, onunla yarış istatistikleri ve yarattığı direksiyonun arkasındaki sır hakkında konuşuyor.

Eğer ben kendimi sevmezsem, kim sevecek? Ve eğer kendimin en kötü versiyonunu tekrar tekrar göstermeye kararlıysam ne tür bir sevgi

istiyorum?

Olmak istediğim kişi bu mu? İşler zorlaştığı için bir kereden sonra pes eden adam mı?

Hayır. Kazananın zıttı kaybeden değildir. Kaybın tekrar deneme şansını yok etmesine izin veren kişidir. Yenilgici tavrın sona ermesi gerekiyor. Tam burada. Hemen şimdi.

Direksiyona tutunup parmağımı hassas gaz pedalında gezdiriyorum. "Hey, Noah?"

"Ne oldu?"

"Garajda fazladan akünüz var mı?" "Tabii ki

var."

"Arabayı tekrar test etmeye ne dersin?" Noah sırıtıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

SANTIAGO

Yarış pistinde geçirdiğim süre boyunca içimde bir şeyler değişti. Sanki bir F1 yarış arabasını tekrar sürdüğüm anda her şey yerine oturdu. Dünyadaki hiçbir araba bu tür bir hıza erişemez ve Sahip olduğum tüm süslü arabalar gerçeğinin ucuz taklitleridir. Yarıştan sonra kafayı bulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. İçimde biriken heyecandan derimin kaşınması ve dışarı çıkmak için yalvarması.

Bugün erken saatlerde araba kullanmak ruhumun ilgiye aç parçasını besledi. Umutsuzca tekrar işe yarar hissetmek isteyen aynı parçayı. İhtiyaç duyulduğunu ve istendiğini hissetmek.

Duş aldıktan sonra test istatistiklerini tartışmak üzere ekiple buluştuğumda inanamamakla mücadele ediyorum. Ben Noah ve James ile kasetleri ve stratejileri gözden geçirirken Chloe nakış işlemekle meşgul. Bana gönderdiği her gülümseme göğsümü ısıtıyor. Onun varlığı beni ayakta tutuyor çünkü zihnim tüm bu bilgiler yüzünden patlamakla tehdit ediyor.

Yarış pistinden eve otomatik pilotta dönüyoruz, tek bir kelime etme zahmetine bile girmiyorum. Chloe sessizliğini koruyor, pencereden dışarı bakıyor, bana huzur veriyor. Bunun için ona minnettarım. *Her* şey için ona minnettarım. Beni daha iyi olmaya zorlamasaydı, şu anda bulunduğum konumda olamazdım. O olmasaydı yaptıklarımı başaramazdım çünkü o hayatı hafifletiyor. Ve ona ne kadar minnettar olduğumu göstermenin zamanı geldi.

Garaja girdim ve arabayı kapattım. Dakikalarca ikimiz de hareket etmedik, ikimiz de kendi kafalarımızın içinde hapsolmuştuk.

"Eğlenceliydi." Chloe sessizliği bozuyor ve mavi gözleriyle bana bakıyor.

Gülümsüyorum. "Öyleydi."

"Yakın zamanda tekrar yapmayı düşünüyor musun?"

"Yarın sabah için bir test seansı ayarladım bile." "Gerçekten mi?"

Dudakları aralandı.

Başımı sallıyorum, sırıtışım genişliyor. "Gerçekten mi?"

Ellerini birbirine çırpıyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum! Sadece kendine inanman gerekiyordu!"

"Haklıydın."

"Tekrar söyle."

"Haklıydın. Mutlu musun?"

"Memnunum!"

Arabadan iniyorum ve Chloe'nin kapısını açmak için kaputun etrafında yürüyorum. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Elimi tuttu ve ben de onu koltuktan çektim.

Beni garajdan eve kadar takip ediyor. Çok uzun zamandır kilitli tuttuğum bir kapının önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Dudağını ısırıyor. "Eğer burası Kırmızı Acı Odası değilse, isyan edeceğim." "Ne?"

"Boş ver." Alay ediyor.

Uzun zamandır kullanmadığım anahtarla kapıyı açıyorum. Düğmeyi çevirince tüm ışıklar yanıyor.

"Aman Tanrım." Chloe etrafımdan dolaşıp içeri girdi.

Her şekil ve büyüklükteki kupalar, spot ışıklarının altında parlayan rafları yerden tavana kadar sıralıyor. Hepsi de yıllarca terk edildikten sonra tozlanmış ve ihmal edilmiş geçmişimi hatırlatıyor. Ailemin, arkadaşlarımın ve ekibimin resimleri, en gurur duyduğum anlardan bazılarını sergileyerek alanı bölüyor.

Chloe uzaylı uzay gemisini andıran parlak renkli bir kupaya doğru yürür. Parmağını metalin üzerinde gezdiriyor, tozların arasında bir çizgi çiziyor. "Vay canına. İyi olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi olduğunu fark etmemiştim."

Göğsüm gururla kabarıyor. "Bu daha önce yaptıklarıma bir bakış."

Hapşırıyor ve havaya bir toz bulutu uçuşuyor.

Çekiniyorum. "Kusura bakmayın. Şu anda biraz dağınık."

"Lütfen özür dilemeyin. Bu inanılmaz." Her bir kupaya özel bir ilgi göstererek yarış ve yılı okuyor.

Duvara yaslanıp onun şaşkınlığının tadını çıkarıyorum. Bu odaya her girdiğimde hissettiğim rahatsızlık artık yok. Ne zamandır ilk defa

sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, geçmişteki başarılarımla çevrili olmak beni rahatsız etmiyor. Aksine, içimdeki geri dönmek isteyen canavarı besliyor.

Bugün buraya gelmemin ve Chloe'yi de yanıma çağırmamın sebebi bu. Şimdi o zamanki yarışçı halimle şimdiki halimi birleştirme zamanı. Bununla savaşmak yerine, her bir parçasını kabul etmek istiyorum.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" İlk Dünya Şampiyonluğu kupamın önünde durdu. Yıllarca terk edildikten sonra o devasa parça hâlâ parlıyor. Tüm yolculuğumu başlatan, sadece benim değil kız kardeşimin de hayatını değiştiren kupa.

"Çünkü sana nasıl bir yarışçı olduğumu göstermek istedim." "Hepsi bu mu?" diye fısıldıyor.

"Ve kendime neden uğruna savaşmaya değer olduğumu hatırlatmak istedim. Davamı savunmak için Formula Corp ile planladığım toplantıdan neden korkmamam gerektiğini."

"Gerçekten mi?" Topuklarının üzerinde dönüyor ve aramızdaki mesafeyi yutuyor. "Onlarla konuşacak mısın?"

"Tekrar yarışabilme hakkım için mücadele edeceğim ve orada senden daha çok istediğim kimse yok."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama yanaklarından aşağı süzülmelerine fırsat vermeden gözlerini kırpıştırıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Göğsüm ağrıyor çünkü gülünç derecede gururluyum."

"Bunu sensiz yapamazdım."

Bana sulu bir gülümseme sunuyor. "Yapabilirdin."

"Tamam, ifademi düzeltmeme izin verin. Sen olmasan bunu yapmak *istemezdim.*"

"Tamam, beni yakaladın." Chloe başını arkaya eğdi ve bana gülümsedi. Parmak uçlarına basıyor ve dudaklarıma kalıcı bir öpücük bırakıyor.

Derinleştiriyorum, dilim onunkini okşarken başını avucumun içine alıyorum. Chloe yumuşak bir inilti çıkarıyor ve ben inisiyatifi ele alıyorum. Dudaklarından uzaklaştım ve eğildim. Onu omzumun üzerinden fırlattığımda çığlık atıyor. Protez bacağımdan dolayı hafif bir sızı var, ama birkaç dakika dayanamayacağım bir şey değil. Bazı şeyler önceliklidir ve aletimin zonklama şekli bana doğru seçimi yaptığımı söylüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırır. "Sana göstermem gereken son bir şey var."

"Ne?"

Kalçalarının arkasına tutunup onu evin içinde taşıyorum. Popomun yanaklarını çimdikliyor ve kafasına hücum eden kandan şikayet ediyor ama onu görmezden geliyorum. Boştaki elimle ayakkabılarını çıkarıyorum. Yere düşüyorlar.

Yatak odama giriyorum. Göldeki gün batımı duvarlara turuncu bir parıltı yayıyor. Chloe onu yatağa attığımda duyulabilir bir *ses çıkarıyor.*

Çekmeceden birkaç şey alıp komodinin yanına yerleştiriyorum.

"Flaş haber: Yatak odanı gördüm. Burada yeni ya da şok edici bir şey yok." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Koyu renk saç telleri beyaz yastıklara karşı göze çarpıyor.

Olduğum yere çakılıp kalmışım, aptal gibi ona bakıyorum. Her yönüyle mükemmel. Gülümsemesinden burnundaki minik çillere kadar. Ama en çok bana bakışını seviyorum. Sanki bir erkekten daha fazlasıymışım gibi.

Sanki onun benim için önemli olduğu kadar ben de onun için önemliymişim gibi.

"Bueller," diye sesleniyor izlediğimiz filmle aynı ses tonuyla.

Gülümsüyorum.

Ayağıyla göğsümü dürtüyor. "Bana gösterecek neyin var?"

"Seni ne kadar önemsediğimi."

İşte bu onu susturdu. Ben dönüp onun üzerine sürünürken Chloe şaşkınlığını koruyor. Aramızı bozmadan sonraki adımları nasıl atacağımdan emin olamadığım için duraksıyorum.

"Benim için bir şey yapabilir misin?" Chloe altımda kayıyor. "Ne?"

"Benimle pozisyon değiştirir misin?"

Ona göz kırpıyorum. Emrini yerine getirerek sırtımı yatağa bastırıyorum. Başım yumuşak yastıklara gömülüyor ve Chloe de onu takip ederek bedenimi kendi bedeniyle kaplıyor.

Chloe'nin dudakları usulca dudaklarıma değiyor. Elleri omuzlarımda gezindikten sonra karın kaslarımda geziniyor. Dokunduğu her kas kasılıyor, o ilerleyene kadar sıkılaşıyor. Elleri gömleğimin eteğini kaldırıp başımın üzerinden çekiyor. Vücudumdan aşağıya doğru öpüyor. Dilini sert kaslarımın üzerinde gezdirmesinin verdiği hisse bağımlıyım.

Aletim eşofmanımın dikiş yerlerinde acıyla zonkluyor. Hafif okşamaları beni daha fazlası için zorluyor. Daha fazlasını. Bundan daha fazlasını. Sunduğu her şeyden daha fazlasını.

"Gözlerini kapalı tut. Eğer açarsan, bu iş biter." Sıcak nefesi tenimde geziniyor.

Bu istediğim son şey. Gözlerimi kapatıyorum ve yorgana tutunuyorum. Düşünmek yerine, dudaklarının bedenimde yarattığı hisse odaklanıyorum.

Eşofmanımın ve külotumun kemerini aynı anda kavrıyor. Onları bacaklarımdan aşağı kaydırırken vücudumdaki her kas geriliyor ve dünyadan sakladığım parçamı ortaya çıkarıyor.

Bacağımın benim kadar berbat göründüğünü düşünüyor mu? Pürüzlü yara izi ve buruşuk deri onu korkutuyor mu? Olumsuz düşüncelerin saldırısı karşısında bedenim kilitleniyor. Chloe'nin güdük ve metal bacağımı yakından ve kişisel olarak görmesi fikrini kovmaya çalışıyorum ama bu durumla ilgili her şey beni rahatsız ediyor.

"Santiago. Düşünmeyi bırak ve sana nasıl hissettirdiğime odaklan." Chloe avuçlarını kalçalarımda gezdiriyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve sıcaklığı kemiklerime sızan soğuğun bir kısmını siliyor. Avuç içleri sikimin üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oluyor.

Onun dokunuşuyla kulaklarımda kan uğulduyor. Sanki tenimde parazitler oluşuyor, baskı ve beklentiden çatırdıyor. Dudakları elinin yerini alıyor ve boyum boyunca belli belirsiz öpücükler bırakıyor. Sıcak ağzı aletimin etrafını sararken korktuğum her şey eriyip gidiyor.

Cennet ve cehennemin bir karışımı. Doğru ve yanlış. Ağzının işkencesinden kurtulmayı arzularken, anı daha uzun sürdürebilmek için çaresizlik.

Beni emerken sikim seğiriyor, tekrar çekilmeden önce beni zevkin eşiğine getiriyor. Saçlarından bir avuç tutup çekiştiriyorum. "Beni öldürüyorsun."

Sikimi ağzından çıkarırken dudakları patlıyor. "Bunu geçen seferin intikamı olarak düşün." İyi bir önlem için sikimi bir kez pompaladı.

"Yeter," diye tıslıyorum.

"Neden?" diye devam ediyor, elini aşağı yukarı hareket ettirerek.

Hayalarım geriliyor ve karıncalanma hissi omurgama yayılıyor. "İşte bu kadar."

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Chloe'nin kocaman

gözleri oluyor. "Oyunlarla işim bitti."

Sırıtıyor. "İlk kuralı çiğneyen sensin."

"Şu andan itibaren önemli olan tek bir kural var, o da seni boşaltmak." Vücudunun altından kayıyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum.

Onu yatağın kenarına sürüklerken gülüyor. Onun yardımıyla atletini ve şortunu hızlıca çıkarıyorum. Hareketlerim aceleye geliyor ve her türlü incelikten yoksun. İç çamaşırı ve sütyeni de yatak odasının zemininde aynı kaderi paylaşıyor ve sonunda onu çıplak olarak görüyorum.

Onu kontrol ederken protezimle ilgili tüm endişelerim odayı terk ediyor. Sürgülü kapıdan gelen gün batımı ışınları tenini altın sarısı bir ışıltıya boğuyor. Saçlarındaki laciverti, arkasındaki beyaz çarşafı kaplayan dalgalı dalları ortaya çıkarıyor.

Onunla ilgili her şey mükemmel. Avucumun içine sığan göğüslerinden kalça kemiğindeki minik doğum lekesine kadar. Ama en çok dikkatimi çeken şey, güzelliği içten dışa nasıl yaydığı.

"Çok güzelsin, bunu biliyor muydun?" Dudağını ısırıyor ve başka tarafa bakıyor.

Kalçalarını kavrayıp birbirinden ayırıyorum. "Şimdi bana karşı utangaç olmanın zamanı değil."

Söylediğim aptalca bir şeydi. Bunu ona bakarken fark ettim, onu alıştığım şekilde tatmin etmeyi nasıl başarabileceğimi merak ediyordum. Diz çökmek havayı bozar mıydı? Ayağa kalkmak çok da hızlı bir süreç değil.

"Santiago?" Chloe dirseklerinin üzerinde doğruluyor.

"Hmm." Bacağıma bakıyorum.

"Tanrı aşkına. *Umurumda değil.*

Umrumda değil." Yarım yamalak bir mırıltıyla cevap veriyorum.

"Ama istediğini alamayacak kadar utangaç olduğun için beni ortada bırakıp sikin için yalvarırsan umurumda *olur.*"

Sırıtıyorum. "Otoriter."

"Sana patronluğu göstereceğim. Kraliçenin önünde diz çök, yoksa işi kendim hallederim."

Başımı sallıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Öpücüklerimi kalçasının iç kısmında gezdirirken Chloe'nin nefesi kesiliyor. Dilim tatmak için can attığım yerin izini sürüyor ve Chloe'nin bedeni yatağa çarpıyor. Klitorisini emmek ve girişiyle alay etmek arasında gidip geliyorum.

Chloe'nin çıkardığı seslere takıntılıyım. Ağzından çıkan her nefes, her inilti, her lanet iç çekiş içimdeki canavarı körüklüyor. Elleri başının üstündeki çarşafları yumruklarken adımı inliyor. İç çekişleri kafamda tekrar tekrar çalmak istediğim bir marşa dönüşüyor.

Chloe serbest kalmak için daha da çaresizleştikçe kafam bulanıklaşıyor. Yüzüme sürtünüyor ve ben gülümsüyorum. Sabrı azalıyor ve saçlarıma yapıştığında kendime olan güvenim tavan yapıyor. Bir acı ısırığı var ve ben de klitorisini sertçe emerek karşılık veriyorum.

Vücudu geriliyor ve ayak parmakları kıvrılıyor, nefes nefese bir iç çekiş daha çıkıyor. Vücudu altımda gevşeyene kadar durmadan, dolambaçlı daireler çizerek uyarılmışlığını yaladığımda birbirinden ayrılıyor.

Bu bağımlısı olabileceğim bir şey. *Siktir, ne diyorum ben?*
Ona bağımlıyım.

Diz çökmek konusunda neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Ben yerden kalkma işlemini hızlandırırken Chloe'nin ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Yatağın ortasına doğru yuvarlan." Prezervatifi şaftımdan aşağı yuvarlarken omzumun üzerinden sesleniyorum.

Chloe emrimi yerine getirdi. Yatağa giriyorum ve vücudunun üzerinde sürünüyorum.
Omzuma bastıran eli beni durduruyor. "Bana güveniyor musun?" Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Öyle mi? Olmaması için bir sebep düşünemiyorum. Aylarca yanımda durdu, en kötü anlarımda bana destek oldu. Güvenmem gereken biri varsa, o da odur.

Başımı sallarken boğazım düğümleniyor.

"Çıkaracak mısın o zaman?" Protezime bakıyor.

"Çıkarmak mı?" Sesim karanlıkta bir fısıltıdan başka bir şey değil. Bunu yapabilir miyim? Yapmak istiyor muyum?

"Söz veriyorum, bir bacağınızın, kolunuzun ya da başka bir şeyinizin eksik olması benim için önemli değil. Bu senin nasıl bir insan olduğunu tanımlamaz." Avucunu kalbimin üzerine koyuyor. "Bu tanımlar. Ve sen en güzellerinden birine sahipsin."

Beni engelleyen tek şeye bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Seksin iki insanın olabileceği en samimi şey olması gerekir, ama bu daha fazlası gibi geliyor.

Son sefer felaketten başka bir şey değildi ve bu gecenin de benzer olmasından endişe ediyorum.

Ama bu Chloe.

"Ne olursa olsun benim için güzelsin. Fark etmez," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, avucunu yanağıma koyarken.

"Güzel mi?" Sırıtışım sallanıyor.

"Kafana girmesine izin verme." Gülümserken gözlerini deviriyor.

Onunla ilgili bir şey, kontrolü ele geçirmekle tehdit eden korkuyu silip süpürüyor.

Bunu onun için yapabilirim. Bunu kendim için yapabilirim.

Dönüp oturuyorum ve sırtımı ona veriyorum. Titreyen parmaklarımla protezimin altındaki pime basıyorum. Kolayca kayıyor ve yere düşüyor. Ardından çorabım çıkıyor ve onu da komodinin üzerine koyuyorum.

İşte bu kadar. Bu yolumdaki son şey.

Kollarımdaki gücü ve sağlam olan tek bacağımı kullanarak vücudunun üzerinde geriye doğru ilerliyorum. Chloe'nin bana attığı gülümseme göğsümü geriyor. Sinirden değil, benimle birlikte olmaktan gerçekten mutlu olduğu için.

Kahretsin. Birinin bana *böyle* bakacağını hiç düşünmemiştim.

Bacak.

"Bana karşı kendin olduğun için teşekkür ederim." Gözleri parlıyor, ay ışığı dökülmemiş gözyaşlarını vurgulayarak.

Eğildim ve içimde hissettiğim her duyguyla onu öptüm. Korku, mutluluk, arzu... heyecan. Sadece biz olduğumuzda dünya yok oluyor.

Kendimi hizalayıp içine doğru kayarken bakışlarını tutuyorum, kollarımdaki güce ve beni tutması için iyi dizlerime güveniyorum. Onu kapasitesine kadar doldururken vücudum titriyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir olma anımızın tadını çıkarıyorum.

Chloe cennet, cehennem ve aradaki her şey gibi hissettiriyor. Coşku ve zehir. Şehvet ve aşk. Korktuğum her şey olurken istediğim her şey.

Ona tekrar çarpmak için çekildiğimde Chloe'nin sırtı kavisleniyor. Elleri omurgamdaki çukurların izini sürüyor ve dokunduğu her yerde tenim yanıyor.

Gözlerim nereye odaklanacağını bilemiyor. Yüzü bana gülümsüyor, hissettiğim tüm duygulara karşılık veriyor. Kalçalarımın her itişinde göğüsleri titriyor. Vücutlarımız her şekilde birleşiyor. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Kaderin kırmızı ipiyle birbirine bağlanmış iki kalp gibi.

Tempom telaşsızdan çaresize doğru değişip her geçen dakika daha da ağırlaşırken sırtımı tırmalıyor. Enerjimin her zerresini dışarı atarken ter tenimi kaplıyor. Beni canla başla karşılıyor, gücümü kendi gücüyle eşleştiriyor.

Seksimiz tıpkı onun gibi vahşi ve çılgın.

Chloe sikimi sağıyor, her vuruşta kalçalarını döndürüyor. Saçlarından

tutup çekiştirerek vücudunu kendime yaklaştırıyorum. Yalamadığım ve ısırmadığım tek bir ten izi bile yok. Tadı yaz mevsimi gibi, eforumuzun tuzlu tadı tenine yapışmış.

Isı, tenimi yalayan alevler gibi omurgamdan yukarı fırlıyor. Ben pozisyonumu değiştirirken çıkardığı iniltiler içimde büyüyen arzuyu besliyor.

Sikeyim. Chloe ile yaşadığım deneyim, bir yarışı kazandıktan sonra pistte hız yapmak gibi. Damalı bayraktan ya da podyumdan daha tatmin edici bulduğum bir heyecan.

Başparmağımla klitorisine baskı yaptığımda ayrı düşüyor. Etrafımda sıkılaştıkça aletim zonkluyor. Ona birkaç kez daha vururken feryat ediyorum, serbest bırakıldığımı bulduğumda ayrılıyorum.

Chloe Carter beni ihtiyacım olan her şekilde mahvetti. Beni tekrar yapıştırmadan önce parçalara ayırdı, içten dışa onardı.

Bu kızın kaçmasına izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de başka zaman.

CHLOE

Tıngırdayan bir gitarın hafif sesi beni derin uykumdan uyandırıyor. Nereden geldiğini çıkaramadığım tekinsiz bir melodi ama yine de kendimi büyülenmiş buluyorum.

Tek gözümle bakıyorum, Santiago'yu büyük pencerenin yanındaki sandalyede otururken buluyorum. Ayın parıltısı kalçasının üzerine koyduğu gitarı aydınlatıyor. Bir eli gitarın sapını kavrıyor, tellere nazikçe bastırıyor.

Gitarını tekrar eline aldığına inanamıyorum. Daha önce müzikten uzak durmakla ilgili söylediği onca şeyden sonra, tam burada, gözlerimin önünde çalıyor.

Rüya mı görüyorum? Her ihtimale karşı kolumu daha da sıkıyorum. *Hayır, hala orada.*

O bana bakarken müzik duruyor.

Gözlerimi kapatıp uyur gibi yapıyorum.

Kendi kendine gülüyor. "Numara yapmana gerek yok. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum."

Bir gözümü açıp yüzünü değerlendiriyorum. Hayalet bir gülümseme onu genç gösteriyor. Hatta mutlu.

"Yakalandım." Ayağa kalkarken çarşafı göğsümde tutuyorum.

Nefesinin altında kıkırdıyor. Elleri tekrar hareket etmeye başlıyor ve odayı müzikle dolduruyor. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

Gözlerim acıya doğru genişliyor. "Ne?"

"Sevdiğin bir şarkı var mı?"

"Ben mi?" Soru bir fısıltı olarak çıkıyor.

Dramatik bir şekilde odanın içinde başka birini arar.

Kafasına bir yastık fırlatıyorum. Yastık tatmin edici olmayan bir gümbürtüyle önünde yere düşüyor.

"John Mayer'ın 'XO' şarkısını nasıl çalacağını biliyor musun?" Şarkının başlangıç akorlarını tıngırdatıyor.

"Etkileyici. Sanki yatakta kendi konserimi veriyorum." Tekrar yatağa gömülüyorum, o müziğin içinde kaybolurken ben de ona gülümsüyorum.

Gözleri kapanıyor ve elleri büyüleyici bir şekilde hareket ediyor. Yeniden çalmaya başlamasının önemini unutmuş değilim. Santiago Alatorre ruhunun bir parçasını geri kazandı ve bunu bir daha asla kaybetmesini istemiyorum.

"Önce sütü buharda pişiriyorsunuz, sonra da bu şekilde fincana döküyorsunuz." Matteo, kahve köpüğünden bir çiçek yaratma konusundaki etkileyici becerisini sergiliyor.

"Kolaymış gibi gösteriyorsun." Bir huff çıkardım.

Gülüyor. "Şimdi sen dene." Bana bir fincan uzatıyor.

Aynı çiçeği yeniden yaratmaya çalışıyorum ama tasarımım daha çok bir kaktüs gibi görünüyor.

"Eninde sonunda anlayacaksın." Omzunu omzuma vuruyor. "Farklı tasarımlarda ustalaşmam aylarımı aldı."

Geri çekiliyorum ve iki fincan kahvemizi tek müşterimizin önüne bırakması için ona yer açıyorum. Tezgâha dönüyor ve yaptığım pisliği temizlemeye başlıyor.

"Bunu yapabilirim. Bu benim işim." Bez parçasını elinden aldım.

"Oh, saçmalık. Siz burada çalışmadan çok önce de temizlik yapıyordum, bundan sonra da yapacağım."

Geri çekiliyorum. Acelemden spor ayakkabılarım yere vuruyor. "Ne?"

"Chloe"-başını sallıyor-"Santiago Alatorre'yle çıkıyorsun. Santiago Alatorre ile

Bu dükkânda çalışıyor olman bile şok edici. Eğer hayaliniz kendi yerinize sahip olmaksa, eminim size istediğiniz her şeyi ayarlayacaktır."

"Umm, ama buna hazır değilim. Senden öğreneceğim daha çok şey var."

"Yavru bir kuş yuvadan ayrılamayacak kadar korkarsa uçmayı asla öğrenemez."

Tamam, Bay Miyagi, sakin olun.

"Bu yavru kuşun senden daha çok şey öğrenmesi gerekiyor. Hala süslü köpüklerden zarif çiçekler yapmayı bilmezken nasıl kendi yerimi açabilirim?"

"Sonbahar mevsimi yaklaşıyor ve burada her şey yavaşlama eğiliminde."

Yavaşlığın neye benzediğini merak ederek boş dükkânın etrafına bakıyorum.

Matteo zayıfça gülümsüyor. "İşler durgun olduğunda burada daha az çalışma eğiliminde oluyorum. Biraz seyahat ediyorum. Avrupa'daki bazı eski dostlarımı ziyaret ediyorum."

Oh, hayır. Cidden beni işten mi çıkaracak? Bunu yapamaz. Onunla olan bu bağı kaybetmeye hazır değilim. Onunla bu rahatlık noktasına gelmek için yaşadığım onca şeyden sonra olmaz.

Sessizliğimi onaylıyor gibi görünüyor. "İki hafta içinde biraz izin almayı ve dükkânı bir aylığına kapatmayı planlıyorum."

Aniden içime çektiğim nefeste boğuluyorum. "İki hafta mı? Dükkanı mı kapatıyorsun?" Kim durup dururken işten bir ay izin almaya karar verebilir ki?

Bir hafta boyunca akşam yemeğini atlamadan faturalarını ödeyebilen insanlar, Chloe.

Başını sallıyor. "Merak etmeyin. Ben hâlâ buralarda olacağım. Ve her zaman daha fazlasını öğrenebileceğin bir yerin olacak. Ama sana söylemek istedim, böylece başka düzenlemeler bulmak için zamanın olur. Gölün karşı tarafında harika bir dükkân daha var..." Konuşmaya devam ediyor ama söylediklerinin hiçbiri yankı uyandırmıyor.

Endişemin yerini hayal kırıklığı alıyor. Bütün yazı onunla bir ilişki kurarak, kim olduğumu itiraf etmek için doğru anı bekleyerek geçirdim. Onunla konuşma fırsatı bulamadan İtalyan günbatımında kaybolmasına izin veremem. Onunla yüzleşmek ve benim için ne ifade ettiğini paylaşmak için. Belki kendimi açıklarsam, kalıp beni tanımaya karar verir. Bu sefer gerçekten, dikkat dağıtıcı şeyler ve sahte çıraklık olmadan.

Çaresizlik beni aptallaştırıyor.

Sözünü kestim. "Yoğun sezonun bitişini kutlamak için birlikte akşam yemeği yemeye ne dersin?"

Matteo gülümser. "Bunu çok isterim. Ve senin adımlarını bulmanı kutlayabiliriz, yavru kuş. Kanatlarımın altında bir yaz geçirdin ve artık dünyaya açılma zamanın geldi."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyla konuşmakta zorlanıyorum.

Bu yavru kuş yuvadan uçmak üzere. Umalım da düşüşten sağ çıkayım çünkü sağ çıkamazsam kırık bir boyun merhametli olur.

Kendimi kanepeye atıp dirseğimin kıvrımıyla gözlerimi kapatıyorum.

Santiago kolumu yüzümden uzaklaştırıyor. "Neyin var?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve yüzündeki çatık kaşları fark ediyorum. "Matteo beni kovuyor çünkü yoğun sezon sona eriyor; ilişkimizde hiçbir ilerleme kaydedemedim." Tüm gerçekleri kelime kusmuğu gibi tükürüyorum.

"Belki de en iyisi budur."

Yerimden fırladım. "Bunu nasıl söylersin?"

Santiago yanıma oturdu. "Çünkü bunu zaten aylardır erteliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Böyle şeyler
zaman alır." "Ve böyle şeyler cesaret
ister." "Ben cesurum."

"İnan bana, bunun farkındayım. Başlangıçta yaptığınız şeyi pek çok insan başaramazdı." Bana ürkek bir gülümseme sunuyor.

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Chloe..." Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Sen bana yardım ediyordun, şimdi benim de aynısını yapmamın zamanı geldi."

Gözlerim oturma odasının karşı tarafına kayıyor ve tuğla şöminenin üzerinde asılı duran tabloya odaklanıyor.

Elimi sıkarak beni tekrar ona odaklanmaya zorluyor. "Ona söylemen gerek."

"Ama ya beni reddederse?"

"Bilge ve küstah bir kadın bana en çok korktuğumuz şeylerin genellikle üstesinden gelmeye değer olduğunu öğretti çünkü mesele risk değil. Ödülle ilgili."

"Kim bu bilge kadın ve onu nerede bulabilirim?"

Gülümsüyor. "Bu fırsatın kaçmasına izin verme. Sonunda pişman olacaksın ve bu senin tarzın değil."

"Ne zamandan beri aydınlandın sen?" "Sen
hayatıma girdiğinden beri."

İçimdeki o his mi? Kalbimin hızla çarptığı ve göğsümün rahatsız edici bir şekilde sıkıştığı yer? Bu hayatım boyunca unutacağım bir şey değil. Aşka çok benziyor ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Kahretsin, Santiago Alatorre.

Yemeğimin etrafında daireler çizerken çatalım seramik tabağa çarpıyor. Veda yemeğimiz keyifli olmaktan başka bir şey değildi. Santiago sağ olsun, güzel sohbetler ve harika yemeklerle babamla oturmak harika olmalı. Dikkat dağıtacak bir şey yok, gevezelik eden bir oğul yok. Santiago beni yalnız bırakmak için evden erken ayrıldığından beri herkesin dikkatini çekmek için yarışmıyor bile.

Her şey bu geceyi mükemmel kılmak için ayarlanmıştı ama gerçekte bu yemek tam bir fiyaskoydu. Söylemem gerekenleri söyleyecek cesareti toplayamıyorum. Sanki konuşmayı her düşündüğümde dilim hareket etme isteğini kaybediyor.

Matteo şarabından bir yudum alıyor, dünya umurunda değil. "Bu yemek inanılmazdı, Chloe. Bunu benim için yapmaya zaman ayırdığın için minnettarım."

Karın kaslarım sıkıştı. "Tabii ki. Santiago olmasaydı bunu gerçekten yapamazdım. Bunun yarısını o pişirdi." *Tamam, hepsini o pişirdi, ama her neyse.*

"Kendine iyi bir adam bulmuşsun. Yemek yapabiliyorlarsa, sende kalsınlar."

"Ve eğer temizleyebiliyorlarsa, onlarla evlenin."

Matteo gülüyor. "Görüyorum ki birlikte geçirdiğimiz süre boyunca kahve becerilerimin yanı sıra birkaç şey daha öğrenmişsin."

Gülümsemekte zorlanıyorum. Matteo'nun beni geride bıraktığını düşündükçe göğsümdeki gerginlik artıyor.

Matteo cebini karıştırıyor. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan bahsetmişken... Dükkân için yaptıklarından sonra bunu hak ettiğini düşünüyorum. Hiç bu kadar iyi göründüğünü görmemiştim." Ahşap yemek masasının üzerine bir zarf bırakıyor.

Mühürlü zarfı değerlendirirken gözlerimi bir sis kaplıyor. *Oh, Tanrım. Bana para verdiği için gerçekten ağlayacak mıyım?*

Hayır, ağlayacaksınız çünkü ilk kez bir ebeveyn sizden çalmak yerine sizinle ilgilenmek istiyor.

Matteo'yu korkutmak istemediğim için gözyaşlarımı aceleyle kırpıştırıyorum. "Bunu kabul edemem."

"Tabii ki yapabilirsin. Benim için çalıştığın süre boyunca neredeyse hiç para kazanmadın. Ve hiçbir çalışanım senin kadar sıkı çalışmadı. Kendi oğlum bile çalışmadı ve buranın bir kısmı ona ait."

İçimde kopan duygu fırtınasına rağmen, içimi dolduran gurur duygusunu görmezden gelemiyorum. En iyi haliyle kardeş rekabeti.

"Ben olmalıydım

teşekkür ederim. Pek çok insan rastgele birine iş sırlarını öğretme riskini göze almaz."

Matteo gülümser. "Benim için bir zevkti, gerçekten. Kapuçinolarınızda sadece gülen köpük suratlar yapabilseniz bile." Yüzünü siliyor ve peçetesini masanın üzerine koyuyor.

Şimdiden gidiyor mu? Saate bakıyorum. *Kahretsin. Bir saat oldu bile.*

Matteo sandalyesinden kalkarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

İşte bu kadar. Beklediğim an. Matteo'ya kendimi nasıl anlatacağımı bilmediğim için aylardır ertelediğim an.

"Matteo, bekle." Sesim titriyor.

Hareketini durdurup bana bakarken sandalye sürtünüyor.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Şok edici gelebilir ama önemli."

Tamam, bu sabah aynanın karşısında söylediğim şey bu değildi.

"Evet, *bambina*?" Yanaklarından renk akıyor.

Lanet olsun. Şimdiden batırıyorum. Birine şok edici bir sır vermenin bir numaralı kuralı: Onları önceden uyarma. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok..."

"Eğer bir şey söylemezsen olmayacak." Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçer.

Sallantılı bir şekilde geri dönen gülümsemem kaş çatmakla kabızlık arasında bir yere düşüyor. "Genetik bir test yaptırdım ve babam olduğunu öğrendim."

Şimdi Morgan Freeman'ın mikrofonu bırakıp bilinçaltımdan çıktığı an.

CHLOE

Matteo geriye doğru sıçrarken sandalye arkasından yuvarlanıyor. "Ne?"

Hiçbir şey beni onun yüzündeki mutlak dehşet ifadesine hazırlayamazdı. Bir kağıt öğütücü gibi içimi parçaladı.

Başka bir şey bekliyordum. Şok, üzüntü, şaşkınlık. Korku ve öfke dışında her şey.

"Bir hata var. Büyük, çok büyük bir hata." Geriye doğru adım atar ve sandalyesine takılır.

Aman Tanrım. Ona yardım etmek için hamle yaptım ama titreyen ellerini kaldırdı.

"Dur." Titrek bir elle sandalyenin tabanına tutunur ve ayağa kalkar.

"Lütfen, açıklamama izin verin."

"Açıklanacak bir şey yok. Testte bir karışıklık olmuş olmalı.
Ben senin baban değilim."

Bütün yazı yan yana çalışarak geçirdiğim adam artık yok. Yüzünü buruşturması ve alnında biriken ter damlaları kalıcı olarak yüzüne kazınmış durumda.

Vücudum otomatik pilotta, olanları açıklama şansı bulmadan gitmesine izin veremiyorum. Tüm bu boktan durumları ilk sorun işaretinde geri adım atmak için yaşamadım. "Seni temin ederim ki yok." Ona doğru bir adım attım.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi sinsice ilerliyor, ana kapıya açılan koridora doğru yaklaşıyor. "Sen benim çocuğum değilsin. Kesinlikle mümkün değil."

"Yıllar önce New York'u ziyaret ettiğinizde... annemle yatmıştınız. Onu hatırlıyor musun bilmiyorum ama... şey... annem

bana hamile..." Sesim uzaklaşıyor. Ortamı yumuşatmayı umarak cılız bir kahkaha atıyorum.

Matteo'nun gözlerinin açılmasına bakılırsa, işler istediğim gibi gitmedi diyebilirim. Sanki bir hayaletim ve ona gerçeklerle musallat oluyorum. "Biz... Ben-ben bu işin aslını öğrenmeliyim. Bu bir hata. Büyük bir hata."

"Sadece beni dinle. Belki sana annemden bahsedersem onu hatırlarsın-"

"Annenin kim olduğunu bilmiyorum ama sen benim çocuğum değilsin," diye ısırıyor.

Geri çekiliyorum.

Titreyen avuçlarını yüzüne sürüyor. "Özür dilerim. Lütfen beni affedin. Sadece... neler olduğunu anlamama izin ver." Cevap vermeme fırsat vermiyor. Kapının açılıp kapanması uzaklarda yankılanmadan önce gördüğüm son şey onun geri çekilen formu oluyor.

Bacaklarım titreyerek duvardan aşağı kayıyorum ve mermer zemine oturup bir topun içine kıvrılıyorum. Reddedilme duygusu iliklerime kadar işliyor. Beni yeni bir korku duygusuyla dolduruyor, Matteo'yla kaydettiğim tüm ilerlemeyi siliyor.

Matteo'nun beni kollarını açarak kabul edeceğini düşünmedim değil. Ama yüzündeki tiksinti ifadesi aklımdan çıkmıyor ve bana başka bir ebeveynin beni nasıl istemediğini hatırlatıyor.

Terk edilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bu soğuk his sıcaklığımı alıp götürüyor ve bana annemle ilgili geçmiş hislerimi hatırlatıyor. Onun için bir baş belasından başka bir şey değildim, şimdi de babam için bir pişmanlıktan başka bir şey değilim. Unutulmaz tek gecelik bir ilişkinin ürünü. Dinlenmeye bile değmez.

Hıçkırıklarımı yutarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Birkaç derin nefes alırken alnımı dizlerime dayıyorum. Orada ne kadar oturduğumdan emin değilim ama Santiago dönene kadar saatler geçmiş gibi geliyor.

iWalk'un genellikle sakinleştirici olan gümbürtüsü göğsümün içindeki boşluğu hafifletmek için çok az şey yapıyor.

"Oh, Chloe." Sesi çatlıyor.

Gözyaşlarımla lekelenmiş yanaklarımı silerek ona bakıyorum.

Gözleri yüzümü tararken alnı kırışıyor. "Hadi gel." Elini bana doğru uzattı.

Ben ona tutunup ayağa kalkarken ondan tek bir homurtu bile gelmiyor.

Santiago beni vücuduna çekiyor, sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Beni oturma odasına doğru götürürken hiç konuşmuyor. Sersemlemiş bir halde onun

kanepeye inerken kucağında.

"Ne oldu?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Pek iyi karşılamadı."

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor, vücuduna sıkıca sarıyor. Beni kucağına alış şekli bana bir çocuğu hatırlatıyor. Sıkıntılı anlarımda beni aynı türden bir duyguyla, güvenle dolduruyor.

Başımı göğsüne yaslayıp burnumu çekiyorum. "Sonunda en kötü senaryo gerçekleşti. Kapıdan çıkmak için resmen takla attı. İyi olduğundan emin olmak şöyle dursun, bana açıklama yapma şansı bile vermedi."

"Belki de bunu kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı vardır. Eminim kabullenmesi gereken çok şey vardır."

Başımı salladım. "Yüzünü görmedin. Sanki onun için bir canavardım."

Santiago elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Sen bir canavar değilsin." "Beni istemesi gereken insanlar bu şekilde hissederken Yapma."

Duraklıyor. "Eğer sizi istemiyorlarsa, ebeveyniniz olsun ya da olmasın, hayatınızda ihtiyaç duyduğunuz insanlar değillerdir."

"Bunu söylemek senin için kolay. Bir aileniz var. Sana yardım etmek ve mutlu olmanı sağlamak isteyen insanlar var. Benim neredeyse hiç kimsem yok." Kendi kendime gülüyorum. Tiz ve acı bir ses, etime çakıl taşı gibi batıyor. "Sahip olduğum tek şey Brooke. O da dertleşebileceğim biri bile değil."

"Chloe." Parmağını çenemin altına sokuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Yüzü beni hazırlıksız yakalıyor, gözlerimin içine bakarken ıstırap dolu. "Bana sahipsin."

"Evet, ne kadar süre için?"

"Beni istediğin sürece." Kolları beni sıkıca sarıyor.

Beni istediğin sürece.

Beni istediğin sürece mi?!

Biri buna ne der? Birisi bu konuda ne *hisseder?*

Santiago en nazik dokunuşuyla çenemi kavrıyor. "Matteo'nun neden kaçtığını bilmiyorum. Sadece şokta olduğunu ve eninde sonunda senin fikrini kabulleneceğini varsayabilirim. Ama sana söz veriyorum, bu konuda yalnız değilsin. Seni seven ve önemseyen insanlar var." Onun

yanakları kızarır. "Önemsiyorum. Brooke önemsiyor. Yani önemli olan önemseyen insanların sayısı değil, bu önemsemenin niteliğidir. Biraz önyargılı olabilirim ama seni umursamayanlar çıldırmış demektir, çünkü sen tek başına tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Kaçıp giderlerse de zerre kadar üzülmem, çünkü bu seni tamamen kendime saklayabileceğim anlamına gelir. Çünkü seninleyken bencil olmayı seviyorum."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Santiago'nun bana bakışındaki bir şey göğsümde bir şeylerin ciğerlerime dolanmasına, oksijeni içimden çekip çıkarmasına neden oluyor.

Santiago hayatımda eksik olduğunu fark etmediğim her şey. Güvenlik. Arkadaşlık. *Sevgi*. Kafamın içindeki küçük ses fısıldıyor.

Bir insana bağımlı hale geliyorum ve buna karşı duyduğum korkuyu inkar edemiyorum. Ve istek kötüdür. Arzular yıkıma ve kalp ağrısına yol açar ve onun gibi kötü bir alışkanlıktan kurtulabileceğimden emin değilim. Onunla ilgili her şey kalbimin umutsuzca ilgilenilmek isteyen kırık parçasına şarkı söylüyor. Önemli olduğum için sevilmek ve değer verilmek. Bir başkasını bütünüyle sevmek ve bunu bilmediği bir günün geçmesine izin vermemek.

"Senden çok hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum. Bu bir aşk ilanı değil ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu.

Dudaklarımın köşesine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben de senden çok hoşlanıyorum. Seni herkesten çok daha fazla seviyorum."

Elini saçlarımın arasında gezdiriyor. Bu beni rahatlatıyor, göğsümdeki ağrıyı hafifletiyor.

"Birini *sevip sevmediğinizi* ne zaman anlarsınız?" Boğuk sesim aramızdaki sessizliği bozuyor.

"Sadece kişisel deneyimlerime dayanarak konuşabilirim ama sanırım komşumun bahçesinde tepinip kızımı ağlattığı için onu dövmemek için kendimi kontrol etmem gerektiğini söyleyebilirim."

Her şey durur. Kalbim. Nefes alışım. Santiago'nun eli saçlarımı okşuyor.

Ona göz kırpıyorum. "Kişisel deneyim

mi?" Başını sallıyor.

"Beni seviyor musun?"

"Bunu yapmamak için deli olmak lazım."

Bırakın konuşmayı, düşünemiyorum bile. Kollarımı boynuna doluyor ve dudaklarını kendime çekiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, ama onları görmezden geliyorum. Santiago

beni geri öpüyor. Dillerin çarpıştığı ve dudakların birbirine çarptığı bir savaş bu. Sarhoşum, onun hayatında nefes almaktan sarhoş oluyorum.

Kendini geri çekiyor. "Seni seviyorum Chloe. Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen sen yanımda yokken göğsümde rahatsız edici bir his olmasının normal olup olmadığını soruyorum kendime."

"Birinden bunu nasıl kabul edeceğimi bir kenara bırakın, bir başkasını sevmenin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum, bu sözlerin ne kadar doğru olduğundan nefret ediyorum.

"Sana göstermeme izin verecek misin?"

Basit sorusu nefesimi kesiyor. Matteo'nun geride bıraktığı çirkinliği değiştirmek için çaresizce başımı sallıyorum. Santiago'nun sevgisinden daha çok istediğim bir şey yok. Birkaç saatliğine bile olsa birinin dünyasının merkezi olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Santiago koltuktan kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Elimi tutuyor ve beni evin içinde yatak odasına doğru sürüklüyor.

Beni yatağa fırlatırken nabzım zonkluyor. Ağır nefesler ağzımdan çıkıyor ve Santiago'nun iWalk'unu çıkarırken çıkardığı tıkırtı seslerini örtüyor. Sabit bir vızıltı bedenimi ele geçiriyor. Giysilerimin altında tenim ısınıyor ve tüm engelleri yırtıp atıyorum.

Santiago kıkırdayarak bedenimin üzerinde geziniyor. "Aşkın nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?" Kendisi için yalvaran bölgeyi avuçluyor. Tek bir parmağı uyarılmamı izliyor, yayıyor.

"Evet." Başımı aşağı yukarı sallıyorum. *Ben hiç. Bir insan ona nasıl hayır diyebilir ki?* Bana daha önce hiç tanımadığım bir şekilde bakıyor.

"Seni sevmek, azgın bir okyanusun ortasında bir cankurtaran salı bulmuşum gibi hissettiriyor."

"Bunun romantik olması mı gerekiyor?" Alay ediyorum.

Saçımı çekiştirerek beni sırtımı eğmeye zorluyor. Dudakları meme ucumu emmeden önce boynumda geziniyor. Hevesli elleri, sanki vücudumu hafızasına kaydetmesi gerekiyormuş gibi tenimin her santimine dokunuyor.

Bir parmağını sokup başparmağını klitorisime bastırdığında inliyorum. Dokunuşu elektrik gibi. Heyecan verici. *Taparcasına*.

İşte aşk budur. Kişi istediği için el üstünde tutulmak ve saygı görmektir, zorunda olduğu için değil.

Nabız noktama belli belirsiz bir öpücük bırakıyor. "Seni sevmek, bir çölde aç ve susuz mahsur kalmak gibi. Sanki yarı hayal görüyorum, tüm bu lanet şeyin bir serap olup olmadığını merak ediyorum, çünkü hiçbir şey

Bu kadar iyi hissetmek ya da görünmek." Yavaş işkencesi, temposunu artırıp içime bir parmak daha sokmasıyla değişiyor.

Usta dokunuşu içimdeki her hücreyi ateşliyor. En hassas noktamı okşarken tenime ısı hücum ediyor ve sırtımı yatağa doğru eğilmeye zorluyor. Çok geçmeden, prezervatifi hızlıca çıkarırken beni nefes nefese bırakıyor.

Geri dönüyor, girişime doğru sıralanıyor. "Ve en önemlisi, seni sevmek cennetin bir yer değil, bir insan olduğunu fark etmektir."

İçime doğru kayarken sırtına tutunuyorum. Her santimini içime alırken tenimde ısı dalgaları oluşuyor. Bu duygu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, duygularım bir anda kabarıyor. Santiago'nun sözleri içimdeki ezilmiş parçaya sızıyor, en başta var olduğunu unuttuğum bir şeyi canlandırıyor. Annemin kırdığı parçamı. Yıllar süren öfke ve hayal kırıklığından sonra dünyadan sakladığım parçam.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, altımdaki yastığı ıslatıyor. Santiago'nun bana bakışı beni içten dışa doğru alevlendiriyor. Kendimi yeniden doğmak için yalvaran bir Anka kuşu gibi hissediyorum.

Başparmağı gözyaşlarımdan birini siliyor. "Seni seviyorum Chloe. Bırak başkasını sevmeyi, biri tarafından sevilmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsan sorun değil çünkü seni ikimize yetecek kadar seveceğime söz veriyorum. Seni her gün severek, başarısız olan diğer herkesin hatasını telafi edeceğim."

Beni gerçekten seviyor. Derinden. Çılgınca. Kayıtsız şartsız.

Bacaklarımı beline dolayarak onu bedenime olabildiğince yaklaştırıyorum. "Ben de böyle bir aşk istiyorum."

Dudakları fırtınalı gökyüzünde çakan şimşek gibi dudaklarıma çarpıyor. İçimde büyüyen açlığı besliyor. Sevgisi bizi çevreliyor ve bu süreçte beni iyileştiriyor.

Beni tekrar anın içine çekiyor, öpüşüyle aklımı başımdan alıyor.
Birlikte kurtuluşumuzu bulacağız.

Mutluluk
budur. Bu
aşk. *Bu*
biziz.

SANTIAGO

Chloe'nin Matteo hakkında paylaştığı her şeyi düşünürken gözlerim doluyor. Bu durumla ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyor ve bundan kurtulamıyorum. Bunun Chloe için neden bu kadar önemli olduğunu anlamasını istiyorum.

Kendini açıklamak için bir şansı hak ediyor ve adamın da onu dinlemesi gerekiyor.

Yataktan sürünerek çıkmak ve Chloe'yi arkamda bırakmak delice bir irade gücü gerektiriyor. Huzurlu görünüyor, benim yokluğumda düşüncesizce bir yastık kapıyor. Birkaç dakika ona bakmayı deniyorum ama vazgeçiyorum. Böyle devam edersem asla gidemeyeceğim.

Protezimi ve birkaç kıyafetimi giydikten sonra Matteo'nun evine doğru yola çıkıyorum. Kapısının ziline basıyorum.

"*Chi e*?"

"Santiago Alatorre." Sesimi nötr tutuyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Dakikalar geçiyor ve hoparlörden tek bir ses bile gelmiyor. Düğmeye tekrar basmak için hareket ediyorum ama kapılar gıcırdayarak açılınca kendimi durduruyorum.

Sabah güneş ışınları uzun araba yolunda yürüyüşüme rehberlik ediyor. Etrafıma pek dikkat etmiyorum, onun yerine verandasında duran Matteo'ya odaklanıyorum.

"İçeri gel." İç geçirdi ve beni ön kapıdan içeri soktu.

Etrafıma bakıyorum, duvarları kaplayan biblolara ve fotoğraflara göz gezdiriyorum.

"Neden burada olduğunu biliyorum." Eski bir sandalyeye oturur.

Ben de onu takip edip karşısına oturuyorum. "Chloe ile konuşmanı istiyorum.

Bugün."

"Yapamam." Başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

Duraklıyor. Gözleri odada geziniyor ve başımın arkasındaki bir noktaya takılıyor. "Çünkü ben onun babası değilim."

"Aksini söyleyen bir DNA testi var."

Bakışlarımı kaçırırken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Duydum. Ama test yanlış. Ben onun babası değilim."

Bu adama inanamıyorum. "Eğer sen değilsen, babasının kim olduğunu düşündüğünü merak ediyorum."

Bir saniye önce cam gibi olmayan gözleriyle bana bakıyor.

Ne oluyor be?

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Ben Chloe'nin babası olamam. Hiç Amerika'dan bir kadınla birlikte olmadım ve kız arkadaşıma sadık kaldım.

-Chloe'nin hamile kaldığı zamanki eski eşim. O benim değil. O benim değil. benim olamaz."

"Eski eşinizin ya da oğlunuzun o zamanlar sadakatsiz olduğunuzu öğrenmesinden korktuğunuz için mi bunu inkar ediyorsunuz? Bu yüzden mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiç de değil. Eski sevgilim endişelerimin en küçüğü." Gözlerini kapatır. "Bu mümkün değil. Doğruyu söylüyorum, yemin ederim."

Matteo'nun ağzından dökülen saçmalıkları anlamaya çalışıyorum ama zorlanıyorum.

"Test Chloe'yi sana bağladı. Bununla başa çıkmak için nasıl bir fantezi yarattığın umurumda değil ama Chloe senin kızın.

Sandalyesinden fırladı. "Hayır. Anlaman gerek. Chloe'nin benimle akraba olmasının tek bir olası yolu var."

Gözlerindeki vahşi bakıştan dolayı dilimi ısırıyorum.

Küçük oturma odasını adımlıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "*Mio fratello mi sta fregando, persino dall'aldila.*"

"Ne?"

"Kardeşim hâlâ beni kazıklıyor."

Kalbim göğsümde durdu. Nefes almaya cesaret edemiyorum. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Matteo'ya sessizce bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kardeşim mi?

Matteo odadan çıkarken bir şey söyleme zahmetine girmez.

Parmaklarımı dizime vuruyorum. Uzaktan gelen farklı çekmecelerin çarpma sesleri Matteo'nun hâlâ yakınlarda bir yerde olduğunu anlamamı

sağlıyor. En azından o

her ne halt oluyorsa onu temizleme şansı bulamadan mülkten kaçmadı.

Bekledikçe bulantım daha da artıyor. *Kardeşi ona kazık atıyor derken ne demek istedi?*

Matteo elinde bir resim çerçevesiyle odaya geri dönüyor. Bana uzatmadan önce koluyla bardağı siliyor.

Hay sikeyim. Gördüklerimi istesem de uyduramazdım.
Ve lanet olsun, istiyorum çünkü bu beklediğim son şeydi.

Ellerimdeki titreme arttıkça çerçeve tıkırdıyor. Yan yana duran birbirinin aynısı iki Matteo var. Matteo'lardan biri kameraya ışık saçarken diğeri nötr bir yüz ifadesi takınıyor, zayıf ve solgun görünüyor.

Matteo parmağını baktığım yüzün üzerinde gezdiriyor. "Bu benim ikiz kardeşim.
Dominic."

Tanrı'ya şükür oturuyorum çünkü bayılmadan önce bir sandalyeye ulaşabileceğimi sanmıyorum.

Matteo karşımdaki koltuğuna geri döndü. "Tüm bunların tek açıklaması o. New York'ta hiç kimseyle seks yapmadım... ve kardeşim... annemi ziyaret ettiğimizde başını her türlü belaya sokardı."

Kardeşinin ne yaptığı umurumda değil, yeter ki onu bir an önce buraya getireyim. Eğer gerçek babasını bulabilirsem, Chloe Matteo'nun reddini umursamayacaktır.

"Kardeşin nerede? Onu bulmam gerek. Onu buraya gelmeye ikna edebilirsem Chloe'yi tanıyabilir ve tüm sorunlarımız çözülür." Ve sonra kalacak.

Bunu düzeltebilirim. Elbette, Chloe bütün yazı gerçek babası yerine Matteo'yu tanıyarak geçirdi. Ama bu tam olarak zaman kaybı sayılmaz. Sonuçta onun amcası.

Matteo'nun kızarmış yanakları renklerini kaybeder. "Kardeşim buraya gelemez."

"Neden olmasın? Nerede o? Buraya gelmesi için gereken her şeyi ödeyeceğim." Matteo'nun başı göğsüne doğru sarkar.

Midem bulanıyor ve tenime bir ürperti yayılıyor. "Kardeşin nerede, Matteo?" İstediğimden daha sert ısırıyorum.

Matteo sessizce oturur, ellerine bakar.

Matteo cevap vermeyince sabrım tükeniyor. "Bana Dominic'le nasıl bağlantı kurabileceğimi söylemeni istiyorum. Kötü biri olması umurumda değil.

kişi ya da sorunlu, sadece havayı temizlemek için onunla bir kez görüşmem gerekiyor. Gerisini ben hallederim."

Bana bakıyor, acı yüzüne kalıcı kırışıklıklar gibi kazınmış. "Kardeşimle iletişime geçemezsin çünkü o öldü."

SANTIAGO

I nefesim kesildi.

Öldü

mü?

Öldü

mü?!

İhtiyacım olan tek adam bile hayatta değilken bunu nasıl düzeltebilirim ki? Terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum.

Babası hayatta bile değilken Chloe ne yapsın?

Kafamı dolduran soru seline rağmen tek bir soruda karar kılıyorum. "Ne oldu?"

Matteo resim çerçevesini yüzüstü sehpanın üzerine yerleştiriyor. "Kardeşimin sorunları vardı."

"Ne tür sorunlar?"

"Erken ölümle sonuçlanan türden."

Pek şaşırdığımı söyleyemem. Chloe'nin annesiyle olan tek etkileşimime ve hikayelere dayanarak, bir tipi varmış gibi görünüyor.

"Kaybınız için üzgünüm."

Başı öne eğilir. "Ben de öyle. Acı hafifliyor ama sonra böyle bir şey oluyor ve her şey tekrar geri geliyor."

"Mücadele eden ve vefat eden bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece kardeşimi kaybetme düşüncesi bile beni hasta ediyor." Maya'yı her şeyimle seviyorum. Chloe'nin babasıyla aynı sorunlarla mücadele etseydi, bir parçam da onunla birlikte mücadele ederdi.

"Ona yardım etmek için yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Yarısıyla gurur duymuyorum ama başka seçeneğim yoktu. O benim kardeşimdi."

"Ona çok değer verdiğinizi söyleyebilirim."

"Sonunda yeterli olmadı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve şimdi o burada değil ve Chloe... Tanrım, ben ne yapacağım?" İki elini de siyah saçlarında gezdiriyor.

"Ona gerçeği söylemelisin." Sesimdeki titremeyi gizliyorum. Bu fikir midemi bulandırıyor.

Chloe'nin babasına olanlardan ne kadar nefret etsem de, bu konudan kaçmak onu geri getirmeyecek. Chloe, Matteo ile olan ilişkisine daha fazla duygularını yatırmadan önce ona ne olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Bunca zaman sonra bile hâlâ başımı belaya sokuyor."

"Sormamın sakıncası yoksa, ona ne oldu?"

"Uyuşturucu, alkol, yasal sorunlar. Adını siz koyun, o bunlarla mücadele etti. Öldüğü güne kadar berbat bir haldeydi ama her şeye rağmen onu seviyordum. Ölmeden önceki yaz, biraz daha sert şeylere bulaştı ve vücudu buna ayak uyduramadı. New York'ta fare istilasına uğramış bir apartmanın ortasında kalp krizinden öldü. Ölümünden iki gün sonrasına kadar bulunamadı bile. Annem tamamen yıkılmıştı. Ve ben-" Yanağından süzülen tek bir damla gözyaşını silerken boğazını temizliyor.

Kahretsin. Ölmek için ne korkunç bir yol. "Kaybınız için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." "Bir kardeşi kaybetmek zordur. Ama ikizini kaybetmek, sanki biri benim
kol."

Yaltaklanıyorum.

İtalyanca bir şeyler söyledi. "Özür dilerim, kötü bir kelime seçimi oldu. Sadece, ikizimi kaybettiğimde sanki bir parçamı kaybetmiş gibi oldum ve bir daha asla geri alamadım. Tüm sorunlarına rağmen çok yakındık. Yani, birbirimizin ayna kopyasıydık ve bunu seviyorduk." Matteo'nun dudaklarında küçük bir gülümseme yayılıyor. "Bu bizi büyürken her türlü duruma soktu. Ama ben çok sadık biriydim ve onu hayatta pek çok kez kurtardım. Belki de sorunun bir parçası da bendim, onu hep kurtarıyordum. Onun ölümüyle ilgili suçluluk duygumdan kurtulmam on yılımı aldı. Belki de ona daha önce yardım etmiş olsaydım, bugün hala burada olabileceği fikri beni tüketti. Belki de her şeye rağmen seninle bu konuşmayı yapabilirdi. Belki kızıyla tanışabilirdi." Gözleri kucağına düşer. Sıktığı ellerine düşmeden önce yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

"Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Chloe'ye onun babası olmadığımı ve gerçek babasının öldüğünü nasıl söyleyeceğim?" Sesi çatlıyor.

"Bunu ona söylemenin kolay bir yolu olduğundan emin değilim."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu onu mahveder." "Ne demek 'yapabileceğimi sanmıyorum'? Söylemen *gerek*. onu." Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. Hiç hoşuma gitmedi.

"Birine gerçek babasının öldüğünü nasıl söylersin? Bunu yapmamı nasıl beklersin?"

"Ona nasıl söylemen gerektiğini bilmiyorum ama bunu yapacaksın. Bunu senden duymayı hak ediyor."

"Ya benim yerime ona söyleseydin?"

Kekeliyorum. "Ne?" Bu adam kesinlikle psikopat.

"Evet. Sen onun erkek arkadaşısın. En çok sana güveniyor. Benim gibi yabancı birinden duymaktansa senden duymak daha kolay olur. Sen darbeyi yumuşatırsın, ben de hazır olduğunda kardeşimin kim olduğunu onunla paylaşırım."

Onun kalbini kıracak cesareti kendimde bulamıyorum. En başta onu kazanmak için bütün yaz çalışmışken olmaz.

Başımı agresif bir şekilde iki yana sallıyorum. "Asla olmaz. Bunu benim üzerime yıkamazsın. Bunu babasına en yakın olan kişiden duymayı hak ediyor. Ve bu kişi ben *değilim.* Aklına gelebilecek hiçbir soruya cevap veremem." Ve yapmak istediğim son şey onun kalbini kırmak. Bunu Matteo'nun yapmasını tercih ederim.

Birinin hayalini ondan koparmayı kendimde bulamıyorum. Bu benim başıma geldi ve bu tür bir acı yıkıcı olabilir.

"*Cazzo*." Matteo burun kemiğini sıkıyor.

Bu ifade hakkında kendi çıkarımlarımı yapmak için bir çevirmene ihtiyacım yok. Onun plan hakkındaki tereddütleri ve hoşnutsuzluğu benim sorunum değil. Dürüst olmak gerekirse, bu durumun onu ne kadar üzdüğü umurumda bile değil. Chloe'nin bu haberi birinden duymaya ihtiyacı var ve o en iyi seçim. Babasının yasını tutmasına benden daha iyi yardım edebilir.

"Bu işi çözmen için sana bir gün veriyorum. Ben Chloe'yi bir yere götüreceğim, sen de haberi vermenin en iyi yolunu bulacaksın. Anladın mı?"

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Ne yapacağımı bulmak için bir günün yeterli olup olmadığını bilmiyorum."

"Elde edeceğin tek şey bir gün. Seni tekrar görmek isteyecek ve sen de olmadığın biri gibi davranamazsın."

Gözlerini kaçırıyor. Bu beni geriyor ve bu durumun kontrolünü ele geçirmem gerekiyor.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kolay değil. İsteyeceğim son şey bu durumun onu her zamankinden farklı bir şekilde mahvetmesi. Babası olduğunu düşünerek seninle vakit geçirmekten ne kadar heyecan duyduğunu tahmin bile edemezsin." Chloe'nin tüm bunları öğrenmesi fikri vücudumdaki her kası kilitliyor.

Matteo'nun gözleri büyür. "Bir kahve dükkânı sahibi olmak istiyor mu ki?" Başımı iki yana sallıyorum.

"Vay be." Gözleri düşüyor. "Bütün yazı beni tanımak için ilgilenmediği şeyler yaparak mı geçirdi?"

"Sırf seninle vakit geçirebilmek için her şeyi yeniden yapardı. Ne şekilde olursa olsun senin etrafında olmak için yanıp tutuşuyordu. Ve şimdi..."

"Şimdi onun kalbini kıracağım."

Matteo'nun iddiasını inkar etmenin bir faydası yok. Chloe'yi seviyorum, ama onun mutluluğunu yok eden ben olamam. Hele ki benim olmayı kendine görev edinmişken. Matteo onun dünyasını çalınmış dilekler ve kaçırılmış şanslardan başka bir şeye dönüştürmediğinde kırık kalbinin parçalarını toplamasına yardım etmeyi tercih ederim.

Ses çıkarmadan yatak odasının kapısını arkamdan kapattım. Chloe onu bıraktığım yerde duruyor, yastığa tutunmuş huzurlu görünüyor. Onun savunmasızlığı karşısında göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Daha bir saat önce öğrendiğim her şeyi düşündükçe çaresizlik hissine kapılıyorum.

Öğrenmek üzere olduğu şeyi dünyadaki hiçbir şey düzeltemez. Tek yapabileceğim bu süreci onun için mümkün olduğunca acısız hale getirmek.

Ayakkabılarımı, giysilerimi ve protezimi çabucak çıkararak yatağa yerleşiyorum. Chloe'yi vücuduma çektim. Bir bacağını bedenimin üzerine atıyor ve omzumun kıvrımına yerleşiyor. Kollarımı ona dolayarak göğsüme yakın tutuyorum. Sanki Matteo ile konuşmam hiç olmamış gibi. Dürüst olmak gerekirse, keşke zamanda geriye gidebilsem ve itirafıyla ilgili hafızamı silebilsem.

Bir saat boyunca öyle kaldım. Geçirdiği cehennem gibi geceden sonra onu uyandırmaktan korktuğum için bir santim bile kıpırdamıyorum. Ve daha da kötüsü, onu uyandırırsam suçluluk duygusundan endişeleniyorum.

beni parçalayacak. Suçluluk duygusu beni aptal ve umursamaz yapıyor. Ne olursa olsun ona gerçeği söylemek de dahil olmak üzere daha iyi olmamı isteyen bir tarzı var. Bu onu incitmek anlamına gelse bile.

Başımı sallayıp bu fikri reddediyorum. Bunu onun için yapıyorum. Matteo'nun ona söylemenin en iyi yolunu düşünmesi gerekiyor ve benim de beklemem gerekiyor.

İrkilerek uyanıyor, vücudu benimkine çarpıyor.

"Günaydın." Saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Günaydın." Tembel bir gülümseme yüzünü süslüyor.

"Nasıl hissediyorsun?

"Sanki en kötü akşamdan kalmayı yaşıyorum, alkol hariç." "Dün gece yüzünden mi?"

Başını sallıyor. "Ağlamak bir kıza bunu yapar."

"Bu şekilde olduğu için üzgünüm." *Yüzüne karşı yalan söyleyip gerçeği bilmiyormuşum gibi davrandığım için de üzgünüm. Çok özür dilerim.*

Hayatın ona defalarca verdiği boktan kartlardan çok daha fazlasını hak ediyor. Onun gibi biri her yıl üzüntü ve umutsuzlukla boğuşmamalı.

Parmaklarıyla göğsümdeki çukurların izini sürüyor. "İşlerin o kadar kötü gideceğini düşünürken, kaçıp gitmesini beklemiyordum, anlıyor musun? Yani, bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama aptalca bir şekilde bundan çok daha iyi olacağını umuyordum."

Kahretsin. Bir dakika sonra yıkılıp bunu ona söyleyebileceğimi tahmin etmemiştim. Kafamın içindeki dırdırcı ses beni durmaya ve sonuçlarını düşünmeye zorluyor.

Ya çıldırıp giderse? Ya her şeye rağmen beni sevmediğini anlarsa ve Matteo'nun gerçeği onu Amerika'ya gitmekten alıkoyan son şey olursa? Ya onu bu sonuca iten ben olursam?

Kötü adam olmak istemiyorum. Çok fazla bilinmeyen değişken var ve bunu çözecek kişinin Matteo olmasına ihtiyacım var.

Çıkmak için yalvaran sözcükleri yutkunarak geri çekiyorum. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Gözleri benden uzaklaşıyor. "Bilmiyorum. Oraya gidip onunla konuşmayı düşündüm."

"Ne zaman gitmek istersin?" *Lütfen, bugün olmaz.*

"Ona her şeyi düşünmesi için bir gün vermeyi düşünüyordum. Eğer oraya çok erken gidersem, tekrar çıldırmasından korkuyorum ve bunu tekrar kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. *Tanrıya şükür.* Matteo önümüzdeki yirmi dört saat içinde kendini toparlasa iyi olur. Bir gün daha bilmiyormuş gibi davranmayacağım. Bu bir işkence.

"Düşünüyordum da." Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Dünyanın sonu gelmiş olmalı."

"Çok kabasın." Vücudunun üstünde yuvarlanıyorum ve onu gıdıklıyorum. "Dur! Özür dilerim!" diye feryat ederken çarşaflara çarpıyor.

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bana gülümsüyor. "Ne düşünüyordun?"

"Bugün çılgınca bir şey yapmaya ne dersin?" "Çılgınca mı dedin? Aklında ne var?"

"Özel bir yere gitmek ister misin?"

"Özel bir yer tam da doktorun istediği şey." Sırıtışı genişler.

Tanrım, o muhteşem. Sabah güneşi balkonda parlıyor ve gözlerindeki mavinin buz gibi tonlarını ortaya çıkarıyor. Keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da bu anı fotoğraflayabilseydim.

Onunla tekrar yatağa girmeden önce ayrılmak isteyerek geri çekiliyorum. "Islanabilecek bir şeyler giy."

Oturuyor. "Islak mı? Ne kadar yaramaz."

Omzunu hafifçe itiyorum ve o da yatağa geri yatıyor. "Sapık. Mayo demek istedim. Tekneye gidiyoruz."

"Evet! Daha önce hiç tekneye binmemiştim!" Yataktan fırladı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Hayatı Chloe'nin gözlerinden deneyimlemek yeni bir heyecan türü. En basit şeyler bile onu mutlu ediyor ve ben bunu bulaşıcı buluyorum. Onun tüm ilklerini çalacak ve tüm sonları olacak kişi olmak istiyorum.

Onun heyecanına rağmen göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum.

Yirmi iki saat otuz dakika kaldı. Bunu yapabilirim.

Tekneyi gölün ortasına demirliyorum. Mavi su öğle güneşinin altında pırıl pırıl parlıyor, bir elmas denizini andırıyor. Geniş vadi bizi çevreliyor ve yemyeşil ormanlardan oluşan güzel bir fon oluşturuyor. Küçük kasabamız

kıyının kenarına dizilmiş. Binalar dağların önüne serpiştirilmiş çok renkli karıncalar gibi görünüyor.

Tekne sallanıyor. Bu benim küçük teknelerimden biri, önünde uzanmak için minderler var ve arkası da ılık suya atlamak için.

"Ne düşünüyorsun?" Motorları kapattım.

"Çok etkileyici. Buna kesinlikle alışabilirim." Pruvada öne doğru eğiliyor.

"Ben de." Manzaraya bakmaya zahmet etmiyorum çünkü umursadığım tek manzara o.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve kızarıyor. Sözlerimin ardındaki söylenmemiş anlam aramızda asılı kalıyor.

Keşke o da burada kalmak istediğine dair bir şeyler söyleseydi. İlişkimizi daha fazla keşfetmek ve bir şans verirsek işlerin nereye gideceğini görmek istemesi hakkında. Aramızda gelişmekte olduğunu söyleyebileceğim şeyi onaylaması için her şeyi yapardım.

Her zamanki gibi sessiz kalıyor. Sözlerimden hoşlandığını söyleyebilirim ama aldığım tek onay bir gülümseme.

"Suya girecek miyiz, girmeyecek miyiz?" Ayağa kalkıyor ve ellerini yırtık şortunun altından geçiriyor.

Derin bir nefes alarak içimde büyüyen tedirginliği serbest bıraktım. *Ona zaman ver. O senin gibi sevgiyle büyümedi.* "Seninle suya kadar yarışacağım." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Sıra sende." Kıyafetlerini karıştırıyor, tüm eşyaları çabucak hallediyor.

Aptal gibi, tek yapabildiğim parlak pembe bikinisini gösterdiğinde ona bakmak. İki kumaş parçasından başka bir şey değildi ve göğsünü çok az gizliyordu. Şortunu sırt çantasına sokmak için arkasını döndüğünde kıçının mükemmel görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Tanga bikinileri kim yaptıysa, bugün hiç şüphesiz kalıcı bir ereksiyonla baş başa kalacak olan bendeniz tarafından imzalanmış bir teşekkür kartını hak ediyor. "Siktir." Sikim mayomun içinde canlanmaya başladı. Kumaş çadırlar içinde ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Merhaba! Denemiyorsun bile. Sadece tişörtünü çıkarman yeterken bu da bir şey ifade ediyor." Ellerini tamamen giyinik göğsüme doğru sallıyor.

Tişörtümü kavradım ve kafamdan yırtıp attım. "Şimdi mutlu musun?"

"Sevindim!" Düşmeden önce bana bir sırıtış attı. Gözleri benimle teknenin arkası arasında gidip geliyor.

Ah. Onun tek çıkış yolunu kapatıyorum. "Ve sen buradaydın, kazanacağından emindin."

Gülümsemesi sinsi bir şeye dönüşür. "Oh, Santiago. Benden beklediğin şeyi yapmayacağımı ne zaman anlayacaksın?"

Ne demek istediğini sorgulama şansım yok. Chloe dönüyor ve teknenin ön tarafına doğru atılıyor. Pruvadan atlarken gördüğüm son şey onun zıplayan kıçı oluyor.

Lanet olsun. Bu kız beklediğim gibi değil, ama istediğim her şey. O benim olana kadar durmayacağım. Hiçbir sakatlık ya da babasıyla ilgili boktan haberler onu kendime almamı engelleyemez.

Eğer benim de söz hakkım olursa, Chloe Carter bir daha hiçbir şey istemeyecek.

"Hey, ezik! Bütün gün manzaraya mı bakacaksın yoksa gerçekten suya mı gireceksin?" Chloe teknenin arkasından sesleniyor.

Arka platforma doğru yürüyorum. Gözlerim protez bacağıma takılıyor ve içimi bir duygu seli kaplıyor. Ama bu her zamanki olumsuz düşünceler değil. Bacağım yüzünden Chloe'nin beni nasıl gördüğüyle ilgilenmiyorum. Bu parçamı göstermekten ve iğrenmeye hazırlanmaktan endişe etmiyorum.

Endişelenmiyorum. Nokta. Hikayenin sonu. Aksine, gurur duyuyorum. Bu fikir bir anda aklıma geldi ve tökezledim. *Gururlu mu?*

Omurgamı dikleştiriyorum. *Evet, gurur duyuyorum.* Bu benim ve Chloe'nin her zaman kabul ettiği kişi bu. Benim de kabul ettiğim kişi bu. Chloe olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Onun ve F1'e yeniden katılma çabam sayesinde nihayet kendime güvenebiliyorum.

Chloe'nin kafası yüzeyin altından çıkıyor. Su tanecikleri yüzünden aşağı damlıyor, kirpiklerini ve yanaklarını kaplıyor, gülümseme çizgilerine damlıyor. "Kendini hep bu kadar çok mu kontrol edersin? Seksi olduğunu biliyorum ama narsisizm bir yere kadar sevilebilir."

Homurdanıyorum.

"Gülünçsün." "Gülünç

derecede komik."

Göğsümde yine o tuhaf his var. Onun durumundan kaynaklanan suçluluk duygusu içimde ağır bir şekilde oturuyor ve iyi ruh halimi yiyip bitiriyor.

Başımı sallıyorum. *Kes şunu.*

Bir nefes alıp suya atlıyorum ve Chloe'nin üzerine su sıçratıyorum. Yüzeyin altına batmadan önce duyduğum son şey onun kahkahası.

Ayağa kalktığım anda sırtıma atlıyor. Ona tutunuyorum ve bugünün tadını çıkarmayı seçerek etrafımızda dönüyoruz. Yarın geldiğinde endişeleneceğim çünkü şu anda yapabileceğim bir şey yok.

Bazı şeyler benim kontrolüm dışında ve Chloe'nin de dediği gibi, neyse o.

CHLOE

Güne hazır bir şekilde uyanmak. Dünü Santiago ile geçirdikten sonra kendime insanların ısınmak için zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattım. Santiago bunun mükemmel bir örneği. Birkaç ay önce onunla tekneye binmek şöyle dursun, kütüğünü görmeme bile izin vermiyordu. Ama dün, güpegündüz serbest kaldı ve benimle eğlendi. Tam protez modundaydı ve bacağından ürkmedi bile.

Yalan söylemeyeceğim, gözlerimden birkaç damla sevinç yaşı aktı. Ama onun gerçek benliğini benden saklamaması çok güzel bir manzaraydı.

Santiago'nun büyük başarısı bana Matteo'nun da zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattı. İnsanların duygularını sindirmeye nasıl ihtiyaç duyduklarını. Sonuçta Matteo'ya onun kızı olduğumu söyledim ve bu bir gün sonra kolayca sindirilebilecek bir şey değil. Bu yüzden durumumu yeniden düşündükten sonra beklentilerimi düşürdüm.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Santiago evinin ön girişinde volta atıyor.

Spor ayakkabımın bağcıklarını çift düğümlüyorum. "Hayır. Teklifin için minnettarım ama bence Matteo sadece ben olursam daha iyi olur. Biraz dikkat dağıtıcı olabiliyorsun, alınma."

Şakama gülmedi. "Ama başka bir odada olabilirim. Bilirsin, geçen günkü gibi bana ihtiyacın olursa diye."

Santiago'nun sinir krizim sırasında bana yardım edişini hatırladıkça gülümsüyorum.

Derin bir nefes alıp endişemi geri itiyorum. "Yandaki evde yaşıyorsun. Bir sorun çıkarsa buraya bir dakikadan kısa sürede gelebilirim. Sana ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum."

Bir elini saçlarında gezdirerek saç tellerini farklı yönlerde durmaya zorluyor. "İşler yolunda gitmediği anda geri geleceksin, değil mi?"

"*Eğer* işler yolunda *gitmezse*." *Neden bu kadar gergin?* Ben o kadar gergin bile değilim ve aramızdaki her şeyden sonra Matteo'yla konuşmak üzere olan benim.

"Doğru. Eğer." Sesi her zamanki özgüveninden yoksundu.

"Hey." Ona doğru yürüyorum ve kollarımı beline dolayarak onu volta atmayı bırakmaya zorluyorum. "Korkmana gerek yok. Bunun kolay bir süreç olmayacağını kabul ettim, hepsi bu."

Vücudu gerilir. "Ne demek istiyorsun?"

"Matteo'nun benim fikrime ısınması gerektiğini anlıyorum. Benim gibi buna hazırlanmak için hiç zamanı olmadı."

"Doğru," diye fısıldıyor.

"Evet. Bir ya da iki kez çıldırsa da sorun değil. Onun yerinde olsaydım ben de korkardım. Bu beklenen bir şey."

"Bununla ilgili hiçbir şey beklenmiyor," diye homurdanıyor nefesinin altında.

Gülüyorum. "Yakında döneceğim! Rahatla." Onu bıraktım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

"Chloe," diye sesleniyor.

Kolu kavradım ve omzumun üzerinden baktım. "Evet?"

"Ne derse desin, seni önemsediğimi unutma, tamam mı? Burada benim yanımda her zaman bir yerin olacak ve onun söylediği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Sözleri içime işlerken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Santiago'nun benimle paylaştığı tatlılık kesinlikle alışabileceğim bir şey. Alışmak *istediğim bir* şey ve bu benim için bir ilk. Onun bana sunabileceği türden bir istikrarı arzuluyorum. Onu arzuluyorum, nokta.

Ona sırıtıyorum. "Senin bu halini seviyorum." "Peki hangi versiyonunu?"

"Aşık olduğum kişi." Arkamda ağzı açık kalmış bir Santiago bırakarak evden çıkıyorum.

Zile bastığım anda Matteo kapısını açtı. Garaj yoluna doğru yürüyorum ve ön kapısını çalıyorum. Sıva duvarlar çok sevilen bir evi yansıtıyor.

Göl kenarında yıllarca esen rüzgarlar yüzünden yıpranmış bir ev.

Matteo kapıyı açtı. Gözleri yavaşça yerden yüzüme doğru kayıyor. "Merhaba Chloe. Seni gördüğüme sevindim."

"Merhaba," diye ciyakladım.

"Neden içeri gelmiyorsun?" Kapıyı aralıyor ve ben de onu içeri kadar takip ediyorum.

"Güzel bir eviniz var," diyorum duvarları kaplayan çerçeveli resimlere bakarken. Giovanni'nin yıllar boyunca çekilmiş sayısız fotoğrafı akıl almaz bir düzen içinde asılı duruyor.

Gözlerim hiçbir şeyde çok uzun süre kalamıyor çünkü her şeyi içime çekmek istiyorum. Bu, iş yerindeki ve akşam yemeklerindeki sohbetlerimiz dışında babam hakkında edindiğim en büyük içgörü.

"Neden oturmuyorsunuz?" Matteo eski bir deri sandalyenin karşısındaki kanepeyi işaret ediyor. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Başımı sallıyorum, bir şeyi zapt etme yeteneğimden şüphe ediyorum. Matteo deri koltuğa yerleşirken sinirlerim soğukkanlı yüzümü yiyip bitiriyor.

Matteo sessiz kalır. Eski tip bir guguklu saatin büyük ibresi tıkırdıyor ve sessizliği sabit ritmiyle dolduruyor.

İkimiz de konuşmaya başlamıyoruz ve dakikalar geçip gidiyor. Bu garip sessizliği dayanılmaz buluyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve toplayabildiğim son cesaret kırıntılarını da içime çekiyorum. "Bugüne, daha önce yaptığım gibi her şeyi senin üzerine yıktığım için özür dileyerek başlamak istiyorum. Bunun senin için adil olmadığının farkındayım."

Matteo sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri büyüyor. "Özür dilemene gerek yok."

"Ama ben biliyorum. Seni korkuttum ve bunu istemedim. Bütün bu zamanı önceden seninle geçirirsem daha kolay olacağını düşünmüştüm ama şimdi durumun öyle olmadığını biliyorum." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp ellerime yapacak bir şey veriyorum.

"En hafif tabiriyle şok ediciydi."

"Biliyorum. Tekrar özür dilerim."

"Lütfen özür dilemeyi bırak. Bu senin hatan

değil." Yanaklarım kızardı. "Oh, tamam."

Parmaklarını tekrar tekrar dizine vuruyor. "Genetik testi yaptırmak istemenizin sebebi neydi?"

"Şey... Nedenini bilmek istediğine emin misin?"

"Chloe, seni yargılamayacağım. Söyleyeceğin başka hiçbir şeyin beni şaşırtacağını sanmıyorum."

Onun rahat hali beni de rahatlatıyor.

"Tamam... benim hayatım hiçbir zaman kolay olmadı. Ve bunu size acımak için değil, sadece gerçek olduğu ve bu sınava girmemin tek nedeni olduğu için söylüyorum. Nereden geldiğimden utanmıyorum ama sizi daha fazla şok etmek de istemiyorum."

Bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Bu noktada artık şok olamayacağımı düşünün."

Gülüyorum. Vücudumdaki gerginliği atmak iyi hissettiriyor. "Tamam. Annem -seni yansıttığını düşündüğümden falan değil- berbat biri. Cidden, onunla akraba olduğuma ya da senin gibi iyi birini kendine çektiğine inanamıyorum."

Matteo yüzünü buruşturuyor.

Kahretsin, Chloe, biraz daha nazik ol, olur mu? "Ben büyürken hayatımı zindan etti ve tek yaptığım her yıl seni bulmayı dilemekti. Hiç de öyle olmayan bir yerde aklımı başımda tutan şey buydu."

Matteo'nun yanakları sağlıklı rengini kaybediyor. *Tanrım, yine batırıyorum.*

"Baskı falan yok. Yemin ederim!" Onu yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum. "Babamın benimle annemden daha iyi bir ilişki geliştirmekle ilgileneceğini umuyordum. Babamın kim olduğunu hatırlamadığını iddia ettiği için onu tam olarak bulamadım. Ama sonra oda arkadaşım doğum günüm için bana bir soy kiti aldı ve-"

"Beni buldun."

"Evet. Dürüst olmak gerekirse inanamadım. Yani filmlerde gördüğüm bir şey gibiydi. Ama işte buradayım, seninle oturuyorum."

Başını sallıyor. "Biri bana hediye ettikten sonra testi yaptırdım. Atalarımın nereden geldiğini merak ediyordum ama beni biriyle ilişkilendirmesini beklemiyordum."

"Bunu kabul ettiğine sevindim." Parmaklarımı önümde birleştiriyorum.

Matteo'nun gözleri yumuşuyor. "Annenle birlikte büyümek nasıl bir

şeydi?" "Bilmek istediğine emin misin?"

Başını sallıyor ama çok emin görünmüyor.

Ona gerçeği söylemekle yetiniyorum çünkü artık yara bandını yırtıp atabilirim. "Beni devlet ödemesi için kullandığı çok açık. Onunla yaşamaktan nefret ediyordum ama ilk sosyal hizmet uzmanım bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu.

ona bir şans verdi. Ta ki Ralph'la çıkmaya başlayana kadar. Erkek arkadaşı bana karşı ürkütücüydü ve onu birçok kez odamda yakaladım. Her gün korku içinde, dünyada benim için daha iyi bir şey olduğunu umarak yaşadım."

Bu, durumumla ilgili olarak birine karşı en acımasız olduğum andı. Geçmişimi kabullenmiş olabilirim ama bu gerçekleri kabullenmemi kolaylaştırmıyor. İçimde kıpırdanan duyguları saklamak yerine çenemi kaldırıp Matteo'nun gözlerinin içine bakıyorum.

Bu benim. Toplanıyorum. Savaşıyorum. Daha iyi bir yarın umuduyla günü atlatıyorum.

"Çok üzgünüm Chloe. Sana ne kadar kötü davranıldığını duymaktan nefret ediyorum. Hiçbir çocuk böyle bir durumda büyümemeli." Sesi çatlıyor.

"Sorun değil." Samimi bakışlarının ağırlığını kaldıramayarak gözlerimi kaçırıyorum. "Çok uzun süre bu şekilde yaşamak zorunda kalmadım. Bir kazadan sonra, evimden çıkmama ve iyi bir koruyucu aileye yerleştirilmeme yardımcı olan harika bir sosyal hizmet görevlisine atandım. Koruyucu aile sistemi bana çok iyi baktı ve en iyi arkadaşım Brooke ile bu sayede tanıştım. Kendimi bazı açılardan şanslı sayıyorum."

"Böyle travmatik deneyimleri nasıl hafife alabilirsiniz?"

"Çünkü sonuçta artık buradayım. Evet, buraya gelene kadarki yolculuk çok kolay değildi ama sana sahibim ve önemli olan da bu. Tam olarak dilediğim şey buydu. Geçmiş geçmişte kaldı ama geleceğim her zamankinden daha parlak." Işıldıyorum.

Matteo'nun gözleri tekrar kucağına düşer.

Çok mu sert çıktım?

Matteo avuçlarını hep birlikte yumruklar. Bu hareketle kollarında gerginlik dalgalanıyor.

Evet, kesinlikle çok güçlü geldi.

Matteo başını kaldırıyor. Gözleri parlıyor ve kirpiklerine ıslaklık yapışıyor. Boğazını temizliyor. "Yaşadığın acıyı dindiremeyeceğimi biliyorum ama denememe izin verir misin?"

Göğsüm en iyi şekilde ağrıyor. Onun kabulü istediğim ve dilediğim her şeydi. Başımı sallıyorum, bunca yıldan sonra nihayet bir yuva bulduğumu hissettiğim için mutluyum.

Santiago ön kapıyı açar açmaz üzerime atladı.

Çığlık atıp geriye sıçradım. Ayaklarım yere basmazken kollarım yanlarıma doğru fırlıyor.

"Özür dilerim!" Düşmemi engellemek için kolumu tutuyor.

"Ne yapıyorsun, lanet olası bir katil gibi kapıda sürünüyor musun?"

Vahşi gözleri yüzümü tarıyor. "Geç oldu."

"Sokağa çıkma yasağım olduğunu bilmiyordum baba."

"Neden bu kadar uzun süre yoktun?" Kaşlarını çattı. "Çünkü Matteo ve benim konuşacak çok şeyimiz vardı."

"Peki siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?" Kızgınlık sesine sızıyor. "Şu anda çok tuhaf davranıyorsun ve bu beni tuhaflaştırıyor."

"Üzgünüm, her şeyden sonra nasıl tepki verdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum." Son kelimenin üzerinde dururken sesi tereddütlü görünüyor.

"Bugün çok daha rahat görünüyordu. Bana kendimle ilgili bir sürü soru sordu."

"Oh."

Her nasılsa tek bir kelime Santiago'nun hayal kırıklığının ağırlığını taşıyor. Neden böyle davranıyor? Matteo'nun ani coşkusuyla kendinden geçeceğini düşünmüştüm.

"Evet..."

"Bu konuda daha fazla şey duymak istiyorum." Santiago bizi oturma odasına doğru yönlendirdi.

Kanepeye yerleşiyoruz ve bacaklarımı onun kucağına atıyorum. Tuhaf davranışlarına rağmen, küçük ritüellerimiz olduğunu bilmek rahatlatıcı. Özellikle de benim sormama gerek kalmadan bana en iyi ayak masajını yaptığı. Eğer bir koca arıyor olsaydım, listemin ilk sırasında o olurdu.

Cidden, hangi erkek ayak masajı teklif eder ki?

Çıkmak istediğim türden. Bu düşünceyi gecenin ilerleyen saatlerinde iyice düşünmek üzere bir kenara itiyorum. "Artık garip davranmayı bırakacak mısın? Olanları ancak her an odadan kaçacakmışım ya da ağlayacakmışım gibi davranmayı bırakırsan paylaşırım. Geçen seferkinden çok daha iyi geçti. Yemin ederim."

Başını sallıyor ve kucağındaki ayaklarıma bakıyor. "Evet. Tepkim için özür dilerim. Sadece senin için endişelendim."

Samimiyeti karşısında kalbim göğsümde çarpıyor.

"Çok tatlısın." Ayağımla göğsünü dürtüyorum.

"İyi geçtiğini duyduğuma sevindim." Başını kaldırıp bana gülümsüyor. Sesi hiç mutlu gelmiyordu ama ben onu rahat bıraktım. İyi olduğumu teyit ettikten sonra bile ruh hali bu kadar kötü olduğuna göre oldukça endişelenmiş olmalı.

Ayağıma tutunuyor ve işe koyuluyor.

İç çekiyorum ve minderlere gömülüyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Matteo'nun bir keresinde Milano sokaklarında *çıplak* koştuğu için tutuklandığını biliyor muydun? Hem de *çırılçıplak*."

Bana insanoğlunun bildiği en küçük gülümsemeyi sunuyor. "Hayır, ama eminim bana her şeyi anlatacaksın."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum ve Matteo'nun gün boyunca bana anlattığı tüm farklı hikâyeleri paylaşıyorum. Sonunda her şey yerli yerine oturuyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum. Sadece Matteo değil, Santiago ile olan her şey mükemmel. *O mükemmel*. Onun açıkça istediği daha ciddi bir ilişkinin peşinden gitmemek aptallık olurdu.

Artık Matteo ile ilişkim güvende olduğuna göre, şimdiye kadar yaptığım en korkunç ikinci şeyi kucaklamak için yoğun bir istek duyuyorum.

Aşık ol.

SANTIAGO

Tedirgin bir parmakla Matteo'nun kapısındaki zile üçüncü kez basıyorum. Bütün geceyi Matteo'nun sırrını bilmiyormuş gibi davranarak geçirdikten sonra sabır geçmişte kaldı.

Merhamet için dua etse iyi olur çünkü Chloe dün geceden sonra uykuya daldığından beri ruh halim yeni diplere ulaştı. Zar zor uyudum, *babası* hakkında paylaştığı her şeyi düşünüp durdum.

Hiç hak etmeyen birine güvendiğim için başıma bunlar geldi. Pislik herif ona bir sürü hikâye anlattı ve bunların doğru olup olmadığını bile kim bilebilir ki? Ve şimdi, sadece iki gün içinde ikinci kez evden gizlice kaçmak zorunda kalmadım, aynı zamanda bunu bu salağı ziyaret etmek için yapmak zorunda kaldım.

Matteo Accardi benim bok listemde ve hiçbir şey ve hiç kimse beni aksi yönde ikna edemez.

Düğmeye dördüncü kez basıyorum ve asfalt alanı adımlıyorum. Güneş ışınları sabahın erken saatlerinde bulutların arasından süzülüyor ve etrafı hafif bir parıltıyla aydınlatıyor.

Kapı açılırken eski dişliler protesto edercesine inliyor. Adımlarımı ön kapıya doğru atıyorum ve kapıyı üç kez çalıyorum. Dakikalarca Matteo'nun varlığıyla beni onurlandırmasını beklerken dişlerim birbirine çarpıyor.

Matteo kapıyı açtığında gözlerimin içine bakma zahmetine girmiyor. Pijamaları bile buruşuk görünmüyor. Ne kadar büyüleyici. Ben burada suçluluk duygusuyla uykusuzluktan mahvolmuş gibi hissederken, o şekerleme yapmış bir bebek kadar taze görünüyor.

"Chloe'ye *gerçeği* söylemenin tam olarak nesini anlamadın?" Şak diye söyledim.

Şaşırmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Dinle, açıklayabilirim."

"Elbette, lütfen yapın, çünkü bizi yarattığınız bu lanet olası karmaşadan nasıl çıkarmayı planladığınızı merak ediyorum."

Matteo içeri gelmem için eliyle işaret ediyor. Sanki *Groundhog Day'in* berbat bir yeniden çevrimi gibi bu lanet kabusu her gün tekrarlıyorum.

Matteo beni köhne mutfağına götürüyor. Bir sürahi su alıp kendine bir bardak doldururken elleri titriyor.

"Matteo. Bu hikâyenin asıl konusuna gelmeni istiyorum çünkü kafayı yememe iki saniye kaldı. Ve bunun olmasını gerçekten istemezsin."

Suyunu yudumlar ve tezgâha geri koyar. "Ben yapamadım."

"Yapamadığın falan yok. Bu sonuca varabildim

Chloe evime döndüğünde sanki lanet bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibiydi."

"Hikayesini paylaştı ve bu çok fazlaydı. Hayat hikayesinin böyle olmasını beklemiyordum..."

"Trajik mi?"

Başını sallıyor. "Benim yanımda hep mutlu olmuştur. Onun normal bir kız olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun?"

"Onun geçmişi, senin onun babası olmadığın gerçeğini değiştirmez. Gerçeği ondan saklaman gerektiği anlamına da gelmez. Bunu çözmen için sana bir gün verdim ama sen çözmedin."

Gözleri benden yumruk yaptığı ellerine kayıyor. "Düşünüyordum."

İçimi soğuk bir his kaplıyor. Düşündüğüm şeyi gerçekten önerecek kadar aptal olamaz.

"Ya-"

Evet. Artık resmileşti. Aptallıktan beyin özürlülüğe terfi etti. "Hayır."

"Beni dinle."

"*Hayır*. Kesinlikle *hayır*. Bu o kadar çok açıdan yanlış ki nereden başlayacağımı bile bilemiyorum."

"Ama ne zararı olur ki? O benim ikizimdi ve o da benim yeğenim. Birinin onunla ilgilenmesini hak ediyor. Annesi"- titriyor

-"O iğrenç biri."

"O kadının ne kadar berbat biri olduğunun farkındayım. Bana güvenin. Onunla bizzat uğraşma şerefine nail oldum. Ama artık onu rahatsız etmeyecek. Ve Matteo, birinin babası gibi davranamazsın! Hayır. Bu

bir seçenek değil." Geçen gün bana kimliğini itiraf etme konusunda çıkardığı onca sorundan sonra bu plana inanamıyorum. Başta zaten berbat olan bir durum nasıl olur da gün geçtikçe daha da kötüleşir?

Biri bu kabusa bir son versin. Ya bu ya da kafama sıkılacak bir kurşun merhametli olacaktır.

Ellerini birbirine kenetler. "Bilmesi gerekmezdi." "Gerçeği bilmeseydi kendimle yaşayamazdım." "Onu seviyor musun?"

Hiç tereddüt etmedim. "Tabii ki biliyorum. Öyle olmasaydı burada olmazdım."

"O zaman beni onu yok etmeye zorlama. Gerçeğin ona ne yapacağını düşün."

"Tüm yaptığım bu. Ve senin fikrine hayır dememin tek nedeni de bu. Onu, hayatının geri kalanında ona yalan söylemene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Başını iki yana sallar. "Hata yapıyorsun. İkimiz de biliyoruz ki bir amca onun umutsuzca aradığı şeyin yerini tutamaz."

"İnsanların istedikleri her zaman ihtiyaçları olan şey değildir. Bunu eninde sonunda anlayacaktır. Ama ona gerçeği söylemek pazarlık konusu olamaz. Eğer bunu yapmazsan, ben yaparım ve benim versiyonum senin hatalarını affetmez. Anladın mı beni?"

Gözleri kararıyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Nasıl istersen öyle oku. Senden bile olsa onu korumak için her şeyi yaparım. Ve ona gerçeği söylemeyip kafasını yalan hikâyelerle doldurman, üzerinde anlaştığımız şey değil. Yarardan çok zarar veriyorsun ve eğer devam edersen başka seçeneğim kalmayacak."

"Hikayelerin hepsi gerçekti. Sadece kardeşimin yerine benim bakış açımdanmış gibi davrandım."

Çenem titriyor. "Matteo."

"Tamam, tamam. Anladım." Ellerine odaklanıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Güzel. Ve ciddiyim, Matteo. Bir dahaki sefere ona söylesen iyi olur." "Anladım."

Başımı sallıyorum, teslimiyetinden memnunum. Bu ikimizden birinin ne istediğiyle ilgili değil. Chloe, ikimizden biri Tanrı'yı oynamadan kendi başına karar verebilecek yaşta. Yukarıdan emir veren tek bir adam var ve biz karışmadan da herkesin hayatını mahvedecek kadar iyi bir iş çıkarıyor.

Telefonum çalıyor ve Chloe ile kahvaltımı bölüyor. "Özür dilerim, bir saniye bekle."

Başını sallar ve meyve suyundan bir yudum alır.

Aramaya cevap veriyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Alo." "Santiago, ben James."

"Selam James. Nasılsın?"

Chloe'nin kaşları havaya

kalktı.

"Size bir iyi bir de kötü haberim var. Önce hangisini duymak istersiniz?"

"İyi mi kötü mü?" Telefonu tutuyorum.

"Duruma göre değişir. İki hafta içinde Formula Corp ile buluşmaya ne dersin?"

Ani nefes alışımda boğuluyorum. "İki hafta mı?"

"Bizimle daha erken görüşebilmeleri için bazı torpiller yaptım. Ocak ayına kadar beklemek istemedim ve onlar da sizin için uzlaşmaya hazırdılar."

"Onları tehdit ettin mi?"

"Sadece nazik bir şekilde."

Gülüyorum ama ses kapalı. *Vay anasını. Yıllarca saklandıktan sonra nihayet davamı savunacağım.*

*"*Hâlâ orada mısın*?"*

"Evet. Sadece şok oldum. Bunun olmasını gerçekten istiyorsun, değil

mi?" "Sen istemiyor musun?"

Chloe'ye bakıyorum ve onun bir yarışta bana tezahürat yaptığını hayal ediyorum. Üzerinde adımın yazılı olduğu Bandini tişörtüyle gülümsüyor ve ailemle birlikte eğleniyor. Tekrar yarışmak ve onun da bu yolculuğun bir parçası olmasından daha çok istediğim bir şey yok. Belki de beni sevmesini, ama sevdiğinden şüphem yok. Sadece onun da bunu fark etmesi gerekiyor.

James öksürerek tekrar dikkatimi çekiyor.

"Evet. İstiyorum."

"Harika. O zaman yapmamız gereken tüm hazırlıklar için hazırlansan iyi olur. Sorular ve cevaplardan oluşan hızlandırılmış bir kurs olacak. Noah ve ben süreç boyunca size rehberlik edeceğiz, böylece Birliğin itiraz edeceği hiçbir şey kalmayacak."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, seninle gurur duyuyorum Santiago. Ne karar verirlerse versinler, birlikte çalışma zevkine eriştiğim en güçlü adamlardan birisin."

Boğazımı temizliyorum, gerginliğimi hafifletmeye çalışıyorum. "Oh, kahretsin. Beni ağlatacaksın."

Gülüyor. "Sadece söylüyorum. Bu yaz beni şok ettin. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu gerçekten isteyeceğini düşünmemiştim ama istedin. Son zamanlarda beni hep şaşırtıyorsun."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Seni diken üstünde tutmayı seviyorum." "O zaman ben de seni tetikte tutayım ve sana en iyi haberi vereyim.

Bandini seninle bir yarış sözleşmesi yapmak istiyor. Yatırımcılar seçici piçler olduğu için sadece bir yıllık bir deneme süreci olacak ama bana kalırsa gelecek sezon ne kadar başarılı olduğunu görecekler ve sana kalıcı bir anlaşma teklif edecekler. Şirket evet derse iki hafta gibi kısa bir süre içinde Bandini yarış kıyafeti giyebilirsin."

Telefon elimden kayıyor ve yere düşüyor. Chloe bana

baktı. "Sen iyi misin?"

James konuşmaya devam ediyor ama hoparlörü kapatan halı yüzünden sesi bozuk çıkıyor. Oturduğum yerden yere bakmaya devam ediyorum.

Chloe ayağa kalkıyor ve telefonumu alıyor. Titreyen elime geri koyuyor, parmaklarımı etrafına doluyor ve kulağıma götürüyor.

"Hepsini anladın mı?" James devam ediyor.

"Hayır. 'Bandini yarış sözleşmesini uzatmaya istekli' cümlesinden sonra her şeyi tekrarlamanız gerekecek. Sanırım az önce kalp krizi geçirdim."

James kıkırdar.

Bandini beni geri istiyor. Chloe kucağıma oturuyor ve kollarını boynuma doluyor. Onun varlığı beni sakinleştiriyor, kalbimi normal hızına döndürüyor.

James her şeyi baştan anlatıyor ve Chloe yanımdan ayrılmıyor, ellerini ensemdeki saçlarda gezdiriyor.

James önümüzdeki iki hafta için tüm bilgileri onaylıyor. Otomatik pilottayım, sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşuyorum. O telefonu kapatıp Chloe elimden çekip alıncaya kadar nihayet kıpırdayabiliyorum.

Chloe kucağımda kayıyor, kollarını tekrar boynuma doluyor. "Ne oldu?"

Sandalyemden fırlayıp Chloe'yi havaya kaldırıyorum ve bizi bir çemberin içinde döndürüyorum. Ben döndükçe onun çığlığı bir kahkahaya dönüşüyor. Eklenen

Ağırlık kütüğümü rahatsız ediyor ama görmezden geliyorum çünkü şu anda kimin umurunda.

"Bandini bana bir sözleşme teklif etti. Onlar için tekrar yarışmamı istiyorlar!" "NE?!"

Onu tekrar döndürüyorum, tavana doğru gülüşüne bayılıyorum. "James sadece bir yıllığına olduğunu söyledi ama Formula Şirketi tekrar katılmamı onaylarsa Noah'nın yerine geçecek sürücü olmamı istiyorlar."

"Tabii ki evet diyecekler! Kendini pistte görmelisin. Kesinlikle inanılmazsın!" Yüzüme bir sürü öpücük kondurdu.

"Sen olmasaydın bunu yapamazdım. Bir daha arabaya bineceğimi hiç düşünmemiştim ama sen beni denemeye ittin."

"Kendini zorladın. Ben sadece bu konuda başının etini yedim."

Onu tekrar ayağa kaldırdım. "Hayır, bu sadece motivasyonumu artırdı. Ama sen beni kendimi kabul etmem için en iyi şekilde zorlamasaydın bu motivasyon da olmazdı. Bu yüzden teşekkür *ederim.*" Dudaklarına kalıcı bir öpücük konduruyorum.

Kollarını boynumun arkasına dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Gözlerini bir parıltı kaplıyor ama gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırıyor. "Seninle ne kadar aptalca gurur duyduğumu biliyor musun?"

"Hayır. Ama bana göstermek ister misin?" Ona kurtça bir sırıtış attım.

"Sen, Santiago Alatorre, gizli bir sapıksın. Annen utanırdı." Yüzünü öpmekten kendimi alamadığım nefes kesici bir gülümseme fırlatıyor bana. Lanet olsun. Bu kız sadece birkaç ay sonra beni aşk delisi bir aptala dönüştürdü. Onu büyülü bir şey sanmıştım ama aslında o bir mucize.

"Bunu kutlamalıyız!" Ellerini birbirine çırpıyor.

"Şirketle görüştükten sonra yapabiliriz. Olur da hayır derlerse diye uğursuzluk getirmek istemiyorum."

El çırpmaya ara veriyor ve beni geride bırakarak topuklarının üzerinde dönüyor. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

"Bekle!" Sesi evin içinde bir yerden yankılanıyor.

Formula Corp'un tasarıyı reddetmesi halinde neler olabileceğini düşünerek yerde volta atıyorum. Bu fikir midemi bulandırıyor. Artık yeniden yarışmanın tadına vardığıma göre, piste olan ilgimi daha fazla görmezden gelebileceğimden emin değilim.

Reddedilmek, eski ihtişamıma dönme şansı bulamadan beni yok ederdi.

Chloe elinde sakız pembesi bir defterle odaya geri döner.

"Bu nedir?" İşaret ediyorum.

"Sizinle küçük bir sihir paylaşmak üzereyim."

Bu noktaya kadar yaptığı tek şey buydu. Sanki gittiği her yere peri tozu serpiyor, hayatımı uğruna yataktan kalkmaya değer bir şeye dönüştürüyor. Ve en önemlisi, beni sadece bir başkasını değil, kendimi de sevmeye layık hisseden birine dönüştürüyor.

Chloe sandalyeme oturmam için işaret ediyor. Merakımdan onu takip ediyorum ve o da yanıma başka bir koltuk çekiyor.

Günlüğünü boş bir sayfaya açıyor. "Bir dilek tutmamızı istiyorum." "Bu senin dilek günlüğün mü?"

Dudağını ısırır ve başını sallar.

"Dilek günlüğünü benimle mi paylaşıyorsun?" Sesim benim hissettiğim kadar kuşkulu çıkıyor. "Neden?"

"Sanırım aradığınız ifade 'teşekkür ederim'." Omzunu benimkine çarptı.

"Şaşırdım."

"Önemli bir şey değil. Gerçekten." Gözlerini deviriyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Tamam, bu biraz büyük bir mesele." Parmaklarını bir araya getirerek bir santimetre boşluk bırakıyor.

"Bir dilek çalmama izin mi vereceksin?"

"Çalmak, istemeden almak demektir. Gerçekte, bir tanesini bedavaya veriyorum."

"Neden?"

Chloe bu günlüğü seviyor ve ben de bunun onun için neden önemli olduğunu anlaması için onu zorlamak istiyorum. Basit bir karasevdadan, şehvetten ya da arkadaşlıktan daha fazlasını önemsediğini anlaması için. Beni *sevdiğini* anlaması için çaresizim. Hareketleri bunu haykırıyor ama kelimeler dudaklarından hiç dökülmüyor. İsteyerek vermeyen birinden bu tür bir şefkat isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama kahretsin ki Chloe'yi daha da ilginç hale getirmedi mi, bunun için uğraşmamı sağlamadı mı?

Chloe parmağını sararmış sayfanın üzerinde gezdiriyor. "Sana çok değer veriyorum."

Tamam. En azından bu da bir şeydir.

Devam ediyor. "Ve en büyük dileğinin gerçekleşmesini hak ediyorsun." Kalemini eline alıyor ve sayfaya bir şeyler yazıyor.

Formula Corp'un Santiago Alatorre'nin tekrar yarışmasına izin vermesini diliyorum.

"Artık karar verildi. Belli ki gelecek yıl Bandini ile yarışacaksın. Bu dergi dalga geçmez. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Ben de bir şeyler yazabilir miyim?" Ağzımdan kaçırdım.

Dudakları bir O harfi oluşturuyor. Başını sallayıp kalemi bana uzatmadan önce duraksıyor.

Sayfaya yazmak için hamle yapıyorum ama eli elimi kapatıyor. "Bekle." Sayfayı boş bir sayfaya çeviriyor.

"Bunu neden yaptın?"

"Yeni sayfa, yeni dilek. Kuralları ben koymuyorum."

Dileğimi yazarken kendi kendime gülüyorum. Bir süredir aklımda olan dileğimi.

Chloe Carter'ın seksenleri seven kalbine layık birine aşık olmasını diliyorum. Ruhunu parçalayan, kalbini onaran, tutku dolu aşkı bulmasını. Onu daha fazlası için çaresiz bırakan bir aşk çünkü bu kadar muhteşem olan hiçbir şey ölçülü yapılmamalı. Aynı aşkı ben de onunla buldum.

Kalemi düşürüyorum ve defterin ortasına yuvarlanıyor.

Chloe sessiz kalarak sayfaya bakıyor.

"Sen sessiz olduğunda, bu asla iyi bir şey değildir." Omzunu dürtüyorum. "Dileğin bu mu?"

"Ben yazdım, değil mi?"

Yan tarafımı çimdikliyor, tam da irkilmeme neden olan yerimi.

"Pislik." "Senden bunu bir sevgi ifadesi olarak kabul ediyorum."

Başını iki yana sallar. "Bir hata yaptın." "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri günlükten yüzüme kayıyor. İrislerinin rengi her zamankinden daha canlı görünüyor, mavi benekler safirden aquaya kayıyor.

Yanıtını beklerken kalbim göğsümde çarpıyor. "Zaten sahip olduğum bir şeyi dileyemezsin."

Bir cümlenin bu kadar anlam taşıyabileceğini hiç düşünmemiştim. Sanki Chloe beynimde bir serotonin bombası patlattı.

Yüzümdeki ifadeye bakarak daha geniş gülümsüyor. "Seni seviyorum. Sana çok aşığım. Beni çaresiz bırakan, delirdiğimi düşündüren türden bir aşk."

Ayağa kalkıp onu kendime çekiyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Santiago Alatorre."

"Bunu söylemene asla alışamayacağım."

Gülümsemesi bir parça azalıyor. "Korkmalı mıyım yoksa mutlu mu olmalıyım bilemiyorum."

"Mutlu olmaya devam et. Her zaman mutlu."

"Öyleyim ama korkmaktan da kendimi alamıyorum,"

diye fısıldıyor. "Neden?"

"Çünkü dışarıda iki tür aşk vardır." "Hangileri?"

"Gelişen aşk ve öldüren aşk."

Onun sözleriyle içimdeki bir şey sönüyor ve gerçekliğin etrafımda tekrar çökmesine neden oluyor. Chloe'nin aşkını itiraf etmesinden duyduğum sevinci siliyor.

Chloe'yle ilk türden bir aşk yaşamak için yanıp tutuşuyorum ama ikincisi için de endişelenmeden edemiyorum. Onu kasıtlı olarak incitmek istediğimden değil. Birbirimizle kurduğumuz her şeyi tehdit eden tek bir şey var. Ve sırların en güzel şeyleri yok etmek gibi bir huyu vardır ve acaba benimki en ölümcül olanı mı?

CHLOE

Matteo'da bugün bir gariplik var. Tam olarak anlayamıyorum ama bana bakmıyor bile. Karşısındaki kanepede oturmama rağmen sanki gerçekten burada değilmiş gibi. İlk başta garipti. Ona çocukluk fotoğraflarımı gösterirken hiç hevesli değildi. Bu fikir canımı yaktı ama bunu onun kendini iyi hissetmemesine yordum. Ama şimdi Giovanni'den bahsederken gülümsemiyor bile. Giovanni'yi ne kadar çok *sevdiğini* biliyorum.

"İyi misin?" Ellerimi oynatıyorum.

Sanki düşündüğü şeyi yok edebilecekmiş gibi başını sallıyor. "Hayır."

Donup kaldım. "Neyin var?"

İç çekiyor. Bakışları içime işliyor ve beni koltuğuma mıhlıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Oh, Tanrım. Bu iyi bir şey olamaz. En son birinin *bana söyleyecek bir şeyi olduğunda,* Ralph yüzünden kendimi bir polis arabasının arkasında bulmuştum.

"Evet?" Nefes nefese fısıldıyorum.

"Sana karşı tam olarak dürüst olmadım."

"Ne demek istiyorsun?" Boğazımdaki gerginliğe rağmen kelimeleri bir şekilde çıkarıyorum. Vücudumdaki her kas kilitleniyor ve rahat nefes almakta zorlanıyorum.

Matteo bana cevap vermiyor. Onun yerine hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Kamburlaşıp yüzünü benden korurken vücudu titriyor.

Ne oluyor be? Bacaklarım titreyerek ve kalbim hızla çarparak kanepede yanına oturdum ve kolumu omzuna doladım. Yanında duramıyorum.

ve bir tür destek sunmadan kendini kaybetmesini izlemek.

"Sorun nedir? Beni korkutuyorsun."

Burnunu çekiyor. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Sana söylemek istemedim ama Santiago doğru olanın bu olduğunu söyledi ve muhtemelen haklı da. Ama bunu nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyorum, o yüzden bana bir saniye ver."

"Santiago?" Tıslıyorum.

İçimde çirkin ve karanlık bir şey kabarıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor. Neler oluyor ve Santiago benden ne saklıyor?

Matteo başını sallıyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Başka bir Santiago'dan mı bahsediyorsun acaba?"

Başını iki yana sallıyor.

Midem çalkalanıyor ve asit boğazımdan yukarı tırmanıyor. Onu geri yutuyorum.

Önce ne soracağımı bilmiyorum. Matteo ve Santiago neden ilk etapta konuşsunlar ki? Matteo'yu ağlatacak kadar üzen şey nedir?

Matteo bana bu konuda bir seçenek bırakmadı. Patlamasından sonra belli ki cesaretini toplayarak devam ediyor. "Chloe, sana bunu yapmak beni öldürüyor. Kahretsin, en başta sana yalan söylemiş olmak beni öldürüyor."

Vücudumdaki tüm sıcaklık çekilip alınmış, kanın yerini buz gibi su almış gibi hissediyorum. "Yalan söyledim derken ne demek istiyorsun?"

"Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok ama... Tanrım. Ben senin baban değilim, Chloe."

Her şeyim ama zihinsel olarak iyi olduğumu söyleyen bir şekilde gülüyorum. Cidden bu döngüyü tekrar mı yaşıyoruz? Matteo'yla sanki bir mil geriye koşmadan önce iki adım ileri gidiyorum. "Evet, öylesin."

Benden uzaklaşarak gözlerimin içine bakabileceği kadar boşluk bıraktı. "Hayır. Benim tek yumurta ikizi kardeşim senin babandı. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sen aslında benim yeğenimsin. Ben senin baban olamam. Oğlumun ve kendi hayatım üzerine yemin ederim."

Üniversite mezunu olmayabilirim ama ikiz genetiğini ve DNA'yı anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Bir barajın patlaması gibi, gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve kirpiklerimi kaplıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?" *Lütfen, emin olma. Bu seviyede bir aldatmacayı kaldıramam.*

Bu ironi benim için kayıp değil. Şu anda her gün yalanı gerçeğe tercih ederim.

"Hayatım boyunca sadece birkaç kadınla birlikte oldum ve hiçbiri Amerika'dan değildi. Eski karıma, yani o zamanki kız arkadaşıma sadıktım. Ama kardeşim... o farklıydı. Daha riskliydi." Sesi çatlıyor. "Ağabeyim seni çok severdi. Mizahın ve gülümsemenle bana onu hatırlatıyorsun. Hatta bir fikri olduğunda ya da aşırı heyecanlandığında gözlerinde seninle aynı bakış vardı."

Matteo konuşmaya devam ediyor ama söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. Kardeşi hakkında geçmiş zamanda konuşması dışında hiçbir şeyin önemi yok.

"Neden onun hakkında ölmüş gibi konuşuyorsun?"

Matteo kucağına bakıyor. "Sen doğduktan sonraki yaz vefat etti."

Az önce döktüğüm birkaç damla gözyaşı şelale olup yüzümden aşağı süzüldükten sonra kucağıma düşüyor. Buna inanamıyorum. İnanmak *istemiyorum.* Bunca yıl bekledikten ve diledikten sonra. Matteo babammış gibi davranıp bana hikayeler anlattıktan sonra. Hiçbirinin önemi yok. Tüm bu lanet yolculuk anlamsızdı. Bırakın *yaşamayı,* babam burada bile değil.

Tanrım, yıllar geçtikçe hayatım nasıl daha da kötüleşmeye devam ediyor? Gözyaşlarımı fırçalamaya zahmet etmiyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru akıyor ve özel işlemeli kot pantolonumun kumaşında kayboluyor.

Babam gerçekten öldü. Onunla tanışma fırsatı bile bulamadan gitti. Derin nefesler alırken ciğerlerim yanıyor, göğsümün içinde oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Bir şey söyle. Lütfen," diyor Matteo'nun sesi hışırtıyla. "Ne söylememi istiyorsun? *Yalan* söyledin."

Siktir, acıyor. Ve daha da kötüsü, bunu beklemeliydim. Bunun yerine, yanımda olmasını beklediğim tek kişinin yanında gardımı indirdim.

Tiz bir kahkaha attım. Tabii ki beni hayal kırıklığına uğrattı. Sanki lanetlenmiş gibiyim, sonsuza dek etrafımda beni geliştirmeye niyeti olmayan insanlarla sıkışıp kaldım.

Yüzünü buruşturuyor. "Sana asla yalan söylemek istemedim. Ama senin hakkında daha fazla şey öğrendiğimde sana gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Kısa hayatında çok fazla trajedi yaşadın ve ben bunlara yenilerini eklemek istemedim."

"Hiçbir şey bir baba kazanıp da onu aynı hafta içinde kaybetmek kadar trajik ve acımasız olamaz," diye çıkışıyorum.

"Özür dilerim."

"Özür dilemek durumu düzeltmez."

O da başını sallar. "Haklısın. Bunu telafi etmek istiyorum."

Bu konuşmaya daha fazla katlanamayarak ayağa kalkıyorum. İşlemek için zamana ihtiyacım var. Ağlamak için. Babamın *öldüğü* gerçeğini kafama yerleştirmek için. "Santiago'nun sana bana gerçeği söylemen gerektiğini, çünkü doğru olanın bu olduğunu söylediğini anlattın. Bununla ne demek istedin?"

Matteo suçlu bir bobblehead gibi başını sallıyor.

Santiago'nun günlerdir bu entrikayı sürdürdüğü düşüncesi beni hasta ediyor. "Gerçek kimliğini biliyor mu?"

Daha fazla sallanma.

Çığlık atmak istiyorum. Kusmak istiyorum. Kırılgan bir şeyi odanın öbür ucuna fırlatmak ve göğsümdeki kalbim gibi milyonlarca parçaya ayrılmasını izlemek istiyorum.

"Bunu benden isteyerek mi sakladı?" Bu sözleri Matteo'dan çok kendime söylüyorum. Kalbim bu sözlere inanmak istemiyor ama içten içe gerçeği biliyorum.

Santiago bir dakika önce beni sevdiğini söyleyip sonra nasıl yalan söyleyebilir? Bu aşk değil, bu aldatma.

"Dinle, öğrendiği anda sana söylememi istedi ama ben söyleyene kadar beklemesini söyledim-"

Elimi kaldırarak Matteo'nun sözlerini durduruyorum. "İkiniz de yanılıyorsunuz. Onun için hangi bahaneyi uydurmak istediğiniz umurumda değil. Bilgi saklamak, yalancıların eylemleri hakkında kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya yönelik daha güzel bir yalan türüdür."

"Asla yalan söylemek istemedi."

"O zaman en başta bunu yapmamalıydı." Arkamda şaşkın bir Matteo bırakarak odadan çıkıyorum.

Ön kapıyı açıyorum ve araba yoluna çıkıyorum. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve titreyen parmaklarımla onları fırçalıyorum.

"Bekle. Chloe! Bekle!" Matteo arkasından sesleniyor. "Lütfen, lütfen bana her şeyi daha iyi açıklamam için bir şans ver. Sakinleştiğinde yani."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Ne kadar acı verici olursa olsun daha fazla cevap istiyorum. Kolay olmayabilir ama babamla ilgili kapanışa ihtiyacım var ve kaçarsam bu asla gerçekleşmeyecek. Ama bugünün geri kalanında Matteo ile uğraşamam. Bunu yaparsam binlerce parçaya ayrılabilirim ve böyle yıkıcı bir deneyime hazır değilim.

Kalp kırıklığı ile özel olarak, en başta bunu gerçekleştirenlerden uzakta başa çıkmak daha iyidir.

CHLOE

I Santiago'nun evine döndüğümde öfkeden deliye dönmüştüm. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuş, allığımda çizgiler bırakmıştı. Döndüğümde Santiago kapıda yoktu. Biraz minnettarım çünkü bana ne yaptığını düşünme yeteneği veriyor.

Yatak odama giriyorum ve kapıyı açık bırakıyorum, Santiago'nun içeri girip girmemesini umursamıyorum.

Beni bulması uzun sürmedi. Girdiği bok fırtınası için ona acırdım, ama sonuçta bunun nedeni o.

"Neler oluyor?" Yatağın üzerindeki valizimi değerlendirirken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Ben gidiyorum." Sesim tahta gibiydi.

iWalk'unun gümbürtüsü sessizliği dolduruyor. "Ne? Neden?"

Giysilerimi bavuluma atmadan önce omuz silkiyorum, oraya ulaştıkları sürece nasıl düştüklerini önemsemiyorum. Bu süreci kendim için olabildiğince acısız hale getirmeye çalışıyorum. Acı karşısında korkak değilim ama benim bile sınırlarım var. Ve buradaki adam bu sınırların en büyük testi.

"Matteo bana babamdan bahsetti." Bavuluma biraz daha güçlü bir çift spor ayakkabı atıyorum ve kıyafetlerime çarpıyor.

"Ne demek istiyorsun? Bana bak." Santiago omzuma çekingen bir el bastırıyor.

Dokunuşuyla irkiliyorum ve elini bırakıyor. "Bilmiyormuş gibi davranma. Bana *her şeyi* anlattı, gerçek babamı günlerdir bildiğin ve bana söylemediğin de dahil. Bu süreçte senden istediğim tek bir şey var.

konuşma, artık rol yapmamak için. Sanırım yalanlarından bir ömür boyu yetecek kadar çektim." Boğuk sesim çatlıyor. Gözlerimden süzülmek üzere olan yaşları geri kırpıyorum.

Matteo ile ağlamış olabilirim ama Santiago'nun önünde ağlamayı reddediyorum. Gözyaşlarımı hak eden son kişi o, özellikle de gözyaşlarımın sebebi o iken.

"Chloe, lütfen beni dinle. Sana yalan söylemedim."

Ayaklarımın üzerinde dönüyorum. "Bana göre gerçeği saklamak yalan söylemekle aynı şeydir; bunu kafanda nasıl doğrulamak istediğinin bir önemi yok. Matteo'nun gerçek kimliğini biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Hiçbir şey olmamış gibi günlerime devam etmeme izin verdin. Ve daha da kötüsü, babamın gerçekten hayatta olduğuna inanmama izin verdin ve bu çok acımasızca."

Geri çekiliyor. "Ben istemedim. Ona doğruyu söylemesini söyledim ama beni dinlemedi. Bana inanmak zorundasın. Evine ilk kez gittiğinde sana söylemesi gerekiyordu. Plan buydu."

Her şey birbirine bağlanır. "Biliyordun. Bu yüzden benimle gelmek istedin."

Başını sallıyor, kaşlarımı çatmam derinleştikçe gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyor.

"İşte bu yüzden döndüğümde üzerime atladın. Ve bana yüzlerce soru sordun. O zaman bile biliyordun."

Derin bir nefes alır. "Evet."

Bir elimi yatağın üzerine koyuyorum, dengeye ihtiyacım var. "Peki bana gerçeği söylemediğini fark ettiğinde ne yaptın?"

"Oraya gittim ve ona size gerçek hikayeyi anlatmaktan başka çaresi olmadığını söyledim. Babanın öldüğünü bilmeye hakkın olduğunu söyledim. Adam sürekli senin babanmış gibi davranmak istiyordu. Ben olmasaydım, kim bilir ne yapardı. Ben sadece doğru kişiden duyduğundan emin olmak için en iyi seçim olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

"Öğrendiğin anda bana söylemeliydin. Yakın olduğumuzu sanmıştım. Birbirimizi anladığımızı." Sesim kırılıyor, içimdeki duyguyla eşleşiyor. Düşüncelerimi yönetirken her şey acıyor.

"Elbette yakınız. *Seni seviyorum*. Bundan daha yakın bir şey yok." Bana doğru bir adım attı.

Bir tanesini geri alıp popomla komodine vuruyorum. "Eğer beni sevseydin, yüzüme karşı Matteo'nun babam olduğunu iddia etmezdin. Sana söyledim.

Onunla ilgili hikayeler. Benimle paylaştığı çılgınlıklara güldük. Bunca zaman nasıl orada oturup bilmiyormuş gibi davrandın?"

Ellerini havaya kaldırır. "Seni korumaya çalışıyordum! Bunu benden duymaktansa ondan duymanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü seni incitmekten korkuyordum. Baban hakkında benden bir şeyler öğrenmenin seni mahvedeceğini biliyordum."

"Görünüşe göre senin seçimin beni çok daha fazla incitti."

"Lütfen, gerekçelerimi açıklamam için bana bir şans verin."

Başımı salladım. "Hayır. Şu anda bunu yapamam. Biraz zamana ihtiyacım var." "Beni bırakmayacağını söylemiştin."

"Bu, yüzüme karşı yalan söyleyebildiğini ve bunu yaparken gözünü bile kırpmadığını öğrenmeden önceydi. Sana güvendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunun benim gibi biri için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ya da birini *sevdiğimi* itiraf etmenin ne kadar acı verici olduğunu? Ama bunu beklemeliydim. Sen sevgiyle çevrili olarak büyüdün, ben ise sevgiyle manipüle edilerek büyüdüm."

Konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim. "Artık burada kalamam."

"Amerika'ya geri mi dönüyorsun?" Sesini panik kapladı.

"Hayır. Henüz değil. Matteo ile daha fazla konuşmam ve babam hakkında bilgi edinmem gerekiyor." İrkildi.

Evet, pislik, senin yüzünden burada kalmıyorum. "Ama kalıyor olmam, senin yaptıklarını öğrendikten sonra burada yaşamak istediğim anlamına gelmiyor."

Sanki kendini dizginlemesi gerekiyormuş gibi ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Gitmeyin. *Lütfen.*"

Bavulumun fermuarını çekip onu görmezden gelerek yataktan kaldırıyorum.

"Chloe, dur. Lütfen." Sesi titriyor. "Sen burada kalmalısın. Ben gidip başka bir yerde kalacağım. Umurumda değil."

Durdum, ellerim bagaj kolunda dondu kaldı. "Ne?" Neden böyle bir şey teklif etsin ki?

"Burada kalmanı istiyorum. Şu anda bana tam olarak inanmadığını biliyorum ama seni seviyorum ve bir otelde kalmanı istemiyorum. Eğer istersen burası her zaman senin evin olacak. Ayrıca Matteo'yu istediğin zaman görebileceksin."

"Şu anda bunu istemiyorum."

"Ama olabilir ve en azından kısa bir yürüyüş mesafesinde olacaksınız. Ve bedava." Sanki ben çıkışa doğru koşmadan önce hepsini söylemesi gerekiyormuş gibi sözcüklerin üzerinde tökezliyor.

İlgilenmeyi bırakması için ona bağırmak istiyorum. Savunmasız kalbimin ihtiyacı olan son şey bu, ama teslim oluyorum. Beni *özgür* kelimesiyle kandırdı.

"Tamam. Sadece eve dönüş biletim için para biriktirmem gerektiği için kalacağım. Hepsi bu."

Başı öne eğilir ama başını sallar.

"Gerçekten burada uyumayacak mısın?" Buna hâlâ inanamıyorum. "Hayır. Başka bir yere gideceğim."

Başımı salladım ve bavuluma doğru döndüm. "Tamam."

Titrek bir nefes veriyor. "Bunu düzeltmem için bana bir şans verecek misin?"

Ona doğru bakmaya zahmet etmiyorum. "İnsanlar senin arabaların gibi değil.

Tamir edilemeyecek kadar bozuk olan bir şeyi tamir edemezsiniz."

"Ben de kendim için aynı şeyi söylerdim ama sonra sen geldin. Sana üzgün olduğumu söylemeyeceğim. Göstereceğim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bir yorgunluk dalgası bana çarpıyor ve omuzlarım düşüyor. Güçlü kalmanın bedeli ağır oluyor.

Bir iç çeker. Ayak sesleri uzaklara doğru kaybolur. Ön kapının kilidinin dönmesi uzun sürmüyor. Santiago'nun yokluğunda rahatlamak yerine, içimi bir hüzün dalgası kaplıyor.

Yatağa sürünüp bir topun içine kıvrılıyorum. Bugün yaşananlar göğsümde ağır bir yük oluşturuyor. Tam da hayatımda her şeyin yolunda gittiğini düşündüğüm bir anda Tanrı kucağıma bir bomba attı ve onu etkisiz hale getirmemi bekledi.

Babam öldü, Santiago biliyordu ve bana hiçbir şey söylemedi ve İtalya'ya gelmemin tüm nedeni anlamsızdı.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. Yalancılardan nefret ederim ve bir şekilde en iyisine aşık oldum.

"Kapa şu lanet çeneni! Bu gerçek olamaz," diye bağırıyor Brooke telefonuna.

"*Ugh*." Yatağıma geri düştüm ve köpüğün beni tamamen yutmasına izin verdim. En azından Brooke çığlık atmadan önce tüm hikâyeyi dinlemişti. En ince ayrıntısına kadar, Santiago'yla ilgili her şey dahil. Beni aldatmasından, kendisi burada yaşamadığı halde evinde kalmama izin vermesine kadar.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Test yanlış olamaz."

Yırtık pırtık pijama pantolonumun gevşek ipine tutunup çekiyorum. "Onlar ikiz. *Tek yumurta* ikizleri. Bu da temelde aynı şeyleri paylaştıkları anlamına geliyor.

DNA. Bu bilim."

"Bu aptalca."

"Bu onu daha az doğru yapmaz."

"Siktir." Brooke'un sesi boğuk bir fısıltıdan başka bir şeye dönüşmüyor. "Evet." Gözlerimi buğulandıran yaşları kırpıştırıyorum.

"Şimdi ne yapacaksın? Eve dönmek istiyor musun?"

Düşünceler kafamı dolduruyor. Matteo'nun bana anlattığı her şeyi kafamda zar zor toparlayabiliyorum, gitmem gerekip gerekmediğine karar vermek bir yana. Gitmekle ilgili her düşüncenin yerini anında Santiago ve gerçeği benden nasıl sakladığı alıyor. Gözümün önünde Matteo'nun gerçekte kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranan birine nasıl güvenebilirim?

Brooke iç geçiriyor. "Ne yapacaksın?"

"Bir biberona şarap doldurup ağlayarak uyumak mı?"

"Ve?"

"Bilmiyorum. Bir plan düşünecek kadar zamanım olmadı. Hayatım *Disney Channel Original Movie'den Chernobyl Diaries'*e döndükten sonra konuştuğum ilk kişi sensin."

Homurdanıyor. "*Chernobyl Diaries* berbat bir filmdi."

"Ben de onu diyorum."

"FaceTime yapmak ister misin?" "Sormana gerek var mı?"

"En sevdiğin şarabı ve dizüstü bilgisayarını al. Kendimize bir randevu gecesi ayarlayalım."

Boğazım düğümleniyor.

"Brooke?" "Hmm?"

"Seni takdir ediyorum. Bil diye söylüyorum."

"İğrenç. Bu dokunaklı saçmalıkları aşık olduğun dokuz inçlik alete sakla."

"İnsanlar yaraklara aşık olmaz." Sözleri karşısında göğsümde oluşan sıkışma hissine rağmen gecenin ilk kahkahasını attım. Brooke'un her zaman acımı birkaç saatliğine de olsa silme gibi bir huyu vardır.

"Kişi mi yoksa uzantı mı? Çünkü her ikisi için de bir argümanım var." Gülüşüm tam bir kıkırdama nöbetine dönüşüyor.

Santiago'nun beni aldattığını düşününce göğsümdeki ağrı yavaş yavaş azalıyor. Elbette açıkça yalan söylemediğini anlıyorum, ama gerçeği saklamak yine de aldatma sayılır.

Ama neden Matteo aynı şeyi yaptığında onun kadar kızgın ya da üzgün hissetmiyorum? Bir baba figürüyle bağ kurmayı umursamayacak kadar çaresiz olduğum için mi? Yoksa Santiago'ya kalbimi kırmadan önce etrafımdaki tüm bariyerleri yıkma fırsatını isteyerek verdiğim için mi?

Tanrım, kafamın içindeki bu ileri geri tartışmadan nefret ediyorum. Kimse beni iki insan aşık olduktan *sonra* ne olacağı konusunda uyarmadı. Jenerik akmaya başladığında gökkuşağının nasıl kaybolduğu ve dünyanın yağmur fırtınaları ve çirkin günlerin gerçekliğine nasıl geri itildiği.

Ama dürüst olmak gerekirse, ne bekliyordum ki? Başkalarını kandırarak ilişki kuran birine aşık olan bendim. Kendimden başka kızmam gereken kimse yok. Ben aslında "Üç Küçük Domuz "daki, büyük kötü kurt evi yıkıp beni yanıltmadan önce samanlardan yapılmış bir evde hayatın güzel olduğunu düşünen aptal domuz yavrusuyum.

Santiago'dan çok kendime kızarak yorganı üzerimden yırtıyorum ve görüntülü sohbet malzemelerimi toplamak için yataktan çıkıyorum. Bir bardak almayı atlayıp bir şişe şarap seçiyorum ve kendimi Santiago ya da Matteo ile ilgili her türlü düşünceden uzaklaştırıyorum.

Ve birlikte, acımı başka bir güne saklarken en iyi arkadaşımla sarhoş oluyorum.

SANTIAGO

Yerel bir otele gitmek gibi bir utanç yürüyüşü hiç yaşamamıştım. Beni tanıyabilecek sakinlerden kaçınarak başımı öne eğiyorum.

Chloe'yi evimde yalnız bırakmak uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve son zamanlarda çok zor şeyler yaptım. Benim davranışlarım yüzünden incindiğini bilmek bu görevi neredeyse imkansız hale getirdi. Ama o benim saygımı hak ediyor ve bu da ona sakinleşmesi için alan tanımakla başlıyor. Öfkeli hissettiği ve hayatını gözden geçirmek için zamana ihtiyaç duyduğu için onu suçlamıyorum. Babasının öldüğünü daha birkaç saat önce öğrendi.

Ve onun yapması gerektiği gibi yardım için sana yaslanmak yerine, her şeyi berbat ettin. İyi gidiyorsun, pislik.

Yalnız olduğunu ve muhtemelen bu gece her şey için ağlayarak uyuyacağını bildiğim için kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Otel görevlisi bana birinci kattaki odamın anahtarını veriyor. Küçük odaya giriyorum ve çantamı köşeye atarak iç çekiyorum. Başucu lambasıyla uğraşmadan yatağa yerleşiyorum.

"Sana gerçek mutluluğu getiren tek şeyi mahvetmek zorundaydın," diye fısıldıyorum tavana.

Chloe olmadan uyumak garip hissettiriyor. Sanki dünyada bir şeyler ters gidiyor ve hiçbir şey bunu düzeltemiyor. Yatak çok boş, çarşaflar çok soğuk. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir pozisyon yeterince rahat gelmiyor.

Yastığımı üçüncü kez yeniden ayarlıyorum, birkaç tüyün yastık kılıfından fırladığı noktaya kadar vuruyorum. Tekrar uzanıyorum ve tavana bakıyorum.

Kahretsin, keşke şu anda Chloe ile yatağımda kucaklaşıyor olsaydım.

Bu fikirle göğsüm sıkışıyor.

Onun da beni bu kadar özlemesini ummam çok mu kötü?

Uykunun benim için kolay gelmesi için dua edebilirim çünkü suçluluk duygusuyla dolu, huzursuz bir geceyi daha kaldıramam.

Chloe'ye evimde uyumayacağımı söylemiş olabilirim ama o ziyarete karşı bir şey söylemedi. Anlamlar benim dostumdur. Başta kendim için yarattığım bu karmaşadan beni kurtaracak olan şey anlamlardır.

Arka kapının kilidini açmak için anahtarımı kullanıyorum. Sabahın erken saatlerinde pencerelerden sızan güneş ışıkları bana mutfağa kadar rehberlik ediyor. Chloe'nin uyandığına dair hiçbir ses beni uyarmıyor. Genellikle hafta sonları sabah en az 10'a kadar uyur ama ben güvende olmak istiyorum. İhtiyacım olan son şey, beni yine gizlenirken bulduğu için kızması. Onu burada yalnız bırakacağım konusunda bana güvendi ve ben de elimden geldiğince bunu yerine getirmeyi planlıyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra risk alıyorum. Titreyen ellerimle kır çiçeklerinden oluşan bir vazoyu mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. Cebimden yazdığım notu çıkarıp buketin yanına yerleştiriyorum. Mektubum daha çok özür dileyen bir mektup olsa da, yine de aynı duyguyu taşıdığını umuyorum.

Eğer her şey plana uygun giderse, notu okuyacak ve bahsettiğim buluşma yerine gelecek. Olanları ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklamak için tek bir şansım var.

Tekrar evimden dışarı adım atmak çok fazla öz kontrol gerektiriyor. Chloe beni yakında affetmezse, onu geri kazanmak için dilek dilemek zorunda kalacağım.

Son beş dakika içinde telefonumdaki saate üçüncü kez bakıyorum. Chloe toplantımıza yarım saat gecikti bile ve ben de volta atmaktan çimlerin üzerinde bir yol açtım bile. Kontrol etmek için onu arayabilirdim, ama bunun iyi gideceğinden şüpheliyim.

Beni gerçekten ekti mi?

En başta geleceğine gerçekten inanıyor muydun?

Aylar önce onu tırmanırken ilk bulduğum ağaca yaslanırken kendi kendime iç geçiriyorum. Şimdi ne yapacağım? Bu plan işe yaramadıysa, ne işe yarayacak? Ya Chloe artık benimle uğraşmak istemiyor ama bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyorsa?

Sanki cevaplar onlarda saklıymış gibi dallara bakıyorum. Bir dal kırılıyor ve sese doğru dönüyorum. "Chloe?" Kimse cevap vermiyor.

"Eğer oradaysanız, özür dileyerek başlamak istiyorum."

Cırcır böcekleri cevap olarak cıvıldar.

Harika. Dakikalar geçtikçe hayal kırıklığım artıyor ve Chloe kendini göstermiyor. Eğer burada değilse, o zaman neyin peşinde?

Merak beni ele geçirdi. En azından onu kontrol etmeden otel odama geri dönme fikri bana doğru gelmiyor. Kararımı tamamen onun hayatta ve iyi olduğundan emin olma ihtiyacım yüzünden verdim.

Haklısın. Sadece onu özlüyorsun, seni yalancı bok parçası.

Gölgelere tutunuyorum, onları evin arkasına doğru yürürken kendimi gizlemek için kullanıyorum. Arka taraftan gelen parlak ışıklar dışında evin her odası karanlık.

Mesafemi koruyarak mutfağın içini görmek için iyi bir açı yakaladım. *Kendime not: Chloe'ye tüm panjurları açık bırakmamanın önemini öğret.* Herhangi biri içeride neler olduğunu görebilir.

Chloe'nin sırtı bana dönük. Fırını açıyor ve yüzüne doğru bir duman bulutu yükseliyor. Havayı temizlemek için bir fırın eldiveni kullanıyor.

Hay sikeyim. Kendisi ve ev için nasıl bir güvenlik riski oluşturduğunu düşünmedim. Böyle devam ederse, ben geri taşınmaya fırsat bulamadan her şeyi yakıp kül edecek.

Chloe tavaya tutunuyor. Ortasında ufalanan yenmez bir şeyin siyah yumrusunu görünce irkiliyorum. Çöp kutusuna doğru yürüyor ve ayağıyla pedala basıyor. Kömürleşmiş yiyecek çöp kutusuna düşüyor, tam da üstten çıkan çiçek saplarının üzerine.

Göğsümden soğuk bir şey sızıyor ve Chloe'yi ilk gördüğümdeki sıcaklığın yerini alıyor.

Çiçeklerimi mi atmış? Ne oluyor be?

Notumu okuma zahmetine katlandı mı yoksa çiçeklerle aynı kaderi mi paylaştı?

Vay canına. Onları attığına inanamıyorum.

Hediyemi reddetmesi karşısında yenilgiyi kabullenmek yerine, bunu kendime güç vermek için kullandım. Bir vazo çiçek ve bir notun bana bir şans vermesini sağlayacağını düşünerek en başta aptallık etmişim. Çiçekler ve tatlı sözler onun kalbine giden yol değil ve bunu daha iyi bilmeliydim. O her zaman beklenmedik biri olmuştur ve ben de en basit fikri seçtim.

Bugünü bir meydan okuma olarak kabul ediyorum. Ben muhalif güçler karşısında geri adım atacak biri değilim. Öyle olsaydım zaten Dünya Şampiyonluğunu kazanamazdım. Savaşçı olmasaydım, sakatlığımdan sonra tekrar yarışmaya başlamazdım. Belli ki rakibimi hafife almışım.

Birinci raunt Chloe'ye gitmiş olabilir ama ben hepsini kazanmayı planlıyorum.

Hediyelere pek önem vermeyen bir kıza ne alabilirim? Onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu sözlerden ziyade eylemlerle nasıl ifade edebilirim?

Aklıma bir fikir gelince yatağımdan sıçradım. Chloe seksenlerin romantizmini seviyor ve ben de bunu sunmak için buradayım. İçimdeki John Hughes'u kanalize edip işe koyulma vakti geldi.

Bir sonraki fikrin tamamlanması dayanılmaz derecede uzun sürüyor. Bu beni sinirlendiriyor çünkü onu geri kazanmak için değerli zamanımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Chloe'nin bu lanet nakış halkalarını nasıl bu kadar hızlı yaptığını bilmiyorum ama onun dakikalarını alması gereken şey benim saatlerimi alıyor. Yarattığı tasarımlar için yeni bir takdir kazandım çünkü bu çok zor. İplikler sürekli birbirine düğümleniyor ve parmaklarıma sayamayacağım kadar çok iğne batırıyorum.

Tüm süreç buna değer. Chloe el yapımı bir şeyi takdir eden bir kıza benziyor. Ve hiçbir şey işlemeli bir felaket parçası kadar "özür dilerim" diyemez. Elbette, tasarım biraz tuhaf görünüyor ama sevgiyle yapılmış. Eminim Chloe sol gözünü kapatıp sağ gözünü kısarsa, oldukça iyi görünecektir.

Cidden, önyargılı olabilirim ama bana bu kadar iğrenç bir şey yapanı affederim. Herkes o kişinin hiç utanması olmadığını ve bunu yaratacak kadar umutsuzca aşık olduğunu söyleyebilir. Chloe'nin beni affetmesi için savaşarak kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi olmayan bir aptalım.

Titrek bir nefes bırakıyorum.
Burada bir şey yok.

CHLOE

I Yarı uykulu bir sersemlikle Santiago'ya uzanıyorum, ancak boş, soğuk çarşaflarla karşılaşıyorum.

Burada değil çünkü sen ona olmamasını söyledin.

Evet, burada değil çünkü yine *yalan söyledi.*

Kafamın içindeki sesler savaşıyor.

Ona karşı adil davranmıyorsun. En azından onu bir dinle. Siz o konumda olsaydınız ondan daha iyi bir şey yapar mıydınız?

Muhtemelen beni bir tekneye bindirmemekle ve küçük dünyamızda her şey yolundaymış gibi davranmakla başlardım. Sağlam bir başlangıç gibi görünüyor.

Yüzüme bir yastık atıp dünyayı görmezden gelirken inliyorum. Santiago'nun hareketlerini rasyonalize etmek berbat bir şey çünkü onunla aynı durumda olsaydım ne yapardım hiçbir fikrim yok. Ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Uyanıp yataktan kalktığımda içimi bir boşluk kaplıyor. Odalar arasında yürürken ayaklarımın yere vurması dışında ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

Her şeye rağmen Santiago burada kalmama izin verdiği için çok nazikti. Teklifini kabul etmem ve onu başka bir yerde uyumaya zorlamam doğru değil.

Ama seni incitti. İşte bu kadar.

Bir yanım onun yokluğuna minnettar. Birkaç gün önce hediyesini bırakması dışında ortalıkta görünmedi. Bana mesaj bile atmadı ya da fazladan bir kıyafet bile almadı. Sessizliği beni itiraf etmek istediğimden daha fazla şaşırtıyor ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Tıpkı geçen günkü hediyesine ne anlam vereceğimi bilmediğim gibi.

Bir vazo çiçeğin aramızdaki her şeyi düzelteceğini mi sanıyordu? Tam tersini yaptı. Bütün sabahı onlara her baktığımda göğsümde bir sıkışma hissiyle geçirdim.

Bizi hatırlatan görseller beni farklı bir hüzünle doldurdu. Sonra üzüldüğüm için sinirlendim ve daha güvenli bir duygu gibi göründüğü için öfkeye takılıp kaldım.

Bir duygu seli sırasında notu yırtıp attım ve anında pişman oldum. Çiçekler gibi güzel şeyler öfke yüzünden yok edilmemeli. Santiago'ya olan kızgınlığımı onun hediyelerinden çıkardım ve bu doğru değil.

Onu affetmek istemediğimden değil. Keşke kalbim bu kadar savunmasız ve bağışlayıcı olmasaydı. Ve bu zayıflık beni sinirlendiriyor çünkü her şeye rağmen onu affetmek istiyorum ve bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim.

Onu seviyor muyum? Evet, seviyorum.

Hayatımın en büyük sırrını sakladığı için ona kızgın mıyım? Kesinlikle.

Bir daha yalan söylemeyeceğine söz verdikten sonra onu affedebilir miydim? Pek emin değilim.

Ama sonuçta, yalanlar üzerine kurulu bir aşk gerçekten aşk mıdır?

"Bana geçmişte seninle ilgili hikâyeler anlattığında, bunlar gerçekten seninle mi yoksa babamla mı ilgiliydi?" Son kelimede boğuluyorum. Babamın artık hayatta olmadığı fikrine alışmak biraz zaman alıyor. Sanki garip bir arafta sıkışıp kalmış gibiyim.

-Hiç tanımadığım bir adamın yasını tutuyorum.

Matteo deri koltuğuna oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Onun evinde buluşmamızın daha iyi olacağına karar verdim. Santiago'nun evi onsuz iyi hissettirmiyor ve orada ihtiyacım olandan daha uzun süre kalmaya dayanamıyorum.

Matteo'yu Santiago'dan daha önce affetmem adil mi? Muhtemelen değil. Ama bazı şeylerin önceliği var, Amerika'ya dönmeden önce babam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek de buna dahil. Çünkü yakında geri *dönüyorum. Değil mi?*

Omzumdaki minik melek kollarını kavuşturuyor ve somurtuyor.

Evet, evet. Bak senin iyiliklerin beni nereye getirdi.

Matteo bana tereddütlü bir gülümseme sunuyor. "Geçen gün seninle paylaştığım her şey onun hakkındaydı. Özür dilerim, bir striptizcinin peşinden koşacak kadar havalı değilim.

Milan'da. Kardeşim vahşi bir çocuktu, ben ise daha çekingendim." "Vahşi bir çocuk mu dediniz?" İlgimi çektiğini düşün.

"Hiçbir şey onu evcilleştiremezdi. Ne zaman biri ona hayır dese, sanki beyni o kelimeyi evet olarak yeniden kodluyordu."

"Bana da biraz vahşi olabileceğim söylendi.*"* Babamla olan bağlantıma gülümsüyorum.

"Bundan zerre kadar şüphem yok. Bu tür genler nesil atlamaz."

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Onun hakkında başka ne paylaşabilirsin?"

"Onun hakkında bir şeyler duymaya hazır olduğuna emin misin? Seni üzmek istemem."

"Evet. Amerika'ya dönmeden önce onun hakkında bilgi edinmek istiyorum." Matteo'nun kaşları kalktı. "Geri dönmeyi mi planlıyorsun? Neden?"

"Buraya babamı bulmaya geldim ama o artık burada değil. Burada benim için hiçbir şey yok." "Peki ya Santiago?"

Kahretsin. O senin tüm dünyadaki erkek arkadaşın Chloe. Tabii ki kararlarının onu nasıl etkileyeceğini düşünmelisin. Cevap vermek için acele ediyorum. "Sanırım biraz ara versek iyi olacak."

Kaşlarını çattı. "Üçümüz arasında olanlar yüzünden mi?"

Başka tarafa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Yalancıları affetmek benim için zordur. Seninle konuşmamak benim için bir seçenek değil çünkü babam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Ama Santiago konusunda... Gerçeği manipüle eden insanlarla hayatım boyunca sürecek pek çok kötü deneyim yaşadım."

"Nereden geldiğini anlayabiliyorum. Gerçekten anlıyorum, kendim yaşamamış olsam da. Ama onunla bir yıldır çıkıyorsun. Bu, işler zorlaştığında kalkıp gitmek için uzun bir süre. Bunu çözemeyeceğine emin misin?"

Santiago'yla bir yıl boyunca çıkma fikriyle alay etmemek zor. Netflix aboneliğimle bile o kadar uzun bir ilişkim olmadı.

Kelimelerimi akıllıca seçiyorum. "Bir mola, işleri yoluna koymak için bize biraz mesafe kazandırabilir."

"Mesafe bir şeyleri düzeltmez. Konuşarak çözülür."

"Alınma ama seninle konuşmamın tek nedeni babam hakkında bilgi edinmek istemem. Ben de senden pek memnun değilim."

"Biliyorum. Ve kendi nedenlerin için bile olsa benimle zaman geçirmek istemeni takdir ediyorum. Söz veriyorum, kalıcı bir insan olmak için daha çok çalışacağım.

Hayatında güvenebileceğin tek kişi sensin çünkü sen benim yeğenimsin. Kardeşim benden daha azını beklemezdi."

Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum. "Tamam."

"Amcan olarak Santiago'nun adına özür dileme ihtiyacı hissediyorum."

Oh, Tanrım. Bunu çoktan aştığını sanıyordum.

Yüzümdeki ifadeyi görmezden gelerek devam ediyor. "Olanları açıklamak en doğrusu. Ona şok edici gerçeği söylediğimde soğukkanlılığını korudu. Zavallı adam bunu bir şampiyon gibi karşıladı ve bana defalarca gerçeği seninle paylaşmam gerektiğini söyledi. Benim yerime sana söylemesini istedim ama şimdi bunun ona haksızlık olduğunu anlıyorum. Sana söyleseydim haberin daha iyi karşılanacağı konusunda haklıydı. Yani seni korumak istemekle sana gerçeği söylemek arasında sıkışıp kalmıştı. Buraya geldiğinde senden gerçeği saklayarak onun işini kolaylaştırmış değilim. Bu benim hatamdı ve sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Ertesi sabah çok sinirli bir şekilde geldi ve sana gerçeği söylememi, aksi takdirde kendisinin söyleyeceğini söyledi. Ve onun anlattığı gerçek şüphesiz çok daha kötüydü."

Boğazım sıkışıyor, konuşma yeteneğimi kısıtlıyor.

Derin bir nefes alır. "Bu adil değildi ve sen haklıydın. Zalimceydi. Ve Chloe, umarım bir gün beni affedersin. Dürüstlüğün senin için son derece önemli olduğunu biliyorum ve bunu gerçekten telafi etmek istiyorum. Sadece yeğenim olduğun için değil, sana değer verdiğim için. Kardeşim şu anda burada olsaydı, seni en başta incittiğim için beni tokatlardı."

Babamın beni mutsuz ettiği için birinin canını yakmak istemesi söz konusu olduğunda gözlerim kaçınılmaz olarak yaşlarla doluyor. Tek yaptığım beni savunması gerekenler tarafından incitilmekken, bu benim için yabancı bir kavram.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sana kızacağını mı?" Sesim çatlıyor.

"Kesinlikle. Seni ağlattığım için dışarıda kıçıma tekmeyi basardı. Böyle agresifti. Size söylüyorum, büyük harflerle vahşi çocuk."

"Keşke onu tanıyabilseydim."

"Ben de öyle. Bana onu en iyi yönleriyle hatırlatıyorsun." "Nasıl yani?"

"Sende pek sık görmediğim bir özgüven var. O da öyleydi. İster yabancı ister eski dost olsun, insanları her zaman kendine çekerdi. Aynı hissi senden de alıyorum. Oldukça çekicisin. Benim yanımda işe girmen beş dakikadan az sürdü ve ben kimseyi işe almam."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Yoğun sezonda yaz boyunca hızlı para kazanmak isteyen gençler hep olur. Her zaman hayır derdim, ama gözlerinde bana fazladan ücret ve çabaya değeceğini söyleyen bir şey vardı."

Bu adamın nesi var da suları akıtıyor? Onun yanında sızdıran bir musluk gibiyim. "Teşekkür ederim."

"Hayır. Teşekkür ederim Chloe. Kardeşimle yeniden bağlantı kurmamı sağladığın için." Gözleri parlıyor, dökülmemiş gözyaşlarını yansıtıyor.

"Beni ağlatmanın bir yolunu buldun ve ben pek ağlayan biri değilim." Burnumu çektim.

Kıkırdıyor. "Çok cesursun. Pek çok insan biriyle uzun süredir kayıp olan ebeveyni olduğu konusunda yüzleşmeye cesaret edemez ama sen bunu yaptın. Ve şimdi bunu düşünecek zamanım olduğuna göre, bunun senin için inanılmaz derecede cesurca olduğunu söyleyebilirim."

"Ya da aptalca. Nasıl baktığınıza bağlı."

Matteo kıkırdar. "Kendinle gurur duymalısın. Kim olduğunu benimle paylaştığın için mutluyum çünkü bu bana kardeşimle farklı bir şekilde yeniden bağlantı kurma şansı veriyor."

"Kahretsin, Matteo. Güzel sözler söylemeyi bırakmalısın." Bir damla gözyaşı daha akmadan önce gözlerimin kenarını sildim.

"Özür dilerim."

"Bu sinir bozucu çünkü sana kızgın kalmak için çok uğraşıyorum." "O zaman bunun için zerre kadar üzgün değilim."

İçten bir kahkaha attım. "Bana babamla ilgili bir hikâye anlatır mısın?" Başını salladı. "Elbette anlatırım. Ne bilmek istersin?"

"Sence John Hughes'un filmlerini sever miydi?"

"Bunu söylemen komik. *The Breakfast Club*'a karşı hep bir ilgisi vardı. Belki de asi doğası onu esas oğlanla özdeşleştirdi."

Ona kocaman bir sırıtış attım. "O filmi ben de çok severim!"

"Size söylüyorum, birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz."

Matteo bana babamın geçmişiyle ilgili hikâyeler anlatmaya başladı. Her bir kelimesini ezberliyorum.

Tam olarak istediğimi elde edememiş olsam da, hayatta olduğu yıllar boyunca babam ve onun kim olduğu hakkında bilgi edinme fırsatına sahip oldum. Ve benim için bu, hiç böyle bir şansa sahip olmamaktan daha iyi.

Matteo'nun evinden beklediğimden çok daha geç çıkıyorum. Ön kapının kilidini açtığımda beni sessizlik karşılıyor ve kapıyı açtığımda saf karanlıkla karşılaşıyorum.

Santiago'nun ön kapıdan girdiğim anda beni korkutmasını özlüyorum.

Eve geldiğimde o gün ne pişiriyorsa onun kokusunu duymayı özlüyorum. *Onu* özlüyorum.

Onu o kadar çok özlüyorum ki, onu arayıp yıkılmak istiyorum.

Ama ya onu affedersem ve yine aynı şey olursa? İlişkimizle ilgili her şey halk için sahteydi. Ya bir dahaki sefere aldatma ya da çok daha kötü bir şey hakkında yalan söylerse? Söylediği her şeye tekrar inanmamı nasıl bekler?

Ama adil davranıyor musun? En başta onun bazı yalanlarını kabul ettin. Sonunda o da seni korumaya çalışıyordu. Başka kaç kişinin aynı şeyi yapmaya çalıştığını iki parmağımın ucuyla sayabilirim.

Belki de bir yetişkin gibi davranıp onu aramamın zamanı gelmiştir.

Midem homurdanıyor, beni düşüncelerimi masaya yatırmaya ve bir çeşit yemek denemek için mutfağa gitmeye zorluyor. Tabii biri yanmış kömürleşmiş kalıntıları yiyecek olarak sayabilirse.

Tezgâhın ortasında bir nakış çemberi yer alıyor. Ona doğru koşup elime alıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel tasarıma bakarken göğsümde kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu kimin yaptığı belli. Santiago gökkuşağının her renginden oluşan bir kır çiçekleri tarlası hazırlamış. Birinin bana verdiği en güzel hediye.

Sallantılı görünen bir alıntı tasarımın üst kısmını kaplıyor.

Çoğu insanın yabani otları gördüğü yerde, ben sadece seni görüyorum - benim güzel kır çiçeğimi, evcilleşmemiş ve özgür.

Nakış çemberini çevirdiğimde arkasına bantlanmış bir not buluyorum. Küçük ama zarif el yazısı sayfayı işaretliyor.

Elinde bir buket çiçekle evime geldiğin an sana kır çiçeği demiştim. O gün kendime nasıl bir insanın o çılgın çiçekleri toplayabileceğini sormuştum. Onların sadece rahatsız edici yabani otlar olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra cevabımı aldım.

Farkında olmayabilirsiniz ama siz bir kır çiçeğisiniz. En beklenmedik yerlerde yetişirsiniz, kim sizi çiğner ya da güzelliğinizi görmezden gelirse gelsin. Bir tarlada ya da kaldırımdaki bir çatlakta büyüyebilirsiniz, ama sonuç her zaman aynı olacaktır. Kimse sizi görmezden gelmeye ayarlanmış bir dünyada gelişmenizi engelleyemez. İyi ya da kötü her durumu muhteşem bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulursunuz.

Bana hayatın en ham haliyle bile büyüleyici olduğunu öğrettin. Herkesin yeterince dikkatli bakarsa mutluluğu en beklenmedik yerlerde bulabileceğini. Hayatın, oraya ulaşmak için kırık dökük yerlerden geçerek büyümek anlamına gelse bile, ışığı aramakla ilgili olduğunu.

Dünyayı pembe gözlüklerle görmek istemiyorum. Seninki gibi kır çiçeği bir kalple görmek istiyorum, beni mutlu, vahşi ve özgür kılan şeyin peşinden umutsuzca koşmak istiyorum. Ve en önemlisi, seninle birlikte peşinden koşmak istiyorum.

Seni seviyorum, Chloe Carter. Zaman, mekan ya da koşullar ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim çünkü sen benim yabani otlarla dolu dünyamdaki gizli güzelliğimsin.

Nakış çemberine tutunuyorum. Allah kahretsin. Gözyaşlarım bugün ikinci kez serbest kalıyor ve yanaklarımı boyuyor.

Hayatımda hiç böyle bir şey okumamıştım. Özellikle de

Be

n. *Kesinlikle* benimle ilgili değil.

Böyle bir şey yazan ve bir sanat eseri yaratan biri

sadece beni sevmiyor. Santiago bana aşık ve sonunda aradaki farkı anladım. Çılgın, dağınık ve güzel bir şekilde kusurlu. Her şeyin bir bedeli var ve aşık olmak sadece kurallara bağlı değil. Ama olumsuzluklar tek bir olumluluğa değer -sadece sevgilim değil, kalbimin diğer yarısı olan birini bulmak.

Günün sonunda Santiago'nun yalanının bir önemi yok. Tabii ki doğru değildi. Ama ben de yanlış bakıyordum. Niyetler önemlidir. İncinmiş duygularım yüzünden günlerdir bunu görmezden gelerek aptallık ettim.

Tüm hayatım amaçları hep kötü yerde olan insanlarla doluydu. Santiago'nun farkı, tüm kararlarını beni düşünerek vermiş olmasıydı. Benim için doğru seçim olmasa bile, onun için doğru seçimdi ve bunu anlamam gerekiyor. Ve en önemlisi, umursamaz insanlarla dolu bir dünyada büyümek bana birini çok fazla umursadığı için cezalandırmanın doğru olmadığını gösteriyor.

Telefonumu bulmak için odadan koşarak çıkıyorum çünkü artık ondan bir şey saklamıyorum. Bana şiirsel bir mektup yazıp

kendi işlemeli hediyem mi?

Dışarıda çalan Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısının sesi beni ön kapıda durduruyor.

"Kapa şu lanet
çeneni." Hayatta
olmaz.
Hiçbir yolu yok.
Kolu çekip ön kapıyı açıyorum. Avucumla
ağzımı kapatıyorum.
Evet, bir yolu var.

SANTIAGO

Chloe bana bakıyor, gözleri trençkotum, başımın üzerindeki müzik seti ve yüzüm arasında gidip gelirken gözlerini kocaman açmış ve kıpırdamadan duruyor.

Evet, ben aşık bir aptalım. Sırf onu geri kazanmak için en sevdiği film sahnelerinden birini yeniden yaratmaktan kendini alamayan koca bir aptal. Filmdeki gibi seksenli yıllara ait bir müzik seti bulmak için internetin altını üstüne getiren en büyük aptal.

Bunu yapmam gerekiyor muydu? Muhtemelen gerekmiyordu. Ama sanat eserim onu kazanmazsa diye risk almıyordum. Chloe kendime olan saygımı feda etmeye değer.

Ayakları ön verandada dikili duruyor. Ondan büyük bir sevgi gösterisi beklemiyordum ama şu anda her şey sessizlikten iyidir. Peter Gabriel başımın üstünde mırıldanıyor ve aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Ona tereddütlü bir gülümseme attım. *Her an olabilir.*

Sersemliğini üzerinden atıp bana doğru tam gaz koşmaya başladı. Kendini kollarıma atmadan önce müzik setini yere bırakacak kadar bile zamanım olmadı. Dengemi sağlayamadan tökezledim.

Onu tekrar yanımda görmek mutluluk verici. Dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce kolları boynuma dolanıyor. Öpüşmemiz çarpışan iki araba gibiydi. Kontrolsüz bir şekilde kıvılcımlar uçuşuyor ve dünya etrafımızda durma noktasına geliyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve yakınlığının tadını çıkararak onu yerimde kilitliyorum.

Tanrım, onu özledim. Kollarımda olmasını ve dilimi onunkine değdirdiğimde nefes nefese kalmasını özledim.

Onunla ilgili her şey beni çağırıyor.

Dokunuşunun vahşiliği, hem açgözlü hem de saygılı.

Sanki kaderinde benimle eşleşmek varmış gibi, vücudunun her yeri benimkine uyuyor.

Ellerimi vücudunda gezdirdiğimde nefesinin altında adımı fısıldaması.

Onsuz bir hafta nasıl hayatta kaldım? Onu geç. Hayatımın çoğunu onun varlığından habersiz nasıl geçirdim? Sonsuza kadar onunla kalabilirdim ama yine de yeterince uzun olmazdı.

Önce öpücüğü bırakıyor ve kucağımdan çıkıyor.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Senden gerçeği sakladığım için çok özür dilerim. Matteo ve baban hakkında bildiklerim korkunçtu. Bunu bir sır olarak saklamak yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve hayatımda pek çok zor şey yaptım. Ama yemin ederim, doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ne söyleyeceğimi bilemedim ve Matteo'nun her şeyi daha iyi açıklayacağını düşündüm. Ama sonra o-"

İşaret parmağını dudaklarıma bastırarak beni durduruyor. "Biliyorum. Başta imkânsız bir duruma düşmüşken bunu sana karşı kullanmak adil değil. Bunun farkındayım."

Vücudum onun sözleriyle ısınıyor. "Şu andan itibaren sana her zaman doğruyu söyleyeceğime yemin ederim. Sonucu ne olursa olsun. Durum ne olursa olsun. Bana ya da sana ne kadar zarar verirse versin."

"Söz veriyor
musun?"

Başımı
salladım.

"Bir kot pantolonun içinde şişman görünüp
görünmediğimi sorduğumda bile mi?" "Bu hileli bir
soru mu?"

Beni kaburgalarımdan çimdikliyor.

Yüzündeki gülümsemeyi severek sırıtıyorum. "Sana söyleyeyim, *özellikle de* kot pantolonunun içinde şişman görünüyorsan. Ne kadar kıvrım, o kadar iyi." Kaşlarımı oynatıyorum.

Kendini tekrar kollarıma atıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Bacağımdaki ağırlığın bir kısmını hafifletmek için arabama yaslanıyorum. "Affedildim mi?"

"Tasarımınızın arkasındaki mektubunuzu okuduğum anda affedildiniz. İcraatlarınız berbat olsa da, iyi niyetli olduğunuzu anladım ve en önemli şey de bu. Beni acı verici bir deneyimden kurtarmak istediğin için artık seni suçlayamam."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bir daha yalan söylemeyeceğime söz veriyorum. Gerekçem ne olursa olsun, sen her zaman gerçeği hak ediyorsun."

İçinden kıkırdıyor ve yüzümü okşuyor. "Yemeklerim hakkında ne düşündüğünü sorduğumda bile mi?"

"Özellikle de yemekleriniz hakkında soru sorduğunuzda. Gıda zehirlenmesinden ölmek şu anki gündemimde yok."

En güzel şekilde gülüyor. "Seni
seviyorum, Chloe."

"Ben de seni seviyorum."

Çiçekli kokusundan derin bir nefes almadan önce alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Demek ben senin kır çiçeğinim, ha?"

Yanaklarım kızardı. Yazdıklarımda biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Robert Frost değilim ama ben de ilham alabilirim.

"Bana karşı utangaç olmana bayılıyorum. Çok
tatlı." "Ben utangaç değilim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Artık yalan yok dediğimizi
sanıyordum." "Bu bağlantıyı iptal etmek için çok
mu geç?"

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Ben bir cep telefonu veri planı değilim. Canın istediğinde beni iptal edemezsin. Ayrıca, böyle bir aşk mektubu yazıp ortadan kaybolmamı bekleyemezsin. Bu her kızın hayalidir."

"Bu senin gizli romantik kalbini mutlu etti mi?"

"Hayır. Kalbimi bütünleştirdi."

Onu evime kadar takip ettim. Devasa ön kapı arkamızda tıkırdayarak kapandı. Chloe topuklarının üzerinde döndü ve beni kapıya doğru itti. Dudakları dudaklarıma çarpmadan, dili ağzımın kenarlarında gezinmeden önce kendime gelmek için ancak bir anım oluyor. Elleri tişörtüme yapıştığında bedenim titriyor. Bir hışımla, tişörtümü çıkarmak için kendine yer açmak üzere öpüşmemizden uzaklaşıyor.

Gözleri fırtınalı bir okyanusa benziyor, göz bebekleri büyüdükçe sonsuz ve karanlık.

Dudaklarını yalıyor, sevdiğim yara izini takip ediyor.

Onu çok fena becermek, geçen haftayı hafızalarımızdan silmek istiyorum. Ayrı geçirdiğimiz zaman, sikimin kot pantolonumun içinde canlanışına bakılırsa bir yıl da olabilirdi.

Gömleğim yere düşüyor ve Chloe'nin dudakları boynuma geri dönüyor. Sağ eli ereksiyonuma bastırırken inliyorum.

Elim onunkini kapatıyor ve hareketi durduruyor.

"Bekle." "Gerçekten şu anda beni durduracak mısın?"

"Hayır."

Dudakları boynumdaki hassas noktayı buluyor ama başımı kapıya çarparak geri çekiliyorum. "Evet. Bekle."

"Sorun nedir?" Geri çekiliyor ve kişisel çemberimden çıkıyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor.

Kafası karıştığı için onu suçlamıyorum. Sikim bile bu konuda Chloe'nin tarafını tutuyor.

"Barışma kısmına geçmeden önce sana son bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Bir adım daha geri atıyor ve aramızdaki mesafeyi daha da açıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var."

Göz kırpıyor. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Hiçbir şey söylemediği için sessizlik sağır edici.

Gözlerimi kaçırma isteğime rağmen gözlerinin içine bakıyorum. "Muhtemelen mutlu olmayacağın bir şey yaptım."

"Beni merakta bırakma. Kalbim bunu kaldıramaz."

"Bunu en başta yapmamın tek sebebinin seni korumak istemem olduğu gerçeğiyle başlamalıyım."

"Önsöz için teşekkürler. Ne oldu?" Sesi tahta gibi çıkıyor. "Annen Noah'ı aradı, o da beni aradı."

"NE?!"

"Sözümü kesmeden önce her şeyi açıklamama izin ver, tamam mı? Lütfen?"

Kaşları daha da belirginleşiyor. "Tek bir ayrıntıyı bile atlama, yoksa yemin ederim..."

Tamam, bununla çalışabilirim. "Noah bana onun kişisel asistanıyla konuştuğunu söyledikten sonra onu aradım. Senin hakkında bir hikaye yayınlamakla ve Ralph yüzünden bir saldırı suçlamasıyla tehdit etti. Tüm telefon konuşması iğrençti. Seni ne kadar az önemsediğini belli etmesini beklemiyordum. Ondan sonra ona parasını ödedim çünkü hayatından çıkmasını istiyordum.

Sürekli olarak. Ve açık olmak gerekirse, böyle bir şeyin itibarıma zarar vermesinden korktuğum için bunu yapmadım. Onunla ilgili verdiğim her karar sadece seni daha fazla acıdan kurtarmak içindi. Her şeyden önce bunu bilmenizi isterim."

Chloe başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Bunu da sakladığım için kızgın mı?

Tabii ki öyle. Ona karşı sürekli hata yapıyorsun. Onun anlaması için çaresizce saçmalıyorum. "Hikaye... Eğer ortaya çıkarsa sana nasıl zarar verebileceğinden korktum. Hikayeni gazetecilere götürmekle tehdit ediyordu ve eğer bir şey öğrendiysem, o da böyle dramaları sevdikleridir. Ayrıca sadece para istiyordu ve bende bolca var, bu yüzden buna değeceğini düşünmedim. Ben medya tarafından kırıldım ve senin için de aynısını istemedim."

"Bu süreçte bana zarar gelmediğinden emin olmak istediğin için mi ona ödeme yaptın?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Yemin ederim. İstediği para benim için o kadar değersiz ki. *Çok* daha fazlasını isteyebilirdi ve ben tereddüt etmezdim çünkü sen daha önemlisin. Seni bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtarmaya çalışıyordum. Paylaştığın onca şeyden sonra, sadece yardım etmeye çalışıyordum. Eğer istediğin buysa."

"Doğru," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ne düşünüyor? Boş yüzü hiçbir şey göstermiyor ve tepkisini nasıl ölçeceğimi bilemiyorum.

Çenesini tutup bana bakması için zorluyorum. "Tanrım, onun gibi biri tarafından büyütüldükten sonra nasıl temiz kalpli olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü başlangıçta beni o yetiştirmedi. Beni odalara kilitlemek ve her yıl kendi başımın çaresine bakmaya zorlamak, bırakın ebeveyn olmayı, insan olmaktan bile sayılmaz."

Onun sözleriyle göğsüm sıkışıyor. Tüm anılarını yenileriyle değiştirmek için her şeyi yapardım. Hiçbir çocuk onun yaşadıklarını yaşamayı hak etmiyor. Chloe'nin geçmişini değiştiremesem de, daha iyi bir geleceğin parçası olabilirim. Sonsuz kahkahalar ve en iyi maceraları içeren bir gelecek.

Elini göğsümde gezdiriyor. Dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir sıcaklık akıyor.

Eli duruyor, atan kalbimin üzerinde duruyor. "Bunu benden saklama seçeneğin vardı ve ben bunu öğrenmeyecektim - eğer söylediklerin doğruysa

ona sonsuza kadar ödeme konusunda. Beni tekrar üzme ve muhtemelen seni temelli terk etme riskini aldın. Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü sana daha önce her zaman doğruyu söyleyeceğime dair bir söz vermiştim ve bunu tutmayı planlıyorum. Sonsuza kadar."

"*Sonsuza kadar* mı?" Nefesini içine çekerken dudakları aralanıyor. "Sonsuza kadar." Bedenini kendime doğru çekiyorum.

Onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Söylenmemiş her sözü, onunla birlikte olduğum sürece tutmayı planlıyorum.

Chloe sadece kaybolan bir parçamı geri getirmekle kalmadı. Her zamankinden daha iyi biri olmama yardımcı oldu ve bunun için ona sadakatim ve sevgim var.

CHLOE

"K gözlerini kapalı tut."

Santiago'nun parmaklarıma hafifçe vurması için parmaklarımı bir santim kadar ayırdım.

"Hiç dinlemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Dün gece oldukça iyi dinledim." Sırıttım.

İsim vermeyeceğim ama *birileri* artık yatak odasında kendine çok güveniyor. Özgüveninin artmasıyla birlikte bir sürü yeni deneyim de geliyor. *Yeni* demek istiyorum. *Cosmo* dergisinin kızaracağı şeyler. Düşündükçe bile yüzüm kızarıyor.

"Böyle devam edersen, sürprizini asla göremeyeceksin."

İnledim. "Sürpriz mi? Bunların en kötüsü olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum! Cinsiyet açıklama partilerinin hâlâ bir şey olmasıyla birlikte."

Boğuk bir kahkaha atarken nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ama söz veriyorum bunu seveceksin. Güven bana."

Bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve Santiago beni içeri itiyor. Parmaklarımı gözlerimin üzerinde sabit tutuyorum. İçten içe, sürpriz bile olsa, planladığı şeyi mahvetmek istemiyorum.

"Sonunda bu ürkütücü kaleye bir de Kırmızı Acı Odası mı eklediniz?"

"Hayır. Ve Bay Grey sizi şimdi ya da asla görmeyecek." Durdu, beni durmaya zorladı.

"Kıskandığında çok seksi oluyorsun."

Dudakları dudaklarıma değiyor. Kısa sürüyor ve o çekildiği anda daha fazlasını arzuluyorum.

"Hiç susmaz mısın?"

"Sadece sikin ağzımdayken." Bir kahkaha attı.

Gülümsemesini görmek için ellerimi bırakıyorum. Bulduğum şey çok daha iyi. "Aman Tanrım." Gözlerimi kocaman açıp odaya bakıyorum.

Lütfen biri çenemi yerden kaldırıp olması gereken yere geri koyabilir mi?

Ben her şeyi düşünürken Santiago sessizliğini koruyor.

Büyük cumbalı pencereler öğleden sonra güneşinin odayı aydınlatmasını sağlar. Ortaya büyük beyaz bir masa ve rahat bir sandalye yerleştirilmiş. Bir duvarda her boyutta boş nakış kasnakları sıralanarak oldukça havalı bir tasarım oluşturuyor. Malzemelerle dolu şeffaf çekmeceler başka bir duvarı kaplıyor.

Çekmecelerden birine doğru yürüyorum ve çekmeceyi açıyorum. Her renk ve materyalden tişörtler mükemmel bir şekilde dizilmiş. Bir sonraki çekmecede tüm gökkuşağından iplikler var. Diğer çekmecelerde her boydan kot pantolon, şapka ve kazak var. Aklınıza ne gelirse, satın almış.

Burası bir el işi cenneti. Bu tasarımı istesem de hayal edemezdim.

Tüm bunları mümkün kılan adama doğru dönüyorum ve kollarına koşuyorum. Beni kaldırıyor ve bir çemberin içinde döndürüyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Yüzünü kucaklıyorum ve her tarafına bir sürü öpücük konduruyorum.

"*Hoşuma gitti mi*? I *bayıldım*!"

"Artık hayalinizin peşinden gitmemek için hiçbir bahaneniz yok. Seni bekleyen bir Etsy dükkanı var."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Öpücüklerin arasında söylüyorum.

"Hayır. Bana bir tutkuya sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlattığın için teşekkür *ederim.* Bu, o iyiliğe karşılık vermenin sadece başlangıcı."

"Şehirde kendi dairemi aldıktan sonra her gün bana gelmemi sağlamanın yolu bu mu?"

Sırıtıyor. "Hayır. Bu benim kalmanı sağlama yöntemim. Kalıcı olarak. Taşınmanı istemiyorum."

"Birlikte yaşayamayız. Biz evli bile değiliz!"

Gülüyor. "Bu bir gereklilik mi? Çünkü bu sorunu çok hızlı bir şekilde çözebilirim."

Koluna bir şaplak attım. "Şaka yapma." "Şaka yapmaktan bahseden kim?"

"Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun? Sonsuza kadar mı?"

"Gidecek başka bir yeriniz yoksa, sanırım *kalıcı olarak* anlamına gelir."

Gözlerimi deviriyorum. "Ciddi olamazsın." "Ciddiyim."

"Sen delisin."

"Sen de öylesin." "Ben yemek yapmam."

Gülüyor. "Seviyorum."

Elimdeki bir parmağı daha işaretliyorum. "Çok fazla temizlik yapmıyorum." "Bunun için bir hizmetçi var."

"Makyaj malzemelerimi tezgâhın üzerinde bırakıyorum ve kıyafetlerim asla çamaşır sepetine girmiyor."

"Tüm bu saçmalıkların arasında henüz gerçek bir olumsuzluk duymadım." Ona sırıtıyorum. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Her şeyden çok."

"Bu doğru olamaz. İstediğiniz başka bir şey olmalı."

"Var. Ama bazı şeyler zaman alır ve sen bile buna hazır değilsin."

Bu da ne demek oluyor?!

Eğildi ve beni öptü. Aramızda büyüyen bir elektrik fırtınası, kontrol edilemez bir şeye dönüşüyor. Sanki etrafımızda şimşekler çakıyor ve biz farkına bile varmıyoruz.

Böyle bir aşk ilanından sonra hayır demek aptallık olurdu. Görünüşe göre İtalya'da kalacağım.

"Seni götürmek istediğim bir yer var." Santiago elimi tuttu ve beni koltuktan kaldırdı.

"Sanat mağazası mı?" "Hayır."

"Bakkal dükkanı mı?"

"Tanrım, hayır. Neden seni oraya götürmek isteyeyim ki?"

"Çünkü dün gece sen uyuduktan sonra son birkaç Oreo'yu yedim."

"Ciddi misin? Bir tanesini bile saklamaya zahmet etmedin mi?"

Omuz silkiyorum. "Kırıntılar sayılır mı?"

Sanki benim gibi düşünceli birini tavlayacak kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Biliyorum. O kadar çekici biriyim ki, Oreo'lar bile bana karşı koyamadı.

Aklıma bir fikir geldi. "Ah, biliyorum! Bir sonraki restorasyon işinizi aramak için hurdalığa gidiyoruz."

Homurdanıyor. "Hayır. Seni gerçek bir çift olarak ilk resmi randevumuza götürüyorum.

Şimdi mutlu musun?"

"Daha da iyi!" Koltuktan fırlayıp kollarına atılıyorum.

Yüzümü kucaklıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Dokunuşuna doğru eğiliyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. "Böyle devam edersen, asla ayrılmayacağız."

"En kötü şey bu mu?"

İç çekiyor. "Hayır derdim ama küçük bir şey topladım ve boşa gitmesini istemiyorum."

Ne kadar tatlı. Uzaklaşıyorum, işkencemi durduruyorum.

Tişörtüme ve minik papatyalarla dolu eteğime bakıyorum. "İyi giyinmiş miyim?"

"Çok güzel görünüyorsun."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi kaçma tekniğiydi."

İçinden gülüyor. "Gitsek iyi olacak. Geç oluyor." "Saat sabahın onu."

"Eğer erken gelmezsen..."

"Geç kaldın. *Ugh*. Tahmin edilebilir oluyorsun."

"Bir saat içinde bunu söylemiyor olacaksın."

Oh, kahretsin.

"Bu ıssız yerde ne işimiz var?"

Santiago arabayı gittiğimiz toprak yolun kenarına park etti. "Çığlıklarını kimsenin duymaması için iyi bir yer olduğunu düşündüm."

Soğuk bir ürperti tenime yayılıyor. "Cinayetimi planlamaya geri mi döndün? Sahte randevulara başladığımızda bu planı geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, son Oreo'ları sen yedin." Arabadan çıkar ve bagajdan bir şey alır.

Kapıyı açmak için kapı koluna yapışıyorum ama Santiago benden önce davranıyor. Şövalyeliğin öldüğünü kim söylediyse, belli ki doğru adamla tanışmamış.

Gözlerim sepete ve Santiago'nun elinde taşıdığı sırt çantasına takılıyor. "Piknik mi?"

"Hmm."

Erkek arkadaşım benim için bir piknik planladığı için çılgın bir kız öğrenci gibi çığlık atıyorum. "Aman Tanrım. Ne kadar da yumuşaksın."

"Karın kaslarım aynı fikirde değil."

Homurdanıyorum. "Bir piknik planlamışsın! Bu çok romantik. Bunun sadece filmlerde olduğunu sanıyordum."

"Sevdiğiniz bazı filmleri yeniden yaratmaya ve onları daha iyi hale getirmeye kararlıyım."

Bayılmaktan neredeyse koltuğumdan düşecektim.

Santiago beni arabadan dışarı çıkardı. Sırt çantasını takıyor ve sepeti benimkini tutabilmesi için bir eline veriyor.

Kısa bir patikada birlikte yürüyoruz. Küçük bir dere ve göz alabildiğine uzanan ağaçlarla peri masallarından fırlamış gibi. Patika bizi bir tarlaya çıkarıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Bir kır çiçekleri tarlası sonsuza dek uzanıyor. Her renkten çiçekler rüzgarda dans ediyor, mükemmel bir uyum içinde salınıyor. Uzakta cıvıldayan kuşlar dışında etrafta tek bir ruh bile yok.

Kesinlikle büyüleyici ve tek yapmak istediğim onların arasında koşmak. Dürtüye direniyorum. "Burayı nasıl buldun?"

"Benim de kendi yöntemlerim var."

"Bu muhteşem."

"Ben seni böyle görüyorum." Bana bakıyor, gözleri bir dizi duyguyu yansıtıyor.

Gözlerim yaşardı. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmemiştim. Biri için kendimi bu kadar önemli hissetmek bir lütuf, öyle ki bunu her gün bilmemi sağlıyor. Santiago Alatorre beni çoğu insanın tüm hayatını peşinden koşarak geçireceği şekilde seviyor. Ben de onu aynı derecede seviyorum.

Santiago bana istek ve ihtiyaç arasında nasıl bir fark olduğunu öğretti. Ona ihtiyacım var. Ağaçların güneş ışığına ya da okyanusun gelgite ihtiyacı olduğu gibi. Onun etrafında olmak benim için temel bir şey haline geliyor.

Tarladan bir karahindiba koparıp bana uzatıyor. "Bu senin günlüğün olmayabilir ama dilek yine de işe yarar."

Gülümsemem sallanıyor.

Gözlerimi kapatıp nefesimi içime çekiyorum.

Santiago'nun tüm hayallerine ulaşmasını diliyorum çünkü bunu ondan daha fazla hak eden kimse yok.

Üflüyorum ve gözlerimi açtığımda yüzlerce karahindiba parçasının süzüldüğünü görüyorum. Çok güzel bir manzara, sanki sihir toprağın üzerine yayılıyor.

"Ne dilediğinizi sormam yasadışı mı?"

Gülüyorum. "Evet ve denemeye zahmet etme. O çantaya battaniye koydun mu?"

Başını aşağı yukarı sallıyor. "Arkadaşlarıma göre piknik olmadan piknik olmazmış."

Beni şok etmeye devam ederse, çenemi çivilemesi gerekebilir.

"Hangi malzemeleri getireceğinizi arkadaşlarınıza mı sordunuz?" İnanamayarak sordum.

"Hayır. Onlara bugünkü planımı anlattığımda hiç susmadılar. Liam - henüz onunla tanışmadınız- özellikle sesini yükseltti ve bunu özel kılacak tüm malzemelerden bahsetti."

Dışarıya açıldığı ve ailesi ve arkadaşlarıyla daha çok konuştuğu için onunla gurur duyuyorum. Daha mutlu görünüyor, hatta daha hafif.

Santiago her şeyi hazırlıyor. Sepetten öğle yemeğimizi almak için hamle yapıyor ama ben elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ne oldu?" Bana bakıyor.

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?" Sesi boğuk bir tona bürünüyor.

"Bir süre önce yaptığın bir iyiliği geri ödemenin zamanı geldi."

Kaşları havaya kalkıyor. "Dikkatimi çektin. Bana ne göstermek istiyorsun?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi." Omuzlarını itiyorum.

Beni takip ediyor ve uzanıyor. Vücudunun üzerinde sürünüyorum ve elimle yanaklarından birini kavrıyorum.

Onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Her duyguyla. Her anımızla. Ona karşı hissettiğim sevginin her zerresiyle. Onun gibi hissettiğimi ona göstermek için çaresizim.

Oturuyorum. Ereksiyonu kıçıma baskı yapıyor. Çaresiz ellerimle ve onun yardımıyla gömleğini başından çekip battaniyenin kenarına doğru fırlatıyorum. Giysilerim ve iç çamaşırlarım da aynı kaderi paylaşıyor. Santiago hızlıca şortunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı çekiştiriyor.

Dudaklarımız tekrar birbirine çarpıyor, ellerimiz birbirimizin bedenlerini tekrar ezberlerken aramızdaki ihtiyaç büyüyor. Elleri sırtımda gezinirken dokunuşu şefkatli ve hayranlık uyandırıcı. Tenimi bir damga gibi ısıtıyorlar.

Elimi zonklayan sikinin üzerinde gezdiriyorum. Santiago bu dokunuş karşısında tıslıyor ve ben elimi onun etrafına sarıp pompalarken öpücüğü daha da cezalandırıcı bir hal alıyor.

Çaresizliğim onu sınırın ötesine itiyor. İlgisi için yalvaran bacaklarımın arasındaki yeri okşarken dokunuşu daha amaçlı hale geliyor. Dokunuşu beni canlandırırken göz kapaklarımın arkasında kayan yıldızlardan oluşan bir gökyüzü patlıyor.

Her dakikasına değer veriyorum, öpücüklerimiz kelimelerin anlatamayacağı şeyleri anlatıyor.

Santiago sırt çantasının cebinden bir prezervatif çıkarıp bana uzatıyor. Kalın ereksiyonunun üzerinde yuvarlıyorum ve vücutlarımızı birleştiriyorum.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve tekrar arkama yaslanıyorum. "Seni sevmek sert bir kıştan sonra baharın ilk günü gibi."

Bana gülümsüyor, haftalar önce ona aşkı sorduğumda benimle paylaştığı anı yeniden yaratma girişimimi açıkça fark ediyor.

"Seni sevmek okyanus gibidir. Sonsuz. Şiddetli. Nefes kesici." Dirseklerinin üzerine oturuyor ve yüzümü kavrıyor.

Dokunuşuna doğru eğilerek sıcaklığının bedenime sızmasına izin veriyorum. "Seni sevmek, gökkuşağını ilk kez görmek gibi bir his. O kadar muhteşem ki, sihirle mi yaratıldı diye düşünmeden edemiyorsun." Şaftından aşağı kayıyorum, bizi birden fazla şekilde birleştiriyorum.

Samimiyette abartısız bir güzellik vardır. Bizi birbirimize bağlıyor, şehvet ve aşkın harika bir karışımını oluşturuyor. Santiago ile daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ellerimi göğsüne koyup yükseliyorum ama sonra tekrar aşağı kayıyorum.

Bu hareket karşısında inliyor ve ben de sırıtıyorum. Onunla ilgili her şey beni mutlu ediyor. Söylediği tatlı şeylerden, sevişirken gözlerindeki sinsi bakışa kadar.

Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Alçak sesle fısıldıyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor, "Ve en önemlisi, seni sevmek bir daha asla bir dilek dilemek zorunda olmadığımı fark etmektir çünkü zaten isteyebileceğim her şeye sahibim."

SANTIAGO

Chloe ve ben, Noah ve Maya'yı takip ederek el ele toplantı salonuna giriyoruz. Burası bana, panelistlerin genellikle bir yargıcın oturduğu sıradaki koltuklarda oturduğu bir mahkeme salonunu hatırlatıyor.

Duruyorum ve Chloe geri çekilmenin momentumuyla tökezliyor. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Önümdeki manzara yüzünden ona zar zor odaklanabiliyorum.

Salondaki her koltuk yarış geçmişimden insanlarla dolu. Maya, ön sıradan bana el sallayan Sophie ve Liam'ın yanına oturuyor. Liam'ın yanında, kolunu Elena'ya dolamış olan Jax oturuyor. Dikkatini tekrar Elena ve Elías'a çevirmeden önce bana bir çene ucu uzatıyor.

Arkalarındaki sıralarda sayısız Bandini ekibi üyesi oturuyor, hepsi sohbet ediyor ya da birbirlerine gülümsüyor. Tanımadığım tek bir yüz bile yok. Bu manzara bana saldırıyor, ciğerlerimden hırıltılı nefesler çıkmasına neden oluyor.

Bütün bu insanlar benim için mi burada?

James ön tarafta avukatlar için ayrılmış masadan bana el sallıyor.

Chloe elimi sıkarak dikkatimi çekti. "Hazır mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Hayır derdim ama Noah'ya göre sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı davranmam gerekiyor, yoksa kıçıma tekmeyi basar."

Nefesinin altında gülüyor. "Bu iş sende. Kimse böyle bir şey için senden daha fazla hazırlık yapmadı."

"Hiç kimseye karşı yarışmak zor. Daha önce pek çok yarışçı bu pozisyonda bulunmadı."

Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu yapmak için senden daha uygun kimse yok. Bu işi

yapabileceğini zaten gösterdin.

ve diğerleri kadar iyi yarışıyorsun. Son testinizde eski rekorunuzu bile kırdınız. Sürüş için senden daha uygun başka kimse yok."

Başımı sallayarak Chloe'yi Maya'nın yanındaki koltuğuna doğru yönlendiriyorum. Noah ve James'e doğru ilerlemeden önce başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Hazır mısın?" Noah bir elini sırtıma vuruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım." Gözlerim panelin üzerinde geziniyor.

Bir grup takım elbiseli, soğukkanlı yüzleriyle bana bakıyor. Alnımda serin bir ter beliriyor ve takım elbisemin koluyla terimi siliyorum.

"Sakin ol. Hayır demeleri aptallık olur. Sen bir efsanesin ve herkes iyi bir geri dönüş hikâyesine bayılır." James bana gülümsüyor.

Panel başkanı kendini tanıtıyor ve toplantıyı başlatıyor. Noah ve James test pistindeki yarış istatistiklerimi sunuyor ve Bandini'nin tasarladığı ve herkes gibi yarışabilmemi sağlayan direksiyon simidini tartışıyorlar.

Toplantı boyunca titreyen ellerimi masanın altına saklıyorum. Herkes konuşurken kalbim sürekli olarak boğazımın içinde kalıyor.

Toplantı başkanı bana baktı ve adımı söyledi. "Evet, efendim." Ayağa kalktım.

"Oraya geri dönmekten korkuyor musun?"

Omzumun üzerinden Chloe'ye bakıyorum. İki başparmağını havaya kaldırıp bana şapşal şapşal sırıtıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Korkuyor muyum? Sadece bir aptal korkmaz.

Ana konuşmacıya doğru dönüyorum. "Korku her zaman kötü bir şey değildir." Kaşları kalktı. "Nasıl yani?"

"Korku beni motive ediyor. Bana hayattaki en iyi şeylerin bizi her zaman korkutacağını ama bunun yine de onların peşinden gitmemizi engellememesi gerektiğini hatırlatıyor. Hayatımın üç yılını korkunun kararlarıma yön vermesine izin vererek geçirdim ve bakın bu beni nereye getirdi. Korkup hayatın yanımdan geçip gitmesini izlemektense korkup yine de sürmeyi tercih ederim. Çünkü sonuçta hiçbir şey hayatın sizle ya da sizsiz devam ettiğini fark etmek kadar korkutucu olamaz."

Paneldeki herkes başını sallar.

Sıranın sonundaki bir kadın konuşmak için elini kaldırıyor. "Santiago, yaralanmanla ilgili olarak halka nasıl yaklaşmayı planladığını sormak istiyorum."

"Bu konuda açık sözlü olarak. Biri bana dürüstlüğün güç gerektirdiğini öğretti." Gözlerim panelden Chloe'ye kayıyor. Bana bakarken gözlerinde bir parıltı beliriyor.

Tekrar panele odaklanıyorum. "Benim gibi olanlar için bir şampiyon olmak istiyorum. Onlara, hayatta neyi başarmak isterlerse istesinler, hiçbir sakatlığın ya da engelin onları durduramayacağını göstermek istiyorum. Ama aynı zamanda içinde bulundukları koşullar nedeniyle kırılanlar için de bir model olmak istiyorum çünkü onlar da umudu hak ediyor."

Lider başka sorusu olan olup olmadığını sorar. Panel sessiz kalır ve müzakere sırasında odadaki herkesin dışarı çıkması istenir.

Hepimiz sığır gibi çıkıyoruz. Noah ve ben bir köşeye dönerken James bir meslektaşıyla konuşmak için izin istiyor.

Chloe beni buluyor ve kollarını belime doluyor. "Harikaydın! Cevaplarından çok etkilendim."

Şakağından öperim. "Teşekkür ederim."

"Tüm cevaplarınıza bayıldım! Ve onları hareket halindeyken düşündüğünü düşünmek.

Vay canına," diye ekliyor Maya.

"Selam dostum. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Yeni görünüşüne bayıldım." Liam kolunu omzuma doladı.

"Bu senin *Duck Dynasty olayından* daha iyi. Geçen yıl Noel'de sana aldığım sakal yağını kullanma zahmetine girdin mi?" Jax vurmam için bana yumruğunu uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım."

"Hayır, dostum. Sophie buna bayılıyor, özellikle de bazı aktiviteler sırasında." Liam göz kırpıyor.

Sophie yüzünü onun göğsüne saklıyor ve bana sadece sarı saçlarına bakma fırsatı veriyor.

Bazı şeyler hiç değişmiyor. Arkadaşlıklarımızın kolaylığını ne kadar özlediğimi unutmuşum. Karanlık zamanlarımda onları ihmal ettiğim için içimde bir utanç dalgası oluştu. Ama Chloe'nin dediği gibi, geçmişi değiştiremem. Sadece şimdi telafi edebilirim.

"Hepinizin gelmesine şaşırdım." Göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Geri dönüş hikayenizin başlangıcını kaçıramayız. Ne de olsa efsaneler böyle yaratılır." Elena bana gülümsüyor.

Öksürüyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum.

"Sanırım bu da Chloe? Noah ve Maya'dan senin hakkında çok şey duydum." Jax Chloe'ye gülümser.

"Oh." Chloe'nin yanakları kızardı.

"Hepinizi resmi olarak Chloe ile tanıştırmak istiyorum, kız arkadaşım." Herkes onu değerlendirirken kolları belime dolanıyor.

Çok güzelmiş. Sophie bana göz kırpmadan önce dudak büküyor. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Chloe sırıtıyor.

"Gerçekten mi?" Noah sırıtıyor. "Yalan söyleme. Dördü de Maya ve benden çok daha az havalı."

"Bekle, Maya seninle takıldı ve hiçbir şey söylemedi mi?" Sophie'nin mavi gözleri en iyi arkadaşı ve Chloe arasında gidip geliyor.

Chloe başını dört yöne de sallıyor, kimseye net bir cevap vermiyor.

Onun endişesine gülüyorum. "Sophie'ye aldırma. Kıskanmaya meyillidir."

"Neyden? Sır saklamaktan mı? Bir kız arkadaşın var. Sen *hiç* İlkokuldaki o kızdan başka bir kız arkadaşım yoktu," diye mırıldandı Sophie. "Dürüst olmak gerekirse, beş saniye kadar eşcinsel olduğunu düşündüm, ama sonra Maya bana bunun doğru olmadığını söyledi." Elena elini kaldırıyor. "Eşcinsel olduğumu mu düşündün?"

Ağzım açık kalıyor. Elena başını sallıyor.

İnledim. "Tekrar saklanmak için çok mu geç? Chloe, sen de katılıyor musun?"

Sessiz kahkahalar yüzünden vücudu titriyor. "Hayır. Bence tam da ait olduğun yerdesin."

"Ah, ne kadar şirin," diye mırıldandı Sophie. "Santiago'ya bakın nasıl da aşık. Bu an kaybolmadan biri bana bir fotoğraf makinesi getirsin."

Liam onu kendine doğru çeker. "Neden uğraşsın ki? Eğer ona aşıksa, zaten asla bırakmaz."

Aynen öyle.

Kalbimi fetheden vahşi kıza bakıyorum. O benim yanıma ait, arkadaşlarıma gülümsüyor ve onların şakalarına gülüyor. Onu ailem olarak gördüğüm insanların arasında eğlenirken bulmak içimi ısıtıyor. Bunu ona vermek istiyorum. Ona ailenin kan bağıyla değil, en zor zamanlarda bile yanlarında olacak kadar değer veren insanlar arasındaki bağla ilgili olduğunu göstermek için.

"Santiago Alatorre, sen geldi bugün içinMevcut senin dava, ile Noah Slade ve James Mitchell'in yardımlarıyla." Baş konuşmacı ayağa kalkar.

Geri kalanımız ayağa kalkarak bizi takip ediyor. Noah ve James başlarını sallıyorlar. Üçümüz panelin önünde omuz omuza duruyoruz.

Titreyen ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum.

"Bugüne kadar yaptığın her şeyi inanılmaz derecede cesurca buluyoruz. Yaşadıklarından sonra yarış arabasına geri dönmek kolay bir iş değil ve hayat koşullarıyla senden daha iyi mücadele edebilecek bir yarışçı düşünemiyoruz. Formula 3'te yarışmaya başladığından beri seni izleme şerefine nail oldum. Genç bir delikanlı olarak bile, sana karşı yığılmış tüm olasılıkların üstesinden defalarca geldin. İster maddi yetersizlik olsun, ister rakibin olan bir takım arkadaşınla çalışmak olsun" -Nuh'a sert bir gülümseme atıyor- "zorluklara kafa tuttun ve kazandın."

Aldığım her derin nefes ciğerlerimi yakıyor. Bütün bu anılar şeridinde yürüyüşü beni usulca bırakmak için mi yapıyor?

Devam ediyor. "Koşullarınızın Formula 1 yarış pisti için çok ağır olduğundan endişe ediyoruz. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi koşullar çok zorlayıcı ve kazalar tehditkâr. Tekrar yarışmanızın sonuçlarını ve durumunuzu daha da kötüleştirebilecek olası yaralanmalarınızı göz önünde bulundurduğumuzu belirtmek büyük önem taşıyor."

Lanet olsun. Panel benim için risk almak istemiyor. Az önceki adrenalin patlaması benden kaçıyor, yerini bir melankoli dalgasına bırakıyor. Gözlerimi indiriyorum ve konuşmacının arkasında konuştuğu ahşap sehpaya odaklanıyorum.

"Ama..."

Gözlerimi kaldırıyorum. Yüzümü değerlendirirken sırıtışı büyüyor. "Önüne çıkan zorlukların üstesinden gelmeye senden daha layık ve daha hazır olduğunu düşündüğümüz kimse yok. Noah Slade'in James Mitchell'in yardımıyla tasarladığı modifikasyonlarla yeniden yarışmana olanak sağlayacak tasarıyı büyük bir memnuniyetle onaylıyoruz. Tüm sürücülere hoş geldiniz demek istiyoruz.

-Engelleri ne olursa olsun, eğer yeterince yetenekliyseler yarışabilirler. Formula Corp'un liderleri olarak, önümüzdeki sezon boyunca sizi desteklemek için sabırsızlanıyoruz. Gride tekrar hoş geldin Santiago. Seni tekrar aramızda görmek çok güzel."

Oda yuhalamalar ve el çırpmalarla çılgına dönüyor.

Noah bana doğru döndü. "Başardın."

Başımı sallıyorum. "*Sensiz ben yokum.*" Onu kucaklamak için çekiyorum. Başımı omzuna yasladım ve tuttuğum birkaç damla gözyaşını serbest bıraktım.

Geri döndüğüme inanamıyorum. Bugünün benim hayatımda olacağını hiç hayal etmemiştim. Rehabilitasyondan sonra iyileştiğimde değil. Yıllar

sonra

Pistlerden bir yıl uzak kaldım. Ta ki biri hayatıma girip her şeyi değiştirene kadar.

Noah sırtıma vurdu. "Yarış dünyası sensiz aynı değil. Buna ve bana bir şans verdiğin için seninle gurur duyuyorum çünkü söylediği her şey doğruydu. Senden daha fazla yarışması gereken kimse yok."

Kendimi geri çekip gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim. Çarkı yarattığın için. Yaptığım hataları fark etmem için beni zorladığın için. Ve ben kendimden vazgeçtiğimde bile benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Kardeşler bunun içindir." Gülümsüyor.

Chloe sallanan kapıdan hızla geçti. Sarılmak için beni yakaladı. "Yine yarışacaksın! Bir yarış arabasıyla! O seksi takım elbiseler ve şampanya podyumlarıyla!"

Saçlarına doğru kıkırdıyorum. "Seksi takımlar mı?"

"Sadece senin üzerinde. Alınma, Noah." Kız mahcup bir şekilde ona bakıyor. "Alınmadım. Zaten birkaç ay içinde emekli olacağım." Göz kırpıyor.

Maya ve ailem kutlama için bize katıldılar. Herkes beni tebrik ediyor. Chloe'yi yanımda tutuyorum, asla uzaklaşmasına izin vermiyorum.

Eski arkadaşlarımla ve ailemle sohbet ettiğim süre boyunca gülümsüyorum. İzolasyon içinde yaşadığım yılların tüm ağırlığı omuzlarımdan kalkıyor. Sanki beni olumsuz düşünceler ve umutsuzlukla hapseden karanlık hiç var olmamış gibi.

Chloe yanımdayken hayallerime yeniden ulaşabileceğimi bilerek nihayet rahat nefes alabiliyorum.

CHLOE

Santiago ve ben, bana taşınmayı teklif ettiğinden beri birlikte en iyi rutine girdik. O Bandini ile yarış pistinde antrenman turlarıyla meşgul olurken, ben de günlerimi Matteo ile geçiriyorum.
ve Etsy mağazam için son tasarımlarım üzerinde çalışıyorum. Maya yaptığım farklı kıyafetlerin fotoğraflarını çekmeme yardım ettikten sonra şimdiden birkaç sipariş aldım.

Babamı ararken bir şekilde seveceğim bir adam ve her sabah uyandığımda beni mutlu eden bir iş buldum. Sanki her bir parça benim için yerine oturdu.

Neredeyse son parçasına kadar. Hayatta beni neyin mutlu edeceğini gerçekten bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama öyle görünüyor ki isteyebileceğim her şey hiç beklemediğim bir anda kucağıma düştü.

Brooke bile Santiago'nun yardımıyla tüm eşyalarımı gönderdi. Bir zamanlar duygudan yoksun olan ev şimdi rengarenk battaniyeler ve pencere kenarlarındaki bitkilerle dolup taşıyor. Onun evini bir yuvaya dönüştürdük ve burası hayatımın uzun yıllarını güzelleştirmek için harcamaktan çekinmeyeceğim bir yer.

Ben şarabımı yudumlayıp bakarken Santiago akşam yemeğini hazırlıyor.

Doğrama işine ara verip bana bakıyor. "Mutlu musun?" "*Ben*

mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Sırıtıyor. "Evet."

"Tabii ki! Bu nasıl bir soru böyle?"

Omuz silkiyor ve bu gecenin sebzelerini kesmeye devam ediyor. "Dün biraz huysuzdun."

"Çünkü regl dönemimdeyim, seni aptal. Her gittiğim yerde etrafa konfeti saçan bir tip olamam."

Kaşlarını çatıyor. "*Bridesmaids'i* izlerken bu yüzden mi ağladın?"

Yaltaklanıyorum. Gerçekten bir komedi sırasında ağladım mı? Tamam, belki dün biraz duygusal tepki gösterdim. "Beni duygulandırdı."

"Çünkü mü?"

"Çünkü bu Brooke'un en sevdiği film ve onu özlememe neden oldu. Onu uzun zamandır görmedim ve o kadar uzakta ki her zamanki telefon görüşmelerimiz bile yetmiyor."

"Bunu geçen hafta onunla görüntülü sohbet ederken dizüstü bilgisayarınla uyuyakalmandan sonra anladım."

"Ben uzun mesafeli ilişkiler için biçilmiş kaftan değilim.

Berbatlar." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Sırıtıyor.

"Cidden gülümsüyor musun? Sen

şeytansın." "Sadece sayılan şekillerde."

Göz kırpıyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu da ne demek oluyor?"

Santiago fırının üzerindeki saate bakıyor. "3...2...1..."

Hiçbir şey olmuyor. Dışarıdan gelen bir kuş cıvıltısı aramızdaki garip sessizliğe katkıda bulunuyor.

Bir şekilde benim kadar deli birini buldum. Ne büyük bir başarı. "İyi hissediyor musun? En hafif tabirle, bu çok can sıkıcıydı."

Gözlerini deviriyor. "İnsanlardan çok fazla şey bekliyorum. Görünüşe göre zamanında gelmek geçmişte kalmış bir şey."

"Neyin peşinden gidiyorsun-"

Ön kapı uzaktan gürültüyle açıldı. "Bana Transilvanya havası olan bir şatoda kaldığını söylediğinde şaka yapmıyormuşsun!"

Onu karşılamak için koridorlarda koşarken Brooke'un sesiyle çığlık atıyorum.

Kendimi kollarına atarak onu valizini yere bırakmaya zorladım. "Aman Tanrım! Buradasın! Gerçekten buradasın! Buraya nasıl geldin ki?!"

Nefes nefese kalıyor. "Tanrım, çok daha ağırsın. Seni burada neyle besliyorlar? Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde kurabiye mi?"

Onu bırakarak kıkırdıyorum. "Senin burada ne işin var?"

"Santiago seni ziyaret etmemi istedi." Işıldıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Santiago'yu bize gülümserken yakalıyorum. Brooke'a el sallıyor ve kendini tanıtıyor.

"Ciddi misin? Her zaman bu kadar mükemmel mi olacaksın yoksa bir arabanın garantisi gibi eskiyecek mi?" Gözlerim Santiago'dan en iyi arkadaşıma kayıyor, bunların hiçbirini uydurmadığımdan emin oluyorum.

Santiago'nun tek yaptığı bana gülümsemek. Bu gülümseme içten dışa doğru yayılan bir gülümseme ve pozitifliğiyle giriş yolunu aydınlatıyor.

"Dinamik ikili geri döndü." Brooke etrafımda küçük bir dans yapıyor.

"Gerçekten de bir süreliğine bizi ziyaret mi edeceksin? Buna inanamıyorum!" Kollarımı tekrar ona doladım ve sıktım.

Benim sarılışıma kendi sarılışıyla karşılık veriyor.

"Şey..." Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Ne?"

Dudağını ısırıyor. "Artık diplomamı almış gururlu bir mezun olduğuma ve tasarımcı kraliyet ailesinin ülkesinde olduğumuza göre..."

"*Hayır*." Ağzım açık kaldı. *Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyor?*

"Evet!" diye bağırıyor. "Burada bir sürü işe başvurdum. Londra, Paris, Milano. Moda dergisi olan bir ülke varsa, oraya gitmeye çalışıyorum."

"Avrupa'da mı yaşayacaksın? Kalıcı olarak mı?"

Işıldıyor. "Nerede işe alınacağıma bağlı ama dünyanın bu tarafında bir yer olacağı kesin. En iyi arkadaşımın bensiz Avrupa'ya taşınmasına izin veremem. Bir çift böbrek gibiyiz."

"Birlikte olmak ayrı olmaktan daha iyidir." Gülümsüyorum.

Santiago yanıma geliyor ve kolunu omzuma atıyor. "Üst katta senin için bir misafir odası hazırladık. O uzun uçuştan sonra rahatlamak ve duş almak isteyeceğinizi tahmin edebiliyorum."

Çatlamış kalbimi süper yapıştırıcı ve irade gücüyle onaran adama bakıyorum. "Kendine başka bir oda arkadaşı bulmak istediğine emin misin?"

"Kısa bir süre için, en azından kendi ayakları üzerinde durana ve kendine bir iş bulana kadar. Seninle aynı yerde kalmayı önerdiğinde buna izin veremeyeceğimi söyledim. Bunu en kötü düşmanıma bile dilemem... Belki Noah'a, ama sadece Kraliyet Ekselansları için alçakgönüllü bir deneyim olacağı için."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Noah Slade'den bahsetmişken... Hiç arkadaşı var mı? Herhangi bir *bekar* arkadaşlar, yani." Brooke kaşlarını sallıyor.

Santiago başını sallar. "Ne yazık ki hepimizi aldılar."

"Bunu duyuyor musun?" Brooke eğilip fısıldıyor.

"Neyi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dünyadaki tüm kadınların hıçkırarak ağladığını duyduğumu sanıyordum ama belki de sadece deliriyorumdur."

Santiago ve ben gülüyoruz. Ona biraz şaşkınlıkla bakıyor. "Chloe'nin seni neden sevdiğini anlıyorum."

Brooke tam bir gösteriş budalası. "Oh, söyle. İltifatlara bayılırım."

"Sende de onunki gibi bir sihir var."

Yüzüm kızardı.

"Benim de sana dolaylı olarak aşık olmam mümkün mü? Bir arkadaş mı istiyorsun?" Brooke en ciddi yüz ifadesiyle konuşsa da kahkaha krizine girmek istediğini anlayabiliyorum.

Tavana kadar gülüyorum. En iyi arkadaşımın benimle aynı kıtada yaşıyor olması fikri göğsümü yeni bir sıcaklıkla dolduruyor.

Gerçekleşmesi için bir dilek tutmama bile gerek yoktu. Tek ihtiyacım olan Santiago'ydu; sihrin dileğin kendisinde değil, rüyayı gerçekleştiren insanlarda olduğunu kanıtlamaya kararlı bir adam.

SANTIAGO

Yedi Ay Sonra

"Çocuklar seni bekliyor." Chloe Bandini süitime girdi.

Yarış kıyafetimin fermuarını çekerken ona gülümsüyorum. "Hepsi dışarıda Orada mı?"

Başını salladı ve bana elini uzattı. "En sevdikleri adamın ilk Grand Prix yarışını izlemeye hazırlar."

Koltuktan kalkmadan önce iWalk'umu takmayı bitiriyorum. Chloe ve ben birlikte Bandini karavanından çıkıyoruz ve yarışlardan önce hazırlanıp dinleniyorum.

Ana yoldan aşağıya, yarışçıların ve sponsorların hayranlarıyla buluştuğu bir dizi etaba doğru yürüyoruz.

Chloe ellerimizi aramızda sallıyor. "Geri döndüğün ilk sezon için hazır mısın?"

"Evet."

İnsanlar durup bakıyor. Bazıları açıkça iWalk'uma bakarken diğerleri benimle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyor. Bu beni rahatsız etmeli ama Chloe'nin sırıtan yüzüne bir bakış onları görmezden gelmeme neden oluyor.

Benimki bu kızın etrafında dönerken dünyanın geri kalanı kimin umurunda?

Beni sahneye doğru götürüyor. "Gergin misin?"

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır."

"Araba hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunun cevabını istediğine emin misin? Kıskanabilirsin." Kendi kendine gülerken omuzları titriyor. "*Ben* mi? Bir arabayı mı kıskanacağım?" "Onu senden önce sevdim," diye takılıyorum.

Dilini bana doğru uzattı. "O senin ilk aşkın olabilir ama son aşkın olmayacak."

"Birileri kendini beğenmiş."

"Ben yerimi hak ettim." Göz kırpıyor. İçimden bir kahkaha patlıyor.

Sahnenin girişinde duruyoruz. Onu bedenime çekiyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. Anın tadını çıkarmak isteyerek birkaç derin nefes alıyorum.

Chloe takım elbisemin fermuarıyla oynuyor. "Sadece adil bir uyarı. Bugün için ekstra özel bir şey yapmış olabilirim."

"Sana sormaya neredeyse korkuyorum."

"Neden onun yerine ben sana göstermiyorum?" Chloe'nin sinsi gülümsemesi beni alarma geçiriyor.

El ele sahnenin merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz. Ben devasa sahneye girerken yüzlerce çocuk avazları çıktığı kadar bağırıyor. Hayırseverlerin karşılama paketinin bir parçası olarak onlara gönderdiğim Bandini kıyafetlerini giymiyorlar.

Hayır.

Küçük bebeklerden kendini beğenmiş sırıtışlara sahip gençlere kadar her çocuk Demir Adam kıyafetlerinin çeşitlerini giyiyor. Bazıları protez kollarını havaya kaldırıp benim adımın yazılı olduğu posterleri tutuyor. Etnik kökenlerinden yaşlarına kadar herkes farklı görünse de hepsinin ortak bir noktası var.

Hepsi benim gibi.

Kostümlerine göz kırpıyorum, bu kesinlikle planın bir parçası değildi.

"Sürpriz mi?" Chloe tepkimi ölçmek ister gibi bir tavırla bana bakıyor.

Ailem sahneye çıkarken kalabalık çığlık atıyor. Noah kendi Demir Adam kostümünü giymiş olan Marko'ya tutunuyor. Maya ve annemle babam Bandini tişörtleriyle bana gülümseyerek ona katılıyorlar. Annem yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken babam da ona sıkıca sarılıyor.

Sevdiğim kadına bakıyorum. "Bütün bunları sen mi planladın?" "Bugünkü etkinliği hazırlamana yardım etmemi istemiştin."

Kalabalık *Iron Man'i* daha yüksek sesle söylemeye başladı. Tamamen şaşkın bir şekilde sahnenin kenarına kadar yürüdüm.

Chloe elime bir şey tutuşturdu ve ben de ona baktım. Bu yeni bir özel yarış kaskı. Demir Adam'ın ark reaktörü sembolü en üstte ortalanmış ve İspanyol bayrağıyla çevrelenmiş. Çevirip arkasına bakıyorum. Kaskın alt kısmında Chloe'nin zarif yazısının bulunduğu özel bir çıkartma yer alıyor.

Benim hikâyemde kahraman olabilirsin ama onlarınkinde efsanesin.

Bu, birinin bana verdiği en güzel hediyelerden biri.

Bir elimle Chloe'yi tutup vücuduma çekiyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Oh, lütfen! Bu hayır işini başlatan sizsiniz. Ben sadece hepsini buraya getirdim."

"Siz olmasanız bırakın bir etkinliği, bir hayır kurumu bile olmazdı. Sen ve senin özel mülke izinsiz girme çılgın planın."

Kendi kendine gülüyor. "Belki de kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kedi vardı."

"Ya da belki kurtarılmaya ihtiyacı olan bir *adam* vardı." Kurduğum vakıf sayesinde protez takılan çocuklardan oluşan kalabalığa bakıyorum. Yarışmak dışında farklı bir amacım olduğunu anlamam için güdüğüne bakıp ağlayan bir çocuğun videosu yetti. Ebeveynler başlangıçta protezleri karşılamakta zorlanıyorlar, ancak çocukların büyüme ataklarını da eklediğinizde devasa tıbbi faturalar ortaya çıkıyor. Chloe'nin yardımıyla, örnek olma umuduyla vakfımı kurdum.

Artık sadece kendim için yarışmıyorum. *Onlar* için yarışıyorum. Onlara bir engelden daha büyük olduklarını gösterebilecek birine ihtiyaç duyan insanlar için. Onlara yeni normalin biz olduğumuzu göstermek için.

Ben kaskı havaya kaldırıp gülümserken tezahüratları daha da yükseliyor.

Yarış zamanı.

Motor titreşimleri omurgamı gıdıklıyor. Taze lastik kokusu havayı kirletiyor ve vizörümde açık bıraktığım küçük boşluğa üflüyor. Gridde üçüncü sıradaki yerim Bandini takım arkadaşım ve yarış lideri Elías'ın arkasında.

Geri döndüm. Haç işareti yapıyorum ve hızlıca bir iyilik söylüyorum. İki eldivenli elimle direksiyona tutunuyorum. Hafif bir titreme var

Ellerimi.

Rahatla. Noah ile aylarca çalıştın. Bu iş sende.

Mürettebat kaldırımdan uzaklaşır. Beş kırmızı ışık teker teker yanıyor. Beşi de aynı anda kapanınca kalbim göğsümde sıkışıyor.

Gaz pedini çekiştiriyorum. Arabam ızgara boyunca hızlanırken lastiklerim gıcırdıyor. İlk düzlükten yara almadan geçerken içimde bir heyecan oluşuyor. Her nasılsa, Elías ve takım arkadaşım Finn'in hemen arkasında üçüncü sıraya tutunuyorum.

James mikrofona gelirken kaskımın arkasından gülümsüyorum.

"Harika başlangıç, Santiago. Temponu sabit tut ve bu piçlere podyum kazanmanın nasıl bir şey olduğunu göster." İzlenmesi gereken bazı istatistikleri sıralıyor.

Gaz pedini ve frenleri birbirinin yerine kullanıyorum ve ilk turu sorunsuz bir şekilde atlatıyorum.

Kalbimin göğsümde hızla çarpmasını seviyorum. Her turu tamamladığımda altımda titreyen, parçalanan lastiklerin verdiği hissi seviyorum. Kükreyen tribünlerin yanından geçmek bağımlılık yapıyor.

Her şeyi seviyorum. Ciğerlerime kaçan her hırıltılı nefesi, pistin her kıvrımını, takım arkadaşımın onu geçmem konusunda bana her zorluk çıkarışını.

Turdan tura, arkamdaki diğer sürücülerle savaşırken üçüncü sıradaki yerimi koruyorum. Hiçbiri beni geçemedi ama bu yeterince iyi değil.

Daha fazlasını istiyorum. Beni desteklemeye gelen çocuklar ve her şey boyunca yanımda duran kadın için.

Takım arkadaşıma yaklaşıyorum. Ben onun arabasının dışından dolanmadan ve onunkinin önüne geçmeden önce uzun yolda birlikte ilerliyoruz.

"İnanılmaz! İşte ben de bundan bahsediyorum!" James hoots.

Adrenalin benim tercih ettiğim uyuşturucu. Anlık bir heyecan ve eşsiz bir duygu.

Hızımı artırdıkça motor tıkırdıyor. Gaz pedalı bir rüya gibi çalışıyor ve tüm alıştırmalarımdan sonra benim için ikinci doğa.

Elías gri McCoy arabasıyla yarış liderliğini sürdürüyor. Her dönüşte virajları kucaklıyor ve her düzlükte kendini ortalıyor.

Gazı köklüyorum ve arabam onun arkasında hızlanıyor. Arka tamponu, ön kanadımın ucuyla neredeyse dokunabileceğim kadar yakın.

"Sakin ol," diye ekliyor James takım telsizinden.

Bununla ilgili her şey kolay ve bu da onu daha eğlenceli hale getiriyor. Artık podyuma çıkmak ya da en iyi olmak umurumda değil. Tek umursadığım

önemsediğim tek şey eğlenmek ve hayatımı yaşamak.

Kazanmak artık şampiyonluk unvanıyla ilgili değil. Sonuç ne olursa olsun beni gururlandırmakla ilgili. Diğer insanların övgüleri artık sadece ek bir bonus. Çünkü sonuçta, önemli olmayan insanların görüşlerine odaklanarak çok fazla kayıp yıl geçirdim.

Elías son birkaç turda geri adım atmıyor. Onun yanında sürüyorum, ancak bir sonraki dönüşe geldiğimizde ikinci sıraya geri itiliyorum. Yetenekli ve savunmada doğal. Dürüst olmak gerekirse onun becerilerinden bir iki şey öğrenebilirim.

Bitiş çizgisini benden bir saniyeden az bir süre önce geçti. Yumruğumu havaya kaldırıyorum ve daha önce gelen tüm çocukların bulunduğu tribüne doğru sürüyorum. Arabam yaklaştıkça çığlıkları daha da artıyor.

Arabamı onların önünde pistte takla atmaya zorluyorum. Yanan lastiklerden dumanlar yükseliyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Tüm bu süre boyunca gülümsemem hiç eksilmedi.

Yarışmak için bacağıma ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey bir hayal, cesaret ve beni defalarca uyaran belalı bir kız arkadaştı. Bana kırılmadığımı ama kaybolduğumu kabul etmeyi öğretecek birine ihtiyacım vardı.

Hayat artık acele etmenin peşinde koşmak değil. Zamanı yavaşlatmayı ve her saniyenin tadını çıkarmayı istemekle ilgili çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Hayatımı değiştirmek için bir yabancıyla tesadüfen karşılaşmam gerekti. Kendimi sevmeden başkasını sevemeyeceğimi anlamamı sağlayan bir kişi. Bana günlüklerde, şanslı yıldızlarda ya da lanet olası karahindibalarda dilek dileme isteği veren bir hayalperest.

Bir kız. Bir aşk. Bir sonsuzluk.

EPİLOG

CHLOE

T pembe çizgiler. Hayatımı değiştirmek için gereken tek şey bu.

Sanki çizgilerden birini silikleştirebilirmiş gibi çubuğu sallıyorum. "Bu lanet olası bir Etch A Sketch değil, Chloe."

Hayır, bu sadece olumlu bir şey.

Hamilelik testi.

Ben. Hamile.

"Vay anasını."

Bekle, artık bir bok *söyleyemem*.

Aman Tanrım. Ben hamileyim. Gerçekten, eczanedeki hamilelik testindeki istatistikler doğruysa, yüzde doksan dokuz hamileyim. Testi önceden satın aldığım ve banyomda sakladığım için anında pişman oluyorum çünkü artık gerçekleri inkar etmemin bir yolu yok.

Santiago'dan bir çocuğum olacak. Banyodaki serin fayansın üzerine çöküyorum çünkü şu anda bacaklarıma güvenmiyorum.

Bu nasıl oldu?

İki kişi seks yapmadan-

Tamam, tabii ki *nasıl* olduğunu biliyorum. Ama nasıl bu kadar hızlı oldu? Santiago ve ben birkaç ay önce prezervatif kullanmamaya karar verdik. Yani, daha bu yıl evlendik. Maya'nın çocuk sahibi olma konusundaki sıkıntılarını duyduktan sonra, bunun bizim için biraz zaman alabileceğini tahmin etmiştim. Ama bu mu? Cidden, Santiago'nun ne tür bir sihirli spermi var?

Hamilelik testini tutan elim titriyor. Kahretsin. Gerçekten anne olacağım. Sanki seks maratonlarından ve tembel pazar günlerinden bebek bezi değiştirmeye, emzirmeye ve Brooke'a bir bebeği idare ederken arabanın bagajına bebek arabası koymanın ne kadar berbat olduğundan şikayet etmeye geçmek üzereyim.

"Ama ya berbat bir anneysem? Ya her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığım için benden nefret ediyorlarsa ya da yemek pişiremediğim, fırıncılık yapamadığım ya da beceriksiz olduğum için sınıflarındaki diğer anneler kadar iyi olmadığımı düşünüyorlarsa-"

"Chloe, kendini iyi hissediyor musun? Yemek masasından aceleyle kalktın." Santiago'nun sesi kapalı kapıdan içeri giriyor.

Ayrıldım çünkü yemeğimizin tam ortasında telefonum bana iki hafta üst üste adet görmediğime dair bir uyarı gönderdi. Belli ki takip uygulamam şu anda benden daha derli toplu.

"Elbette." Sesim titriyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yardım derken neyi kastettiğinizi açıklar mısınız?"

Öksürüyor. "Peki, orada yeterince tuvalet kağıdı var mı?" Kapıyı

açıp sonra da suratına çarpmak istiyorum.

"Bil diye söylüyorum, tuvalet şakaları bu evlilikte hoş karşılanmaz."

"Bu seni güldürmedi mi? Şimdi sende gerçekten bir s o r u n olduğunu anlıyorum." Kapı kolu tıkırdıyor ama kilit yerinde duruyor.

"Git buradan," diye

mırıldanıyorum. "Neyin var?

Konuş benimle."

Sürünerek kapıya gittim ve kilidi çevirdim. Yumuşak bir tıkırtıyla açılıyor ve Santiago içeri giriyor. Gözleri elimdeki testle yüzüm arasında gidip geliyor.

"Çünkü senin ve sihirli spermin sayesinde hamileyim."

Yüzü renkten renge giriyor. Kibarca yere düşüyor ve beni vücuduna çekiyor. "Vay anasını. Sen hamilesin."

"Artık 'kutsal gömlek'. Çocuğun önünde küfretmek yok, lütfen."

Santiago başını arkaya atıyor ve gülüyor. Gülümsüyorum ama benden kahkaha kaçmıyor.

Yüzümü değerlendirirken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sorun nedir? İstediğinin bu olduğunu sanıyordum?"

Sevdiğim kolları etrafımda sıkılaşıyor, beni vücuduna sabitliyor. Tanrım, beni böyle kucaklamasını özleyeceğim. Bir insan plaj topu boyutuna geldiğimde asla eskisi gibi olmayacak.

"Chloe?" Boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor. "Ben mutluyum. Söz veriyorum mutluyum." Gerçekten de öyleyim, ama şu anda hazmetmem gereken çok şey var ve zihnim buna ayak uydurmakta zorlanıyor.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü çocuğumuz için asla yeterince iyi olamayacağımdan korkuyorum."

Beni kucağında döndürmeden önce daha sıkı sıkıyor ve yüzümü ona dönmeye zorluyor. Eliyle saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "En iyi anne sen olacaksın."

"Tabii ki bunu söylemek zorundasın. Ne de olsa beni sen hamile bıraktın."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunu söylüyorum çünkü gerçekten öyle olacağına inanıyorum. Sana en yakın olanlarla paylaştığın sevgi en değerli armağan ve ben bunu paylaşmak zorunda olduğum için biraz kıskanıyorum-
"

"Jelibon."

"Jelibon." Genişçe gülümsüyor, gözlerinin kahverengi rengi açılıyor. "Evet, Jellybean'in aşkının bir kısmını benden çalacak olmasını kıskanıyorum ama idare ederim."

"Ne kadar naziksiniz."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ciddiyim. Sen inanılmaz bir anne olacaksın. Cömert ve naziksin. Bağışlayıcı ama güçlüsün. En iyi rol modeli ve en iyi arkadaş olacaksın. İster tek bir çocuğumuz olsun, ister bir sürü-"

Elimi uzattım. "Tamam, vay canına. Jelibon ile başlayalım ve nasıl gittiğine bakalım çünkü *sürü* kelimesi vajinamı korkuyla sıktı."

Santiago kahkahalarla kükrüyor ve ben de ona katılıyorum. Birlikte banyoda, saçma cinsiyet belirleme partisi fikirlerinden çirkin bebek isimlerine kadar gelecekteki sürümüzle ilgili fikirleri tartışıyoruz.

Ama tüm bu çılgınlığın içinde Santiago'yla üzerinde anlaştığımız bir şey var.

Birlikte, içimizdeki sevginin her zerresiyle bu bebeği büyüteceğiz.

Santiago'nun yarışarak kendini affettirme şansı varken, bu benim şansım.

Geçmişimi bırakmanın ve bunu gerçekten yapmanın zamanı geldi.

"Sence gerçekten kazanma şansı var mı?" Noah'ya bakıyorum.

Pit ekibi garajın bir tarafında oturuyor, Santiago'nun lastik değiştirmeye ihtiyacı olursa hazır bekliyorlar. Maya, süitlerin girişine yakın bir köşede Marko'yu boyama kitabıyla eğlendiriyor.

James bilgisayarların başında durmuş, Santiago'ya ekip telsizinden bilgi verirken emirler yağdırıyor.

"Eğer bu yarışta podyuma çıkarsa, birinciliğini sağlamlaştırmış olacak. Yeniden Dünya Şampiyonu olacak."

Vay be. Santiago'nun iyi olduğunu biliyordum. Hatta harika olduğunu biliyordum. Son iki sezonu podyuma çıkmak için kıçını yırtarak geçirdi. Ama geçirdiği kazadan sonra Dünya Şampiyonası malzemesi mi oldu? Bu onun yeteneğini benim kelimelerimle anlatamayacağım kadar iyi anlatıyor.

Buraya gelmek kolay bir yol olmadı. Hayalet ağrıları hala ara sıra alevleniyor ve bazı günler diğerlerinden daha fazla mücadele ediyor. Ama Santiago her gün elinden gelenin en iyisini yapmak için savaşıyor.

Yarışta. Evlilikte. Oğlumuz için en iyi baba olmaya hazırlanırken.

Şişkin karnımı ovuyorum. Yüzüğümdeki elmas, çukur ışıklarının altında parlıyor ve tavandaki gökkuşağı renklerini yansıtıyor.

Santiago'nun araç içi kamerasından yarışı yayınlayan ekranlara bakıyorum. Şu anda ikinci sırada ve bu ona podyuma çıkmak için puan kazandıracak olsa da onu Dünya Şampiyonu yapmayacak.

Bu sezonun son yarışı. Geri döndüğünden beri peşinden koştuğu unvanı kazanmak için ya şimdi ya da asla.

Santiago, McCoy'un en iyi şoförlerinden biri olan Elías'ın arkasında duruyor. Kocamın Elías'ın gri arabasının etrafından dolaşmak için yaptığı her hareket McCoy şoförü tarafından dirençle karşılanıyor.

"Haydi." Noah bir elini saçlarında gezdirir.

Santiago gaza basıyor. Arabası düzlükte hızla ilerleyerek Elías'ın yanına yanaşıyor. Dar yolda birlikte ilerliyorlar.

Dönüş geliyor ve Santiago, Elías'tan bir saniye sonra fren yaparak dönüşte ona daha fazla hız kazandırıyor.

Santiago Elías'ın önüne geçerek birinciliği garantiliyor. Santiago bir sonraki düzlükte hızla ilerlerken garaj alkışlıyor. Elías onun arkasında kalıyor ve üstünlük sağlayamıyor.

Karnıma yediğim bir tekmeyle Noah'nın koluna tutunarak dengemi sağladım. "İyi misin?"

"Aman Tanrım. Bebek tekmeledi! Bu sefer gerçekten, her zamanki baloncuk hissi ya da çırpınma değil." Noah'nın elini tutup karnıma bastırıyorum. İzin isteme zahmetine girmiyorum çünkü birinin bunun sadece benim hayal gücüm olmadığını onaylamasına ihtiyacım var.

"Oh, vay canına. Küçük bir savaşçınız var." Noah kıkırdıyor.

"Maya! Buraya gel. Bebek kung fu dövüşü yapar gibi tekmeliyor!"

Koşup Noah'ın elini kendi eliyle değiştiriyor. "Ahh! O güçlü biri."

Bir tekme daha mesaneme yakın bir yere düştüğünde irkiliyorum. "Hep böyle aktif midirler?"

"Bu sadece başlangıç. Santiago bunu kaçırdığını anladığında çılgına dönecek." Maya kaşlarını çattı.

Gözlerim tekrar televizyona odaklanıyor. Bebeği rahatlatmak umuduyla karnımı dairesel hareketlerle ovuyorum. "Sen de baban için heyecanlı mısın ufaklık?"

Karnıma yediğim bir sonraki tekmeyi evet olarak kabul ediyorum.

Santiago yarışın geri kalanında gardını düşürmez. Bitiş çizgisini geçiyor ve mürettebat çılgına dönüyor.

"O yaptı!" Maya'nın kollarına atlıyorum. Santiago arabasını ilk sıradaki yerine park ederken birlikte ağlıyoruz, gözyaşlarımız yüzlerimizden akıyor.

Kalbim koşmak istese de yürüyoruz. Bebeğimin karnımda özel bir parti vermek gibi başka planları var.

Santiago arabadan çıkar çıkmaz biri ona iWalk'unu uzatır. Onu takıyor ve ayağa kalkıyor, bu sırada kaskını da çıkarıyor. Bize doğru dönüyor ve kocaman bir gülümseme fırlatıyor.

"Sen kazandın! Resmi olarak Dünya Şampiyonusun!" Beni bekleyen kollarına doğru yürüyorum ve onun ter ve benzin kokusunu içime çekiyorum.

Sağlıklı mı? Hayır.

Biraz bağımlılık yapıyor ve bana sadece onu mu hatırlatıyor?

Kesinlikle. "Bundan önce zaten bir Dünya Şampiyonuydum."

Koluna hafifçe yumruk attım. "Şimdi ukalalık yapmanın sırası değil."

"Haklısın. Ne kadar kabayım. Kendimi beğenmişliğimin mükemmel kanıtı önümde dururken bundan kaçınacağım." Eldivenli ellerini karnıma koyuyor.

"Dur bakalım. Eldivenlerini çıkar."

İsteğimi yerine getiriyor ve uçlarını ısırarak başarıyla koparıyor.

Eldiven çıkarmanın bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Tekrarı için beni kaydet,

Lütfen.

"Yine hayal kuruyorsun." Gülümsüyor.

"Özür dilerim. Bak!" Ellerini bir dakika önce aktif olan noktaya koyuyorum.

"Karnını ovup dilek mi dilemem gerekiyor?"

Gözlerimi ona diktim. "Göt herif. Sadece bekle."

Küçük adamımızın intikam hırsıyla geri dönmesi bir dakikadan fazla sürmez.

"*Ay Dios,*" diye fısıldıyor Santiago nefesinin altından. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Babam şampiyonluğu kazandığı için çok mutlu!"

Santiago eğilip dudaklarımı dudaklarıyla yakalarken ellerini karnımın üzerinde tutuyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, dilini dudaklarıma değdiriyor. İnsanların alkışları bizi ayırıyor.

Gözleri mutlulukla parlıyor. "Bir Şampiyonadan daha fazlasını kazandım. O kazadan sağ kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu her gün takdir etmemi sağlayan bir kadın kazandım. Çünkü beni tamamlayan tek kişiyle asla tanışamayacağımı hayal bile edemezdim. Senden önce ruh eşlerine hiç inanmamıştım ama dileklerinle, kır çiçeklerinle ve her kötü günü anında güzelleştiren gülümsemenle beni bir hayalperest yapmadıysan ne olayım."

Hormonlarım devreye giriyor ve gözyaşlarım tekrar ortaya çıkıyor. "Seni seviyorum."

Bu korkusuz adamı her şeyimle sevdiğime hiç şüphem yok. Bana aşkın korkulacak değil, saygı duyulacak bir şey olduğunu öğreten adamı. Hayatının her gününü bana beni ne kadar sevdiğini göstermek için harcayan adam - sözleriyle, hareketleriyle, ailemizi desteklemek için aldığı her nefesle.

Santiago Alatorre'yi, kır çiçekleri güzel bir kaos içinde büyümeye devam ettiği sürece seveceğim.

SON

Her efsanenin bir mirası vardır... Redeemed'in genişletilmiş sonsözünü kaçırmayın!

TEŞEKKÜRLER

REDEEMED'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Sizin gibi okurların desteği benim için çok önemli ve diğer okurların kitaplarımı bulmasına yardımcı oluyor.

Dirty Air yarışçıları hakkında en son haberleri almak ister misiniz? Özel haberler ve güncellemeler için haber bültenime abone olun.

Beni Facebook grubum Lauren's Bandini Babes'te diğer okurlarla sohbet ederken bulabilirsiniz.

LAUREN ASHER'IN KİTAPLARI

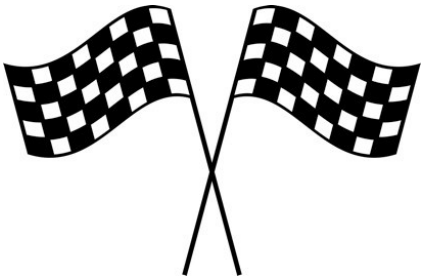

Kirli Hava Serisi

DÜŞÜRÜLMÜŞ

SOĞUTULMUŞ

ÇARPIK

KURTARILDI

GÖNDERILERIME, PANOLARIMA VE TWEETLERIME GÖZ ATIN. HADİ BİRBİRİMİZİ TANIYALIM!

Instagram
Pinterest
Okuyucu
Grubu Twitter
BookBub
Goodreads
Amazon

TEŞEKKÜRLER

Santiago'ya aşık olan tüm okuyuculara - Santiago'yu bu kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim. Başlangıçta bir yan karakter olarak tasarlanmıştı ama onun hikayesi için yaptığınız baskı beni bu yeni dünyayı yaratmaya itti.

Bana inandığı için birine teşekkür etmek aptalca gelebilir ama gerçeği söylemeden geçemeyeceğim. Sürekli desteğiniz en zor günlerde beni ayakta tuttu. Senden fikir almama izin verdiğin için de teşekkürler. Karakterlerime yaptığım şeylerden dolayı ne kadar kötü olduğumu söylemeseydin kitaplarım aynı olmazdı.

Julie'ye, en iyi türden arkadaş ve halkla ilişkiler baş belası- yaptığın her şey için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sadece hayatımı düzenlemekle kalmıyorsun, aynı zamanda en iyi türden arkadaşsın (ve olay örgüsü dostusun)! Bunu sensiz yapamazdım ve bu bir serinin (ve dönemin) sonu olsa da, geleceği seninle keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Editörüm Erica'ya - Her zaman en iyinin en iyisi olduğun için teşekkürler! Karakterlerimin ve hikayelerimin hayata geçmesine yardımcı olmak için yanımda olmasını isteyeceğim başka kimse yok.

Books and Moods'dan Mary'ye- Bir yıl önce beni kapağımı değiştirmeye ikna ettiğin için teşekkür ederim. Bu deneyimden bu kadar harika bir arkadaş edineceğimi hiç düşünmemiştim ve yaptığınız her şey için minnettarım! Cidden, grafikler, biçimlendirme, kapaklar. Sen durdurulamazsın!

Ekiplerime, kitaplarımla ilgili paylaştığınız her şey için minnettarım. Hepinizin kalbimde çok özel bir yeri var ve tüm nazik sözleriniz için minnettarım. Umarım yakında aşık olacağınız başka bir dünya yaratırım.

Emilia'ya-Bu seriye verdiğiniz sarsılmaz destek ve sevginiz için minnettarlığın ötesindeyim. Hayallerime inandığın için teşekkür ederim ve umarım parçası olmak isteyeceğin karakterler ve dünyalar yaratmaya devam ederim.

Billy Monger'a-Siz pek çok kişi için inanılmaz bir rol modelsiniz. Geçirdiğiniz kazaya rağmen yarışmaya devam etme azminiz ilham verici ve ben sadece sizin kadar yürekli ve azimli bir karakter yaratmak istedim.

Köpeğim Theodore'a - O uzun sonsözü yazdığım gün beni gerçekten kızdırmamalıydın LOL. Artık herkesin nefret etmek istediği adam olarak hatırlanacaksın.